LORETTA CHASE

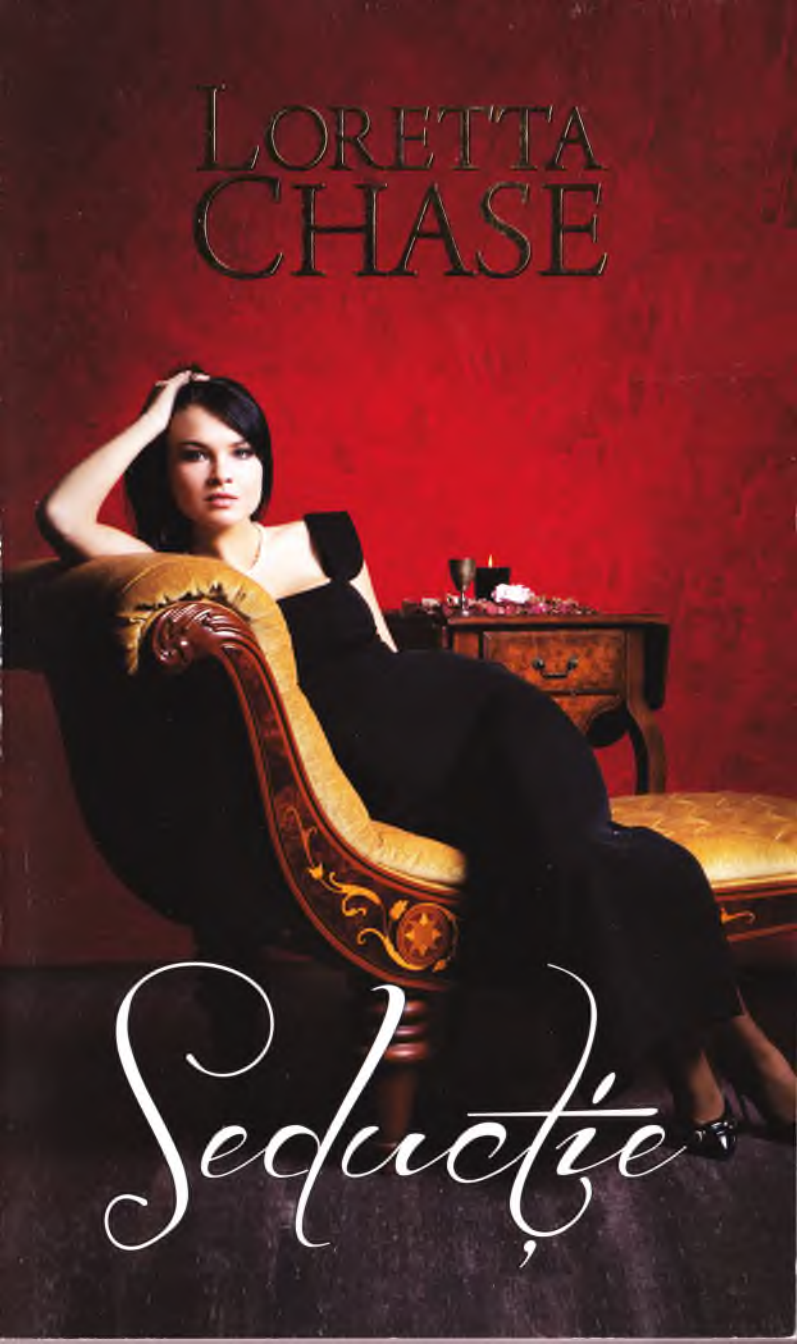

Seductie

O rochie perfectă trebuie să aibă două caracteristici: doamnele ar muri ca s-o poarte... iar domnii ar ucide ca s-o dea jos!

Marcelline Noirot, o creatoare de modă extrem de talentată și de ambițioasă, este vedeta în plină ascensiune a societății londoneze. Și cine ar putea fi o clientă mai potrivită decât aristocrata cel mai prost îmbrăcată din oraș, logodnica ducelui de Clevedon? Cucerirea viitoarei ducese ar însemna bani și prestigiu pentru Marcelline și surorile ei. Însă, ca să-și ducă planul la îndeplinire, creatoarea trebuie să-l câștige de partea ei pe Clevedon, ale cărui standarde sunt pe atât de înalte pe cât îi este de joasă moralitatea. Miza pare să merite riscul, dar de data aceasta Marcelline are de-a face cu un rival pe măsura ei. Ceea ce începe ca o scânteie de dorință între doi dintre cei mai încăpățânați oameni din Londra, ambii maeștri în arta seducției, declanșează un adevărat infern... și un scandal incendiar.

Loretta Chase a absolvit Clark University, după care s-a dedicat pasiunii de a scrie romane de dragoste istorice, ceea ce i-a adus recunoașterea în rândul cititorilor din întreaga lume. Bestsellerul *Seducție* a fost nominalizat ca finalist la Premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-21-0025-4
9 786062 100254
Lira

LORETTA CHASE

Seducție

Silk is for Seduction
Loretta Chase
Copyright © 2011 Loretta Chekani

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Seducţie
Loretta Chase
Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Andreea Năstase
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CHASE, LORETTA
Seducţie / Loretta Chase; trad.: Dana Purgaru.
–Bucureşti: Litera Internaţional, 2012
ISBN 978-606-21-0025-4
I. Purgaru, Dana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LORETTA CHASE

Seducție

Traducere din limba engleză
Dana Purgaru

În memoria prințesei Irelynn

prolog

În vara anului 1810, domnul Edward Noirot fugise la Gretna Greene[1] împreună cu domnişoara Catherine DeLucey.

Domnul Noirot crezuse că se însura pe ascuns cu o moştenitoare englezoaică a cărei avere urma să-i revină în totalitate. Printr-o asemenea escapadă amoroasă evita amestecul enervant al părinţilor şi al avocaţilor în aranjamentele căsătoriei. Fugind cu o femeie bogată, cu sânge albastru, englezesc, Edward Noirot ducea mai departe o tradiţie de familie: atât mama, cât şi bunica lui se trăgeau din Albion.

Din păcate, fusese tras pe sfoară de logodnica sa, care era tot atât de pricepută la minciuni şi la înşelătorie – în cea mai fermecătoare manieră posibilă – ca şi iubitul ei. Posedase, într-adevăr, o avere considerabilă, dar aceasta era de domeniul trecutului. Îi aparţinuse mamei ei, pe care John DeLucey o sedusese şi o luase în Scoţia, în stilul tipic familiei sale. În acel moment, presupusa ei bogăţie era de mult dusă pe apa sâmbetei.

Domnişoara DeLucey intenţionase să-şi îmbunătăţească situaţia financiară în felul în care obişnuiau să o facă toate femeile din neamul ei: atrăgând în mrejele căsătoriei un gentleman naiv, cu sânge nobil, buzunare adânci şi o inimă ce ardea de dorinţă. Iată însă că şi ea fusese trasă pe sfoară, deoarece Edward Noirot era, la rândul lui, falit. Deşi era copilul din flori al unui conte francez, averea familiei sale se prăbuşise odată

[1] Localitate din sudul Scoţiei unde îşi oficiau căsătoria îndrăgostiţii englezi care nu aveau încă 21 de ani şi nu primiseră consimţământul părinţilor (n.tr.)

cu ilustrele capete ale diverselor sale rude, cu ani în urmă, în timpul Revoluţiei Franceze.

Mulţumită acestei comedii a erorilor, cea mai rău-famată ramură a uneia dintre familiile nobile din Franţa s-a unit cu omoloaga sa din Anglia, cunoscută şi pomenită cu dispreţ în Insulele Britanice drept Nesuferiţii DeLucey.

Cititorul îşi poate imagina, cu siguranţă, şocul resimţit în momentul în care adevărul a ieşit la iveală, la câţiva kilometri de graniţa cu Scoţia, imediat după ce tinerii căsătoriţi şi-au pus pirostriile.

De asemenea, cititorul se aşteaptă, fără îndoială, la ţipete, lacrimi şi acuzaţii, frecvente în astfel de cazuri. Nici pe departe: fiind amândoi nişte escroci de prima mână – şi, în plus, îndrăgostiţi cu adevărat unul de altul – au râs până n-au mai putut. Apoi şi-au unit forţele şi au început să seducă şi să tragă pe sfoară orice credul care le ieşea în cale.

Drumul parcurs de ei a fost lung şi sinuos. I-a purtat în lung şi în lat prin Anglia şi pe continent, schimbând locul de fiecare dată când situaţia devenea prea încinsă ca să se mai simtă confortabil.

În timpul hoinărelilor, Catherine şi Edward Noirot au devenit părinţii a trei fiice.

capitolul 1

„CROITORIE PENTRU FEMEI. Sub această titulatură includem nu numai afacerea unui creator de modă, dar şi pe cea a unui pălărier. În cazul celui din urmă, trebuie luate în calcul atât simţul estetic, cât şi moda; are nevoie de pricepere ca să discearnă, să imite şi să îmbunătăţească tendinţele mereu schimbătoare din rândurile înaltei societăţi."

Cartea afacerilor din Anglia şi biblioteca meseriilor folositoare, 1818

Londra
Martie 1835

Marcelline, Sophia şi Léonie Noirot, surori şi proprietărese ale Casei Noirot de pe Fleet Street, West Chancery Lane, erau toate de faţă când Lady Renfrew, soţia lui Sir Joseph Renfrew, aruncă bomba. Bruneta Marcelline, cea mai în vârstă dintre ele, croia o fundă ca să o momească pe clientă să-i cumpere cea mai recentă creaţie. Sophia, sora mijlocie, cu părul blond ce-i dădea un aspect angelic, se pregătea să facă ordine într-unul dintre sertarele pe care le răvăşise mai devreme o clientă mai pretenţioasă. Léonie, roşcata, ajusta tivul doamnei Sharp, prietena apropiată a lui Lady Renfrew.

Deşi fusese doar o vorbă aruncată la întâmplare în conversaţie, doamna Sharp ţipă – ca şi cum o grenadă tocmai explodase –, se împiedică şi o călcă pe mână pe Léonie. Aceasta nu înjură cu voce tare, dar Marcelline îi văzu buzele mişcându-se şi formând un cuvânt care precis nu făcea parte din vocabularul persoanelor din lumea bună.

Fără să ia în seamă rana provocată croitoresei, doamna Sharp se interesă:

– Se întoarce ducele de Clevedon?

– Da, răspunse cu îngâmfare Lady Renfrew.

– La Londra?

– Da, întări cealaltă. Am aflat din surse de încredere.

– Ce s-a întâmplat? Lordul Longmore l-a amenințat că o să-l împuște?

Orice creatoare de modă care își dorea să îmbrace doamne din înalta societate trebuia să fie la curent cu noutățile. Prin urmare, Marcelline și surorile sale cunoșteau toate detaliile legate de această poveste. Știau că Gervase Angier, al șaptelea duce de Clevedon, se aflase o perioadă sub tutela marchizului de Warford, tatăl contelui de Longmore. Erau la curent și cu faptul că Longmore și Clevedon fuseseră prieteni apropiați. Mai știau că ducele de Clevedon și Lady Clara Fairfax, cea mai mare dintre cele trei surori ale lui Longmore, fuseseră destinați unul altuia încă de la naștere. Clevedon îi alocase fetei o dotă încă de când era mică. Nu arătase niciodată vreo pornire de a curta pe altcineva, deși avusese cu siguranță parte de numeroase aventuri amoroase, mai ales în timpul celor trei ani pe care îi petrecuse pe continent.

Deși perechea nu fusese niciodată logodită oficial, acest lucru fusese privit mai degrabă doar ca o chestiune de ordin tehnic. Toată lumea presupuse că ducele avea să se însoare cu ea imediat după ce se întorcea împreună cu Longmore din voiajul european. Cu toții fuseseră însă șocați când acesta venise singur, în urmă cu un an, iar Clevedon rămăsese pe continent ca să-și ducă mai departe viața risipitoare.

Aparent, cineva din familie își pierduse răbdarea, căci lordul Longmore plecase la Paris cu două săptămâni în urmă. Conform zvonurilor, luase această inițiativă ca să-și ia la întrebări prietenul despre îndelung amânata căsătorie.

– Din cât se pare, a amenințat că o să-l biciuiască, dar nimeni nu poate confirma asta cu certitudine, explică Lady Renfrew. Mi s-a spus doar că lordul Longmore s-a dus la Paris; nu știu la ce amenințări a recurs, dar

Înălțimea Sa a promis că se va întoarce la Londra înainte de Ziua Regelui.

Deși regele era născut în august, ziua lui onomastică avea fie sărbătorită în acel an la data de 28 mai.

Din moment ce nici una dintre surorile Noirot nu făcu nimic ieșit din comun la aflarea veștii, cum ar fi să țipe, să se împiedice sau cel puțin să ridice o sprânceană, un spectator al scenei nu ar fi bănuit că această știre avusese vreun impact asupra lor.

Ele își văzură mai departe de treabă, ocupându-se de cele două doamne și de celelalte persoane care intrau în magazin. În acea seară își trimiseră acasă croitoresele la ora obișnuită și închiseră prăvălia. Se retraseră sus, în încăperile confortabile, și, ca de obicei, luară o cină frugală. Marcelline îi spuse o poveste fiicei sale, Lucie Cordelia, în vârstă de șase ani, apoi îi spuse noapte bună.

Lucie dormea ca un prunc – sau pe cât de nevinovat putea să doarmă orice copil născut în familia lor dezorganizată – când cele trei surori se furișară pe trepte în camera de lucru din atelier.

În fiecare zi, un puști șleampăt le aducea gazetele cu ultimele scandaluri imediat ce acestea ieșeau de la imprimerie – de obicei înainte ca cerneala să aibă timp să se usuce – prin ușa din spate a magazinului. Léonie le luă pe cele din ziua respectivă și le desfășură pe masa de lucru. Surorile începură să studieze coloanele de știri.

– Aici este, spuse Marcelline după un moment. „Contele de L... s-a întors de la Paris azi-noapte... Am fost informați că un anumit duce, care locuiește în prezent în capitala Franței, a fost anunțat în mod subtil că Lady C... s-a săturat să aștepte... Înălțimea Sa e așteptat să sosească la Londra la timp pentru Ziua Regelui... Logodna va fi anunțată la un bal de la reședința Warford la sfârșitul sezonului monden... iar nunta va avea loc înainte de sfârșitul verii."

Îi dădu articolul lui Léonie, care citi mai departe:

– „În cazul în care gentlemanul nu își respectă promisiunea, Lady C... va considera «înțelegerea» o «neînțelegere»." Calamburul o făcu pe Léonie să izbucnească

în râs. Urmează unele presupuneri interesante legate de gentlemanul care va fi ales în locul lui, adăugă ea.

Împinse ziarul către Sophia, care dădu din cap.

– Ar fi o proastă dacă ar renunța la el. Un duce, pentru numele lui Dumnezeu! Câți sunt ca el? Un duce burlac, tânăr, chipeș și sănătos? Pot să-i număr pe degete, se amuză ea. El!

– Mă întreb ce e cu toată graba asta, se miră Marcelline. Ea nu are decât douăzeci și doi de ani.

– Ce altceva are de făcut decât să se ducă la teatru, la operă, la baluri, la dineuri, la întruniri și așa mai departe? întrebă Léonie. O fată din aristocrație care are frumusețe, titlu și o zestre respectabilă nu trebuie să-și facă defel probleme în legătură cu atragerea pretendenților. Fata asta...

Nici nu mai era nevoie să-și termine propoziția.

O văzuseră pe Lady Clara Fairfax de mai multe ori. Era uimitor de frumoasă, cu un păr blond-deschis și ochi albaștri, în stilul clasic englezesc. Din moment ce numeroasele înzestrări ale sale includeau un titlu înalt, o genealogie impecabilă și o zestre splendidă, bărbații se aruncau la picioarele ei. Și la stângul, și la dreptul.

– Niciodată în viața ei fata asta nu va avea mai multă putere asupra bărbaților decât acum, zise Marcelline. Eu cred că ar putea să aștepte până la aproape treizeci de ani și abia apoi să se așeze la casa ei.

– Lordul Warford nu și-a închipuit că ducele o să stea prin străinătățuri atâta vreme, opină Sophy.

– Se spune că a fost mereu ținut în frâu de marchiz, le informă Léonie. De când tatăl lui și-a băut mințile și, într-un final, a murit. Prin urmare, Înălțimea Sa nu poate fi condamnat pentru că a fugit mâncând pământul.

– Mă întreb dacă nu cumva Lady Clara și-a pierdut răbdarea, zise Sophy. Nimeni nu a părut îngrijorat de absența lui Clevedon, nici măcar atunci când Longmore s-a întors fără el.

– De ce să-și facă griji? întrebă Marcelline. În ciuda tuturor intențiilor și a scopurilor fiecăruia, ei sunt logodiți. Să rupă legătura cu Lady Clara ar însemna să rupă relațiile cu întreaga familie.

– Poate că a intrat în scenă alt drăguț, unul pe care lordul Warford nu-l place, își dădu Léonie cu părerea.

– Mai degrabă doamnei Warford nu-i place să existe alți drăguți, o corectă Sophy. Nu ar vrea să lase un ducat să-i scape printre degete. Mă întreb ce fel de amenințări a folosit Longmore. Sunt amândoi recunoscuți pentru caracterul lor nechibzuit și violent. Nu putea să-i fluture prin fața ochilor perspectiva unui duel la răsărit. Dacă-l omora pe duce își strica planurile de viitor. Poate că pur și simplu s-a oferit să-l bată măr.

– Mi-ar plăcea să asist la așa ceva, chicoti Marcelline.

– Și mie, spuse Sophy.

– Și mie, adăugă Léonie.

– Doi bărbați aristocrați, arătoși, luptându-se, zise Marcelline rânjind. Până în acest moment nu apucaseră să-l vadă pe Clevedon, întrucât ajunseseră la Londra la câteva săptămâni după ce plecase el, dar lumea spunea că era chipeș. E o scenă ce nu ar trebui pierdută. Păcat că n-o s-o putem vedea.

– Pe de altă parte, un duce nu se căsătorește în fiecare zi – și încep să mă gândesc serios că în special acesta n-o va face pe timpul vieții noastre, spuse Sophy.

– Va fi nunta anului, dacă nu a deceniului, spuse Léonie. Rochia de mireasă e doar începutul. Ea o să vrea un trusou și o garderobă nouă completă, conformă cu poziția pe care o are în societate. Totul va fi de calitate superioară. Dantelă fină, cele mai fine mătăsuri. Muselină ușoară ca aerul. Va cheltui mii și mii.

Cele trei surori rămaseră tăcute o clipă imaginându-și scena, asemenea sufletelor pioase care contemplă Paradisul. Marcelline nu se îndoia de faptul că Léonie calcula acele mii până la ultimul sfanț. Toate trei erau pricepute la socoteli, în special când venea vorba de cărțile de joc. Léonie, însă, era mult mai ordonată decât o arăta înfățișarea sa. Sub părul roșcat, prins într-o coadă de cal ce părea greu de îmblânzit, se ascundea o femeie de afaceri încăpățânată. Avea o pasiune aprigă pentru

bani şi pentru orice maşinaţiuni ce aveau legătură cu ei. Muncea cu plăcere la registre şi tot ce ţinea de contabilitate. Marcelline ar fi preferat mai degrabă să cureţe toalete decât să aibă în faţă o coloană de cifre.

Fiecare dintre surori avea atuurile sale. Marcelline, bruneta, era singura care semăna cu tatăl lor din punct de vedere fizic. Pe bună dreptate, deoarece numai ea era cu adevărat fiica lui. Moştenise de la el simţul estetic, imaginaţia şi talentul la desen. De asemenea, luase de la el înclinaţia către migală, pe care o putuse concretiza împreună cu surorile ei mulţumită faptului că părinţii lor le pasaseră de mici unei rude care se ocupa de croitorie. Ceea ce începuse ca o corvoadă – o muncă deprinsă în copilărie ca să le asigure mai târziu supravieţuirea – devenise viaţa şi dragostea Marcellinei. Ea nu era numai designerul de la Casa Noirot, ci însuşi sufletul afacerii.

Sofia, în schimb, avea un simţ aparte pentru dramă, ceea ce se dovedise un lucru profitabil. Blondă, cu ochi albaştri, o apariţie inocentă privită din exterior, Sophy era de fapt o bestie în materie de afaceri. Era capabilă să vândă nisip beduinilor. Îi făcea pe cămătarii cu inima de piatră să plângă şi pe matroanele avare să cumpere chiar şi cele mai scumpe creaţii.

– Gândiţi-vă la prestigiu, zise Sophy. Ducesa de Clevedon va lansa mereu noi tendinţe în lumea modei. Oriunde va merge, toate doamnele din înalta societate o vor urma.

– Va lansa noi tendinţe dacă va avea îndrumarea potrivită, răspunse Marcelline. Acum...

Oftară în cor.

– Are gusturi îndoielnice, comentă Léonie.

– Mama ei, de fapt, adăugă Sophy.

– Croitoreasa mamei ei, ca să fim mai precise.

– Nesuferita aia de Hortense, exclamară cu tristeţe, la unison.

Hortense Downes era proprietăreasa croitoriei Downes, singurul mare obstacol din calea planurilor lor de dominare a pieţei londoneze.

La Casa Noirot, magazinul rival era cunoscut sub numele de Demodatul.

– Dacă am sustrage-o de la Demodatul ar fi un act caritabil, zău aşa, spuse Marcelline.

Urmă un moment de tăcere în care fiecare visă cu ochii deschişi.

Odată ce reuşeau să fure clienta cuiva, aveau să urmeze şi altele.

Femeile din lumea bună erau ca oile. Prin urmare, cel care putea determina turma să se îndrepte în direcţia potrivită obţinea supremaţia. Spre nefericirea celor trei surori, printre clientele Casei Noirot nu erau îndeajuns de multe aristocrate, principala cauză fiind lipsa referinţelor convingătoare. Foarte puţine doamne erau pregătite să încerce ceva nou.

Magazinul funcţiona de trei ani. În acest timp ademeniseră câteva cliente din înalta societate, precum Lady Renfrew. Dar aceasta nu era decât soţia unui gentleman înnobilat recent. Celelalte făceau parte, ca şi ea, din rândurile nobilimii de ţară sau parveniseră de curând. Cel mai înalt eşalon din înalta societate – ducesele, marchizele, contesele şi altele asemenea lor – erau încă fidele magazinelor bine-cunoscute, cum era cazul Demodatului.

Deşi produsele de la Casa Noirot erau cu mult peste cele ale rivalelor londoneze, îi lipsea încă prestigiul ce le-ar fi atras pe doamnele aflate în vârful listei de priorităţi.

– A fost nevoie de zece luni ca să o scoatem pe Lady Renfrew din ghearele Demodatului, le aminti Sophy.

Acest lucru se petrecuse deoarece clienta o auzise, fără să vrea, pe şefa de la Demodatul spunând că era dificil să ajusteze corsetele fetei sale mai mari pentru că sânii ei erau incredibil de inegali. Intrigată de această remarcă, Lady Renfrew anulase un număr imens de comenzi pentru veşminte de doliu şi venise direct la Casa Noirot, pe care i-o recomandase prietena sa, doamna Sharp.

În timpul probelor, Sophy îi spusese fetei îndurerate că nici un bust nu are sâni perfect identici, că pielea ei era precum satinul şi că jumătate dintre doamnele din înalta societate aveau să-i invidieze decolteul. Când surorile Noirot terminară ţinuta tinerei domnişoare, înfăţişarea ei ar fi făcut-o invidioasă până şi pe Afrodita.

– Noi nu avem zece luni la dispoziţie, spuse Léonie. Şi nu ne putem baza pe faptul că pisica aia rea de la Demodatul o s-o insulte şi pe doamna Warford. La urma urmei este vorba de o marchiză, nu de nevasta modestă a unui proaspăt cavaler.

– Trebuie să o prindem repede din urmă, sau ocazia asta ne va scăpa printre degete pentru totdeauna, insistă Sophy. Dacă cele de la Demodatul pun mâna pe rochia de mireasă a ducesei de Clevedon, vor lua şi restul.

– Nu şi dacă ajung eu la ea mai întâi, zise Marcelline.

capitolul 2

„OPERA ITALIANĂ, PLACE DES ITALIENS. Cei îndrăgostiţi de limba şi muzica italiană şi vor fi încântaţi aici de cei mai talentaţi artişti, aşa cum o indică şi numele. Acest teatru este destinat în exclusivitate operelor comice italiene; se află sub patronajul Guvernului şi este afiliat marii Opere Franceze. Spectacolele au loc marţea, joia şi sâmbăta."

Francis Coghlan, *Un ghid al Franţei ce explică toate formalităţile şi costurile călătoriei de la Londra la Paris*, 1830

Paris, Opera Italiană
14 aprilie 1835

Clevedon încercă să o ignore.

Bruneta atrăgătoare se asigurase că îi va capta atenţia. Apăruse împreună cu prietena ei în loja de vizavi, în ultimul moment.

Sincronizarea era nepotrivită.

Îi promisese Clarei să-i trimită o descriere detaliată a reprezentaţiei din acea seară cu *Bărbierul din Sevilla*. Clara visa să viziteze Parisul, însă trebuia să se mulţumească să facă acest lucru prin intermediul scrisorilor lui. Dacă s-ar fi însurat cu ea în urmă cu trei ani, ar fi putut călători împreună – dar acest lucru nu ar fi fost convenabil pentru nici unul dintre ei la acea vreme.

O iubise de când ea era doar o copilă şi începuseră să corespondeze din momentul în care ea învăţase să scrie. O înţelesese foarte bine. În urmă cu trei ani se pusese de acord cu Longmore că, la aproape optsprezece ani, Clara avea nevoie de timp ca să se maturizeze şi ca să trăiască în vâltoarea vieţii sociale londoneze de care el ajunsese să se plictisească. Înainte de a se aşeza la casa ei, ca soţie şi mamă, avea nevoie de o perioadă în care să trăiască lipsită de griji, fără alte preocupări în afară de serate şi de punerea pe jar a pretendenţilor.

Şi el, la douăzeci şi trei de ani, avea nevoie să petreacă o perioadă departe de regulile sufocante şi de responsabilităţile pe care le purta pe umeri de mic.

Şi iată că la Londra îl aştepta Clara, iar aici se afla doamna St. Pierre, care îi trimitea ocheade pline de subînţeles. Pusese pariu pe două sute de lire cu Gaspard Aronduille că doamna avea să-l invite la recepţia ulterioară spectacolului, de unde Clevedon se aştepta să îşi facă drum direct în patul ei.

Rămăsese mai puţin de o lună până când trebuia să se întoarcă la Londra şi să-şi reia viaţa pe care o abandonase. De dragul Clarei, avea să-şi respecte angajamentele, căci nu voia să-şi imite tatăl în relaţiile conjugale. Totuşi, până una, alta, intenţiona să valorifice orice minut rămas din aceste ultime săptămâni de libertate.

Dar bruneta... Toţi bărbaţii din sală o remarcaseră. Nici măcar unul dintre ei nu era atent la spectacol. Cu toate acestea, el îi promisese Clarei... Pe de altă parte, două sute de lire nu erau de aruncat.

Între timp, ceilalţi bărbaţi din lojă nu se mai putură abţine. Spectatorii francezi, spre deosebire de englezi sau de italieni, luau parte la spectacol în tăcere,

însă tovarăşii săi şuşoteau frenetic, întrebându-se cine era „creatura magnifică" ce stătea alături de actriţa Sylvie Fontenay.

Îi aruncă o privire doamnei St. Pierre, apoi tinerei brunete.

Peste câteva clipe, în timp ce prietenii lui continuau să facă speculaţii şi să se certe, ducele de Clevedon se ridică de pe scaun şi ieşi.

*

– Ce repede a mers, murmură Sylvie cu gura mascată de evantai.

– Munca de recunoaştere a meritat, răspunse cu convingere Marcelline.

Îşi petrecuse o săptămână studiind obiceiurile ducelui de Clevedon şi urmărindu-l peste tot. Invizibilă pentru el şi pentru ceilalţi, deşi se aflase mereu la vedere, îl vânase prin Paris zi şi noapte.

La fel ca restul familiei ei controversate, putea jongla uşor cu imaginea ei.

În seara aceea ieşise din conul de umbră. În seara aceea toţi ochii din sală erau aţintiti asupra ei. Era un lucru nefericit pentru interpreţi, dar nu meritau nici o compasiune. Spre deosebire de ea, nu îşi dăduseră toată silinţa. Rosina oscila pe notele înalte, iar Figaro era lipsit de vigoare.

– Nu pierde nici un moment, remarcă Sylvie părând că urmărea acţiunea de pe scenă. Vrea să fie prezentat, şi ce face? Se duce direct la loja în care se află cei mai mari bârfitori din Paris, vechiul meu prieten, contele d'Orefeur, şi amanta lui, doamna Ironde. Acesta, draga mea, este un vânător de fuste extrem de iscusit.

Marcelline era conştientă de acest lucru. Înălţimea Sa nu era numai un seducător cu experienţă, dar şi unul cu gusturi rafinate. Nu pornea pe urmele fiecărei femei atrăgătoare care îi ieşea în cale. Nu călca pragul bordelurilor – nici măcar al celor mai arătoase – aşa cum obişnuiau să facă majoritatea vizitatorilor străini.

Nu fugărea menajere şi vânzătoare de pălării. Pentru reputaţia desfrânată pe care o avea, nu era libertinul tipic. Lua în vizor numai cele mai arătoase femei din aristocraţia Parisului şi din crema păturii de mijloc.

Dacă acest lucru însemna că virtutea ei – câtă era – se afla în siguranţă, a-i capta atenţia îndeajuns de mult ca să-şi îndeplinească scopurile reprezenta o provocare. De aceea inima îi bătea mai repede ca de obicei, aşa cum se întâmpla atunci când urmărea bila de la ruletă. De data aceasta însă, miza nu se traducea doar în bani. De deznodământul acestui joc depindea viitorul familiei ei.

Îşi păstră aparenţa calmă şi încrezătoare.

– Pe cât vrei să pariezi că el şi contele vor intra în loja asta exact în momentul în care începe pauza? îşi iscodi ea sora.

– Cunosc prea bine răspunsul ca să nu pun pariu cu tine, râse Sylvie.

*

Imediat ce se anunţă pauza – şi înainte ca restul publicului să se ridice din fotolii – Clevedon intră în loja domnişoarei Fontenay, însoţit de contele d'Orefeur.

Primul lucru pe care-l văzu fu spatele brunetei: umeri moi şi o piele ivorie mai dezgolită cu câţiva centimetri decât îndrăzneau majoritatea femeilor din Paris. Câteva bucle negre îi atârnau ispititor pe ceafă. Îi privi gâtul şi uită complet de Clara, de doamna St. Pierre şi de orice altă femeie de pe lume.

I se păru că trecuse o eternitate până să ajungă în faţa ei, să privească în ochii negri, sclipitori, în care licărea zâmbetul... să se uite la curba pronunţată a gurii ei unde, din nou, zâmbetul mijea pe la colţuri. Apoi ea se mişcă puţin, doar puţin, o aplecare suavă a umerilor, dar o făcu în stilul în care o iubită s-ar fi rostogolit în pat, sau cel puţin aşa percepu corpul lui. O simţi în vintre.

Lumina îi atinse părul, îi polei pielea şi dansă în ochii surâzători. Privirea lui alunecă spre pieptul de mătase... către forma netedă a taliei...

Era vag conştient de oamenii care vorbeau în jurul lui, dar nu se putea concentra la nimeni altcineva. Vocea ei era joasă, un contralto umbrit de o uşoară răguşeală. Numele, aflase el, era Noirot. I se potrivea.

După ce termină ritualul de curtoazie adresat domnişoarei Fontenay, se întoarse către femeia a cărei prezenţă răvăşise clădirea Operei.

Cu inima bătându-i nebuneşte, se aplecă asupra mâinii înmănuşate.

– Doamnă Noirot, sunt încântat să vă cunosc.

Atinse cu buzele ţesătura moale. Un iz exotic îi pătrunse în nări. Iasomie?

Îşi ridică fruntea şi îi întâlni ochii la fel de profunzi precum miezul nopţii. Pentru un moment îndelung, pulsatoriu, privirile li se întâlniră. Apoi tânăra femeie îşi flutură evantaiul spre scaunul liber din apropiere.

– Este incomod să conversez cu gâtul dat spre spate, spuse ea.

– Îmi cer scuze, murmură el aşezându-se. Ce nepoliticos din partea mea să incomodez astfel. Dar privelişte de sus era... Se întrerupse pentru că îşi dădu seama, cu întârziere, de un amănunt: ea vorbise în engleză, şi încă folosind accentul clasei lui sociale! Ducele îi răspunsese automat, deprins din copilărie să fie politicos cu partenerul de conversaţie şi să continue în limba acestuia. Dar este diabolic! exclamă el. Puteam să pun pariu pe orice că sunteţi franţuzoaică.

Franţuzoaică şi, în plus, o muritoare de rând. Trebuia să fie aşa. O auzise vorbind cu Orefeur într-o franceză pariziană impecabilă. Accentul era rafinat, dar prietena ei – în vârstă de circa patruzeci de ani – era o actriţă. Doamnele din înalta societate nu se însoţeau cu actriţele. El presupuse că era ori actriţă, ori curtezană.

Şi, totuşi, dacă închidea ochii, putea să jure că discuta cu o aristocrată engleză.

– Aţi pune pariu pe orice? zâmbi ea. Privirea i se ridică spre el şi apoi coborî încet, lăsând în urma ei o dâră fierbinte, până ce poposi asupra eşarfei de la gâtul lui. Pe acul acela frumos, de exemplu?

Parfumul, vocea şi trupul ei îi începeţoşau gândirea.

– Un pariu? repetă el pierdut.

– Sau putem discuta despre performanţa acestui Figaro ori să ne întrebăm dacă Rosina ar fi trebuit să fie contralto sau mezzosoprană. Dar cred că nu aţi fost foarte atent la spectacol, adăugă ea făcându-şi vânt cu evantaiul. De ce am impresia asta?

Ducele încercă să se adune.

– Ce nu înţeleg eu este cum pot ceilalţi să fie atenţi la operă când dumneavoastră sunteţi aici.

– Sunt francezi, zise ea. Iau arta în serios.

– Şi dumneavoastră nu sunteţi franţuzoaică?

Misterioasa femeie zâmbi.

– Se pare că aceasta-i întrebarea.

– Sunteţi franţuzoaică, decise el. Vă pricepeţi să imitaţi, dar sunteţi franţuzoaică.

– Păreţi foarte sigur.

– Sunt doar un englez căpos, ştiu asta. Dar până şi eu pot deosebi femeile din Franţa de cele din Anglia. Chiar dacă o englezoaică ar fi îmbrăcată din cap până în picioare în stilul modei franceze, tot va arăta ca de pe insula noastră ploioasă. Dumneavoastră... Se întrerupse plimbându-şi privirea asupra ei. Se gândi la părul ei. Coafura era la fel de elegantă şi de precisă precum a celorlalte franţuzoaice... totuşi, nu, nu la fel. A ei era mai mult... era ceva... Era ca şi cum tocmai se dăduse jos din pat şi îşi aranjase părul pe fugă. Totuşi, nu era în dezordine. Era... diferit. Sunteţi franţuzoaică pe de-a-ntregul, conchise el. În cazul în care mă înşel, acul este al dumneavoastră.

– Şi dacă aveţi dreptate? se interesă ea.

Clevedon gândi rapid.

– Dacă am dreptate, îmi veţi face onoarea de a mă însoţi mâine în Bois de Boulogne.

– Asta-i tot? întrebă ea, de data aceasta în franceză.

– Este un târg nemaipomenit pentru mine.

Femeia se ridică brusc într-un foşnet de mătase. Surprins – din nou – el se mişcă mai încet.

– Am nevoie de aer, spuse ea. Se face cald aici.

Ducele îi deschise uşa către coridor, invitând-o să treacă, şi o urmă cu inima bătându-i nebuneşte.

*

Marcelline îl văzuse de nenumărate ori, de la câţiva metri distanţă. Observase un aristocrat englez chipeş şi deosebit de elegant.

La o distanţă mai mică... Încă oscila.

Corpul, mai întâi. Îl studiase pe furiş în timp ce el purta conversaţia politicoasă cu Sylvie. Fizicul splendid nu era ajutat, aşa cum presupusese, de croiala minunată a costumului, deşi aceasta era remarcabilă. Umerii largi nu erau susţinuţi de pernuţe, iar forma trunchiului nu era dată de nimic altceva decât de muşchi.

Muşchi peste tot – la braţe, la picioarele lungi. Şi nici un croitor nu putea crea puterea pe care o emana acea talie înaltă.

„Este cald aici" a fost primul ei gând coerent.

Apoi se aşeză în faţa ei, aplecându-se deasupra mâinii ei, iar aerul deveni insuportabil de fierbinte.

Îi observă părul, buclele negre ce străluceau precum mătasea cu un aspect ciufulit, studiat.

El îşi ridică privirea. Marcelline observă gura cu buze cărnoase, ce ar fi putut să aparţină la fel de bine unei femei. O clipă mai târziu se uită în ochii lui ce aveau o culoare rară – un verde ca de jad – în timp ce vocea lui joasă, masculină, îi mângâia urechea şi parcă îi atingea şi alte locuri ce nu erau la vedere.

Dumnezeule! Ieşi grăbită din lojă, gândind alert în tot acest timp. Observă ciorchinele de spectatori de pe coridor, care îi făceau loc să treacă. Acest lucru o amuză, chiar dacă mintea îi era ocupată cu problema ce apăruse neaşteptat şi acum o însoţea afară din sală.

Ştia că ducele de Clevedon era o pacoste. Îl subestimase. Totuşi, ea era o Noirot, iar riscurile nu făceau altceva decât să o incite.

Se opri ca să se odihnească într-o zonă liniştită a foaierului, lângă o fereastră. Privi afară o vreme, dar nu văzu decât propria reflexie: o siluetă îmbrăcată minunat, o reclamă umblătoare pentru ceea ce avea să fie într-o zi – în curând, cu puţin ajutor din partea lui – cea mai căutată casă de modă din Londra. Odată ce puneau mâna pe ducesa de Clevedon, cu siguranţă avea să urmeze patronajul regal: luna şi stelele aveau să-i aparţină.

– Sper că vă simţiţi bine, doamnă, zise el într-o franceză cu accent englezesc.

– Da, însă mi-am dat seama că am fost absurdă. Ce pariu ridicol!

El zâmbi.

– Nu daţi înapoi, nu? Călătoria alături de mine în Bois de Boulogne este o perspectivă atât de neplăcută?

Avea un zâmbet strengăresc şi vorbea cu un farmec plin de autoironie care, fără îndoială, cucerise mii de femei.

– După cum văd eu situaţia, oricum sunt în câştig, remarcă ea. Indiferent cum îl privesc, acest pariu este stupid. Numai gândiţi-vă: când o să vă spun dacă aveţi dreptate sau nu, cum o să ştiţi că nu mint?

– Vă imaginaţi că o să vă cer paşaportul?

– Prin urmare, o să mă credeţi pe cuvânt?

– Desigur.

– Ar putea fi un gest galant sau unul naiv. Nu ştiu care e varianta corectă.

– N-o să mă minţiţi, decise el.

Dacă surorile ei ar fi fost de faţă, s-ar fi tăvălit pe jos de râs.

– Este un diamant excepţional şlefuit, spuse Marcelline. Dacă dumneavoastră vă închipuiţi că o femeie nu ar minţi ca să-l aibă, sunteţi incredibil de inocent.

Ochii verzi, captivanţi, îi cercetară chipul. Trecând la engleză, ducele oftă:

– M-am înşelat, m-am înşelat complet. Acum îmi dau seama. Sunteţi englezoaică.

– Ce m-a trădat? Vorbirea directă? zâmbi ea.

– Mai mult sau mai puţin. Dacă aţi fi fost franţuzoaică, acum am fi dezbătut ce înseamnă, de fapt, adevărul. Ei nu pot trece cu vederea peste astfel de lucruri. Trebuie mereu să vadă totul prin microscopul filosofiei. Este mai degrabă înduioşător, dar sunt absolut previzibili. Totul trebuie să fie disecat şi sortat. Reguli. Au nevoie de reguli. Şi creează atât de multe!

– Acesta nu ar fi un discurs înţelept dacă aş fi franţuzoaică.

– Dar nu sunteţi. Am stabilit deja asta.

– Da? El aprobă din cap. Aţi pariat în grabă, observă tânăra femeie. Sunteţi mereu aşa de repezit?

– Uneori, da, admise el. Însă m-aţi prins pe picior greşit. Nu semănaţi cu nimeni întâlnit până acum.

– Şi, totuşi, în unele privinţe semăn. Părinţii mei au fost englezi.

– Şi puţin francezi?

Umorul dansa în ochii lui verzi, iar inima ei rece, calculată, tresări uşor ca răspuns.

La naiba, era bun.

– Foarte puţin. Un străbunic pur francez. Dar lui şi fiilor săi le-au plăcut englezoaicele.

– Un străbunic este prea puţin ca să fie luat în calcul. Printre strămoşii mei sunt o sumedenie de francezi, dar eu sunt un englez tipic, foarte chibzuit – cu excepţia momentelor când mă pripesc să trag concluzii. Ei bine, la revedere, micul meu ac, murmură el ducându-şi mâinile la gât ca să-l scoată.

Purta mănuşi, iar ea era sigură că acestea nu ascundeau bătături sau unghii rupte. Mâinile lui trebuiau să fie la înălţime: fine şi cu o manichiură perfectă. Erau mai mari decât în mod normal, însă degetele erau lungi şi graţioase.

Ei bine, nu foarte graţioase în acel moment. Valetul lui prinsese acul cu fermitate şi cu precizie fix peste pliurile eşarfei, astfel că avu de furcă să-l extragă.

Sau aşa părea.

– Mai bine mă lăsaţi pe mine, spuse ea. Nu vedeţi ce faceţi.

Îi îndepărtă mâinile atingându-l uşor. Mănuşă peste mănuşă, doar atât. Totuşi, simţi şocul contactului ca şi cum i-ar fi atins direct pielea, iar senzaţia îi străbătu corpul.

Era conştientă de pieptul lat de sub straturile scumpe formate din eşarfă, haină şi cămaşă. Şi, totuşi, mâinile ei nu şovăiră şi nici nu tremurară. Avea în spate ani de practică. Ani în care ţinuse cărţile de joc neclintite în timp ce inima îi bătea nebuneşte. Ani de jucat la bluf, fără să permită vreodată unei licăriri a privirii sau unei grimase a muşchilor feţei să o trădeze.

Acul se desprinse, strălucind în lumină. Marcelline se uită la ţesătura albă pe care o şifonase.

– Cât de golaşă pare eşarfa acum!

– Ce-i asta? întrebă el. Remuşcare?

– Niciodată, spuse ea, şi era adevărul adevărat. Dar locul acela gol îmi răneşte simţul estetic.

– În acest caz, o să mă grăbesc spre hotel şi o să-i cer valetului să înlocuiască acul.

– Sunteţi ciudat de dornic să vă faceţi plăcut.

– Nu e nimic ciudat în asta.

– Fiţi liniştit, Înălţimea Voastră. Am o soluţie splendidă. Scoase un ac din corsaj şi îl puse pe al lui în loc, după care înfipse acul ei în eşarfă. Cu o perlă micuţă în capăt, nu era la fel de impresionant, însă arăta bine şi avea o strălucire plăcută, licărind discret dintre pliurile ţesăturii. Marcelline era conştientă de privirea lui intensă şi de neclintirea cu care aştepta. Netezi uşor ţesătura, după care păşi înapoi şi îşi privi opera cu un ochi critic. Arată foarte bine, constată ea.

– Da? Ducele se uită la ea, nu la perlă.

– Folosiţi fereastra pe post de oglindă, îi sugeră tânăra femeie. O privi în continuare. Fereastra, Înălţimea Voastră. Aţi putea măcar să-mi admiraţi munca.

– Asta fac, zise el. Îndelung. Se întoarse totuşi, zâmbind uşor, şi se studie în geam. Observ că aveţi un ochi

la fel de bun ca şi valetul meu - iar acest lucru este un compliment pe care nu îl fac prea des.

- Ochiul meu ar trebui să fie bun, răspunse ea. Sunt cea mai bună modistă din lume.

*

Inima lui bătea neregulat.

De încântare, de ce altceva? Şi de ce nu? Într-adevăr, ea nu semăna cu nici o altă femeie pe care o întâlnise până atunci. Parisul era o altă lume în comparaţie cu Londra, iar franţuzoaicele erau o altă specie faţă de englezoaice. Chiar şi aşa, se obişnuise îndeajuns de mult cu parizienele sofisticate încât să poată ghici, aproape în orice situaţie, ce se afla dincolo de mişcarea unei încheieturi, de fluturarea unui evantai sau de înclinarea capului într-un anumit unghi. Reguli, după cum îi spusese şi ei. Francezii trăiau după reguli.

Femeia aceasta însă avea propriile reguli.

- O modistă modestă, glumi el. Ea râse, însă râsul nu semăna cu cel zglobiu cu care era obişnuit. Avea o tonalitate joasă, intimă, adresat numai lui, nu şi celorlalţi din jur. Nu se străduia să atragă privirile aşa cum procedau altele. O făcea doar pentru el. Se întoarse şi o măsură din cap până în picioare.

- Poate că, spre deosebire de ceilalţi din sală, nu aţi observat... spuse ea trecându-şi evantaiul de-a lungul rochiei. Ducele îşi mută privirea de la coafura aparent neglijentă. Până atunci nu băgase de seamă cu ce era îmbrăcată. Atenţia îi fusese concentrată doar pe trăsăturile fizice: corpul cu forme generoase, pielea frumoasă, ochii strălucitori, părul uşor dezordonat. Pentru prima dată remarcă mantia din dantelă neagră sau tunica sau orice ar fi fost haina ce acoperea mătasea roz, la combinaţia de culoare, la croială, la bijuterii, la... la... stil, îi sugeră ea.

Avu pe neaşteptate un moment de îndoială, de nesiguranţă. Mintea lui părea a fi o carte deschisă, iar

ea se părea că parcursese deja sumarul şi introducerea şi ajunsese direct la primul capitol.

Dar ce conta? Era, evident, departe de a fi o inocentă, ştia ce voia.

- Nu, doamnă, nu am observat, spuse el. Tot ce am văzut aţi fost dumneavoastră.

- Este cea mai potrivită replică pentru o femeie. Şi este cea mai nepotrivită replică pentru o creatoare de modă.

- Vă rog să fiţi o femeie în aceste clipe. În rolul de creatoare de modă vă irosiţi talentele cu mine.

- Nicidecum. Dacă aş fi fost prost îmbrăcată nu aţi fi intrat în loja domnişoarei Fontenay. Şi chiar dacă v-aţi fi grăbit să treceţi peste regulile modei, contele d'Orefeur v-ar fi salvat de la o eroare sinucigaşă şi ar fi refuzat să vă prezinte.

- Sinucigaşă? Observ o tendinţă spre exagerare.

- Legat de modă? Vă reamintesc faptul că suntem la Paris.

- În acest moment nu-mi pasă unde sunt.

Din nou, râsul cu tonalitate joasă. Simţi sunetul de parcă răsuflarea ei tocmai îi atinsese ceafa.

- Ar fi cazul să am grijă, spuse ea. Sunteţi hotărât să mă copleşiţi.

- Dumneavoastră aţi început, replică el. Dumneavoastră m-aţi copleşit.

- Dacă încercaţi să mă îmbunaţi ca să vă restitui diamantul, n-o să vă meargă.

- Dacă speraţi să vă restitui perla, vă recomand să vă mai gândiţi.

- Nu fiţi absurd, zise ea. Poate că dumneavoastră sunteţi prea romantic să credeţi că diamantul merită cincizeci de astfel de perle, dar eu nu sunt. Puteţi păstra perla împreună cu binecuvântarea mea. Eu trebuie să mă duc la domnişoara Fontenay - şi iată-l pe prietenul dumneavoastră, contele, care a venit să vă împiedice de la greşeala de a vă întoarce cu mine în sală. Ştiu că sunteţi vrăjit, Înălţimea Voastră, şi da, îmi pare rău să vă pierd compania - este atât de îmbucurător să întâlneşti

un bărbat cu capul pe umeri - dar nu merge. Nu pot fi văzută în compania unui gentleman. Nu e bine pentru afaceri. Sper doar să vă văd cu altă ocazie. Poate mâine la Longchamp, unde, normal, o să-mi expun marfa.

Orefeur li se alătură când gongul anunță finalul pauzei. O tânără îi făcu semn, iar doamna Noirot plecă, nu înainte de a face o plecăciune grațioasă; în plus, numai pentru privirea lui Clevedon, aruncă o ocheadă plină de înțeles pe deasupra evantaiului.

Imediat ce ea se îndepărtă, contele zise:

- Ai grijă. E periculoasă.

- Da, răspunse Clevedon privind-o cum își făcea drum prin mulțime. Lumea îi făcea loc de parcă ar fi fost de la curtea regală, în timp ce ea nu era nici măcar pe-aproape de așa ceva. Nu era decât proprietara unui magazin, nimic mai mult. Chiar ea spusese asta de bunăvoie și fără a se rușina, totuși lui nu prea îi venea să creadă. Se uită la mersul ei și al prietenei, atât de diferite de parcă făceau parte din alte specii. Da, repetă el. Știu.

*

Între timp, la Londra, Lady Clara Fairfax tocmai voia să arunce un vas din porțelan chinezesc în capul fratelui ei. Dar zgomotul ar fi atras atenția, și ultimul lucru pe care și-l dorea era ca mama lor să dea buzna în bibliotecă.

Îl târâse în bibliotecă pentru că era o încăpere în care mama intra rareori.

- Harry, cum ai putut? țipă ea. Toți vorbesc despre asta. Sunt îngrozită.

Harry Fairfax, conte de Longmore, se așeză prudent pe canapea și închise ochii.

- Nu e nevoie să țipi. Capul meu...

- Pot să ghicesc cum te-ai ales cu durerea aia de cap. Și nu mi-e deloc milă.

Ochii lui Harry erau înconjurați de umbre, iar paloarea îi făcea chipul tern. Cutele și petele indicau faptul că purta aceleași haine ca în ajun, iar aspectul sălbatic

al părului negru dovedea clar că nu fusese atins de vreun pieptăn în tot acest interval de timp. Își petrecuse noaptea în patul uneia dintre iubitele lui, fără îndoială, și nu se sinchisise să se schimbe când sora lui îl chemase.

- Biletul tău spunea că e urgent, zise el. Am venit gândindu-mă că aveai nevoie de ajutor. Nu ca să urli la mine.

- Te-ai grăbit să te duci la Paris ca să îi dai lui Clevedon un ultimatum, se răsti ea. Însoară-te cu sora mea sau... Asta a fost ideea ta de a mă ajuta?

Tânărul deschise ochii și se uită în sus către sora lui.

- Cine ți-a spus o asemenea trăsnaie?

- Toată lumea vorbește despre asta. De câteva săptămâni, se pare. Până la urmă am aflat și eu.

- Toată lumea e nebună, zise el. A fost un ultimatum, dar nu așa. Nu am făcut decât să-l întreb dacă te mai vrea sau nu.

- O, nu, exclamă ea.

Se prăbuși într-un fotoliu din apropiere și își puse palma peste gură. Fața îi luă foc. Cum putuse? Cum putuse? Dar ce întrebare. Bineînțeles că putuse. Harry nu fusese niciodată renumit pentru tact sau sensibilitate.

- Mai bine eu decât tata, se justifică el.

Ea închise ochii. Avea dreptate. Papa ar fi scris o scrisoare. Metoda ar fi fost mai discretă, dar mult mai devastatoare pentru Clevedon decât orice ar fi putut să spună Harry. Tatăl lor l-ar fi legat fedeleș pe duce, copleșindu-l cu învinuiri și obligații - în opinia ei, exact lucrul care îl determinase încă de la început pe Înălțimea Sa să plece pe continent.

Își luă mâna de la gură, deschise ochii și întâlni privirea fratelui său.

- Chiar crezi că s-ar ajunge la asta?

- Draga mea, mama mă înnebunește, deși eu nu sunt nevoit să stau cu ea. Am ajuns să urăsc să trec pe acasă pentru că știu că va începe să vorbească despre asta. Așa că mi-am dat seama că e doar o chestiune de timp până când tata va renunța să o ignore. Știi că niciodată

nu a vrut să plecăm. Cel puțin, nu Clevedon. În ceea ce mă privește, a fost fericit să-mi vadă ceafa.

Era adevărat că mama devenise din ce în ce mai îngrijorată în ultimele luni. Cele mai multe dintre fiicele prietenelor ei, de-o seamă cu Clara, erau măritate. Contesa era înspăimântată că avea să-l uite pe Clevedon și că avea să se încurce cu un bărbat nepotrivit - acest lucru însemnând cineva care nu purta titlul de duce. „De ce îl încurajezi pe lordul Adderley când știi că este aproape falit? Și iată-l pe îngrozitorul domn Bates, care nu are nici o șansă la moștenire cu cei doi bărbați care stau între el și titlu. Știi că moșia lordului Gedding se duce de râpă. Și Sir Henry Jaspers? Fata mea să îi dea nas unui baron? Încerci să mă omori încetul cu încetul, Clara? Ce este cu tine de nu poți ține un bărbat care te-a iubit, practic, de la naștere și i-ar fi putut cumpăra și vinde pe toți ceilalți la un loc, de nenumărate ori?" De câte ori nu auzise Clara această critică, sau vorbe asemănătoare, din momentul în care se întorseseră la Londra ca să participe la sezonul monden?

- Știu că ai avut intenții bune, îi spuse fratelui său. Dar mi-aș dori să nu o fi făcut.

- E plecat din țară de mai bine de trei ani, zise Harry. Situația începe să arate ridicol, chiar și pentru mine. Ori vrea să se însoare cu tine, ori nu. Ori vrea să trăiască acolo, ori în Anglia. Cred că a avut destul timp la dispoziție ca să se hotărască.

Ea clipi. Trei ani? Nu părea că trecuse atât de mult timp. Își petrecuse prima parte din această perioadă plângându-și bunica pe care o adorase. Nu avusese inima să își facă debutul în societate atunci. Iar în acel an și în cei care urmaseră fusese încântată de minunatele scrisori pe care i le trimisese Clevedon.

- Nu mi-am dat seama că a trecut atâta vreme, mărturisi ea. Scrie atât de frumos, încât pare că este aici.

Îi răspunsese la scrisori încă de când învățase să mâzgălească prostioare precum: „Sper că ești bine. Îți place la școală? Eu învăț franceza. Este grea. Tu ce înveți?" În ciuda vârstei fragede, el era un corespondent

încântător. Avea un simț al observației de invidiat, un dar natural al descrierii și o istețime aparte. Îl cunoștea foarte bine, mai bine decât majoritatea celorlalți, dar acest lucru se datora în special scrisorilor. În viața reală nu petrecuseră prea mult timp împreună. În anii în care Clevedon fusese în țară, ea era mai mereu la școală, pe când el plecase la internat, după care la universitate și, apoi, peste hotare.

- Îndrăznesc să afirm că nici el nu și-a dat seama că a trecut atât de mult timp, zise Harry. Când l-am întrebat direct ce are de gând să facă, a râs și mi-a spus că am făcut bine că am venit. S-ar fi întors mai repede, dar că scrisorile tale i-au dat de înțeles că te bucuri de rolul de cea mai pețită tânără din înalta societate londoneză, și nu a vrut să îți strice distracția.

Nici ea nu dorea să-i strice lui distracția, căci nu avusese o copilărie plăcută. Își pierduse tatăl, mama și sora în numai un an. Papa dorise să fie un bun tutore, dar avea idei stricte despre Datorie și Responsabilitate, iar Clevedon, spre deosebire de frații Clarei, încercase să își trăiască viața după aceste standarde.

Când Clevedon și Harry luaseră hotărârea să plece, ea se bucurase pentru ei. Harry avea să dobândească mai multă experiență, iar Clevedon, departe de Papa, putea să se regăsească.

- Nu ar trebui să se întoarcă decât atunci când e pregătit, opină ea.

- Dar tu ești pregătită? se interesă Harry ridicând o sprânceană.

- Nu fi absurd.

Sigur că ar fi fost fericită să se întoarcă Clevedon. Îl iubea. Îl iubise încă de când era mică.

- Nu trebuie să-ți faci griji că vei fi zorită la altar. I-am sugerat să aștepte până la sfârșitul lunii mai. Astfel, peținorii tăi vor avea timp suficient să se omoare între ei, să plece în exil în Italia, să renunțe sau să dispere. Apoi i-am recomandat să îți mai dea o lună ca să te reobișnuiești cu prezența lui pe aici. Asta va amâna lucrurile până la sfârșitul sezonului monden, moment în care

am propus o cerere frumoasă în căsătorie, în public, împănată cu multe cuvinte de afecțiune nepieritoare, acompaniate de un inel cu un diamant uriaș.

– Harry, ești ridicol.

– Oare? Lui i s-a părut o idee excelentă, și am sărbătorit cu trei sau patru sau cinci sau șase sticle de șampanie, din câte îmi pot aminti.

*

Paris
15 aprilie

Seducția era un joc pe care Clevedon îl adora. Îi plăcea la fel de mult să vâneze – în ultima vreme chiar mai mult – și să cucerească. Cucerirea doamnei Noirot promitea să fie un joc mai amuzant decât de obicei, constituind o încheiere plăcută a sejurului peste hotare.

Nu era nerăbdător să se întoarcă în Anglia la responsabilități, dar venise timpul. Parisul începuse să-și piardă atractivitatea și, fără încântătoarea companie a lui Longmore, nu mai vedea nici o bucurie în a mai sta pe continent.

Oricum, plănuise să se ducă la Longchamp ca să observe și să facă rost de o povestioară amuzantă pentru Clara. Îi datora una și de la operă, dar nu conta. Longchamp avea să-i ofere o hrană mai consistentă pentru simțuri.

Promenada anuală pe Champs Élysées și în Bois de Boulogne se petrecea miercurea, joia și vinerea de dinainte de Paști. Vremea, care fusese promițătoare la începutul săptămânii, se înrăutățise și aducea un vânt rece. Cu toate acestea, își făcuseră apariția toți membrii înaltei societăți din Paris, îmbrăcați după ultima modă, etalându-și cei mai buni cai și cele mai frumoase trăsuri. Procesiunea se desfășura pe ambele laturi ale șoselei, iar centrul era rezervat trăsurilor regale și vârfurilor aristocrației. Cei mai mulți, din toate păturile sociale, mergeau pe jos, așa cum alesese și el să facă pentru a studia

mai bine și a trage cu urechea la ceea ce vorbeau atât participanții, cât și spectatorii.

Uitase cât de mare putea fi aglomerația, mult mai densă decât în Hyde Park la o oră de vârf. Se întrebă cum naiba avea s-o găsească pe doamna Noirot. Parcă toată lumea venise la Longchamp.

Câteva minute mai târziu însă, se întreba cum ar fi fost posibil să nu o găsească. Făcea valuri, exact așa cum se întâmplase și la Operă. Numai că acum efectul era mult mai impresionant. Nu avea decât să-și întoarcă privirea în direcția în care se petreceau accidente, și acolo se afla ea. Oamenii își suceau gâturile ca să o vadă. Bărbații își ciocneau trăsurile între ele. Cei care mergeau pe jos se loveau de stâlpi sau intrau unii în alții. Iar ea, fără nici o îndoială, se distra din plin.

De data aceasta, pentru că o vedea de la distanță, fără să fie distras de ochii negri strălucitori și de vocea atrăgătoare, se putea bucura de întregul tablou: rochia, pălăria... și mersul. Din depărtare putea să acorde atenție imaginii de ansamblu: boneta din pai decorată cu panglici galben-deschis și dantelă albă, haina lila ce se deschidea mai jos de talie scoțând la iveală rochia verde pal ce flutura dedesubt.

Urmări cum bărbații, unul câte unul, o abordau. Ea se oprea pentru scurt timp, zâmbea, rostea câteva cuvinte și apoi își continua drumul, lăsându-i pe admiratori să se holbeze cu expresii buimace. Se gândi că probabil așa arătase și el în seara precedentă, după plecarea ei.

Își făcu loc prin mulțime către latura opusă.

– Doamnă Noirot.

– A, aici erați! Exact omul pe care doream să-l văd.

– Nu pot decât să sper asta, răspunse el, ținând cont de faptul că dumneavoastră m-ați invitat aici.

– A fost o invitație? se miră ea. Am crezut că a fost doar o sugestie.

– Mă întreb dacă le-ați oferit astfel de sugestii tuturor celor care au fost prezenți aseară la Opera Italiană. Se pare că se află cu toții aici.

– O, nu. Nu v-am vrut decât pe dumneavoastră. Ei se află aici pentru că este un loc în care poţi să te remarci. Longchamp. Săptămâna Patimilor. Toată lumea vine în pelerinajul sfânt ca să vadă şi ca să fie văzută. Şi iată-mă şi pe mine, la vedere.

– Şi ce priveliştе încântătoare! Şi foarte la modă, judecând după privirile invidioase ale femeilor. Bărbaţii sunt buimăciţi, normal, dar ei nu vă sunt de nici un folos, îndrăznesc să spun.

– Este o balanţă delicată. Trebuie să fiu agreabilă bărbaţilor, căci ei achită facturile. Dar femeile contează, întrucât ele îmi poartă rochiile. Nu vor fi dornice să-mi treacă pragul magazinului dacă văd în mine o rivală.

– Şi totuşi mi-aţi sugerat să vin aici astăzi şi să vă caut în această gloată, spuse el.

– Aşa am făcut, recunoscu ea. Am nevoie de dumneavoastră ca să achitaţi nişte facturi.

Era, din nou, ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Corpul i se tensionă şi temperatura îi crescu, simptome care nu aveau nici o legătură cu dorinţa fizică.

– Facturile cui?

– Ale femeilor din familia dumneavoastră.

Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Reuşi să pronunţe, cu maxilarul încordat:

– Mătuşile mele vă datorează bani şi aţi venit la Paris ca să mă presaţi să plătesc?

– Înălţimile Lor, mătuşile dumneavoastră, nu au pus niciodată piciorul în magazinul meu, răspunse ea. Asta e problema. Mă rog, una dintre probleme. Nu ele sunt importante acum. Problema importantă este soţia dumneavoastră.

– Nu am soţie.

– Dar o să aveţi. Şi eu trebuie să fiu cea care o îmbracă. Sper că este evident.

Avu nevoie de un moment ca să priceapă. Apoi avu nevoie de un alt moment ca să-şi astâmpere indignarea.

– Vreţi să-mi spuneţi că aţi venit până la Paris ca să mă convingeţi că sunteţi cea mai potrivită creatoare de modă pentru viitoarea ducesă de Clevedon?

– Cu siguranţă, nu. Vin la Paris de două ori pe an din două motive, spuse ea ridicând un deget înmănuşat. Unu: ca să atrag atenţia reporterilor care alimentează revistele pentru femei cu ultimele ştiri de la Paris. O descriere admirativă a rochiei de promenadă pe care am purtat-o primăvara trecută a atras-o pe doamna Sharp la Casa Noirot. La rândul său, ne-a recomandat unei prietene, Lady Renfrew. Urmând acest tipar, prietenele lor se vor alătura în curând ilustrelor noastre cliente.

– Şi al doilea motiv? întrebă el nerăbdător. Nu trebuie să-mi arătaţi degetele, sunt perfect capabil să număr.

– Al doilea motiv este inspiraţia. Inima modei bate la Paris. Merg acolo unde sunt oameni pasionaţi de modă, iar aceştia îmi dau idei.

– Înţeleg, spuse el, deşi nu înţelegea.

Dar asta merita, îşi zise, pentru că se ţinuse după o negustoreasă, o persoană vulgară, avidă de bani. Ar fi putut să se culce cu doamna St. Pierre în ajun – iar timpul pentru astfel de aventuri era pe ducă – dar irosise ocazia ca să se ţină după această... această fiinţă.

– Deci eu sunt doar un instrument.

– Sper că sunteţi îndeajuns de inteligent ca să nu vedeţi lucrurile aşa. Cea mai mare dorinţă a mea este să vă fac pe plac. Ducele se încruntă. Îl lua de prost. Pentru că îl atrăsese prin clădirea Operei şi în mulţimea de la Longchamp îşi imagina că îl va face sclavul ei. Nu era prima şi nici ultima femeie care nutrea această speranţă. Nu vă cer decât să vă gândiţi la asta, insistă ea. Doriţi ca soţia dumneavoastră să fie cea mai bine îmbrăcată femeie din Londra? Vreţi să dea tonul în materie de modă? Vreţi să nu mai poarte acele rochii nefericite? Sigur că vreţi.

– Puţin îmi pasă mie ce poartă Clara! rosti el răspicat. Ţin la ea pentru ceea ce este.

– Este foarte drăguţ, dar nu luaţi în calcul statutul Domniei Sale. Oamenii trebuie să o admire pe ducesa de Clevedon, iar ei, în general, judecă o carte după copertă. Dacă nu ar fi aşa, am purta cu toţii tunici de aba şi pieptare din piele, ca strămoşii noştri. Şi e culmea

ca tocmai dumneavoastră să afirmați că hainele nu sunt importante. Uitați-vă în oglindă.

Era furios. Cum îndrăznea să vorbească despre Clara astfel? Cum îndrăznea să-i dea lecții? Îi venea să o ia și... și... Diavolul pusese stăpânire pe ea. Nu-și putea aminti când lăsase o femeie – mai mult, o negustorească de rând – să-l scoată din fire. Mârâi:

– Acum mă aflu la Paris. Unde bate inima modei, după cum ați spus.

– Și purtați vechituri când sunteți la Londra? vru ea să știe. Ducelui îi trebuia atâta stăpânire de sine ca să n-o strângă de gât, încât nu se mai putu concentra să găsească o replică potrivită. Tot ce putea face era să se uite urât. Nu are rost să vă încruntați la mine, îl mustră ea. Dacă aș fi fost ușor de intimidat, nu m-aș fi apucat de această afacere de la bun început.

– Doamnă Noirot, se pare că m-ați confundat cu altcineva. Un prost, cred. La revedere.

Începu să se îndepărteze.

– Da, da, zise ea fluturând din mână. Plecați furios. Duceți-vă. Ne vedem la Frascati, îndrăznesc să spun.

capitolul 3

„Hotelul Frascati, situat pe rue de Richelieu la numărul 108. Acesta este un cazinou situat pe locul al doilea în Paris din punctul de vedere al respectabilității, datorită clientelei selecte. Prezența doamnelor este permisă."

Ghidul Noului Paris al lui Galignani, 1830

Clevedon se opri, se întoarse și se uită la ea. Ochii lui erau doar niște fante verzi. Gura senzuală dispăruse. Un mușchi i se contracta în zona maxilarului, lângă urechea dreaptă.

Era un om înalt, puternic. Un duce englez, specie cunoscută pentru putința de a zdrobi orice lucru mic

și enervant care i-ar fi stat în cale. Postura și expresia feței ar fi speriat o persoană obișnuită.

Însă Marcelline nu era o persoană obișnuită. Știa prea bine că agitase o capă roșie în fața unui taur. O făcuse cu agilitatea unui toreador experimentat. Acum, precum taurul, el nu mai vedea nimic altceva în afara ei.

– La naiba, zise el. Acum nu mai pot pleca furios.

– Nu v-aș învinovăți dacă ați face-o. Ați fost provocat. Dar vă avertizez, Înălțimea Voastră, sunt cea mai ambițioasă femeie din câte ați cunoscut vreodată, și sunt hotărâtă să o îmbrac pe ducesa dumneavoastră.

– Sunt tentat să spun „peste cadavrul meu", dar am cumplita bănuială că o să spuneți „dacă e necesar". Ea zâmbi. Expresia feței lui se îmbunase puțin, iar o licărire șmecherească i se întrezări în privire. Asta înseamnă că o să faceți tot ce e necesar? se interesă el.

– Știu la ce vă gândiți, însă nu va fi necesar. Vă rog să vă gândiți, Înălțimea Voastră. Ce doamnă respectabilă ar accepta o creatoare de modă specializată în seducție?

– A, e o specialitate?

– Dintre toți bărbații, dumneavoastră ar trebui să știți că seducția este o artă, iar unii practicanți sunt mai talentați decât alții. Eu am ales să-mi exersez talentele în domeniul vestimentației. E drept, femeile sunt capricioase și greu de satisfăcut. Bărbații sunt ușor de satisfăcut, dar mult mai capricioși.

Pentru o persoană cu o privire ascuțită, fața lui atrăgătoare era ca o carte deschisă. Marcelline urmări fascinată cum expresia curioasă care-i apăru pe chip șterse treptat semnele persistente ale furiei. Era intrigat de ea, își revizuia părerile inițiale și, prin urmare, și tacticile. Era un bărbat inteligent. Trebuia să fie foarte precaută.

– Frascati, zise el. Sunteți o jucătoare.

– Jocurile de noroc sunt sportul meu preferat. Jocurile – cu banii, cu oamenii, cu viitorul – constituiseră un mod de viață pentru familia ei. În special ruleta, completă ea. Noroc pur.

– Asta explică riscurile pe care vi le asumaţi cu bărbaţii pe care nu îi cunoaşteţi.

– Afacerea cu haine nu este pentru cei slabi de înger.

Amuzamentul reveni în ochii lui verzi, iar colţurile buzelor i se curbară în sus. În cazul oricărui alt bărbat, această expresie ar fi fost încântătoare. La el avea un efect devastator. Ochii lui şi zâmbetul dulce înjunghiau orice fată în inimă şi îşi continuau drumul spintecând mai jos.

– Aşa se pare, aprobă el. O afacere mai periculoasă decât bănuiam.

– Nici nu aveţi idee.

– Promite să fie interesant. Ne vedem la Frascati.

Se înclină cu o graţie pur masculină. Mişcarea uşoară şi încrezătoare a unui bărbat care se simţea confortabil în trupul său puternic. Se îndepărtă, urmărit de privirea ei contemplativă. Marcelline observă numeroase pălării şi bonete elegante schimbându-şi direcţia în timp ce femeile întorceau capul după el.

Ea aruncase mănuşa, iar el o ridicase, confirmându-i aşteptările. Acum tot ce trebuia să facă era să nu ajungă pe spate, cu acel corp splendid între picioarele ei. Nu avea să fie uşor. Dar dacă ar fi fost uşor, nu ar fi fost la fel de distractiv.

*

Londra, miercuri noaptea

Doamna Downes aştepta în trăsură, la mică distanţă de locuinţa cusătoresei. Imediat după ora nouă şi jumătate, aceasta trecu prin dreptul ei. Se uită în sus, dar nu se opri din mers. Puţin mai târziu, doamna Downes coborî din vehicul şi, mergând agale, o salută pe tânăra femeie ca şi cum ar fi fost două cunoştinţe vechi care se întâlniseră din întâmplare. Se întrebară una pe alta de sănătate, apoi făcură câţiva paşi până la casa cusătoresei.

După un moment, aceasta scoase din poşetă o hârtie împăturită. Doamna Downes întinse mâna să o ia.

– Banii mai întâi, ripostă cusătoreasa.

– Lasă-mă să văd întâi ce este, zise doamna Downes. Din câte bănuiesc, nu e nimic ieşit din comun. Femeia se duse mai aproape de felinarul de pe stradă şi despături foaia. Doamna Downes scoase un gâfâit uşor pe care îl acoperi repede cu un pufnet dispreţuitor. Asta este tot? Fetele mele pot face ceva asemănător într-o oră. Nu merită nici măcar o jumătate de coroană, ca să nu mai vorbim de un ban de aur.

Cusătoreasa împături hârtia.

– Ei bine, atunci lăsaţi-le să se descurce dacă ştiu ele cum. Am luat notiţe pe spate, dar sunt sigură că fetele dumneavoastră isteţe nu au nevoie de ajutor ca să îşi dea seama cum să facă pliurile sau cum să înnoade fundele încât să iasă ca ale ei. Şi nu trebuie să ştiţi ce fel de panglici foloseşte şi de unde le procură. Nu, într-adevăr, nu vreţi nimic din toate aceste informaţii. Aşa că o să iau asta cu mine şi o s-o arunc în foc. Eu ştiu cum se face, doamna ştie, ba chiar şi una sau două dintre fetele noastre mai îndemânatice cunosc şmecheria. Cusătoreasa vorbea cu superioritate despre celelalte, dând de înţeles că era mult mai bună decât ele, dar neapreciată. Altfel, nu ar fi stat acum în mijlocul străzii, noaptea târziu, deşi abia aştepta să ia cina. Cu siguranţă nu ar invitat concurenţa la discuţii dacă Unele Persoane ar fi preţuit-o aşa cum ar fi trebuit. Nu, doamnă, nu aveţi deloc nevoie de asta, completă ea, şi mă întreb de ce v-aţi pierdut timpul ca să veniţi până aici.

– Da, am pierdut destul timp, murmură doamna Downes întinzând o mână spre poşetă. Uite suma promisă. Dar dacă vrei mai mult, ar fi bine să îmi aduci ceva mai bun.

– Cât înseamnă mai mult? întrebă cusătoreasa vârând banii în buzunar.

– Nu prea am ce face cu fragmente de modele. Caietul de schiţe, pe de altă parte, ar valora ceva.

– Cu siguranţă. Ar valora slujba mea. Una e să copiezi un model, pe când caietul cu schiţe... Îşi va da seama imediat că lipseşte, şi să ştiţi că cele trei sunt tare isteţe.

– Dacă şi-ar pierde caietul de schiţe, ar pierde tot, conchise doamna Downes. Ar trebui să-ţi cauţi alt loc de muncă în acel caz. Şi îndrăznesc să spun că o slujbă nouă ar fi o experienţă mult mai plăcută pentru tine când vei avea în buzunar douăzeci de guinee care să-ţi facă viaţa mai uşoară.

Camerista unei doamne din lumea bună putea câştiga douăzeci de guinee pe an. Asta însemna mult mai mult decât salariul unei cusătorese experimentate.

– Cincizeci, zise femeia. Meritã cincizeci, ştiu asta, pentru că o s-o eliminaţi din drum, iar eu nu-mi risc pielea pentru mai puţin de-atât.

Doamna Downes răsuflă îndelung în timp ce făcu nişte calcule rapide.

– Bine, cincizeci. Dar trebuie să fie totul. Ar fi bine să notezi orice detaliu. O să-mi dau seama imediat, şi dacă n-o să-mi iasă o copie fidelă, n-o să vezi nici un penny, o avertiză ea înainte de a pleca.

Croitoreasa o urmări cu privirea, bombănind ca pentru sine:

– De parcă ai fi în stare să faci vreo copie, cotoroanţă proastă, dacă nu ţi-aş da eu toate amănuntele!

Zornăi banii în buzunar şi intră în casă.

*

Paris, aceeaşi noapte

Din moment ce Opera era închisă miercurea, Clevedon se duse la Teatrul de Varietăţi, unde putea conta pe faptul că avea să se amuze asistând la un spectacol de calitate. Poate că exista chiar şansa de a o întâlni pe doamna Noirot.

Fiindcă ea nu îşi făcu apariţia, se întrebă plictisit dacă nu era o idee să plece mai devreme şi să se îndrepte spre Frescati. Însă Clara aştepta cu nerăbdare scrisorile lui, iar ducele nu avusese timp să-i povestească despre *Bărbierul din Sevilla*, una dintre operele ei favorite ei. Acum îşi dădu seama că nici de la Longchamp nu venise cu nimic – nimic din ce putea să-i relateze logodnicei sale.

Renunţând să plece, îşi luă notiţe în carneţelul de buzunar. Paginile nu conţineau nimic despre remarcile doamnei Noirot legate de stilul vestimentar al Clarei, sau mai degrabă de lipsa acestuia. La acea vreme le alungase din minte. Sau cel puţin aşa crezuse. Totuşi, le găsi aşteptând ca şi cum creatoarea de modă i le ţesuse pe creier.

Când o văzuse pe Clara ultima oară, purta doliu pentru bunica ei. Poate că nuanţele închise la culoare nu o prindeau. Stilul... La naiba, era în doliu! De ce i-ar fi păsat dacă ţinuta ei respecta canoanele modei? Era o fată frumoasă, îşi spuse el, iar o fată frumoasă putea să se îmbrace oricum – nu că i-ar fi păsat, pentru că o iubea pentru ceea ce era, şi asta de când îşi putea aduce aminte.

Totuşi, dacă ea s-ar fi îmbrăcat la fel de provocator ca Marcelline...

Gândul nu-l părăsi pe durata ultimelor scene din spectacol. Şi-o imagină pe Clara îmbrăcată magnific, făcându-i pe toţi cei din jur să întoarcă privirile după ea. Se văzu pe el însuşi mândru de faptul că era a lui şi simţi invidia fiecărui bărbat. Apoi îşi dădu seama că o luase razna.

– Naiba s-o ia, mormăi el. Mi-a otrăvit mintea, vrăjitoarea.

– Ce s-a întâmplat?

Se întoarse şi îl văzu pe Gaspard Aronduille uitându-se la el cu îngrijorare.

– Chiar contează ce haine poartă o femeie? întrebă Clevedon.

Ochii francezului se măriră şi îşi dădu capul pe spate ca şi cum ducele l-ar fi pălmuit.

– E o glumă?

– Vreau să ştiu, stărui Clevedon. Chiar contează?

Aronduille îl privi cu neîncredere.

– Numai un englez ar pune astfel de întrebări.
– Oare?
– Desigur.
– Numai un francez ar spune asta.
– Am dreptate, şi o să te lămuresc imediat.

Spectacolul se termină, dar dezbaterea nu. Aronduille chemă întăriri din cercul de prieteni. Francezii discutară subiectul din toate punctele posibile de abordare filosofică, încetând doar când ajunseră la hotelul Frascati. Acolo grupul se separă, membrii lui împrăştiindu-se fiecare la masa preferată.

La ruletă era aglomeraţie: ca de obicei, bărbaţii se înghesuiau în jurul ei. Clevedon nu văzu nici o femeie în preajmă. Totuşi, în timp ce dădea ocol încet, zidul masculin de la masa de ruletă se subţie. Lumea se mişcă şi ducele zări un spate fermecător, familiar.

Din nou, coafura ei era uşor ciufulită, ca şi cum cu doar câteva minute în urmă fusese în braţele iubitului. O porţiune din păr îi cădea pe ceafă, o buclă neagră ce atrăgea privirea spre acel loc şi apoi în jos, peste curba fină a umerilor, către marginea mânecilor bufante. Rochia era de un rubiniu închis, şocant de simplă, dar cu o croială îndrăzneaţă.

Pentru un moment îşi dori să o poată imortaliza într-un tablou. L-ar fi intitulat „Întruchiparea păcatului".

Fu tentat să se aşeze lângă ea, destul de aproape ca să-i inhaleze parfumul şi să simtă mătasea rochiei atingându-i picioarele. Dar masa de ruletă nu era locul potrivit pentru flirt şi, după cum se arătau lucrurile, Marcelline era absorbită de învârtirea roţii, la fel ca toţi ceilalţi.

Se mută vizavi. Atunci îl recunoscu pe cel care-i stătea alături: marchizul d'Émilien, un desfrânat celebru.

– 21, roşu, impar, câştigător, rosti unul dintre crupieri.

Un alt crupier împinse cu grebla un teanc de monede în faţa ei. Emilien se aplecă şi îi spuse ceva. Maxilarul lui Clevedon se încleştă. Îşi lăsă privirea în jos, spre masă. În faţa ei stătea un morman de monede de aur.

– Domnilor, faceţi jocurile, strigă crupierul.

Aruncă bila albă şi puse în mişcare roata, care se învârti şi încetini treptat. De data aceasta, tânăra femeie pierdu. Deşi crupierul luă o mare parte din aur, nu părea deranjată. Râse şi parie din nou.

Clevedon parie şi el, pe roşu. Bila se învârti de jur împrejur. Negru, par, necâştigător.

Marcelline câştigă. Ducele urmări cum crupierii împinseră monedele lui şi ale celorlalţi spre ea. Marchizul râse şi se aplecă să-i mai spună ceva, cu gura aproape de urechea ei. Ea răspunse printr-un zâmbet.

Englezul renunţă la ruletă şi se instală la masa de *rouge et noir*. Îşi spuse că ar fi venit acolo indiferent dacă era sau nu prezentă. Se gândi că ea vâna soţiile şi amantele altor bărbaţi, iar el nu era singurul plătitor de facturi din Paris. Şi Émilien avea buzunare adânci, o soţie, o amantă de cursă lungă şi trei curtezane preferate.

Jucă o jumătate de oră. Câştigă mai mult decât pierdu şi poate de aceea se plictisi atât de repede. În cele din urmă îl căută pe Aronduille, căruia îi dădu de ştire:

– Locul ăsta e plictisitor în seara asta. Mă duc la Palais Royal.

– Merg cu tine, se oferi prietenul său. Hai să vedem dacă şi ceilalţi vor să vină cu noi.

Toată lumea se mutase la ruletă. Marcelline era încă acolo, imposibil de ignorat în rochia de mătase stacojie. Marchizul rămăsese lângă ea. În clipa în care Clevedon îşi propuse să se uite în altă parte, ochii ei se îndreptară în sus, iar privirile li se întâlniră. Păru să treacă o veşnicie până ca ea să-i facă semn cu evantaiul.

Ar fi venit chiar dacă nu s-ar fi aşteptat să o găsească acolo, îşi repetă el. Ar fi venit şi ar fi găsit un alt bărbat lipit de ea. Nu ar fi însemnat nimic pentru el. Parisul era plin de femei fascinante. Ar fi salutat-o din cap, s-ar fi înclinat sau i-ar fi zâmbit şi apoi ar fi ieşit din hotel.

Dar, iat-o, întruchiparea păcatului, provocându-l. Ducele de Clevedon nu cedase până în acel moment nici o femeie pe care o dorea. Li se alătură celor doi.

– A, Clevedon, o cunoşti pe doamna Noirot, am înţeles, zise Émilien.

– Am această onoare, spuse Clevedon uitându-se la ea cu cel mai dulce zâmbet.

– Mi-a golit buzunarele, se plânse marchizul.

– Roata ruletei v-a golit buzunarele, îl corectă imediat Marcelline.

– Nu, dumneavoastră ați făcut-o. Pur și simplu fixați ruleta cu privirea, iar bila se oprește acolo unde doriți.

Făcu un gest de respingere a acestei afirmații vânturându-și evantaiul.

– Nu are rost să mă cert cu Domnia Sa, i se adresă ea lui Clevedon. I-am promis că-i dau ocazia de a-și recupera banii. Mergem să jucăm cărți.

– Poate că dorești să ni te alături, propuse Émilien. Și prietenii tăi la fel.

*

Se îndreptară spre un salon discret și exclusivist dintr-o casă particulară. Când Clevedon ajunse cu grupul marchizului, se desfășurau deja câteva jocuri în camera mare.

Până la ora trei dimineața, majoritatea participanților plecară. În anticamera mică, dar luxoasă în care marchizul se retrase într-un final împreună cu un grup de prieteni, rămăseseră Émilien însuși, o blondă arătoasă – doamna Jolivel –, doamna Noirot și Clevedon. Lângă ei zăceau corpurile celor care cedaseră din cauza băuturii sau a oboselii. Unii jucaseră zile și nopți la rând.

La ruletă, unde îndemânarea și experiența nu însemnau nimic, Noirot câștigase destul de des. La cărți, unde iscusința avea un rol primordial, șansa nu-i surâdea. Norocul marchizului se terminase în ultima jumătate de oră, iar acum se tolănise dezamăgit în fotoliu. Clevedon era pe val.

– Mie îmi ajunge, anunță doamna Jolivel. Se ridică, iar bărbații făcură același lucru.

– Și mie, bombăni Émilien.

Împinse cărțile către centrul mesei și ieși din încăpere, pe urmele blondei.

Clevedon rămase în picioare, așteptând-o pe creatoarea de modă să se ridice. În sfârșit, o avea numai pentru el, și abia aștepta să o conducă în altă parte. Oriunde în altă parte.

– Se pare că petrecerea s-a terminat, observă el.

Noirot se uită la el cu o licărire aparte în ochii săi negri.

– Credeam că abia începe!

Ridică pachetul de cărți și începu să le amestece, iar ducele se așeză la loc.

*

Jucară 21, fără variațiuni. Era unul dintre jocurile lui preferate. Îi plăcea simplitatea. Descoperi că în doi era mult mai interesant decât în mai mulți.

De data aceasta nu mai putea citi nimic pe chipul ei. Nici un rid în colțul gurii când cărțile nu erau bune. Nici o bătaie agitată cu degetul când trăgea o carte mare. În cursul partidelor precedente, toate aceste indicii și jocul ei îl surprinseră pentru că erau nechibzuite. Acum, totul era diferit. Până să ajungă la sfârșitul celui de-al doilea pachet, se simți de parcă ar fi jucat cu o altă femeie.

Clevedon câștigă prima mână, și pe cea de-a doua și pe a treia. După aceasta ea recuperă încet dar sigur, iar teancul de monede din fața ei crescu, în timp ce al lui se diminuă.

– Așa se face, zise ea.

– Sau poate v-ați jucat cu mine, doamnă. În mai multe moduri, nu doar într-unul.

– Sunt mai concentrată la joc. Și dumneavoastră ați câștigat mult înainte. Resursele mele, spre deosebire de ale dumneavoastră, sunt limitate. Nu vreau decât să-mi recuperez banii.

El împărți cărțile. Marcelline le filă și împinse o grămadă de monede într-o parte.

Clevedon își privi mâna. Nouă de inimă roșie.

– Dublu, anunță el.

Femeia dădu din cap ca să ceară o altă carte şi se uită la ea.

Nimic. Nici un indiciu dacă avea o carte bună sau nu. El trebuia să mai exerseze la ascunderea micilor semne care-l dădeau de gol. Oare cum învăţase ea să şi le etaleze sau să şi le ascundă atunci când dorea? Câştigase la ruletă, un joc al şansei, după cum chiar ea spusese, deşi pasionaţii nu conteneau să născocească sisteme presupus imbatabile.

Marcelline câştigă din nou. Şi din nou. De data aceasta, când terminară pachetul, îşi strânse monedele din faţă.

- Nu sunt obişnuită cu astfel de ore târzii, mărturisi ea. E timpul să plec.

- Cu mine aţi jucat diferit decât cu ceilalţi.

- Da? se miră ea îndepărtându-şi o buclă rebelă de pe o sprânceană.

- Nu mă pot hotărî dacă aveţi de partea dumneavoastră un noroc diavolesc sau e ceva mai mult decât se vede la suprafaţă.

- Sunt o bună observatoare, zâmbi ea lăsându-se pe spătarul scaunului. V-am urmărit cum aţi jucat.

- Şi totuşi aţi pierdut.

- Frumuseţea dumneavoastră trebuie să mă fi distras. Dar am început să mă obişnuiesc cu ea. Acum pot deosebi modurile în care semnalaţi dacă aveţi o mână bună sau nu.

- Am crezut că nu dau astfel de semnale, zise el.

- Vă stăpâniţi foarte bine, recunoscu ea. Mi-a fost foarte greu să vă descifrez, şi joc cărţi de când eram mică.

- Da? Întotdeauna am crezut că micii întreprinzători sunt cetăţeni respectabili şi nu se dedau la vicii, în special la jocurile de noroc.

- Înseamnă că nu aţi fost foarte atent. La Frascati vin oameni de rând, funcţionari şi negustori. Dar pentru bărbaţi ca dumneavoastră sau ca Émilien, aceştia sunt invizibili.

- Dumneavoastră nu sunteţi invizibilă.

- Aici vă înşelaţi. Am trecut de mai multe ori la câţiva metri de dumneavoastră şi nu m-aţi observat.

- Este imposibil!

Tânăra femeie începu să amestece cărţile cu dibăcie, ca o expertă.

- Haideţi să recapitulăm. Duminică pe la patru călăreaţi împreună cu o doamnă frumoasă prin Bois de Boulogne. Luni la ora şapte vă aflaţi într-una dintre lojile cu zăbrele de la Academia Regală de Muzică. Marţi după-amiază vă plimbaţi prin galeriile...

- Aţi spus că nu sunt singurul motiv pentru care vă aflaţi la Paris, o întrerupse el. Şi totuşi m-aţi urmărit. Sau ar trebui să spun că v-aţi ţinut după mine?

- Urmăream oameni la modă. Toţi frecventează aceleaşi locuri. Iar dumneavoastră sunteţi greu de trecut cu vederea.

- La fel şi dumneavoastră.

- Asta depinde dacă doresc să fiu observată sau nu. Când nu vreau să fiu remarcată nu mă îmbrac în acest fel. O mână graţioasă arătă spre partea superioară rochiei stacojii. Acul cu diamant străluci spre el din centrul decolteului în V care încununa corsajul. Marcelline lăsă pe masă pachetul în care cărţile erau aliniate cu precizie şi îşi uni palmele. O croitoreasă bună poate îmbrăca pe oricine, urmă ea. Uneori e nevoie să creăm ţinute pentru femei care, dintr-un motiv sau altul, preferă să nu atragă atenţia. Ridică palmele, îşi puse coatele pe masă şi îşi sprijini bărbia pe degetele împreunate. Faptul că nu m-aţi observat în acele locuri ar trebui să dovedească faptul că sunt cea mai bună creatoare de modă din lume.

- Întotdeauna este vorba despre afaceri?

- Eu muncesc pentru a-mi câştiga traiul.

Îşi întoarse capul, iar el îi văzu privirea trecând peste corpurile împrăştiate pe diverse obiecte de mobilier şi chiar pe jos. Căutătura ei conţinea o sumedenie de informaţii pe care le lăsase nerostite.

Se simţi iritat mai mult decât ar fi trebuit să fie. Ar fi pretins că nu înţelesese replica, dar aceştia erau oamenii

cu care el se însoţea de obicei, iar zâmbetul ei pe jumătate batjocoritor era extrem de enervant. Provocat, îi dădu răspunsul înainte de a apuca să se stăpânească:

- Spre deosebire de mine şi de aceşti nobili destrăbălaţi, vreţi să spuneţi. Ipocrizia burgheziei este strigătoare la cer.

Marcelline ridică din umeri, atrăgându-i atenţia asupra contururilor perfecte, şi îşi desfăcu palmele.

- Da, suntem nişte indivizi foarte plicticoşi, întrucât ne gândim mereu la bani şi la succes.

Îşi luă poşeta şi vărsă câştigul în ea, un semn clar că, din punctul ei de vedere, seara se încheiase.

El sări în picioare şi înconjură masa ca să-i tragă scaunul. Remarcând că şalul îi alunecase pe un braţ, i-l aranjă, moment în care atinse umărul gol cu degetele. Percepu o mică ezitare în respiraţia ei, iar un impuls de plăcere îi şterse din minte ciocnirea de mai devreme. Sentimentul era acut - mai acut decât ar fi trebuit să fie după o atingere atât de fină şi un şiretlic atât de transparent. Totuşi, lăsase foarte puţin de la ea ca să obţină atât de mult. Deşi nici unul dintre petrecăreţii din jur nu era conştient, se aplecă aproape de urechea ei şi îi şopti:

- Nu mi-aţi spus când o să ne mai vedem. Longchamp, prima oară. Frascati în noaptea aceasta. Apoi?

- Nu sunt foarte sigură, zise ea îndepărtându-se puţin. Mâine trebuie să particip la balul contesei de Chirac. Presupun că acel eveniment ar fi prea auster pentru dumneavoastră.

Pentru o clipă nu putu decât să se uite la ea îndelung, cu ochii mari şi cu gura căscată. Apoi îşi dădu seama că se holba precum un bădăran la circ. Nu reuşi să şteargă îndeajuns de repede semnele uluirii, şi de altfel nici nu merita s-o facă. Ce rost avea să pretindă că nimic nu îl surprindea la ea când, de fapt, îl deconcerta cu totul? Era cea mai imprevizibilă femeie din câte cunoscuse. Iar în acel moment se simţea de parcă, mergând pe stradă, s-ar fi ciocnit de un stâlp de iluminat.

Rosti rar şi apăsat, deoarece era sigur că înţelesese greşit:

- Aţi fost invitată la balul organizat de doamna de Chirac?

- Nu am spus că am fost invitată, surâse ea aranjându-şi şalul

- Dar vă duceţi. Nepoftită.

- Cum altfel?

- Poate nu ar trebui să mergeţi unde nu sunteţi invitată.

- Ce idee! Ăsta este cel mai important eveniment al sezonului.

- Este şi cel mai exclusivist eveniment al sezonului, o completă el. Regele va fi acolo. Oamenii se târguiesc, complotează şi se şantajează unii pe alţii luni întregi ca să facă rost de o invitaţie. Nu v-a dat prin cap că un oaspete nepoftit este foarte posibil să fie prins?

- Nu am trecut de nenumărate ori pe lângă dumneavoastră fără să mă băgaţi de seamă? Credeţi că nu pot participa la un bal fără să atrag atenţia asupra mea?

- Nu la acest bal, stărui el. Numai dacă nu cumva intenţionaţi să vă duceţi deghizată în servitoare.

- Care ar mai fi distracţia?

- N-o să reuşiţi să intraţi. Şi dacă o s-o faceţi o să fiţi deconspirată imediat. Doamna de Chirac nu este o femeie cu care să te joci. Dacă farsa n-o amuză - şi nu-i stă în fire - o să pretindă că sunteţi o asasină. Acuzaţia putea fi luată în serios, întrucât Franţa fierbea şi se auziseră zvonuri despre o nouă revoluţie. În cel mai bun caz o să sfârşiţi în puşcărie, iar contesa o să se asigure că nimeni nu o să afle unde sunteţi. În cel mai rău caz o să faceţi cunoştinţă cu Doamna Ghilotină. Nu văd nimic distractiv în asta, încheie el.

- N-o să fiu descoperită.

- Sunteţi nebună.

- Cele mai bogate femei din Paris vor fi acolo, zise ea. Vor purta creaţiile celor mai bune croitorese din lume. Este cea mai importantă paradă de modă a anului - o treaptă mai sus faţă de Longchamp. Trebuie să văd acele rochii.

– Nu puteți sta afară, împreună cu restul mulțimii, și să le vedeți intrând?

Privirea tinerei se îngustă. Furia licări în abisurile negre, dar când vorbi glasul îi era la fel de rece și de disprețuitor ca al contesei:

– Precum un copil care își turtește nasul de vitrina unei brutării? Nu cred. Intenționez să observ acele rochii îndeaproape și să studiez bijuteriile și coafurile. Asemenea ocazii nu se ivesc în fiecare zi. Plănuiesc asta de săptămâni întregi.

Se prezentase ca o femeie hotărâtă. El îi înțelesese – până la un punct – dorința de a o îmbrăca pe Clara. A crea garderoba unei ducese avea să fie foarte profitabil. Dar să își asume un asemenea risc – ea, un nimeni din Anglia – cu însăși contesa de Chirac, un monument de aroganță și una dintre cele mai formidabile femei din Paris? Și asta tocmai când orașul clocotea din cauza procesului iminent al unor presupuși trădători, când nobilii vedeau asasini peste tot?

Era o încercare nebunească, în special pentru o croitoreasă, fie ea și talentată. Totuși, doamna Noirot își anunțase intenția smintită cu o voce calmă și cu o licărire de fermitate în ochi. Până la urmă, de ce se mira? Era o jucătoare, iar acest joc avea o importanță enormă pentru ea.

– Poate că ați trecut neobservată la alte petreceri, dar la asta nu o să reușiți, zise el.

– Credeți că o să-și dea seama că sunt doar proprietara unei mici afaceri. Credeți că nu-i pot păcăli? Credeți că nu-i pot face să vadă ce vreau eu să vadă?

– Pe alții, poate. Dar nu pe doamna Chirac. Nici nu aveți idee.

Clevedon se gândi că Marcelline știa la ce să se aștepte, dar o îmboldea, dorind să afle cât mai multe.

– Atunci nu vă rămâne decât să vă lămuriți singur, spuse ea. Asta presupunând că sunteți invitat.

El se uită în jos la acul cu diamant care-i făcea cu ochiul din decolteul adânc al rochiei stacojii. Bustul se ridica și cobora mai rapid decât înainte.

– Oricât de ciudat ar părea, chiar sunt, zise el. În opinia ei, noi, englezii, facem parte dintr-o specie inferioară, dar, dintr-un anume motiv, a făcut o excepție în ceea ce mă privește. Poate că sunt de vină numele meu cu rezonanță franțuzească înșelătoare.

– Atunci o să ne vedem acolo, proclamă ea dând să se îndepărteze.

– Sper că nu, o contrazise el. M-ar durea să vă văd încătușată de jandarmi, chiar dacă acest lucru ar anima o seară excesiv de plictisitoare.

– Aveți o imaginație dramatică. În eventualitatea puțin probabilă în care nu mă lasă înăuntru, n-o să facă altceva decât să mă expedieze discret. N-o să-și permită o scenă când afară este adunată o mulțime de curioși. Până la urmă, oamenii ar putea să-mi ia partea.

– Este un risc prostesc. Totul pentru micul dumneavoastră magazin.

– Prostesc, repetă ea încet. Micul meu magazin. Se uită spre tavan la semizeii ce priveau cu jind și la satirii care dănțuiau obscen. Când ochii îi coborâră din nou la el erau reci și calmi, în contradicție cu respirația rapidă. Se vedea că e nervoasă, dar se controla minunat. Ducele se întrebă cum ar fi arătat mânia ei dacă s-ar fi dezlănțuit. Acel mic magazin este viața mea. Și nu numai a mea. Nu aveți nici cea mai vagă idee cât am muncit ca să reușesc la Londra. Habar nu aveți ce înseamnă să întreci casele de modă cu tradiție. Nici prin gând nu vă trec obstacolele de care ne-am lovit: nu numai reprezentantele concurenței – și sunt o adunătură periculoasă – ci și conservatorii din clasa dumneavoastră. Până și bunicile franceze se îmbracă cu mai mult bun-gust decât compatrioatele dumneavoastră. Este ca un război, uneori. Și de aceea, da, acesta e singurul lucru pe care-l am în minte, și da, fac tot ceea ce este necesar ca să cresc reputația afacerii mele. Și dacă sunt aruncată pe stradă sau în închisoare, singurul lucru la care mă gândesc este cum să întorc situația în favoarea mea ca să-mi fac publicitate.

- Pentru haine, zise el. Nu vi se pare absurd să faceţi atâtea eforturi în timp ce englezoaicele, aşa cum spuneţi, sunt nepăsătoare în privinţa modei? De ce nu le daţi pur şi simplu ceea ce-şi doresc?

- Pentru că eu le pot oferi mai mult decât ceea ce vor. Le pot crea ţinute de neuitat. V-aţi îndepărtat chiar atât de mult de preocupările vieţii cotidiene încât nu înţelegeţi? Nu aveţi nici un lucru pe lumea asta care să vă concentreze toată atenţia în ciuda piedicilor? Dar ce întrebări stupide. Dacă aţi fi avut un scop în viaţă v-aţi fi dedicat acestuia, în loc să vă irosiţi zilele prin Paris.

Ar fi trebuit să anticipeze că avea să-i dea o replică pe măsură, dar fusese atât de captivat de pasiunea ei pentru afacerea aceea măruntă încât îl prinsese pe picior greşit. O imagine a lumii de care fugise îi străfulgeră în minte - mica şi plictisitoarea lume a responsabilităţilor sufocante şi a datoriei de îndeplinit cu orice preţ. Pe moment se simţi ruşinat, apoi mânios pentru riposta încasată. Reacţionând la înţepătură fără să gândească, declară:

- Într-adevăr, totul e un sport pentru mine. În aşa măsură, încât fac pariu cu dumneavoastră. Faceţi cărţile, doamnă. 21, cu sau fără variaţiuni, cum preferaţi. De data aceasta, dacă o să câştigaţi, o să vă conduc chiar eu la balul contesei de Chirac.

Ochii ei sclipiră - de supărare sau de mândrie sau poate din pur dispreţ. Nu putea să îşi dea seama şi, pe moment, nici nu îi păsa.

- Sportiv, cu adevărat, spuse ea. Un pariu grăbit după un altul. Mă întreb ce credeţi că veţi dovedi. Dar nu chibzuiţi, nu-i aşa? Cu siguranţă n-aţi stat să vă întrebaţi ce vor spune prietenii dumneavoastră.

El abia îi auzea vorbele. Se delecta privindu-i semnele emoţiei - culoarea ce dispărea şi reapărea pe faţă, sclipirile din ochi, mişcarea în sus şi în jos a bustului. Şi în tot acest timp simţea o uşoară durere acolo unde îi înfipsese acul ascuţit.

- Nu vreau să dovedesc nimic, protestă el. Tot ce vreau este să pierdeţi. Şi când o veţi face, o să vă recunoaşteţi înfrântă printr-un sărut.

- Un sărut! exclamă ea izbucnind în râs. Un biet sărut de la o croitoreasă ceva mai răsărită. Este o miză insignifiantă în comparaţie cu demnitatea dumneavoastră.

- Dacă e făcut cum se cuvine, nu va fi deloc un biet sărut, doamnă. N-o să plătiţi doar cu un pupic pe obraz, ci cu genul de sărut pe care îl oferiţi bărbatului în faţa căruia capitulaţi. Iar dacă nu reuşea să obţină sărutul, putea foarte bine să plece la Londra chiar în acea noapte. Ţinând cont de respectabilitatea dumneavoastră preţioasă, miza e mare, ştiu, adăugă el.

Văzu o sclipire în ochii ei negri înainte ca faţa să i se transforme într-o mască frumoasă, rece, impenetrabilă. Dar îi observase tulburarea, iar acum nu mai putea da înapoi, viaţa îi depindea de asta.

- Nu e nici o problemă pentru mine, spuse ea. Nu aţi fost atent, Înălţimea Voastră? Nu aveţi nici o şansă.

- Atunci aveţi numai de câştigat, zise el. O intrare uşoară la cel mai exclusivist şi plictisitor bal din Paris.

- Perfect. Să nu spuneţi că nu v-am avertizat, murmură femeia cu un aer compătimitor, după care se întoarse la scaunul ei şi se aşeză. Orice joc doriţi. Oricum vreţi. Nu contează. O să câştig şi va fi foarte amuzant. Îi întinse lui pachetul. Faceţi cărţile, îl invită ea.

*

În timpul Revoluţiei Franceze, bunicul aristocrat al Marcellinei îşi păstrase capul pe umeri pentru că ştiuse să aibă capul pe umeri. Generaţii de-a rândul de Noirot - nume pe care el îl luase după ce fugise din Franţa - îi moşteniseră stăpânirea de sine şi simţul practic nemilos.

Adevărat, pasiunile tinerei femei puteau atinge limite întunecate şi adânci, aşa cum era tipic în familia ei, de ambele părţi. La fel ca rudele sale însă, se pricepea foarte bine să-şi ascundă sentimentele, abilitatate înnăscută

pe care le-o transmisese prin exerciţiu şi surorilor sale. Dar modul denigrator şi uşuratic în care Clevedon se referise la afacerea şi profesia ei îi făcuse sângele să clocotească. Prin vene îi curgea sânge nobil, fie el şi cel mai corupt sânge albastru din toată Europa. Însă Noirot era un nume comun, la fel de comun ca ţărâna, de aceea îl alesese bunicul. Acum, majoritatea rudelor dispăruseră, ducând cu ei proasta reputaţie în mormânt.

Notorie sau nu, familia sa era la fel de veche ca aceea a lui Clevedon – iar ea se îndoia că strămoşii lui fuseseră nişte sfinţi. Singura diferenţă dintre ei în acel moment era că el era îndeajuns de bogat ca să nu fie obligat să lucreze, iar ea trebuia să muncească pentru fiecare bănuţ.

Era conştientă că n-ar fi trebuit să se lase provocată. Ştia că toate clientele ei o priveau de sus. Toate se purtau precum Lady Renfrew şi doamna Sharp, vorbind ca şi când ea şi surorile ei erau invizibile. Pentru cei din pătura înaltă, proprietarii de magazine reprezentau doar un alt tip de servitori. Considerase mereu această observaţie utilă şi, uneori, amuzantă. Dar el...

Nu conta. Întrebarea era acum dacă să-l lase să câştige sau nu. Mândria nu-i îngăduia prima variantă. Dorea să-l zdrobească, să-i distrugă trufia şi superioritatea. Dar dacă el ar fi pierdut nu ar fi fost deloc convenabil. Nu putea să intre la bal la braţul ducelui de Clevedon fără să stârnească un val de bârfe – era exact ceea ce-şi dorea mai puţin.

– Trecem prin tot pachetul, o trezi el din reverie. Dar cu o diferenţă: nu ne arătăm cărţile decât la final. Apoi, cine are cele mai multe mâini bune câştigă jocul.

Faptul că nu putea să vadă cărţile în timp ce jucau o împiedica să-şi calculeze corect şansele. Dar îl putea citi, iar el nu avea cum să facă acelaşi lucru cu ea. Mai mult, varianta pe care o propusese nu dura mult. În curând avea să ştie dacă el juca imprudent.

Prima mână. Două cărţi la fiecare. Primi combinaţia perfectă – asul de caro şi valetul de cupă. Ducele zăbovi îndelung, ceea ce nu făcea niciodată dacă suma era mai mică de şaptesprezece.

La a doua mână ea avu asul de cupă, un patru şi un trei. Următoarea dată făcu şaptesprezece, cu trefle. Apoi alt natural[1] – asul de pică şi regele de cupă, după care primi dama de cupă şi nouă de caro.

Jocul continuă în acelaşi stil. Uneori el trăgea trei cărţi în timp ce ea, doar două. Dar era foarte hotărât, ceea ce nu se întâmplase înainte, iar Marcelline nu mai putea detecta pâlpâirea din ochii lui verzi care indica faptul că nu-i plăceau cărţile pe care le ţinea în mână.

Simţea cum inima îi bătea mai repede cu fiecare mână, deşi cărţile erau, în cea mai mare parte, bune. Douăzeci şi unu o dată, de două ori, de trei ori. Majoritatea celorlalte mâini erau satisfăcătoare. Dar el era calm, concentrat, şi nu putea fi absolut sigură că norocul lui era mai prejos decât al ei.

După zece mâini îşi întoarseră cărţile, etalându-le elegant pe masă, zâmbindu-şi relaxat unul altuia, amândoi încrezători în propriile şanse.

O privire la cărţile împrăştiate în faţa lor îi spuse că îl învinsese de patru ori, iar una dintre mâini se încheiase la egalitate. Nu că ar fi fost necesar ca toate cărţile să fie etalate ca să-şi dea seama cine câştigase. Era suficient să-i observe perplexitatea. Dură doar o clipă până redeveni bărbatul de dinainte; dar în acea străfulgerare, Marcelline îl zărise pe băiatul care fusese odată, şi pentru un moment regretă totul: că se întâlniseră în felul în care o făcuseră, că trăiau în lumi diferite, că nu îl cunoscuse înainte de a-şi pierde inocenţa...

Apoi ridică privirea şi i-o întâlni pe a lui, iar în ochii verzi observă apărând – în sfârşit – conştientizarea problemei pe care şi-o crease.

Clevedon îşi reveni într-o fracţiune de secundă. Dacă îl mâhnea înfrângerea – aşa cum probabil că se întâmpla – nu o lăsă să se vadă. La fel ca ea, era obişnuit să ascundă astfel de lucruri. La rândul ei, tânăra femeie trebuia să-şi disimuleze triumful. Mai mult ca sigur

[1] La jocul de 21 (blackjack), combinaţia „naturală" este cea între as şi o carte valorând 10 puncte (rege, damă, valet, 10) (n.red.)

că el avea remuşcări. Consternarea lui, oricât de puţin afişată, îl chinuia mai mult decât ar fi trebuit.

– V-aţi grăbit, Înălţimea Voastră, îl tachină ea. Din nou. Alt pariu prostesc. Dar de data aceasta sunt mult mai multe în joc.

Mândria, cea mai fragilă parte a unui bărbat. Ducele ridică din umeri şi adună cărţile, însă ea ştia ce masca acest gest.

Prietenii lui îl văzuseră la operă în loja unei actriţe în vârstă, căutând o intrare la prietena acesteia. Émilien ştia că ea era o creatoare de modă din Londra şi până a doua zi cel puţin jumătate din Paris avea să afle că era un nimeni: nu era o actriţă străină sau o curtezană, şi cu siguranţă nu era o lady străină. Ce aveau să creadă prietenii lui când avea să-şi facă intrarea la petrecerea simandicoasă alături de oaspetele cel mai nepotrivit, o negustoreasă?

– Cât de ipocriţi sunteţi voi, aristocraţii. Totul e foarte bine dacă alergaţi după femei inferioare vouă, doar ca să vă culcaţi cu ele, dar să le etalaţi într-o companie bună? E de neconceput. Prietenii dumneavoastră vor crede că v-aţi pierdut minţile. O să-şi închipuie că m-aţi lăsat să vă fac de râs. Înrobit, vor spune. Marele duce englez înrobit de o micuţă burgheză lăudăroasă.

El ridică din umeri.

– Aşa se va întâmpla? Atunci, ar trebui să fie distractiv să-i văd cum le cade falca. O să vă îmbrăcaţi în roşu?

Ea se ridică, şi el la fel, cu maniere perfecte, în ciuda situaţiei.

– Aţi jucat bine, zise ea. Vă felicit. Dar ştiu că aveţi remuşcări. Şi pentru că sunt o femeie generoasă – şi tot ce vreau este să vă îmbrac soţia – o să vă eliberez de pariul la care n-ar fi trebuit să vă angajaţi. Fac asta pentru că sunteţi bărbat, şi ştiu că sunt situaţii în care bărbaţii folosesc alt organ în locul creierului ca să gândească. Îşi luă poşeta, îşi aranjă şalul şi în acel moment îi reveni în minte senzaţia atingerii degetelor lui pe piele. Alungă nervoasă gândul şi se îndreptă spre uşă. Adio. Până mâine sper să vă recăpătaţi înţelepciunea şi să fim în continuare prieteni. În acest caz, aştept cu nerăbdare să ne vedem poimâine. Poate că o să ne întâlnim pe Quai Voltaire.

El o urmă până în prag.

– Sunteţi cea mai afurisită femeie. Nu sunt obişnuit să primesc ordine de la doamne.

– Aşa suntem noi, burghezii. Nu avem fineţe sau tact. Suntem foarte practici.

Marcelline păşi pe coridorul pustiu. Dintr-o cameră auzi nişte murmure joase. Unii erau încă la mesele de joc. Din altă parte răsunară nişte sforăituri. Apoi percepu paşii lui, la început în spatele ei, apoi alături.

– V-am rănit sentimentele, spuse el.

– Sunt o simplă croitoreasă. Clientele mele sunt femei. Dacă doriţi să-mi răniţi sentimentele, trebuie să vă străduiţi îndeajuns de mult încât să atingeţi un nivel de-a dreptul debil, atât mental cât şi fizic.

– Cumva totuşi v-am supărat. Sunteţi hotărâtă să o îmbrăcaţi pe ducesă, şi nu vă poate opri nimic, dar sunteţi pe punctul de a renunţa.

– Mă subestimaţi. Eu nu renunţ niciodată.

– Atunci de ce mă respingeţi?

– Nu am făcut aşa ceva. Am dat uitării pariul. Este dreptul câştigătorului. În cazul în care aţi fi gândit limpede, nu l-aţi fi pus niciodată. Iar în ceea ce mă priveşte, dacă nu v-aş fi dat ocazia să mă provocaţi, nu aş fi acceptat. Asta e. Amândoi am greşit. Acum duceţi-vă, căutaţi-vă prietenii şi aranjaţi să fie duşi acasă. Mâine mă aşteaptă o zi lungă şi, spre deosebire de dumneavoastră, nu-mi pot permite să stau în pat până la prânz ca să mă refac după această noapte.

– Vă este frică, zise el.

Tânăra femeie se opri uimită. Gura lui senzuală afişa un zâmbet satisfăcut.

– Poftim? întrebă ea încet.

– Vă este frică. Dumneavoastră sunteţi cea care se teme de ce va spune lumea despre dumneavoastră şi de modul în care va reacţiona faţă de dumneavoastră. Sunteţi gata să vă strecuraţi precum un hoţ, sperând

ca nimeni să nu observe, dar sunteţi îngrozită la gândul de a fi însoţită de mine, cu toţi ochii aţintiţi asupra noastră.

– Nu-mi face plăcere să vă zdruncin convingerile, dar ceea ce credeţi sau spuneţi dumneavoastră şi prietenii nu este la fel de important pentru alţii pe cât vă închipuiţi. Sper că nimeni nu mă va observa din acelaşi motiv pentru care un spion nu vrea să fie observat. În plus, emoţia de a merge într-un loc în care nu sunt dorită şi nici invitată va face petrecerea mult mai interesantă pentru mine, spre deosebire de ceilalţi.

Îşi continuă drumul respirând precipitat, pe cale să-şi piardă cumpătul. Autocontrolul său era formidabil, chiar şi pentru cineva de teapa ei, şi totuşi îl lăsase să o provoace. Nu dorise decât să o îmbrace pe viitoarea lui soţie, dar nu pricepea cum de ajunsese să se implice în acest joc. Iar acum se întreba dacă nu cumva avea să se aleagă praful de tot dacă el o zăpăcea cu faţa lui frumoasă, cu zâmbetele aparent inocente şi cu degetele care-i mângâiau pielea.

Vocea lui se auzi din spate.

– Laşo! Cuvântul păru să răsune pe holul pustiu. Laşă? Ea, care la nici douăzeci şi unu de ani plecase la Londra cu o mână de monede în poşetă şi cu responsabilităţi copleşitoare pe umeri – un copil şi două surori mai mici – şi riscase totul pentru un vis şi pentru curajul de a-l urma? Se răsuci pe călcâie şi se apropie de el. Laşo, repetă Clevedon.

Marcelline îşi aruncă poşeta, îi apucă eşarfa de la gât şi îl trase spre ea. Capul lui se aplecă. Ea se întinse în sus, îi luă obrajii în palme, îi trase gura spre a ei şi îl sărută.

capitolul 4

„Doamna Clark primeşte constant, ca de obicei, modele de la cei mai buni pălărieri din Paris, ceea ce îi permite să dea tonul în modă în fiecare lună şi să spere că doamnele care apelează la serviciile ei vor fi pe deplin satisfăcute."

Compendiul lunar de publicitate al lui Bell pentru luna iunie, 1807

Nu era un gest de predare, ci o palmă dată sub forma unui sărut.

Buzele ei deschise îndrăzneţ se ciocniră de ale lui, iar coliziunea îl zdruncină. Era ca şi cum fuseseră iubiţi cu mult timp în urmă şi acum se urau, iar cele două sentimente se contopiseră. Puteau să se lupte sau să se iubească; era acelaşi lucru.

Marcelline îl strângea cu toată puterea, mai lipsea doar să-şi înfigă unghiile în faţa lui. În schimb, îl răni cu gura moale, cu presiunea buzelor, cu jocul limbii, ca într-un duel. Şi, mai presus de toate, îl răni cu gustul ei asemănător coniacului, bogat, profund şi misterios. Gustul fructului interzis. Sau gustul pericolului.

Preţ de o clipă el reacţionă instinctiv, răspunzând pe aceeaşi notă asaltului, chiar dacă trupul i se tensiona şi i se topea în acelaşi timp. Genunchii i se înmuiară şi simţi un gol în stomac. Era uimitor de caldă şi de frumoasă; în timp ce mintea i se dizolva, corpul lui devenea din ce în ce mai conştient de gustul gurii ei, de mirosul pielii, de apăsarea sânilor pe haină şi de foşnetul rochiei ce i se freca de pantaloni.

Inima îi bătea prea repede şi prea puternic, căldura îi inundase venele şi cobora cu repeziciune. O luă în braţe şi îşi lipi palmele de spatele ei, pe mătasea corsajului şi pe dantela gulerului ce-i înconjura pielea catifelată. Îşi lăsă mâinile să alunece de-a lungul curbei taliei, tot mai jos. Deşi încurcat de straturile de haine, o trase cu putere spre el, iar tânăra femeie scoase un sunet gutural, ca un geamăt de plăcere.

Palmele ei se prelinseră lent de pe faţa lui, trecură peste eşarfa de la gât, peste vestă şi mai jos. Ducele îşi ţinu respiraţia aşteptând tensionat. Pe neaşteptate însă, îl îndepărtă. În mod normal nici nu l-ar fi clintit, chiar dacă îl împinsese cu putere, dar forţa şi faptul că gestul

se petrecuse brusc îl luară prin surprindere, obligându-l s-o elibereze din strânsoare.

Ea se smulse din braţele lui şi se ciocni de peretele din spate. Râse scurt, apoi se aplecă să-şi recupereze poşeta. Îşi îndepărtă o buclă nărăvaşă de pe faţă şi, cu o graţie firească, îşi rearanjă şalul.

– O să fie foarte distractiv, spuse ea. Abia aştept. Da, acum că mă gândesc mai bine, nu aş dori nimic mai mult, Înălţimea Voastră, decât să mă însoţiţi la balul contesei de Chirac. Puteţi veni să mă luaţi de la Hôtel Fontaine la ora nouă fix. Adio! Străbătu calm holul şi dispăru pe uşă.

Nu o urmă. Nu dorea să strice o ieşire perfectă din scenă. Îşi adună mintea şi echilibrul, încercând să-şi ignore senzaţia de instabilitate, ca şi cum ar fi alergat către marginea unei râpe şi se oprise la numai câţiva centimetri de o cădere în gol.

Dar, desigur, nu era nici o râpă, nici un gol în care să cadă. Era absurd. Avusese de-a face cu o femeie temperamentală, iar el era ameţit... încurcat... pentru că trecuse ceva vreme de când întâlnise una de genul ei.

Se întoarse ca să-şi caute prietenii sau mai degrabă să recupereze trupurile celor care cedaseră. În timp ce aranja să fie duşi acasă, o voce lăuntrică îi spuse cu ironie că pe moment nu avea nimic mai important de făcut decât să adune şi să sorteze o mulţime de aristocraţi beţi morţi.

Mai târziu, când, odată ajuns în apartamentul său, începu o scrisoare pentru Clara, îşi dădu seama că nu era capabil să aştearnă pe hârtie nici un rând. Abia îşi amintea reprezentaţia. Părea că trecuse o eternitate de când fusese la teatru, visând la următoarea întâlnire cu doamna Noirot.

Notiţele despre spectacol deveniră nişte mâzgăliturі ce-i jucau în faţa ochilor. Singurele lucruri care-i apăreau clar în minte erau balul doamnei de Chirac, ce urma să aibă loc peste câteva ore, pariul prostesc pe care îl făcuse şi enigma imposibilă pe care insista să o rezolve: cum să o introducă la eveniment pe blestemata de croitoreasă fără să-şi sacrifice demnitatea, mândria şi reputaţia.

*

Când Marcelline se întoarse la hotel, o găsi pe Selina Jeffreys moţăind într-un fotoliu, lângă foc. Deşi blonda zveltă era cea mai tânără dintre cusătoresele ei, recent adusă dintr-un aşezământ caritabil pentru „femei nefericite", era cea mai sensibilă dintre toate, motiv pentru care o alesese ca să joace rolul servitoarei în călătoria la Paris. O femeie care călătorea cu o cameristă era tratată cu mai mult respect.

Frances Pritchett, cea mai veche dintre cusătorese, era probabil îmbufnată acum pentru că fusese lăsată deoparte. Dar venise data trecută şi nu avusese deloc chef să joace rolul de servitoare. Ea nu ar fi stat trează aşteptând ca patroana ei să se întoarcă acasă. Ar fi făcut-o numai ca să se plângă de francezi, în general, şi de personalul hotelului, în particular.

Jeffreys tresări când Marcelline o atinse uşor pe umăr.

– Prostuţo, o dojeni aceasta. Ţi-am spus să nu mă aştepţi.

– Dar cine o să vă ajute cu rochia, doamnă?

– Puteam să dorm în ea. N-ar fi pentru prima oară.

– O, nu, doamnă! În această rochie frumoasă?

– Nu mai este aşa de frumoasă, zâmbi Marcelline. Nu numai că s-a şifonat, dar e îmbibată de miros de fum de ţigară, de parfum şi de apă de colonie.

– Atunci haideţi să o dăm jos! Probabil sunteţi epuizată. Mai întâi plimbarea, apoi faptul că aţi stat trează toată noaptea...

O însoţise pe Marcelline la plimbarea pe Longchamp şi dispăruse când i se făcuse semn. Spre deosebire de Pritchett, Selina Jeffreys nu se supăra dacă trebuia să se facă nevăzută. Era fericită numai să se afle în preajma atâtor oameni bogaţi care purtau haine splendide

şi călăreau bidivii frumoşi sau treceau pe lângă ea în trăsuri elegante.

- Cineva trebuie să meargă în locurile frecventate de aristocraţi, zise Marcelline.

- Eu nu ştiu cum reuşesc ei, noapte după noapte.

- Nu sunt obligaţi să fie la muncă la ora nouă dimineaţa.

- Adevărat, râse fata.

Deloc grăbită, ci mai degrabă iute şi eficientă, o dezbrăcă pe Marcelline într-o clipă. La fel de repede pregăti un lighean de apă fierbinte pentru spălat. Pentru o baie în toată regula trebuia să aştepte ivirea dimineţii, când se trezea personalul hotelului. Între timp, Marcelline avea nevoie să scape de mirosurile cazinoului.

Era destul de uşor. Însă gustul şi parfumul de gentleman nu aveau să dispară prea curând. Putea să se spele pe faţă şi pe dinţi, dar corpul şi mintea îşi aminteau surpriza de pe faţa lui Clevedon, căldura care îl năpădise, răspunsul îndrăzneţ al gurii şi al limbii lui şi dorinţa înnebunitoare ce se trezise în ea când îi atinsese spatele, din ce în ce mai jos.

Faptul că îl sărutase nu fusese cea mai înţeleaptă mişcare pe care o putea face o femeie, dar ce variante mai avea? Să-l pălmuiască? Un clişeu! Să-i dea un pumn? În acel corp puternic? În acea falcă proeminentă? Nu ar fi făcut altceva decât să se rănească la mână, stârnind amuzamentul ducelui.

Fără îndoială, în acel moment el nu râdea, ci reflecta intens. Probabil că mai intens decât o făcuse vreodată. Era convinsă că nu avea să dea înapoi de la această provocare. Era prea mândru şi prea hotărât să exercite controlul asupra ei şi tuturor asupra lucrurilor.

Avea să fie cu adevărat distractiv să vadă cum va reuşi să-i facă ei intrarea la petrecerea contesei. Dacă se sfârşea într-un mod umilitor pentru el, poate că avea să înveţe ceva din această experienţă. Pe de altă parte, ar fi putut ajunge să o urască pe Marcelline şi să-i interzică soţiei lui să treacă pragul Casei Noirot.

Instinctele Marcellinei îi spuneau însă altceva. Indiferent de greşelile lui - deloc puţine - nu era un bărbat rău sau genul care purta pică.

- Du-te la culcare, îi spuse lui Jeffreys. Avem multă treabă astăzi, întrucât va trebui să ne pregătim pentru diseară. Totul trebuie să iasă perfect.

Şi aşa avea să fie. O aştepta o şansă unică în viaţă, aproape la fel de importantă ca posibilitatea de a i-o fura lui Dowdy pe ducesa de Clevedon.

Ducele complicase ceea ce trebuia să fi fost o afacere simplă şi directă. Dacă ea ar fi acţionat pe cont propriu, succesul intrării la bal ar fi depins de un camuflaj perfect, de manevre ocolite şi, desigur, de un autocontrol deplin. Dar asta nu mai conta acum.

Destinul avea obiceiul să-i strice mereu planurile. Ruleta era mai previzibilă decât viaţa însăşi. Nu era de mirare că se dovedea aşa de bună la acest joc. Se gândi că viaţa nu e o roată care se învârte. Niciodată nu se întoarce în acelaşi loc. Nu se rezumă la roşu, la negru sau la un şir de numere, ci îşi bate joc de logică. Sub hainele frumoase ale ordinii impuse de om predomină anarhia.

Totuşi, de fiecare dată când viaţa îi zădărnicea intenţiile, reuşea să conceapă un nou plan şi să salveze situaţia. Uneori chiar triumfa. Era expertă în adaptare. Orice avea să se întâmple în acea noapte, intenţiona să profite din plin.

*

În acea noapte

Să-l facă pe Clevedon să o aştepte ar fi fost un gest avantajos pentru ea. Nu era obişnuit să primească ordine de la nimeni, cu atât mai puţin de la o micuţă negustoreasă îngâmfată.

„Nouă fix", spusese ea. Ca şi cum era lacheul ei. Ar fi fost însă o reacţie copilărească, iar ducele prefera să nu adauge infantilismul pe lista de minusuri ale propriului

caracter, la care, după toate aparenţele, Marcelline lucra de zor. Era prea hotărâtă să atribuie orice întârziere impulsivităţii. Îl făcuse deja laş oferindu-i şansa de a-l scuti de pariu.

Cu o punctualitate desăvârşită, ajunse la nouă fix. Când uşa trăsurii se deschise, o văzu stând afară, la una dintre mesele de pe verandă. Un gentleman, ale cărui maniere şi vestimentaţie îi trădau naţionalitatea engleză, îi vorbea stând aplecat deasupra ei.

Clevedon plănuise totul cu mare grijă: ce ţinută să poarte la bal, ce să-i spună însoţitoarei sale şi ce expresie să afişeze atunci când îi vorbea. Renunţase pe rând la o duzină de veste şi îi lăsase în grijă valetului Saunders un teanc de eşarfe şifonate. Compusese în minte nenumărate discursuri isteţe. Era, pe scurt, cu nervii întinşi la maximum.

Ea, în schimb, nici că putea fi mai calmă. Se tolănea pe verandă şi flirta cu orice individ care trecea prin preajmă. S-ar fi putut crede că nu avea altceva de făcut decât să poarte o conversaţie cu un alt potenţial plătitor de facturi. Şi pe bună dreptate, doar nu prietenii ei aveau să şoptească pe la spate şi să dea din cap compătimitor. Îşi putea imagina cu uşurinţă ce vor spune cunoştinţele lui: săgeata lui Cupidon l-a străpuns în sfârşit pe ducele de Clevedon – şi nu i se aprinseseră călcâiele pentru cea mai mare frumuseţe din Paris, pentru cea mai irezistibilă curtezană sau pentru cea mai vânată doamnă de rang înalt, ci pentru o compatrioată de origine modestă, care îi dăduse o lovitură de graţie.

Îşi blestemă în sinea lui prietenii şi propria prostie, coborî din trăsură şi se îndreptă către masa ei. În timp ce se apropia, Marcelline îl zări şi îi spuse ceva bărbatului vorbăreţ. Acesta aprobă din cap şi, fără să-l bage în seamă pe Clevedon, se înclină şi intră în hotel.

Când ducele ajunse la masă, ea îl aştepta. Spre surprinderea lui, îi zâmbi: gura i se curbă într-un gest cald, voluptuos, care aproape că-l făcu să îngenuncheze. Totuşi, nu se lăsă înfrânt, nici pe departe.

– Sunteţi prompt, remarcă ea.

– Nu las niciodată o doamnă să aştepte.

– Dar eu nu sunt o doamnă.

– Nu sunteţi? În acest caz sunteţi o enigmă. Sunteţi gata? Sau preferaţi să serviţi mai întâi un pahar ca să vă întăriţi pentru supliciul ce va urma.

– Sunt întărită atât cât trebuie să fiu.

Se ridică şi făcu un gest în semicerc cu mâna, atrăgându-i atenţia asupra vestimentaţiei. Se gândi că o femeie ar fi avut o denumire pentru asta. Pentru el nu era decât o rochie. Ştia că mânecile aveau denumiri speciale – „à la Taglioni" sau „â la Clothilde" şi alte astfel de epitete lipsite de sens, numai pe înţelesul doamnelor. Rochiile lor i se păreau la fel: umflate la mâneci, generoase în zona de jos şi strâmte la mijloc. Fusese înconjurat de femei stilate de când se maturizase.

Ţinuta ei era croită din mătase şi avea o culoare ciudată, ca a nisipului, pe care nu ar fi considerat-o atrăgătoare dacă ar fi văzut-o într-o vitrină. Însă era decorată cu panglici roşii ce semănau cu nişte flori în mijlocul unui deşert. În plus, avea metri întregi de dantelă neagră ce cădeau precum apa unei cascade peste umerii moi, apoi în faţă, pe sub un şal, şi de-a lungul taliei.

Îi făcu un gest cu degetul ca să se învârtă. Ea se roti uşor, cu graţia apei, iar dantela de pe umeri pluti în aer în timpul mişcării. Când termină arcul de cerc nu se opri, ci se îndreptă direct spre trăsură. O însoţi.

– Cum se numeşte această culoare îngrozitoare? vru el să ştie.

– „Poussière".

– Praf, traduse el. Vă felicit, doamnă. Aţi transformat praful în ceva atrăgător.

– Nu este o culoare uşor de purtat. În special în cazul tenului meu. Adevărata nuanţă „poussière" m-ar face să par că sufăr de o boală de ficat. Dar această mătase are un ton de roz, observaţi?

– Cum să vă fac să înţelegeţi? Eu nu observ astfel de lucruri.

– Ba da. Ceea ce vă lipseşte este vocabularul. Aţi spus că este atrăgătoare. Acest lucru se datorează tonului

de roz, care se potriveşte tenului meu, iar dantela magnifică, blondă, amplasată în apropierea feţei, este şi mai potrivită şi creează un efect suplimentar.

– Este neagră, o contrazise el. Nu blondă.

– Dantela blondă este o dantelă de mătase extrem de fină. Denumirea nu se referă la culoare.

Purtară acest schimb de replici până la trăsură. Clevedon se pregătise pentru o continuare a luptei din ajun, iar ea se purta ca şi cum ar fi fost doi prieteni vechi. Ceea ce îl dezarma şi îl sâcâia în acelaşi timp.

Preocupat de nimicuri precum termenul „blond", care semnifica de fapt orice nuanţă de sub soare, aproape că uitase să-i privească gleznele, dar instinctul îl salvă şi îşi veni în fire chiar la timp. În timp ce ea urca treptele trăsurii şi se aşeza pe banchetă, îi oferi o privelişte superbă, de circa cincisprezece centimetri, a ciorapilor ce îmbrăcau formele elegante ale gambei.

Îi reveni în minte noaptea precedentă – mai mult decât ar fi trebuit –, fapt ce îi pompă un val de căldură în tot corpul. Se imaginä aplecându-se şi prinzând glezna subţire, aşezându-i piciorul în poală, trecându-şi mâna înmănuşată de-a lungul lui, în sus, din ce în ce mai sus...

„Mai târziu", îşi promise în sinea lui pe când se urca în trăsură.

*

Puţin mai târziu

– Am onoarea să v-o prezint pe doamna Noirot, o cunoştinţă de-a mea, creatoare de modă din Londra, i se adresă ducele de Clevedon gazdei sale.

O vreme rumoarea din jurul lor continuă. Dar într-o clipă contesa de Chirac îşi dădu seama că nu înţelesese greşit franceza şovăielnică a ducelui, că el chiar rostise cuvintele „creatoare de modă din Londra", că se referea la persoana neinvitată de lângă el, că ştirea făcea deja înconjurul sălii de bal şi că tăcerea se răspândea precum unduirile apei din locul în care un bolovan cade într-un iaz.

Postura doamnei de Chirac deveni şi mai ţeapănă – deşi acest lucru părea anatomic imposibil –, iar privirea rece şi cenuşie semăna cu oţelul.

– Nu înţeleg umorul englezesc, spuse ea. Oare este o glumă?

– În nici un caz, răspunse Clevedon. Vă prezint o curiozitate aşa cum, pe vremuri, savanţii aduceau la Curte obiecte remarcabile din călătoriile în Egipt. Am întâlnit-o pe această fiinţă exotică serile trecute la operă, iar ea a fost subiectul principal de discuţie ieri, la promenadă. Vă rog să mă scuzaţi şi, în slujba cercetării ştiinţifice şi prin bunătatea dumneavoastră, să treceţi cu vederea această îndrăzneală. Vedeţi, mă simt ca un naturalist care a descoperit o nouă specie de orhidee şi a scos-o în lume din locurile neştiute ale habitatului său pentru a fi observată de alţi naturalişti. Se uită la Noirot, a cărei privire furioasă îi dădu de înţeles că nu era deloc amuzată. Culoarea nisipie şi negrul o făceau să arate ca o tigroaică, iar explozia de roşu putea foarte bine să reprezinte sângele victimelor. Poate că, dacă mă gândesc mai bine, o floare nu este cea mai potrivită analogie, adăugă el. Şi, ţinând cont de circumstanţe, ar fi fost mai bine să o pun în lesă.

Tigroaica îi aruncă un zâmbet ce promitea necazuri mai târziu. Apoi îşi înclină capul către contesă şi se lăsă într-o reverenţă atât de spectaculoasă – cu dantela ce plutea uşor în aer, cu panglicile ce zvâcneau ca nişte aripi de fluture şi cu ţesătura ce foşnea delicat – încât îi tăie răsuflarea.

În jurul lui auzi exclamaţii de uimire. Erau francezi şi nu se puteau abţine să nu remarce frumuseţea şi stilul combinate într-o capodoperă tumultuoasă, de neuitat.

Şi contesa percepu reacţia privitorilor. Se uită la ea. Toţi cei prezenţi rămaseră tablou, ţinându-şi respiraţia. Despre scena aceasta avea să se discute zile la rând, iar fiecare cuvânt şi gest al ei aveau să fie disecate. Avea să fie cel mai interesant eveniment ce se petrecuse vreodată

la balul pe care îl organiza anual. Ştia acest lucru la fel de bine ca şi Clevedon. Întrebarea era dacă avea să încalce tradiţia permiţând diversitatea.

În sala unde nu se auzea nici musca, aristocrata avea aerul unui judecător pe cale să dea o sentinţă.

– *Jolie,* murmură ea, ca şi cum Clevedon chiar i-ar fi prezentat o orhidee.

Cu o aprobare condescendentă, un mic gest din cap, îi dădu voie creatoarei de modă să se ridice. Noirot se supuse cu graţia unei dansatoare, provocând alte exclamaţii din partea mulţimii.

Aceasta fu tot. Un cuvânt – „drăguţă" – şi cei prezenţi în încăpere respirară din nou.

Lui Clevedon şi „descoperirii" sale li se permise să meargă mai departe, de-a lungul şirului de invitaţi de la recepţie, şi să intre la petrecere aşa cum se cuvine.

*

– O creatoare de modă? De la Londra? Este imposibil. Nu puteţi fi englezoaică.

Bărbaţii încercară să o înconjoare, dar doamnele îi traseră deoparte şi o luară la întrebări.

Rochia lui Marcelline stârnise atât curiozitate, cât şi invidie. Culorile ei nu erau neobişnuite. Erau pe val. Nici stilul nu era atât de diferit de ultima modă afişată la Longchamp. Dar modul în care ea combinase detaliile şi nuanţele şi micile adăugiri creau împreună ceea ce se chema stilul distinct Noirot. Fiind franţuzoaice, observară aceste aspecte şi erau îndeajuns de intrigate pentru a o aborda, deşi reprezenta o anomalie socială – nu era o persoană, ci un animal exotic.

Animalul de companie exotic al lui Clevedon. Încă o deranja această comparaţie, dar o parte din ea nu putea să nu-i admire iscusinţa. Era genul de situaţie pe care o creau membrii familiei ei când se găseau prinşi la înghesuială. Dar avea să se ocupe de Aroganţa Sa mai târziu.

– Sunt englezoaică şi creatoare de modă, se prezentă ea. Îşi desfăcu poşeta şi scoase o casetă frumoasă de argint. Scoase din ea câteva cărţi de vizită simple şi elegante, asemănătoare cu cele ale unui gentleman. Vin la Paris ca să mă inspir.

– Dar ar fi mai bine să aveţi magazinul aici, spuse una dintre doamne.

Marcelline îşi trecu încet privirea peste ţinutele lor.

– Dumneavoastră nu aveţi nevoie de mine, pe când doamnele din Anglia au. După o pauză adăugă în şoaptă: O nevoie disperată.

Doamnele zâmbiră şi se îndepărtară, toate îmblânzite, iar unele dintre ele de-a dreptul fermecate. Fu rândul bărbaţilor să se năpustească asupra ei.

*

– Este un mister, spuse Aronduille.

– Toate femeile sunt misterioase, zise Clevedon.

Stătea pe marginea ringului de dans şi-l privea pe contele d'Émilien dansând cu doamna Noirot.

– Nu, nu asta am vrut să spun. Cum îşi găseşte timp o creatoare de modă să înveţe să danseze atât de frumos? Cum poate o negustoreasă din Anglia să vorbească franceza la fel de bine precum contesa? Şi ce spui de reverenţa pe care i-a făcut-o gazdei? întrebă el sărutându-şi buricele degetelor. N-o să uit niciodată acea privelişte!

„Nu sunt o doamnă din înalta societate", spusese ea.

– Este o enigmă, recunosc, zise Clevedon. Dar asta o face atât de... amuzantă.

– Toate doamnele s-au dus la ea, îi atrase Aronduille atenţia. Ai văzut?

– Am văzut. Clevedon nu-şi imaginase că ele aveau s-o abordeze. Bărbaţii, da, desigur. Dar femeile? Una era să fie acceptată de gazda ce trecuse politicoasă cu vederea proasta creştere a unui invitat de seamă. Alta era ca femeile prezente să iniţieze o conversaţie cu „animalul" său de companie. Dacă Noirot ar fi fost o actriţă sau o curtezană sau orice altceva decât o creatoare

de modă, i-ar fi dat peste nas. În schimb, îi îndepărtaseră pe bărbaţi pentru a ajunge mai repede la ea. Întâlnirea fusese scurtă, dar la final toate arătau fermecate. Este o creatoare de modă, insistă el. Aceasta este profesia ei: să facă femeile fericite.

Totuşi, nu putea să-şi explice reverenţa. Nici modul în care ea vorbea sau mergea. Sau felul în care dansa.

De câte ori dansase Émilien cu ea? Pentru Clevedon acest lucru nu însemna nimic – nu ar fi făcut niciodată ceva atât de nepotrivit încât să danseze cu ea toată noaptea. Dar, ţinând cont de faptul că riscase să fie umilit de dragul ei, avea dreptul la un dans.

*

Deşi părea că atenţia îi era îndreptată numai asupra partenerului de moment, Marcelline ştia în fiecare clipă unde se afla Clevedon. Nu era nici foarte greu, pentru că ducele era cu un cap mai înalt decât majoritatea bărbaţilor prezenţi, iar aspectul lui era greu de trecut cu vederea: un profil ce i-ar fi făcut să plângă şi pe cei mai iscusiţi sculptori greci şi un păr negru, strălucitor, cu bucle de băieţandru. Apoi erau umerii. Nimeni nu mai avea asemenea umeri. Şi nimeni nu avea un asemenea corp. Foarte posibil că el i-ar fi putut debita gazdei orice ar fi vrut, iar ea ar fi acceptat numai din motive estetice. Chiar şi puritanii probabil că ar fi făcut acelaşi lucru. Contesa era bătrână şi rece, dar nu era moartă.

O vreme el dansă, iar paşii lor îi purtară din când în când la numai câţiva centimetri unul de altul, însă aristocratul părea la fel de atent la partenera sa de dans cum încercase Marcelline să pară cu partenerii ei.

S-ar fi putut crede că era complet indiferent la prezenţa ei. Că o introdusese la petrecere, iar acum nu-i mai păsa de nimic altceva. Însă ar fi trebuit să fie o femeie extrem de proastă sau de naivă ca să se lase păcălită, iar ea nu era nici una, nici alta. Ştia că el o urmărea, deşi se pricepea foarte bine să mascheze acest lucru.

După o oră, ducele îşi pierdu răbdarea. Se plimba prin sala de bal, cu prietenul urmându-l ca o umbră, apoi, în sfârşit, mersul său fără ţintă îl aduse lângă Marcelline, care era înconjurată de un grup de admiratori. Dând impresia că nu-i observase pe ceilalţi, se îndreptă pur şi simplu spre ea, asemenea unei corăbii ce acosta în port. Grupul de bărbaţi nu se opuse. Cu toţii îi făcură loc de parcă nu erau decât apă în jurul vasului. Tânăra femeie se întrebă dacă aşa se petrecuseră lucrurile şi cu bunicul ei, când acesta era tânăr şi chipeş – un nobil puternic dintr-o familie străveche. Oare cei din jur îi deschiseseră calea în acelaşi mod, iar el nu băgase niciodată de seamă că lumea era capabilă să procedeze şi altfel?

– A, aici eraţi, spuse Clevedon ca şi cum ar fi dat peste ea întâmplător.

– După cum vedeţi, zise ea. Nu am ros draperiile şi nici nu am zgâriat mobila.

– Da, observ că vă păstraţi ghearele pentru mine. Ei bine, dansăm?

– Dar doamna mi-a promis mie următorul dans, se opuse domnul Tournadre. Clevedon îl străpunse cu privirea. Sau poate că am înţeles eu greşit, continuă bărbatul. Cred că era vorba despre alt dans. Se dădu înapoi ca un lup de rang inferior ce se retrăgea din faţa liderului haitei.

O, nu trebuia să fie încântată de acest lucru! Numai o şcolăriţă ar fi fost entuziasmată de un bărbat care o apăra mârâind, la fel cum o face un lup când un altul îndrăzneşte să se apropie de femela lui. Totuşi, era cel mai dorit bărbat din sala de bal, iar gestul său posesiv ar fi bucurat-o pe orice doamnă din încăpere. La urma urmei, era femeie, şi încă una tânără, iar în ciuda experienţei sociale pe care o acumulase, nu mai avusese până atunci parte de un pretendent care să-l gonească pe altul de lângă ea.

Fără să se mai piardă în reflecţii, se lăsă condusă către ringul de dans. Apoi mâna lui îi cuprinse talia, iar a ei i se aşeză pe umăr. Lumea se opri. Îi aruncă o privire şi văzu în ochii lui verzi acelaşi şoc ce o făcuse şi pe ea să-şi

ţină respiraţia şi să nu se mai poată mişca. Dansase cu o mulţime de bărbaţi până atunci. Toţi o ţinuseră în acelaşi mod. Însă, de data aceea, atingerea palmelor lui îi declanşă o senzaţie atât de puternică, încât pielea ei vibră. O simţi în străfundurile sale, o stare de nemişcare. Apoi inima începu din nou să-i bată şi reuşi să-şi vină în fire.

Faţa ei deveni o mască sociabilă. La fel şi a lui. Mâinile lor libere se uniră, iar el o învârti în ritmul muzicii.

*

Dansară o vreme tăcuţi. El, încă zdruncinat de ceea ce se întâmplase la începutul dansului, nu se simţea pregătit să vorbească. Ştia că şi ea simţise acelaşi lucru – deşi nu putea spune ce fusese exact.

În acel moment atenţia ei era îndreptată în altă parte, nu la el. Privea peste umărul lui, dându-i ocazia să o studieze. Nu era o frumuseţe ieşită din comun, totuşi lăsa această impresie. Era arătoasă, sărea în ochi şi era complet diferită. Părul negru era aranjat într-o coafură la modă, însă puţin răvăşit. Dacă s-ar fi aflat în altă parte, şi-ar fi trecut degetele prin el, împrăştiindu-i agrafele pe podea...

O mişcare uşoară a capului dezveli o ureche mică, perfectă, de al cărei lob atârna un cercel de culoarea granatului. S-ar fi aplecat şi şi-ar fi trecut limba de-a lungul curbei delicate... Dar nu erau în altă parte, aşa că se rotiră în continuare prin sala de bal; cu fiecare piruetă, valsul familiar devenea din ce în ce mai sumbru, mai ciudat şi mai fierbinte. Cu fiecare piruetă, el era din ce în ce mai conştient de căldura încheieturii ei în mâna înmănuşată, de fierbinţeala care-i făcea pielea să strălucească într-o nuanţă rozalie sub poleiala straielor şi de modul în care căldura îi scotea în evidenţă parfumul. Izul pielii se combina cu cel difuz de iasomie.

Era doar o adiere de parfum într-o încăpere încălzită şi aglomerată, plină de mirosuri, dar el îl simţea numai pe al ei. La fel, era vag conştient de dansatorii

ce se învârteau în jurul lor, o trombă de culori punctată de tonurile negre, gri şi albe ale bărbaţilor. Dar toate aceste culori minunate păleau în faţa vârtejului auriu-deschis, cu tentă rozalie, precum nisipul unui deşert la răsărit, punctat cu panglici roşii ce tremurau la fel ca macii în briza verii. Aproape de faţă era dantela neagră, ce plutea în aer la fiecare mişcare.

Într-un final, ea îl privi. Percepu căldura care-i aprinsese faţa, pulsaţia venei de pe gât şi fu conştient, fără a fi nevoie să se uite în jos, de faptul că pieptul ei se ridica şi cobora cu repeziciune.

– Vă felicit, zise ea cu respiraţia întretăiată. Dintre toate şiretlicurile la care aţi fi putut apela, la acesta nu m-aş fi gândit. Totuşi, nu m-am considerat niciodată animalul de companie al cuiva.

– V-am prezentat drept exotică, o corectă el.

– Mă refer la partea cu lesa.

– Ar fi o lesă elegantă, vă asigur. Bătută cu diamante.

– Nu, mulţumesc. În plus, v-aţi comportat ca şi cum m-aţi fi câştigat la un pariu când, de fapt, dumneavoastră aţi pierdut. Şi nu doar o dată. Ochii ei negri se ridicară spre ai lui, apoi coborâră, se opriră în dreptul eşarfei şi lăsară în urma lor o dâră de căldură. Este un smarald foarte frumos.

– Pe care nu o să vi-l dau, zise el. Nu mai fac nici un pariu cu dumneavoastră în această seară. Oricum, am putea fi daţi afară. Soţia vicontelui de Montpellier mi-a arătat cartea de vizită pe care i-aţi dat-o. Nu v-a spus nimeni până acum care e diferenţa dintre o serată a lumii bune şi o petrecere negustorească? Acesta nu este un banchet al Breslei Croitorilor.

– Am observat asta. Croitorii ar fi fost mult mai bine îmbrăcaţi.

– Vă faceţi că nu vedeţi? o dojeni el. Uitaţi-vă în jurul dumneavoastră.

Ea aruncă o privire plictisită prin încăpere.

– Am mai văzut aşa ceva.

– Suntem la Paris.

– Mă refer la bărbaţi, nu la femei. Dintre toţi bărbaţii de aici, sunteţi singurul de care un croitor londonez nu s-ar putea ruşina că vă are drept client.

– Ce uşurat mă simt că am primit aprecierea dumneavoastră.

– Nu am spus că vă apreciez întru totul.

– Aşa e. Am uitat. Sunt un aristocrat nefolositor.

– Aveţi totuşi unele foloase, spuse ea. Altfel nu ar trebui să vă fac curte.

– Aşa o numiţi?

– Uitaţi mereu. Această petrecere. Dumneavoastră. Totul este o afacere pentru mine.

Uitase. Ea dorise să vină la bal pentru a-i observa pe cei prezenţi. Ar fi venit şi fără el dacă nu ar fi fost la mijloc pariul – deşi fusese mai degrabă un război de voinţă decât un pariu.

– Cum aş putea să uit? Abia mi-am putut crede ochilor când prietenii mi-au arătat cărţile de vizită pe care le-aţi împărţit ca pe nişte favoruri.

– Animalul exotic al Înălţimii Voastre v-a făcut de ruşine? Uşa magazinului meu vă agresează nările? Ce curios. Din câte îmi amintesc, dumneavoastră aţi fost cel care aţi insistat să mă aduceţi aici. M-aţi tachinat cu laşitatea dumneavoastră. Însă, aţi...

– Ar fi vulgar să vă strangulez pe ringul de dans, murmură el. Totuşi, sunt foarte tentat să o fac.

– Nu fiţi absurd! Nu v-aţi mai distrat aşa de secole. Doar mi-aţi spus, nu-i aşa, despre maşinaţiunile de care sunt în stare cei care doresc să obţină o invitaţie la acest bal incredibil de plictisitor. Dumneavoastră aţi realizat un lucru pentru care parizienii şi-ar da un organ vital. Aţi reuşit să obţineţi trofeul monden al deceniului. Însoţindu-mă, aţi trecut peste regulile vechi, de neîncălcat, ale gazdei. Aţi dat peste nas societăţii, atât franceze, cât şi engleze. Şi dansaţi cu femeia cea mai încântătoare din încăpere.

Inima îi bătea nebuneşte. De vină erau dansul alert, discuţia lor şi încercarea de a ţine pasul cu agerimea ei. Pe deasupra, simţea o nesiguranţă lăuntrică, aceeaşi pe care o percepuse şi înainte – pentru că vorbele femeii erau adevărate. Totul era adevărat, iar el nu-şi dăduse seama de asta până când ea nu-i aruncase cuvintele în faţă.

– Aveţi o părere foarte bună despre dumneavoastră, remarcă el.

– Dragul meu duce, numai priviţi competiţia.

– Aş face-o, dar sunteţi atât de agasantă încât nu-mi pot lua ochii de la dumneavoastră.

Se învârteau pe ritm şi amândoi rămaseră fără suflare din cauza dansului şi a discuţiei purtate în acest răstimp.

Îi privi ochii sclipitori şi gura surâzătoare – gura aceea care-l înnebunise.

– Fascinantă, îl corijă ea. Aţi vrut să spuneţi fascinantă, nu agasantă.

– Cu siguranţă l-aţi fascinat pe prietenul meu Aronduille, care se întreabă unde aţi învăţat să faceţi asemenea reverenţe, să dansaţi şi să vorbiţi atât de bine în franceză.

Marcelline făcu o pauză înainte de a-i răspunde.

– Ca o doamnă din înalta societate, vreţi să spuneţi? Nu fac decât să-mi imit clientele.

– Mă întreb unde aţi învăţat să le imitaţi. Nu lucraţi din zori şi până-n noapte? Creatoarele de modă nu deprind croitoria de mici?

– De la nouă ani. Cât de interesat sunteţi, dintr-odată, de munca mea...

– Mi-am întrebat valetul.

– Valetul, râse ea. Ăsta da, semn de bogăţie!

– Dar şi dumneavoastră aveţi o cameristă. O fată micuţă, cu părul blond.

Zâmbetul din ochii ei dispăru.

– Aţi remarcat-o pe servitoarea mea?

– La promenadă, da.

– Sunteţi un observator foarte bun.

– Doamnă, eu observ totul la dumneavoastră, pur şi simplu din instinct de conservare.

– Spuneţi-mi că sunt cinică, dar cred că nu e nimic pur în asta.

Dansul se apropia de sfârşit, însă ducele auzea vag muzica din fundal. Era absorbit de prezenţa ei, de căldura deopotrivă fizică şi mentală care-i unea şi de turbulenţa creată de acea femeie.

– Şi totuşi, mă curtaţi, zise el.

– Numai în interesul afacerii mele.

– Interesant. Mă minunez de metodele pe care le folosiţi. Spuneţi că doriţi să îmi îmbrăcaţi ducesa şi începeţi prin a dispărea cu acul meu de la eşarfă.

– L-am câştigat pe drept!

Dansul se sfârşise, dar el încă o ţinea în braţe.

– Mă tachinaţi, mă provocaţi şi mă înfuriaţi, spuse el.

– A, asta fac ca să mă distrez.

– Ca să vă distraţi. Vă place să vă jucaţi cu focul, doamnă.

– La fel şi dumneavoastră.

Trecură câteva secunde tensionate înainte ca el să observe că muzica se oprise, iar oamenii din jur îi priveau comentând discret.

Îi dădu drumul din braţe netezindu-i teatral dantela de parcă ar fi aranjat ţinuta unui copil. Îi zâmbi cu un aer de superioritate ce ştia că o va înfuria, după care se înclină politicos.

Ea făcu o reverenţă la fel de frumoasă, apoi îşi deschise evantaiul şi îl ridică în dreptul feţei, ascunzând totul cu excepţia ochilor negri, sarcastici.

– Dacă v-aţi dorit un animal de companie blând, Înălţimea Voastră, ar fi trebuit să vă fi ales o altă femeie.

Apoi se strecură prin mulţime. Dantela neagră şi panglicile roşii fluturau în jurul mătăsii nisipii ce foşnea ademenitor.

capitolul 5

„Sezonul balurilor mascate s-a sfârşit, dar cele consacrate eleganţei desăvârşite sunt la fel de frecvente ca la începutul iernii. Majoritatea rochiilor noi, de dans, au voaluri în diverse culori inspirate de natură, de pildă galben pal şi lila, alb şi verde smarald sau trandafiriu, écru şi nuanţa cireşelor."

„Costumele din Paris, de la un corespondent parizian", *Revista Curţii sau La Belle Assemblée,* 1835

Marcelline ieşi din sala de bal şi se îndreptă repede către scară.

– *Eu* v-am ales? se auzi o voce familiară, joasă, din spate.

Se întoarse surprinsă şi se lovi de Clevedon. Se împiedică, iar el o prinse de umeri şi o ajută să-şi recapete echilibrul.

– Delicioasă ieşire, zise el. Dar încă nu am terminat discuţia.

– Ba cred că da, răspunse ea. Mi-am îndeplinit misiunea în seara asta. Cartea mea de vizită o să ajungă la cel puţin un reporter până mâine, împreună cu o descriere detaliată a rochiei. Mai multe doamne le vor scrie prietenelor şi familiilor lor din Londra despre magazinul meu. Iar eu şi dumneavoastră am stârnit mai multe bârfe decât era de dorit. Pentru moment nu sunt convinsă că le voi putea întoarce în favoarea mea. Iar felul în care mă ţineţi nu va îmbunătăţi lucrurile. Ca să nu mai vorbesc de faptul că îmi şifonaţi dantela.

El îi dădu drumul şi, preţ de o clipă nebună, tinerei femei i se făcu dor de căldura şi de apăsarea degetelor lui.

– Nu eu v-am ales, zise el. Dumneavoastră aţi venit la teatru, v-aţi etalat acolo şi aţi făcut pe dracu-n patru să-mi atrageţi atenţia.

– Dacă aveţi impresia că asta înseamnă că am făcut pe dracu-n patru, înseamnă că vă lipseşte complet experienţa de viaţă.

O vreme el îi studie chipul, iar ochii verzi îi scăpărară. Marcelline nu s-ar fi mirat dacă ar fi luat-o în braţe şi ar fi scuturat-o până ce îi zăngăneau dinţii. Îl provocase, poate, mai mult decât ar fi trebuit şi nu era cea mai

înţeleaptă mişcare; dar şi ea fusese la rândul ei provocată, frustrată din diferite motive, printre care unul ieşea în evidenţă.

– Eu v-am adus, rosti el încruntat, eu o să vă conduc înapoi la hotel.

– Nu este nevoie să plecaţi de la petrecere pentru mine. O să găsesc o birjă care să mă ducă înapoi.

– Petrecerea e plictisitoare. Dumneavoastră sunteţi singurul lucru interesant de aici. Nici nu aţi plecat bine, că atmosfera s-a şi dezumflat ca un balon cu aer cald străpuns de un ac. L-am auzit pe ceilalţi oftând în spatele meu când am ieşit pe coridor.

– Nu credeţi mai degrabă că petrecerea s-a dezumflat din cauza plecării dumneavoastră?

– Nu. Şi nu încercaţi să mă flataţi. Nu vă stă bine. De fapt, vă face faţa verzuie. Mă întreb cum vă descurcaţi cu clientele. Cu siguranţă sunteţi obligată să le faceţi complimente şi să le linguşiţi.

– Flatez în modul în care fac orice altceva, spuse ea. Frumos. Dacă mă înverzesc, acest lucru este provocat de faptul că dumneavoastră exageraţi cu linguşirea.

– Atunci trebuie să vă veniţi în fire înainte de a coborî treptele. Dacă vă împiedicaţi şi vă spargeţi capul, toate suspiciunile vor cădea asupra mea.

Avea nevoie să-şi vină în fire, şi nu de teama că se va împiedica pe trepte. Încă nu îşi revenise de pe urma valsului în braţele lui – căldura, ameţeala, senzaţia fizică aproape copleşitoare şi destul de îngrijorătoare, valul de dorinţă ce o străbătuse, îi gonise prin vene, îi pulsase în inimă şi îi îngreunase gândirea ca şi cum ar fi băut un soi de otravă.

Începu să coboare. În timp ce zgomotul petrecerii se estompa, deveni mai conştientă de paşii lui ce se auzeau încet în urmă. Să-şi asume riscuri făcea parte din caracterul ei, iar moralitatea convenţională nu fusese inclusă în educaţia pe care o primise.

Dacă ar fi fost alt bărbat, n-ar fi şovăit. L-ar fi tras într-un colţ întunecat sau sub scară şi ar fi profitat de el. Şi-ar fi ridicat rochia, şi-ar fi luat porţia de plăcere –

rezemată de un perete, de o uşă sau de un pervaz – şi s-ar fi eliberat.

Dar acesta nu era un bărbat oarecare, şi deja le permisese temperamentului şi mândriei să o ia înaintea raţiunii. Léonie o avertizase la plecare: „N-o să mai avem niciodată o ocazie ca asta. Nu o irosi."

Problema era că Marcelline nu avea de unde să ştie dacă o dăduse sau nu în bară înainte să fie prea târziu.

O vreme nu-şi ziseră nimic, iar ea se întreba dacă şi el se gândea la veştile ce aveau să zboare în curând la Londra şi cântărea cum să le facă faţă. Dar de ce şi-ar fi făcut el griji pentru bârfe? Era bărbat, şi toată lumea se aştepta de la bărbaţi să alerge după femei, în special la Paris. Practic, asta era datoria lui patriotică.

Cu siguranţă, Lady Clara nu se interesase prea mult de treburile lui. Şi n-ar fi fost o mare surpriză dacă ar fi aflat. Din moment ce Longmore se purtase aproape la fel ca prietenul lui, Marcelline se îndoia că îi trecuse prin minte să menţioneze acest lucru când îi prezentase lui Clevedon ultimatumul, indiferent în ce constase acesta.

Pe de altă parte, toate celelalte relaţii amoroase din Paris ale ducelui fuseseră cu doamne din înalta societate sau din pătura de mijloc, pe când o creatoare de modă – o negustoreasă de rând – nu era ceva obişnuit pentru Clevedon, şi orice lucru neobişnuit făcea vâlvă. Gândindu-se la aceste aspecte, ajunse la parter. Nu se simţea deloc liniştită.

Aşteptă în timp ce el îi spuse portarului să aducă trăsura. Când Clevedon se întoarse, îl întrebă:

– Cum aveţi de gând să-i explicaţi seara aceasta lui Lady Clara? Sau nu îi oferiţi niciodată explicaţii în ceea ce vă priveşte?

– Nu vreau să vorbesc despre ea.

– Sunteţi ridicol. O spuneţi de parcă pronunţarea numelui său o va contamina în vreun fel. Probabil că vorbeşte conştiinţa dumneavoastră vinovată, pentru că în mod sigur nu este intelectul cel care se pronunţă. Ştiţi foarte bine că eu pe domnia sa o vreau. Domnia

Sa este motivul pentru care am venit la Paris. „Nu vreau să vorbesc despre ea", îl imită Marcelline. Asta faceţi când ceva devine inconfortabil? Pretindeţi că nu există? Ea e acolo, om încăpăţânat ce sunteţi! Femeia cu care o să vă însuraţi până la sfârşitul verii. Ar trebui să vorbiţi despre ea. Ar trebui să-mi reamintiţi că-mi este net superioară. Cu excepţia rochiilor, bineînţeles.

– Iniţial, rosti el pe un ton echilibrat, am vrut să-i scriu Clarei, aşa cum fac de obicei. Plănuisem să-i redau cea mai idioată conversaţie în care am fost implicat în această seară. Intenţionam să-i ofer impresiile mele legate de compania pe care am avut-o. Mă gândisem să-i descriu suferinţele prin care trec din cauza plictiselii – o plictiseală pe care o îndur din cauza ei, pentru a-i oferi ocazia să se distreze.

– Ce purtare nobilă. Ceva licări în ochii lui, ceva ce semăna cu lumina unui far în timpul unei furtuni. Ştia că naviga în ape periculoase, dar dacă nu reuşea să-l ţină sub control, risca să-şi facă praf afacerea. Şi aţi fi trecut peste contribuţia mea la toate aceste întâmplări? urmă ea. Ce întrebare stupidă. Ar fi lipsit de tact să-i povestiţi despre femeile cu caracter îndoielnic pe care le întâlniţi în timpul călătoriilor şi al distracţiilor. În această situaţie însă, nu v-aş recomanda o asemenea tactică. Veştile despre apariţia inedită pe care aţi avut-o la petrecere vor călători curând peste Canalul Mânecii şi vor ajunge la Londra cel târziu joi. Vă sfătuiesc să abordaţi subiectul imediat. Spuneţi-i că m-aţi adus la eveniment ca să câştigaţi un pariu. Sau că era mai curând o farsă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, sunteţi cea mai autoritară femeie pe care am întâlnit-o!

– Încerc să am grijă de viitorul meu, spuse ea.

Percepu o uşoară bâlbâială în propria voce. Alarmată, trase aer în piept ca să se liniştească. Privirea lui deveni grea ca plumbul şi coborî către decolteul ei. Felul în care ea reacţionă la acest mic gest nu făcu decât să o tulbure şi mai tare. Să-l ia naiba! El era cel care trebuia să fie în lesă!

Se îndreptă către ieşire. Portarul deschise uşa grăbit.

– Trăsura nu a sosit încă, zise Clevedon. Doriţi să staţi pe stradă ca un funcţionar care aşteaptă omnibuzul?

– Eu nu merg în trăsură împreună cu dumneavoastră. O s-o luăm pe căi separate în această seară.

– Nu vă pot permite să călătoriţi singură, spuse el. Asta nu vă va aduce decât necazuri.

Şi să meargă cu el într-o trăsură închisă, în toiul nopţii, în starea în care se afla, nu avea să-i aducă necazuri? Trebuia să scape de el, nu numai de dragul aparenţelor, ci pentru a se gândi în linişte. Să caute o metodă de a repara situaţia.

– Eu nu sunt o domnişoară lipsită de apărare. Călătoresc singură la Paris de mulţi ani.

– Fără servitori?

Îşi dori să fi avut la îndemână un obiect tare pe care să-l arunce în omul acela căpos. Crescuse pe străzile Parisului, ale Londrei şi ale altor oraşe. Provenea dintr-o familie care trăise intens. Cei proşti sau naivi nu supravieţuiau. Singurul duşman pe care nu putuseră să-l înfrângă fusese holera.

– Da, fără servitori, răspunse ea. Este şocant, ştiu. A trăi fără servitori este ceva de neconceput pentru dumneavoastră.

– Nu e adevărat. Pot enumera o serie de lucruri ce pot fi făcute fără a fi nevoie de servitori.

– Cât de inventiv din partea dumneavoastră!

– Oricum, n-are importanţă. Iată că a sosit trăsura.

În timp ce ea încerca să nu se gândească la lista de activităţi ce ar fi putut fi îndeplinite fără ajutorul servitorilor, trăsura opri la intrare.

– Adio, spuse ea. O să caut o birjă pe următoarea stradă.

– Plouă, zise el.

– Nu...

Simţi o picătură rece pe umăr. Apoi o alta pe cap.

Vizitiul sări de pe capră, deschise o umbrelă şi se grăbi către ei. Până să ajungă, picăturile răzleţe se transformaseră într-o răpăială.

Simţi mâna lui Clevedon pe spatele ei, împingând-o sub umbrelă şi conducând-o către treptele trăsurii. Atingerea lui era un gest posesiv, protector. O dezarmă.

Încercă să se convingă de faptul că nu era din zahăr şi că nu se va topi. Îşi spuse că se plimbase de atâtea ori prin ploaie. Raţiunea însă nu o ascultă. Sinele său era captivul emoţiilor. Mâna lui mare o atingea pe spate, trupul masiv îi era alături...

Noaptea devenea din ce în ce mai întunecată şi mai rece în timp ce ploaia cădea tot mai tare. Era puternică şi independentă şi trăise pe străzi. Totuşi, tânjise întotdeauna, ca orice animal, după un adăpost şi după protecţie. Aceea era slăbiciunea ei. Negarea de sine nu era instinctivă. Nu putea să se despartă de el şi să se întoarcă din dreptul trăsurii deschise unde o aştepta adăpostul. Nu dorea să-i fie frig şi să se ude mergând singură prin beznă pe străzile Parisului.

Aşa că urcă treptele, se cufundă mulţumită pe banchetа moale şi îşi spuse că o răceală zdravănă ori întâlnirea cu un violator pe vreo străduţă lăturalnică nu le-ar fi picat bine fetei ei sau surorilor.

El se aşeză vizavi şi uşa se închise.

Simţi clătinarea uşoară a vehiculului în timp ce vizitiul se aşeză înapoi pe capră. Auzi cum ducele răpăi din degete, dând semnalul de pornire. Vehiculul se puse în mişcare destul de lin, dar străzile erau departe de a fi netede şi, în ciuda arcurilor şi a banchetei moi, simţi zdruncinăturile.

Liniştea din interior era precum cea de dinaintea unei furtuni. Deveni conştientă de zgomotul roţilor ce treceau peste pietre şi de ploaia ce răpăia pe acoperişul vehiculului... şi, în interior, de bătaia prea rapidă a inimii.

– Ha, să vă duceţi să căutaţi o birjă, zise el. Serios, sunteţi ridicolă.

Chiar era. Ar fi riscat întunericul, frigul şi ploaia. Nu ar fi rezistat mai mult de câteva minute. Într-o birjă, cel puţin, putea să se gândească.

Noaptea era întunecată, iar şiroaiele de apă absorbeau şi puţina lumină pe care o răspândeau lămpile de pe stradă şi cele ale trăsurii.

În vehicul era şi mai întuneric. Abia putea deslui trăsăturile lui pe bancheta de vizavi. Dar era sufocată de proximitatea picioarelor lungi întinse în spaţiul dintre ei. Părea să perceapă şi mâna lui întinsă pe spătarul banchetei. Cu toate acestea, nu se lăsă amăgită de poziţia lui relaxată. Stătea tolănit precum o panteră care aştepta culcată pe creanga unui copac şi urmărea prada mişcându-se dedesubt, în pădure. Dacă ar fi avut coadă, cu siguranţă că ar fi dat acum din ea.

– Am fost o proastă să particip la acest eveniment împreună cu dumneavoastră, zise ea.

– Mi s-a părut că v-aţi distrat. Cu siguranţă nu aţi dus lipsă de parteneri.

– Da, m-am descurcat destul de bine, mulţumesc, până când aţi abordat stilul medieval...

– Medieval?

– La o parte din calea mea, ţăranilor. Fetişcana îmi aparţine! mimă ea purtarea dispreţuitoare a ducelui de Clevedon. Am crezut că domnul Tournadre va face în pantaloni când i-aţi arătat colţii.

– Ce imaginaţie grotescă aveţi!

– Sunteţi mare şi arogant şi cred că ştiţi foarte bine cât de intimidant puteţi fi.

– Dar nu şi faţă de dumneavoastră.

– Totuşi, poate că nu e totul pierdut, spuse ea. Acest gen de comportament posesiv vă caracterizează. Mai mult, sunt animalul dumneavoastră de companie. M-aţi adus la petrecere ca să vă amuzaţi. Şi m-am făcut în mod clar înţeleasă celor din jur că am venit pentru a-mi promova afacerea şi că m-am folosit de dumneavoastră în acest scop.

– Dar lucrurile nu s-au petrecut astfel!

– Ba întocmai aşa s-au petrecut, îl asigură ea.

– Ce s-a întâmplat este că am valsat şi a fost clar pentru toată lumea ce făceam de fapt, chiar dacă aveam hainele pe noi.

– O, aia... Am acest efect asupra oricărui bărbat cu care dansez.

– Nu pretindeţi că nu aţi simţit nimic.

– Sigur că am simţit ceva. Nu am mai dansat cu un duce până acum. A fost cel mai încântător lucru care mi s-a întâmplat în viaţa mea mediocră, de mic-burgheză.

– Păcat că nu suntem în Evul Mediu, zise el. În acel caz n-aş fi ezitat să vă fac viaţa chiar mai interesantă şi mult mai puţin mediocră.

– Poate că ar trebui să dau un anunţ. Doamnele distinse şi la modă sunt invitate la sala de expoziţie a doamnei Noirot, pe Fleet Street, West Chancery Lane, pentru a viziona o colecţie de articole elegante, nou-nouţe, alcătuită din rochii, pelerine şi pălării ce nu se pot compara cu ale nici unei case de modă din punct de vedere al excelenţei, gustului şi splendorii. Deseori imitată dar niciodată întrecută, doamna Noirot însăşi se poate lăuda cu distincţia de a fi dansat cu un duce. Trăsura se opri. Am ajuns deja la hotel? întrebă ea. Ce repede zboară timpul în compania Înălţimii Voastre!

Dădu să se ridice.

– Nu suntem nici măcar pe-aproape de hotel, zise Clevedon. Ne-am oprit din cauza unui accident sau a vreunui beţiv de pe stradă sau ceva de genul ăsta. Toată lumea s-a oprit.

Ea se aplecă să se uite pe fereastră. Îi era greu să distingă ceva în afara perdelei de ploaie din dreptul felinarului.

– Nu văd...

Îl simţi mişcându-se, dar totul se petrecu atât de repede şi de lin, încât gestul o luă prin surprindere. Acum se uita pe geam, iar în clipa următoare ducele o cuprinsese în braţe. O ridică de pe banchetă şi o aşeză în poală cu atâta uşurinţă, de parcă ar fi fost o cutie de pălării.

O fracţiune de secundă fu prea uimită ca să reacţioneze. Când vru să se smulgă din strânsoare, el o prinse cu o mână de ceafă şi îi aduse faţa aproape de a lui.

– Apropo de afaceri – despre care vorbiţi necontenit. Şi noi doi avem o afacere de discutat, zise el cu un ton coborât şi ameninţător. Nu s-a terminat, doamnă. Nici măcar n-a început.

– Nu fiţi absurd!

Vocea îi tremura. Inima îi bătea nebuneşte, ca şi când ar fi atârnat de o stâncă deasupra unei prăpăstii. Îşi spuse că el nu era decât un bărbat şi că îi înţelegea pe deplin pe bărbaţi. Dar raţiunea nu avea nici o şansă să se facă ascultată. Era puternic, solid şi cald. Statura lui o excita. La fel şi frumuseţea, puterea şi aroganţa. Acesta era pericolul. Era slabă din acest punct de vedere, iar voinţa şi raţiunea îi puteau fi înfrânte cu uşurinţă de frivolitatea din sânge.

Simţi căldura coapselor lui musculoase prin straturile rochiei şi prin jupă, iar valul fierbinte o străbătu din cap până în picioare, stârnind dorinţe pe care era incapabilă să le stăvilească.

– Nu vă vreau pe dumneavoastră, minţi ea. O vreau pe ducesă...

Gura lui îi acoperi buzele. Era caldă, fermă, hotărâtă. Cu secole în urmă, strămoşii lui obţineau ceea ce doreau, pământuri, bogăţii şi femei. Le spuneau „al meu" şi aşa deveneau. Buzele lui puseră stăpânire pe ea în aceeaşi manieră – un sărut asediator, concentrat, insistent, plin de forţă.

Gura lui era visul oricărei hedoniste. Îi simţi apăsarea – o sfântă i-ar fi putut rezista, dar ea nu avea nici măcar o părticică de puritate în corp. Se predă imediat. Buzele i se deschiseră să-l primească, să-i simtă gustul pe limbă şi să se desfete cu el, ceea ce nu reuşise ultima oară. Avea gustul a o mie de păcate, care erau precum mierea pentru ea.

Palmele ei răsfirate pe pieptul lui se mutară în sus, mângâind colţurile ascuţite ale smaraldului şi ţesătura eşarfei, şi îi cuprinseră părul. Îşi prinse degetele în buclele groase care o stârniseră încă de când ducele se aplecase asupra mâinii ei la Opera Italiană.

Era un sărut la fel de furtunos ca data trecută, însă acum avea ceva diferit. El era furios pe ea; ea era furioasă pe el. Dar la mijloc era mai mult de atât.

De data aceea nu mai deținea controlul. Se lăsă condusă de sentimente, de gustul lui, de mirosul pielii, de corpul puternic aflat sub ea și de mâinile care îi strângeau tâmplele într-un gest posesiv. I se păru că trecuse o veșnicie de când fusese ținută în acest fel de un bărbat.

Știa – cel puțin o parte a minții ei conștientiza acest lucru – că trebuia să se desprindă de el. Dar mai întâi... o, încă puțin.

Își mișcă trupul peste al lui, desfătându-se cu senzația de căldură și de tărie pe care o simțea, cu mulțumirea că excitația lui era evidentă chiar și prin straturile rochiei și prin jupon. În timp ce membrul lui tare era presat sub coapsa ei, căldura și plăcerea o străbătură precum un moment de nebunie. Scoase un geamăt gâtuit și întrerupse sărutul. Ar fi trebuit să se îndepărteze atunci, dar încă nu era gata să se oprească.

Gura lui alunecă pe gâtul ei, urmând linia gulerului, către umăr. Tânăra femeie mai scăpă un geamăt de plăcere, iar capul îi căzu pe spate în timp ce se preda senzației – mâinile mari o mângâiau, stârnind dorințe pe care și le interzisese în urmă cu câțiva ani... gura lui o gusta, lăsând în urmă sărutări ca niște scântei care îi ardeau pielea și îi aprindeau focul lăuntric.

Nu numai ea era victima pasiunii. Îi auzi respirația tot mai precipitată, iar când mâinile lui îi atinseră pieptul, smulgându-i un icnet, bărbatul gemu prelung.

Sunetele joase pe care le scoteau se amestecau în întuneric, iar acea scenă îi aduse aminte de două pantere care se împerecheau în obscuritatea junglei. Îi veni să râdă, pentru că tabloul se potrivea de minune. El era un animal de pradă. La fel și ea.

Gura lui îi găsi din nou buzele, iar mâinile i se mișcară pe trup, posesive. Și ea îl poseda, trecându-și palmele peste brațele musculoase și trupul ferm. Se bucura când îi simțea corpul încordându-se sub atingerea ei. O încânta fiecare semn care-i spunea că el își pierdea încet controlul, chiar dacă nici ea nu era departe.

Își schimbă poziția ducându-și mâna în dreptul pantalonilor lui; își răsfiră degetele și simți pulsațiile

și căldura falusului – mare, demn de un duce –, iar gândul acela pervers o ameți. Numai zeii știau cât îl dorea! Mintea ei beată era plină de imagini excitante: trupuri goale, asudate... ea străpunsă, țipând de plăcere...

Fără să întrerupă sărutul, ci mai degrabă întețindu-l, se ridică, se întoarse și îl încălecă. În spațiul strâmt al trăsurii, foșnetele rochiei și ale juponului sunară precum un tunet.

El își trecu mâinile peste umerii ei, trăgând rochia în jos. Marcelline auzi – sau simți – mătasea rupându-se. Nu-i păsa. Degetele traseră de țesătură și împinseră corsetul. Simți aerul rece pe sânii expuși înainte ca el să-și coboare gura pe bustul ei. Limba lui trecu peste un sfârc, făcând-o să geamă, iar când îl supse femeia icni și își lăsă capul pe spate. Râzând, își prinse degetele în buclele lui și îi sărută repetat părul. Senzația pe care o simțea pe sâni o cuprinse și în interior, mai jos de buric; deveni nerăbdătoare, vibrantă.

Ducele îi scoase degetele din părul lui, invitând-o să-și ridice rochia și juponul. Le trase în sus, iar mâna lui mare se strecură sub coapsa ei.

O explozie de lumină umplu interiorul trăsurii. Dură doar o clipă, dar intensitatea ei, aproape ca lumina zilei, o șocă și o trezi din visul nebunesc în care se cufundase, chiar înainte ca un tunet să cutremure vehiculul.

Îi îndepărtă mâinile, își coborî rochia și își trase corsetul. Se dădu jos din poala lui.

– La naiba cu tot, mormăi el. Tocmai când devenea interesant.

O altă străfulgerare. Liniște. Alt tunet.

Se întoarse pe banchetă și încercă să-și îndrepte ținuta.

– Nu trebuia să devină interesant, fir-ar să fie! Știam că nu trebuia să urc în trăsură cu tine, nu când suntem atât de încinși. Oprește. Trebuie să cobor.

Un alt fulger. Și altul. Tunetul bubui, sunând ca o explozie pe câmpul de luptă.

– Nu ieși afară pe vremea asta! exclamă el.

– Ba da.

Se ridică şi începu să se lupte cu fereastra. Trebuia să coboare geamul ca să ajungă la mânerul din exterior. Înainte să reuşească, trăsura se opri brusc şi o făcu să se împiedice. Clevedon o prinse, dar ea îşi adânci unghiile în pielea lui.

- A fost doar un sărut, zise el fără a-i da drumul.

- A fost mai mult decât atât, îl corectă ea. Dacă nu ar fi fost fulgerul, am fi făcut exact ce ţi-am spus că nu trebuie, nu am voie şi nu pot să fac niciodată.

- Nu asta mi-ai spus.

- Dar ai ascultat vreodată?

- Nu mi-ai zis că nu trebuie, nu ai voie şi nu poţi să faci niciodată. Nu exact aşa. Ceea ce ai spus, în mult mai multe cuvinte, a fost că potenţialele tale cliente de la Londra nu trebuie să afle.

În sfârşit se desprinse, dar trăsura se puse în mişcare tocmai atunci, astfel că se prăbuşi peste el. Ar fi vrut atât de mult să rămână acolo! Şi-ar fi dorit să i se urce în poală şi să se desfete cu puterea, căldura şi atingerea lui.

Izbuti să se ridice, îi îndepărtă mâinile şi se aruncă pe bancheta de vizavi. Totul nu dură mai mult de câteva secunde, dar i se păru un efort de o viaţă. Era groaznic să reziste tentaţiei.

- Ciuleşti urechile foarte bine, îngăimă ea cu răsuflarea tăiată.

- Şi tu credeai că nu ascult.

- Alegi să auzi numai ceea ce vrei.

- Sunt bărbat.

N-ar fi trebuit să i se pară declaraţia secolului, dar exact asta se întâmplă. Un bărbat, numai un bărbat, îşi spuse - dar iată ce-i făcuse ei şi ce făcuse şi ea. Nimic nu ar fi trebuit să se întâmple astfel: sărutul incendiar, viteza cu care raţiunea şi stăpânirea de sine i se dezintegrase - chiar şi pentru ea fusese ceva extrem. Îl subestimase sau se supraestimase, iar acum îi venea să omoare pe cineva pentru că nu se putea gândi la un mod în care să-l aibă fără să strice totul. Dacă nu cumva o făcuse deja.

„Gândeşte. Gândeşte. Gândeşte."

Trăsura se opri din nou, scoţând-o din minţi. Oare avea să se termine vreodată călătoria asta?

Uşa se deschise. Apăru o umbrelă în mâna unui valet ud leoarcă, iar Clevedon se ridică de pe banchetă.

- Nu, spuse ea.

- Nu sunt obişnuit să arunc femeile din trăsură şi să le las să meargă singure până la uşă.

- Nu mă îndoiesc de faptul că sunt multe lucruri cu care nu sunteţi obişnuit, ripostă ea; însă el începuse deja să coboare treptele vehiculului, iar cearta nu avea să-l zvânte pe valet.

Ignorând mâna pe care i-o oferise Clevedon, coborî repede din trăsură şi alergă prin ploaie către adăpostul oferit de hotel. El o porni la goană după ea. Picioarele lui erau mai lungi, aşa că o ajunse din urmă într-o clipită şi o înconjură cu braţul protector pe ultimii metri până la uşă.

- Trebuie să vorbim, zise el.

- Nu acum. Valetul tău o să facă pneumonie. Ducele se uită înapoi, iar lumina de la intrare o ajută să-i observe privirea încurcată de pe faţa chipeşă. Nu-l poţi lăsa să stea în ploaia asta torenţială în timp ce ne certăm, adăugă ea.

Desigur, nici nu-i trecuse prin minte. Pentru el, servitorii erau nişte simple obiecte de mobilier mişcătoare.

- Nu intenţionam să mă cert cu tine, dar m-am lăsat dus de val. Discuţiile cu tine se transformă mereu în ceartă.

- Putem sta de vorbă duminică, propuse ea.

- În cursul zilei de azi, replică el.

- Am treabă cu Sylvie.

- Anulează.

- Nu sunt liberă până duminică. Putem să ne plimbăm călare prin Bois de Boulogne când nu este plin de aristocraţi care-şi etalează ultimele achiziţii. După Longchamp, locul va fi relativ liniştit.

- Mă gândeam la ceva mai discret, zise el.

- Eu nu. Dar hai să nu dezbatem asta aici. Trimite-mi un mesaj sâmbătă şi o să ne vedem duminică, unde

dorești, atâta timp cât nu este o zonă compromițătoare. Sunt locuri în care până și o croitoreasă de rând se simte aiurea.

– Unde doresc eu, repetă el.

– Să vorbim, insistă Marcelline.

– Da, desigur. Avem de discutat afaceri.

Era conștientă că afacerile despre care el dorea să discute nu includeau nici magazinul, nici pe Lady Clara. Fusese o proastă să-și imagineze că-l putea struni pe acel om. Trebuia să priceapă că un duce este obișnuit să facă totul după bunul-plac, până la un nivel pe care oamenii de rând nici nu și l-ar putea imagina. Ar fi trebuit să anticipeze că, întrucât pe parcursul vieții ducele făcuse tot ce dorise, acest lucru îi afectase creierul și din acest motiv se deosebea de ceilalți bărbați pe care îi întâlnise. Pe scurt, ar fi fost o idee bună să nu-i iasă în cale, ci să o trimită pe Sophy la viitoarea lui soție. Dar nu își dăduse seama la timp, iar acum trebuia să salveze situația așa cum se pricepea mai bine. Și era o singură cale de a face asta.

– Știu că servitorii nu sunt decât niște mașinării pentru dumneavoastră, zise ea. Dar nu-mi iese din minte faptul că unul dintre ei sau chiar toți trei se vor alege cu o răceală, o durere de gât sau cu o boală de plămâni. E atât de burghez din partea mea să gândesc așa, știu, dar nu mă pot abține. El se uită din nou în urmă. Unul dintre valeți păstra o distanță discretă și ținea umbrela, așteptând să-i facă pe plac Înălțimii Sale. Vizitiul stătea pe capră, iar celălalt se afla pe strapontina din spatele vehiculului. Cu toții purtau pelerine, care probabil că erau deja ude leoarcă, în ciuda umbrelelor. Pe duminică, atunci, murmură ea.

Privirea lui se întoarse, impasibilă.

– Pe duminică.

Marcelline zâmbi, îi ură noapte bună și se îndreptă calmă către ușa hotelului, pe care portarul i-o ținea deschisă.

*

Clevedon se răsuci brusc spre trăsură, sub umbrela pe care o ținea Joseph. Trebuia să și-o scoată din minte. Trebuia să-și recapete rațiunea. Se trezi spunând:

– Mizerabilă noapte.

– Da, Înălțimea Voastră.

– Parisul nu e un loc frumos atunci când plouă.

– Nu, într-adevăr. Rigolele sunt dezgustătoare.

– De ce a durat atât?

– Un accident, domnule, spuse Joseph. S-au ciocnit două vehicule. Nu mi s-a părut ceva grav, dar vizitiii țipau unul la altul, apoi s-au amestecat și alții și s-a creat o mare zarvă. Însă când a fulgerat s-au împrăștiat cu toții. Altfel, probabil că ne-am fi aflat acolo și acum.

După felul în care Noirot făcuse atâta caz pentru servitorii uzi leoarcă, Clevedon se așteptase să-i găsească prăbușiți pe caldarâm, cu mâinile pe piept. Dar când se uită în spate, Thomas sporovăia vesel cu Hayes, vizitiul, iar Joseph părea plin de energie deși era aproape două dimineața. Toți cei trei servitori se bucuraseră nespus să-i vadă pe parizieni cărându-și pumni unul altuia și râseseră copios când fulgerul îi dispersase pe combatanți.

Hayes era un vulpoi bătrân căruia nu-i păsa decât ca frumoșii cai să nu sufere și să fie liniștiți. Valeții erau tineri, iar tinerețea nu ținea cont câtuși de puțin de umezeală. Toți servitorii lui erau bine plătiți, bine îmbrăcați și bine hrăniți. Erau îngrijiți când se îmbolnăveau și primeau o pensie generoasă. Acest lucru nu era foarte obișnuit, într-adevăr, iar o negustoreasă nu avea de unde să știe cât de bine sau de rău era tratat personalul lui. Fiind la rândul ei în slujba altora, Noirot era predispusă la excese de simpatie. Chiar și așa...

Se urcă în trăsură. Ușa se închise în urma sa.

Nu avea încredere în ea. Nu putea face asta atâta timp cât ar fi putut să o piardă.

Trișa la cărți – el era convins de asta – sau, în cel mai bun caz, era foarte aproape de această practică. Spusese că nu seducea bărbații clientelor, dar ea...

– Pentru numele lui Dumnezeu, murmură el. Pentru numele lui Dumnezeu!

Parfumul ei plutea încă în trăsură şi i se păru că încă o mai putea gusta. Aproape că îi simţi pielea fină sub degete.

Doar un sărut. Trecuse de la dorinţă la nebunie într-o fracţiune de secundă. Nu se simţea deloc bine. Şi nu era de mirare. Trebuiau să pună punct. Apoi putea să o uite şi să îşi petreacă în linişte ultimele săptămâni de libertate.

Să alerge prin Paris după o femeie provocatoare nu făcea parte din planurile lui şi, cu siguranţă, nu-i definea stilul. Era obişnuit să amăgească femeile, da. Îi plăcea să se joace, dar şi să incite. Însă era cu totul altceva să danseze după cum îi cânta o creatoare de modă insolentă, care nu se putea abţine să nu discute despre blestemata ei de afacere – chiar dacă îl făcea în egală măsură să râdă şi să o strângă de gât.

Şi care săruta de parcă ar fi fost amanta lui Satan, antrenată special de Mefistofel, care contribuise şi la sculptarea trupului ei... sânii perfecţi... curba lină a gâtului... forma delicată a urechilor... Limba ei perversă. Mincinoasă.

Ce treabă avea ea cu Sylvie Fontenay de era ocupată atât vineri, cât şi sâmbătă?

*

Între timp, la hotelul Fontaine

– Împachetăm? repetă Jeffreys.

Trăsese un pui de somn ştiind că Marcelline avea să se întoarcă târziu. Acum era foarte precipitată. La fel şi patroana ei cuprinsă de panică.

– Trebuie să plecăm mâine, cât de curând posibil. Adică... astăzi, zise ea.

Era abia două dimineaţa. Vineri. Dacă puteau găsi sâmbătă locuri la un vapor către Londra aveau să fie acasă duminică, cel mai devreme. Invitaţii de la bal nu ar fi trimis scrisorile până spre seară, ceea ce însemna că expediţia s-ar fi făcut abia sâmbătă. Iar poşta londoneză nu lucra duminica.

Cu puţin noroc, ea şi Jeffreys ar fi fost în Londra înainte ca vreo scrisoare să ajungă de la Paris. Acest lucru i-ar fi dat lui Sophy răgazul de a deturna orice zvon despre doamna Noirot şi ducele de Clevedon.

– Nu avem nici un minut de pierdut, adăugă ea. Zvonurile se vor răspândi până marţi sau miercuri. Trebuie să ne ocupăm de ele. Jeffreys nu întrebă despre ce zvonuri era vorba. Nu era nici naivă şi nici proastă. Ştia că Marcelline fusese la bal cu ducele de Clevedon. Observase rochia ruptă. Ba chiar ridicase şi o sprânceană. Dar era un gest de interes, nu unul provocat de şoc sau de condamnare. Jeffreys nu era o mieluşică nevinovată. Avusese de-a face cu cei din înalta societate, în special cu partea masculină a acesteia. Aşa ajunsese o „femeie nefericită". Nu trebuia să-i spună nimeni cum ajunsese acea rochie să arate astfel. Singura ei preocupare era dacă stricăciunea era reparabilă. Totul ţine de interpretare, continuă Marcelline. Pur şi simplu o să interpretăm zvonurile. Ceva precum, stai să mă gândesc: „Ducele de Clevedon a fost captivat de rochia doamnei Noirot din mătase *poussière*, care a creat multă zarvă în timpul unui vals". Nu, trebuie mai multe detalii. „Rochia *poussière* de mătase era decorată cu panglici ca nişte fluturi şi cu dantelă neagră ce completau ansamblul... şi a primit laudele celor mai de vază membri ai publicului." Da, aşa e mai bine.

– Parcă şi văd, spuse Jeffreys. Toată lumea va vrea să o vadă.

– O să o vadă dacă facem totul cum se cuvine. Dar asta înseamnă să ne ocupăm de poveste înainte ca altcineva să o afle. Sophy poate să ofere o relatare în exclusivitate relaţiei ei de la ziarul *Foxe's Morning Spectacle*. O să-i spună că ducele de Clevedon m-a dus la petrecere în glumă. Sau ca să câştige un pariu.

– Nu ar fi mai potrivită gluma? întrebă Jeffreys. Pentru unii oameni, un pariu ar putea fi nepotrivit.

- Ai dreptate. Prezența mea acolo a început ca o glumă, însă rochia a captat atenția celorlalți invitați...

- Ar trebui menționat și „efectul aranjamentului coloristic în mișcare..."

- Exact, zise Marcelline. Apoi ceva despre un vals care a fost motivul perfect pentru ca rochia să-și scoată în evidență efectele unice. Uimit de această prezență, chiar și ducele de Clevedon a dansat cu mine.

- Doamnă, cât mi-aș fi dorit să fi fost acolo! exclamă Jeffreys. Orice femeie care citește o poveste ca asta ar simți același lucru. Vor fi toate înnebunite să vadă rochia, atelierul în care a fost făcută și pe cele care au croit-o.

- O să avem destul timp ca să punem la punct detaliile în timp ce vom fi pe vas. Dar întâi trebuie să-l prindem. Împachetează ca și cum viața ta ar depinde de asta.

„Doar am făcut-o de atâtea ori încât am pierdut șirul", își spuse tânăra în sinea ei.

- Sigur, doamnă. Dar cum rămâne cu pașapoartele?

- Ce e cu ele?

- Nu vă amintiți ce ne-a spus secretarul ambasadorului, că înainte de plecare trebuie să-i trimitem pașapoartele să le contrasemneze? Apoi trebuie să le ducem la poliție. Apoi la...

- Nu avem timp, o întrerupse Marcelline.

- Dar, doamnă...

- O să ne ia o zi întreagă, poate chiar două. Trecea prin această încercare de două ori pe an, primăvara și toamna, când vizita Parisul. Știa pe de rost întreaga procedură. Birourile sunt deschise la ore diferite, explică. Ambasadorul englez catadicsește să-și pună numele pe pașapoarte între unsprezece și unu. Apoi trebuie așteptat la poliție. După aceea urmează prostia aceea cu ministrul Afacerilor Externe - care, din nou, nu alocă decât două ore și cere zece franci ca să-și ridice peniță de pe masă. Știi că e ridicol.

„Au nevoie de reguli. Și creează atât de multe." Putea auzi vocea joasă a lui Clevedon, luându-i în derâdere pe francezi cu regulile lor.

Prima seară petrecută la operă îi reveni în memorie cu o suită de senzații: mâna ei pe eșarfa lui scumpă, schimbul de agrafe... felul în care el o privise, cu ochii nemișcați ca o felină - o panteră aflată la pândă.

Încercă să și-l scoată din minte. Nu avea timp să se frământe din cauza lui.

- Știu că e o prostie, doamnă, dar secretarul a zis că riscăm să fim reținute dacă documentele nu se află în perfectă ordine.

- Tu ocupă-te de împachetat, o repezi Marcelline. Lasă pașapoartele și toate actele oficiale în seama mea.

*

Sâmbătă seara

- Nu-mi vine să cred, murmură Jeffreys în timp ce privea cabina micuță. Nu izbutiseră să obțină o cabină mai mare, dar fuseseră îndeajuns de norocoase să li se permită să urce la bordul vasului cu aburi, ținând cont de toate regulile pe care le încălcaseră. Ați reușit, adăugă ea.

- Întotdeauna există o cale când este voință, zise Marcelline. În special, se gândi ea, când voința îi aparținea unei Noirot. Era uimitor cât de multe puteau fi realizate cu puțină falsificare, mită, un strop de farmec și un decolteu generos. De fapt, nu neapărat uimitor, ținând cont că toți oficialii erau bărbați. Jeffreys nu cunoștea unele detalii - cum ar fi talentul de falsificator al lui Marcelline, care era mai bine să rămână nemenționat -, însă învățase celelalte metode și chiar asistase la aplicarea unora dintre ele. Așa cum le avertizase secretarul ambasadorului, se făcuseră mai multe încercări de a le reține. Ultima dintre ele, a funcționarilor de la vamă, fusese cea mai redutabilă. Am reușit, conchise ea.

Şi am avut şi destul timp la dispoziţie, datorită şmecheriei tale cu şiretul de la pantof.

– Vă jur că eram speriată de moarte, doamnă, spuse Jeffreys. Ar fi fost oribil să ne uităm cum se îndepărtează vaporul şi să nu fim la bord.

– Iar eu am fost cât pe-aci să-mi pierd cumpătul şi să stric totul.

– Eraţi obosită, doamnă. Nu cred că aţi dormit deloc pe tot drumul de la Paris.

– Am închis ochii din când în când. Drumurile din Franţa sunt mai bune, dar sunt departe de a fi line.

Între salturile trăsurii, planurile pentru depăşirea următorului obstacol birocratic şi infiltrările lui Clevedon în mintea ei tensionată exact când avea mai multă nevoie să gândească logic, moţăielile îi oferiseră câteva clipe preţioase de odihnă.

Reuşi să se convingă să mănânce, dar nu avură suficient timp pentru o masă cum se cuvine. Ciuguliseră câte ceva şi asta fusese tot. Dispepsia nu avea să-i stimuleze procesul de reflecţie.

Însă Jeffreys îi sări în ajutor. Îşi rupsese intenţionat un şiret de la pantof, simulând un accident, şi izbucnise în lacrimi. Doi oficiali o ajutaseră să-l repare. Era greu de ghicit dacă gleznele sale frumoase le înmuiaseră inimile, dacă se temeau de o nouă criză de isterie sau dacă erau zoriţi de tumultul din spatele lor, provocat de alţi pasageri întârziaţi.

Oricare ar fi fost motivul, bărbaţii le făcuseră semn să treacă. Dacă Marcelline ar fi adus-o cu ea pe Frances Pritchett, ar fi fost încă la Paris.

Se uită la pandantivul cu ceas.

– În curând o să ridicăm ancora. Mă duc sus să mă plimb pe punte.

– Mă aşteptam să vreţi să vă culcaţi, zise Jeffreys. Eu cu siguranţă asta vreau, şi am dormit mai mult decât dumneavoastră.

– Întâi trebuie să respir aerul sărat şi să mă calmez, spuse Marcelline. Este foarte frumos noaptea, să vezi cum se pierd în zare luminile oraşului. Ar trebui să vii

şi tu. Am ajuns la Calais ziua în amiaza mare, iar noaptea este cu totul altfel.

Pe Jeffreys o trecu un fior.

– Sunteţi o călătoare mai versată decât mine. Sper să adorm înainte să ne punem în mişcare. Mi-a fost rău aproape tot drumul când am venit. Aş prefera să nu mai trec prin acelaşi lucru şi acum.

– Săraca de tine, am uitat. A fost cumplit pentru tine.

– A meritat, doamnă, spuse Jeffrey hotărâtă. Şi aş face-o din nou. De fapt, chiar mă rog să se mai întâmple, adăugă ea râzând. Dar dumneavoastră mergeţi şi simţiţi-vă bine.

Marcelline o părăsi şi se îndreptă către punte.

Ofiţerii şi membrii echipajului se pregăteau de plecare, iar pasagerii se linişteau după agitaţia prin care trecuseră ca să-şi găsească locurile şi să se ocupe de bagaje. Fusese multă gălăgie şi aglomeraţie.

Se lăsase noaptea, însă era senin, se vedeau stelele şi jumătatea strălucitoare de lună. Nu-i fu greu să observe silueta înaltă de lângă balustradă şi, chiar înainte ca el să se întoarcă, iar lumina lunii şi a stelelor să-i scoată în evidenţă trăsăturile, inima ei o luase deja la galop.

capitolul 6

„Între prima săptămână din aprilie şi ultima din noiembrie, vapoarele cu aburi navighează zilnic, dacă vremea o permite, între docurile de lângă Turnul Londrei şi Calais, în circa douăsprezece ore; la fel şi din Calais către Londra, în aproximativ acelaşi interval de timp. Trăsuri, cai şi bagaje sunt luate la bordul navelor, transportate şi descărcate înapoi pe uscat, fără nici o taxă."

Mariana Starke, *Călătorii în Europa*, 1833

Marcelline stătea nemişcată. Numai penele şi dantela care-i împodobeau boneta se unduiau în vânt. Aparent, Clevedon era la fel de inert, însă inima îi tresălta

de sentimentul atât de familiar de încântare. Se îndreptă către ea.

– Surpriză, spuse el.

Ochii ei se îngustară. El văzu umbre în jurul lor şi se îndoia că de vină era numai efectul creat de razele lunii. Deloc surprinzător, era foarte obosită.

Era uimit de viteza cu care părăsise Parisul. Cu siguranţă că nu dormise deloc după petrecere. Apoi, ca să ajungă la Calais atât de repede, nu se putuse opri mai mult decât fusese nevoie pentru schimbarea cailor pe drum. Se minuna cum reuşise. Mita pentru obţinerea tuturor semnăturilor trebuie să fi costat o avere – fusese plătită, fără îndoială, cu banii câştigaţi la ruletă şi la cărţi.

Chiar şi el, în ciuda titlului înalt pe care îl deţinea, avusese dificultăţi din cauza birocraţiei. Şi plecase la câteva ore după ea, când autorităţile îşi începuseră măcar programul. Totuşi, nu toate birourile erau deschise, iar dacă nu ar fi fost ducele de Clevedon şi, mai mult decât atât, dacă nu s-ar fi folosit de influenţa sa, vaporul ar fi plecat cu o oră în urmă, iar el ar fi fost încă la Calais, privind vasul pierzându-se în zare pe Canalul Mânecii în timp ce şi-ar fi blestemat prostia. Acelaşi lucru îl făcea şi acum, dar degeaba. Oricum, tânăra femeie era suficient de supărată pentru amândoi.

– Surpriză? întrebă ea. Este o afirmaţie incompletă. V-aţi ieşit din minţi?

„Da."

– Mi-am făcut griji pentru tine, zise el. Când ai plecat din Paris atât de brusc m-am gândit că s-o fi petrecut vreo catastrofă. Sau o crimă. Apropo, ai omorât pe cineva? Nu că mi-ar da prin minte să te critic, dar...

– Am plecat din Paris ca să scap de dumneavoastră.

– Ei, iată că nu a mers.

– Cum naiba aţi aflat? De unde aţi aflat? Cum aţi... dar nu, nu vă întreb cum aţi trecut de oficialităţile franceze. Doar sunteţi un duce, iar ei nu au tăiat nici un cap nobil în acest secol. Totuşi, am crezut că au învăţat

cât de nefolositori sunt aristocraţii şi că nu merită atâta indulgenţă.

– Dar dumneavoastră aveţi nevoie de capul meu nobil, doamnă Noirot, zâmbi el. Aveţi nevoie de mine ca să vă plătesc facturile.

– De unde aţi ştiut că am plecat?

– Observ că eşti foarte hotărâtă să afli.

– Cum aţi ştiut? repetă ea pe un ton răspicat, cu degetele încleştate.

Deşi simţea că faţa îi lua foc, îi răspunse calm:

– Am trimis un servitor ca să te spioneze. Se plimba prin preajma hotelului tău, în toiul nopţii, când ai plecat în grabă, împreună cu servitoarea, într-o birjă. La început a presupus că ai stabilit o oră şocant de matinală pentru întâlnirea cu domnişoara Fontenay. Apoi a numărat geamantanele care au fost îndesate în vehicul şi a devenit curios. De la unul dintre servitorii hotelului a aflat că ai eliberat camera, că destinaţia era staţia de diligenţe şi că plecai ca să „vizitezi o rudă". De fapt, eu ar trebui să te întreb cum ai reuşit să ieşi din Franţa. Ai plecat cu câteva ore înainte să se trezească funcţionarii care ar fi trebuit să-ţi aprobe ieşirea.

– Nu v-aţi gândit că poate mi-am făcut aranjamentele din timp?

– Aşa ai făcut?

– A, spionul dumneavoastră încă n-a aflat asta, nu? Ce păcat, pentru că nu am de gând să vă satisfac curiozitatea. Am călătorit o zi şi jumătate pe blestematele de drumuri din Franţa şi sunt obosită. Noapte bună, Înălţimea Voastră.

Făcu o minimă reverenţă şi se îndepărtă.

Clevedon se luptă cu impulsul de a o urma. Se purtase îndeajuns de absurd. Şi pentru ce? Ce crezuse că va obţine la bordul unui vas ticsit de călători? Fusese norocos că era sub pavilion englezesc, altfel nu i s-ar fi permis să întârzie plecarea.

Plătise şperţuri uriaşe ca să obţină locurile altor pasageri. Chiar şi aşa, dacă ar fi avut un rang mai mic ar fi fost încă la Calais, aşteptând să se îmbarce pe vaporul

următor. De fapt, așa ar fi trebuit să facă, să rămână la Calais. Nu, ar fi trebuit să nu părăsească deloc Parisul. Ar mai fi avut încă șase săptămâni de libertate cărora le dăduse cu piciorul... Și pentru ce?

Dar iată că o făcuse și, după o zi și jumătate de goană pe drumurile îngrozitoare, era puțin probabil că avea să stea cuminte pe punte urmărind plecarea vasului.

Comportamentul lui fusese nebunesc, dar nu mai conta. De fapt, Parisul devenise plictisitor, iar cursa către Calais îi oferise mai multă adrenalină decât orice altceva în ultimele săptămâni, poate chiar luni. Cu siguranță meritase numai ca să vadă expresia șocată a lui Noirot. Surpriză, într-adevăr. Se îndoia că cineva sau ceva reușise să o surprindă într-un asemenea fel în ultima vreme.

Rămase pe punte până când vaporul se îndepărtă de port și se îndreptă spre Canalul Mânecii. Observă norii ce apăreau și estompau lumina stelelor și a lunii, dar acest lucru nu-l nedumeri. Cerul nu era niciodată perfect senin în zona englezească a Canalului.

Coborî și așteptă ca Saunders să-i dea jos haina și eșarfa, vesta și cizmele. Apoi Înălțimea Sa se lăsă să cadă pe pat și adormi în câteva clipe.

Peste nici o oră începu furtuna.

*

Marcelline se împletici pe coridorul strâmt. Mirosul de la pasagerii panicați, cărora li se făcuse rău, era cumplit. Chiar și stomacul ei, care de obicei nu dădea semne de slăbiciune în călătoriile pe ape agitate, era acum tulburat. Se opri o clipă, trase adânc aer în piept și își dori ca măruntaiele să i se liniștească.

Vaporul se clătină puternic spre dreapta, azvârlind-o peste o ușă. Din spate auzi țipete și strigăte asemenea celor ce răzbăteau și din restul cabinelor. Vacarmul era acoperit de vasul care scotea zgomote mai puternice – sub impactul valurilor, lemnăria scârțâia sinistru.

Pășii nesigură și încercă să se convingă de faptul că totul era normal, că frânghiile și lemnăria protestau la atingerea violentă a mării. La fel ca inima ei, ce bătea cu putere din cauza fricii. Îi era greu să nu se gândească la moarte, când fiecare înclinare amenința să-i răstoarne, iar vaporul însuși părea să urle.

Deși echipajul închisese trapele, apa năvălise în interior. Podeaua era udă și alunecoasă.

Cineva plângea în apropierea ei.

– Căiți-vă! strigă un bărbat. Sfârșitul e aproape.

– Du-te dracului, murmură ea.

Da, îi era teamă, așa cum i-ar fi fost oricărei persoane cu mintea sănătoasă. Dar sfârșitul ei nu era aproape, iar ea nu avea să moară. Nu avea să se înece. Vaporul nu avea să se scufunde. Fiica ei o aștepta la Londra. În același timp era scuturată de frisoane, iar stomacul i se răscula.

Ei nu îi era niciodată rău. Nu putea să-i fie rău. Nu avea timp de așa ceva. Jeffrey nu se simțea bine și avea nevoie de ajutor.

Marcelline își aminti că supraviețuise epidemiei de holeră din Franța. Îi privise pe alții îmbolnăvindu-se și murind. Un rău de mare banal nu putea concura cu așa ceva. Dar, vai, abia se mai putea ține pe picioare.

Mai târziu. Mai târziu putea să-i fie oricât de rău. Totul pe rând.

Ajunse la ușa care spera să fie cea bună, cea în dreptul căreia îi văzuse pe servitorii în livrea agitându-se ceva mai devreme. Auzise, pe drumul de întoarcere către cabină, că ducele de Clevedon ceruse cea mai bună cabină pentru el și două mai puțin strălucite pentru suita sa.

Bătu la ușă. Aceasta se deschise brusc exact în momentul în care vaporul se înclină considerabil. Marcelline alunecă, se împiedică și căzu direct în cabină.

Două mâini o prinseră și o ajutară să se îndrepte.

– La naiba, Noirot! Puteai să-ți rupi gâtul.

Mâinile lui o cuprinseră. Erau calde, ferme, îmbinând-o să se sprijine pe ele.

Ducele era solid ca o stâncă, asemenea personalității cu care era înzestrat. O străbătu o imagine cu cavaleri medievali care își protejau castelele și femeile, iar pentru o clipă de nebunie nu-și dori nimic mai mult decât să se lase în voia lui.

Dar nu putea. Nu îndrăznea să se sprijine de el. Nu îndrăznea nici să se uite în sus.

Nu se simțea bine deloc, chiar deloc.

– Trebuia... să... vin, reuși să spună.

– Tocmai plecam să te caut, să văd dacă ai nevoie de ajutor... Noirot, ești bine?

Ea se uita în jos la picioarele lui, la ciorapi, și se gândi că în orice clipă putea să verse pe papucii lui scumpi. Dar apa mării îi stricase deja. Păcat. Așa niște papuci frumoși... Avea picioarele mari. Era amuzant.

– Destul de bine, îngăimă ea.

– Saunders, coniac! Repede!

Da, asta era. Coniac. De asta venise.

Coniac. Jeffreys avea nevoie de el.

Și Dumnezeu știa că și ea avea nevoie.

– C... croitoreasa mea, începu ea. Ea... ea...

– Uite, spuse el ducându-i sticla la gură. Bea.

– Mie... niciodată... nu-mi e rău.

– Bea, stărui el.

Ea bău, primind bucuroasă focul care îi aluneca pe gât. Dacă avea să-i ardă intestinele, cu atât mai bine.

O clipă crezu că își va reveni. Apoi puntea se mișcă, făcând-o să alunece și să-și piardă echilibrul. De data aceasta mâinile lui erau deja în jurul ei.

– Nu, zise ea. O să-mi... fie...

– Saunders!

Ceva fu aruncat în fața ei. O găleată. Bine. Apoi vomită. Îi era atât de rău, încât vedea dublu. Capul îi bubuia, iar genunchii îi cedară. „Rău, atât de rău." Cineva o ținea. Bărbații vorbeau deasupra capului ei. Vocea lui. A altuia. Fu mutată pe ceva moale. Un pat.

O, era bine. Să zacă întinsă. Avea să stea un moment, în timp ce vaporul se ridica și cobora și se clătina dintr-o parte în alta. Dar nu. Nu avea timp de așa ceva.

Cineva îi strecură o pernă sub cap, apoi o acoperi cu o pătură. Era așa de bine! Dar nu trebuia să se simtă bine. Trebuia să se ridice. Jeffreys era cea care avea nevoie de ajutor. Pe de altă parte, dacă se mișca, i se făcea din nou rău.

„Trebuie să stau foarte liniștită."

Imposibil, atâta vreme cât vasul se clătina ca o coajă de nucă. Totul se ridica încet, apoi cobora și în tot acest timp se auzeau zgomotele oribile, frânghiile și lemnăria se frământau, trosneau și scârțâiau ca și cum toate sufletele s-ar fi înecat și se ridicau venind spre ei. De la distanță se auzeau plânsetele și țipetele pasagerilor. Și, undeva, deasupra tuturor zgomotelor scoase de vapor, bubuia furtuna vijelioasă.

Iadul, se gândi ea. Infernul lui Dante. Sau celălalt – nu un poem, ci un tablou al celor blestemați. La naiba, ce era în neregulă cu ea? Nu putea să stea pur și simplu și să se gândească la opere de artă.

– Nu, bâigui ea. Nu eu. C... croitoreasa... mea.

– Servitoarea ta?

Vocea lui era atât de calmă. Atât de reconfortantă.

– Jeffreys. E foarte... bolnavă. Coniac. Am venit pentru... coniac.

Auzi din nou voci deasupra ei și în jur. Și țipete și strigăte, de data aceasta mai departe. Lumea se ridică, apoi coborî... mai jos, tot mai jos.

„Nu mă lăsa să-mi fie rău din nou. Nu mă lăsa să-mi fie rău din nou."

Ceva rece și umed îi atinse fața.

– Saunders o să se ocupe de servitoarea ta, rosti glasul bine cunoscut.

– Nu o lăsa să moară, insistă ea.

Sau nu pronunțase nimic? Vocea i se păruse atât de pierdută, atât de insignifiantă în comparație cu zgomotele infernale din jur...

Iadul, gândi ea. Era precum iadul despre care vorbeau toți. Iadul din tablouri.

– De obicei, oamenii nu mor din cauza răului de mare, zise el.

– Dar îşi doresc să moară, replică ea.

Un sunet ciudat. Un chicotit? Vocea lui era înceată şi foarte aproape. În spatele ei, în jur, deasupra se auzeau sunete oribile, parcă prevestitoare de moarte.

Un vaiet prelung, ca de sfârşit, un scrâşnet teribil, apoi o trosnitură.

Vaporul... trosnea şi se desfăcea...

– Nu ne scufundăm, zise cineva. Oare fusese vocea lui? „Nu vorbi. Stai liniştită. Nu te mişca. Nu respira." Nu ne scufundăm, repetă ducele. E rău, dar nu ne scufundăm. Uite, înghite asta.

Ea scutură energic din cap. Mare greşeală. Simţi fierea năpădindu-i gâtul.

– Nu pot.

– Numai o picătură, încercă el să o convingă. E laudanum. Te va ajuta. Îţi promit.

Nu-şi putu susţine capul, nu era în stare nici măcar să deschidă ochii.

Lumea se învârtea de jur împrejur, sărind când sus, când jos, aruncându-se dintr-o parte în alta.

„Unde sunt?"

El îi ridică capul, foarte încet. Sau nu? Sau ea era cea care îi dădea lui Lucie medicamente cu linguriţa?

„Lucie, Lucie!"

Dar fata era departe de toate acestea. Era în siguranţă, la Londra, cu mătuşile ei iubitoare, care o răsfăţau ca pe un boţ de aur. Lucie era în siguranţă pentru că mama şi surorile lui Marcelline se transformaseră în trei vrăjitoare şi fabricaseră poţiuni ca să o ţină în viaţă. Vegheaseră asupra ei zi şi noapte. Îşi doriseră ca ea să trăiască.

Lucie era o supravieţuitoare, la fel şi ele. Diavolul nu le primise pe tărâmul lui. Învinseseră holera în timp ce mulţi dintre cei apropiaţi muriseră în doar câteva ore din cauza bolii nemiloase.

Nu muncise atât de mult să o ţină pe Lucie în viaţă ca acum să o lase orfană din cauza unei greşeli prosteşti. O greşeală motivată de un bărbat. Peste un metru optzeci înălţime şi arogant şi... o, mâinile acelea mari şi frumoase...

– Încă puţin, zise el. Încă o picătură.

„Ia medicamentul. Fă-te bine. Întoarce-te la Lucie." Marcelline înghiţi. Era atât de amar!

– Fiere, murmură ea. Fiere.

– Ştiu, dar ajută. Crede-mă. Ştiu.

– Să am încredere? Ha!

– Clar nu eşti pe moarte.

– Nu. Diavolul nu mă vrea.

Din nou chicotitul înăbuşit.

– Atunci suntem în siguranţă.

Ea nu era în siguranţă. Furtuna continua cu furie, iar vaporul gemea, se ridica şi cobora, zburând de pe un val pe altul.

Mai fusese pe mări agitate şi ştia că furtuna aceasta nu era o joacă de copii. Totuşi, în timp ce mintea sa analiza realitatea înconjurătoare, inima percepea lucrurile în mod diferit: vocea lui, atingerea surprinzător de blândă şi prezenţa lui calmă. Erau reconfortante. Ce ironic!

– A, zâmbeşti! se bucură el. Opiul începe să-şi facă efectul.

Deja? Adormise? Pierduse noţiunea timpului.

– Nu, tu eşti de vină, spuse ea. Cât de îndepărtată îi suna vocea, ca şi cum ar fi ajuns deja la Londra, înaintea ei. Încrederea neţărmurită pe care o ai în persoana ta... ducală. Toate îţi vor face pe plac. Chiar şi furtuna Satanei.

– Cu siguranţă eşti mai bine, zise el. Propoziţii întregi, pline de ironie.

– Da. Mai bine.

Intestinele dădeau semne de liniştire. Dar îşi simţea capul atât de greu! Deschise ochii, acţiune pentru care avu nevoie de un efort imens.

Clevedon stătea aplecat deasupra ei. Lumina era prea slabă ca să distingă detaliile, şi nimic nu stătea locului. Ochii lui erau doar nişte umbre adânci. Dar ea ştia că erau verzi. Verzi ca jadul. Sau erau verzi ca marea? O culoare ce nu se potrivea oricărei femei. O culoare căreia nu-i puteau face faţă multe femei... când era vorba de ochii unui bărbat.

Își coborî din nou pleoapele. Simți cârpa rece pe frunte. Atât de moale.

O cuprinse o senzație pe care îi fu greu să o identifice. Apoi își dădu seama: se simțea protejată, acoperită, în siguranță. Ce glumă!

– Ciudat, șopti ea.

– Da, zise el.

– Da.

Lumea se întunecă și deveni greoaie, apoi totul dispăru.

*

Clevedon nu avea idee cât trecuse de la începerea furtunii. Trecuse ceva vreme de când pierduse noțiunea timpului. Se trezise într-o încăpere care se mișca dintr-o parte în alta, auzise voci panicate amestecate cu vuietul stihiilor și cu scârțâiturile și trosniturile vasului.

Se simțise puțin rău. Dar avea un stomac puternic – așa cum o dovediseră numeroase distracții înecate în alcool din tinerețe – iar primul lucru la care se gândise fusese că Noirot era undeva pe vapor. Tocmai pleca să o caute, cu trusa medicală în mână, când ea se prăvălise în cabină.

De atunci nu mai avusese timp să-i fie rău ori să-și facă alte probleme. Pielea ei de culoarea perlei era acum ternă și crispată. Paloarea era ușor de observat chiar și în lumina slabă. Îi fusese incredibil de rău și delirase. Nu semăna deloc cu femeia pe care o cunoscuse. Ea era puternică, iar schimbarea aproape că îl dusese în pragul panicii înainte ca mintea disperată să i se liniștească și să înțeleagă.

Nu era nimic altceva decât rău de mare, se gândi el. Delirul trebuie că se număra printre simptome – sau era cauzat de lipsa de somn și de faptul că mâncase în grabă din dorința nebunească de a fugi de el. Indiferent ce determinase simptomele alarmante, era prea bolnavă ca să fie lăsată singură.

Îi lăsă pe servitori să facă cu schimbul în timp ce el rămase la căpătâiul ei încercând să-și păstreze calmul. Știa cum trebuia să procedeze, își spuse. Cu toate acestea, își făcea griji cu nemiluita.

Nu era doctor și nu era obișnuit să joace rolul unei sore medicale. Își reaminti că el și Longmore supraviețuiseră epidemiei de holeră de pe Continent și că învățaseră câteva principii de bază de la medicii care trataseră boala cu oarecare succes.

Dar asta nu era holeră. Era rău de mare, deci nu avea de ce să-și facă griji. Starea lui Marcelline avea să se îmbunătățească odată cu potolirea furtunii

Asta dacă vaporul nu se scufunda. Nu, era absolut imposibil.

Între timp trebuia să se asigure că era bine hrănită, în special cu lichide. Nu era deloc ușor cât timp nu putea ține nimic în stomac. Coniacul o ajutase puțin, însă laudanumul se dovedise mult mai eficient.

O vreme fusese inconștientă și bolborosise niște lucruri despre vrăjitoare, Macbeth, îngeri și diavoli, dar până la urmă se liniștise. Când în sfârșit adormise, ducele respirase ușurat.

Stătea pe marginea patului din cabină și îi ștergea din când în când fața, încet, cu o cârpă umedă. Nu știa dacă ei îi plăcea, dar avea nevoie de o ocupație. Fără îndoială că Saunders ar fi știut ce să facă, însă era plecat la servitoarea ei, ori la cusătoreasă sau orice era.

Doamna Noirot era la fel de alunecoasă ca și puntea de sub picioarele lui. „Înșelătorie, al tău nume e Noirot." Manipulatoare, evazivă și deloc de încredere. Dacă ar fi avut încredere în ea nu ar fi spionat-o, nu ar fi urmărit-o din Paris și nu s-ar fi găsit acum la bordul vasului blestemat, în mijlocul unei furtuni teribile.

Totuși, lipsa de încredere în ea nu reprezenta o scuză pentru comportamentul deplasat. Nu avea nici o scuză.

Nici măcar nu era frumoasă, mai ales în acele momente. În lumina obscură arăta ca o fantomă. Îi venea greu să creadă că era aceeași persoană vibrantă,

pasională, care-l încălecase în trăsură şi îl sărutase cu înflăcărare.

Îi îndepărtă firele de păr umede de pe frunte.

Îngrozitoare, îngrozitoare femeie.

*

Când Marcelline se trezi, văzu totul ca prin ceaţă.

La început crezu că murise şi că acum plutea într-un alt tărâm.

Încetul cu încetul realiză că vasul se legăna, dar nu în modul acela cumplit de mai devreme. Hărmălaia încetase.

Gata. Furtuna trecuse. Supravieţuiseră.

Apoi deveni conştientă de greutatea şi de căldura de pe spate. Deschise brusc ochii. Văzu un perete lambrisat. Îşi aminti vizita disperată în cabina lui Clevedon, răul de mare cumplit care pusese stăpânire pe ea... coniacul... laudanumul... mâinile lui.

Aceasta nu era cabina ei, nu era patul ei. Se afla în patul lui. Şi, judecând după dimensiunea corpului ghemuit lângă ea, pe salteaua îngustă, cel de alături era Clevedon.

„O, minunat." Încercă să se întoarcă, dar el era aşezat pe rochia ei, ţintuind-o.

– Clevedon! El bombăni ceva şi se mişcă, punându-şi braţul peste ea. Înălţimea Voastră!

Braţul lui se strânse şi mai tare, trăgând-o aproape. O, cât şi-ar fi dorit să se strecoare acolo, cu spatele curbat, sprijinit de mâna lui, de corpul cald, de braţul puternic ce o ţinea în siguranţă!

Dar nu era deloc în siguranţă. La deşteptare, el avea să fie în starea aceea în care sunt bărbaţii de obicei când se trezesc, iar Marcelline nu se încredea în propriile puteri de a rezista unei tentaţii atât de puternice.

Îi dădu un ghiont în coaste.

– Ce e? Vocea lui era joasă, gâtuită de somn.

– Mă zdrobeşti.

– Da, mormăi Clevedon vârându-şi nasul în curbura gâtului ei.

Ea deveni disperat de conştientă de excitarea lui. Marele falus ducal se trezise înaintea creierului.

– Dă-te jos! Dă-te jos acum!

„Înainte să fie prea târziu şi să sărbătoresc faptul că am scăpat cu viaţă în modul tradiţional al speciei noastre."

– Noirot?

– Da.

– Deci n-a fost un vis.

– Nu. Dă-te jos!

El bombăni ceva, prea încet ca să-l audă, dar se dădu la o parte.

Marcelline se întoarse. Capul i se învârtea. Trebui să facă un efort ca să se poată concentra.

Ducele stătea pe marginea patului şi o privea. Era încruntat, iar umbra bărbii îi întuneca faţa.

Se dădu jos din pat, dar în secunda următoare căzu la loc şi îşi duse mâinile la cap.

– Nu a fost un lucru înţelept, zise el. Ţi-a fost rău. Tot ce-ai mâncat a fost o fiertură rece şi puţin vin.

– Am mâncat?

– Nu-ţi aduci aminte?

Ea clătină din cap.

– Nu ştiu ce e real şi ce nu. Am probleme să separ ce am visat de ce s-a petrecut într-adevăr. Am visat că eram la Londra. Apoi nu mai eram acolo. Mă aflam pe fundul mării uitându-mă în sus la burta vasului. Coşmarul îi reveni în minte odată cu sentimentul de disperare. „M-am înecat. N-o să o mai văd niciodată pe Lucie. De ce am plecat din Londra?" Oamenii erau aplecaţi peste balustradă şi mă priveau de sus. Îmi făceau semne şi păreau să-mi spună ceva, dar nu-mi puteam da seama ce. Erai şi tu. Erai foarte supărat.

Şi aceasta, oricât de ciudat părea, fusese cea mai liniştitoare parte a visului.

– Măcar bucata asta e reală, zâmbi el. Mi-ai pus răbdarea la grea încercare. Nu sunt obişnuit să mă joc de-a

sora medicală, iar tu nu mi-ai uşurat situaţia, vorbind tâmpenii ca o nebună.

– De-aia stăteai pe mine?

– Nu stăteam pe tine. Nu intenţionat. Am adormit. Eram frânt. Abia am reuşit să închid ochii înainte să înceapă furtuna. Apoi ai dat buzna în cabină şi te-ai hotărât să ţi se facă rău tocmai aici.

– Nu m-am „hotărât" să mi se facă rău, deşi acum, că mă gândesc mai bine, nu a fost o idee bună. Îmi doresc să fi chibzuit înainte. Dar nu am făcut-o. Am venit să cer ajutor pentru Jeffreys, că mie nu-mi era decât puţin greaţă. Însă apoi... ceva s-a întâmplat, zise ea clătinând din cap. Mie niciodată nu-mi e rău. Nu ar fi trebuit să-mi fie rău.

– Eşti foarte norocoasă că am fost aici, zise el. Şi eşti foarte norocoasă că sunt un om răbdător. Eşti un pacient extrem de dificil. Te-aş fi aruncat peste bord, dar echipajul închisese trapele.

Ea se ridică, dar de data aceasta mai încet şi cu mai mare atenţie. Capul îi zvâcni. Îl cuprinse cu palmele.

– Ar fi bine să nu te ridici, o sfătui el.

Marcelline îşi aminti de răbdarea lui şi de atingerea lui blândă. Rememoră sentimentul pe care îl simţise atât de rar, încât îi fusese greu să-l recunoască la început: de protecţie, de grijă. Când şi cine se sinchisise de ea ultima oară? Cu siguranţă, nu părinţii ei. Ei niciodată nu ezitau să-şi abandoneze copiii când aceştia deveneau un inconvenient. Apoi apăreau, câteva luni mai târziu, aşteptându-se ca micuţii să se arunce în braţele lor deschise.

„Şi exact asta făceam, se gândi ea. Eram de o naivitate vecină cu prostia." Indiferent dacă mama sau tata erau prin preajmă, Marcelline, fiind cea mai mare dintre ei, era întotdeauna cea care avea grijă de toţi deoarece nu se putea conta pe nimeni altcineva. Chiar şi după ce se măritase. Dar la ce s-ar fi putut aştepta când se mărita cu unul de teapa ei? Cu netotul de Charlie!

Clevedon nu era genul ei. El făcea parte dintr-o altă specie. Îşi aminti cum îi simţise mâinile pe spate în timp

ce o ghida către adăpostul trăsurii pe care i-o chemase. O femeie putea fi atât de uşor răsfăţată de un bărbat bogat! Şi o mulţime de femei profitau de asta. Ea nu-şi putea permite aşa ceva.

– Îţi... îţi mulţumesc sincer că ai suportat calvarul, zise ea. Dar trebuie să mă întorc înainte să-şi dea seama cineva unde am fost.

– Cine crezi că va observa sau cui crezi că-i va păsa? Am trecut printr-o furtună blestemată. Ore în şir oamenii au ţipat, au vomitat şi s-au dat de ceasul morţii. Mulţi dintre ei cred că nici nu ştiu unde au fost azi-noapte. Din moment ce mai toţi şi-au golit stomacurile, acum probabil că le este foarte foame, iar singurul lucru la care se vor gândi va fi cum să facă rost de mâncare. Şi pe tine te doare capul pentru că ţi-e foame, adăugă el încruntându-se din nou. Sau poate că ţi-am dat prea mult laudanum. Nu eram sigur care e doza potrivită pentru o femeie. Eşti norocoasă că nu te-am otrăvit.

– Clevedon! exclamă ea tresărind de durere.

– Nu te mişca. Iar o să-ţi fie rău şi m-am săturat de asta, spuse el şi se ridică de pe pat. O să-l pun pe unul dintre servitori să-ţi aducă ceva de mâncare.

– Nu mă mai dădăci!

– Nu te mai purta copilăreşte. Ce, ţi-e teamă că o să te ademenesc cu mâncare şi apoi o să te seduc? Ia mai gândeşte-te. Te-ai uitat în oglindă în ultima vreme? În plus, e nevoie să-ţi aduc aminte că eu am fost cel care ţi-a ţinut capul în timp ce vomitai aseară? Nu este cea mai excitantă privelişte din câte am văzut. De fapt, nu îmi dau seama ce m-a atras la tine. Tot ce vreau este să te hrănesc, să te faci bine şi să ieşi din cabina mea şi din viaţa mea.

– Şi eu vreau să ies din viaţa ta.

– Sigur. Până va veni momentul în care va trebui să plătesc pentru rochiile ducesei mele.

– Exact!

– Bine, îmi convine de minune, replică el, după care ieşi trântind uşa în urma lui.

*

Până când vaporul acostă la Tower Stairs, lui Marcelline îi venise să urle de disperare. Furtuna îndepărtase nava de la ruta sa obişnuită, iar călătoria, care ar fi trebuit să dureze în mod normal, pe vreme bună, circa douăsprezece ore, se întinsese pe mai mult de douăzeci. „Răcoritoarele" din reclamă se terminaseră, servitorii se împleticeau de oboseală, iar starea generală a pasagerilor flămânzi era cumplită, la fel ca mirosul lor.

Chiar şi pe punte, în briza mării, persista izul oamenilor obligaţi să stea înghesuiţi unul în altul într-un spaţiu prea mic o perioadă prea mare de timp. Cuplurile se certau şi se încruntau la copiii plângăcioşi, care se luau la bătaie cu fraţii lor.

Evident, nimeni nu avea răbdare să coboare în linişte şi toţi încercau să debarce în acelaşi timp, împingându-se, strigând şi chiar lovindu-se.

Deşi îşi dorea cu disperare să ajungă la ţărm, Marcelline se decise să aştepte. Îi îndepărtă pe servitorii de pe vas dornici să o ajute cu bagajele şi le spuse să revină mai târziu.

Cu toate că se simţea mai bine, nu era deloc în apele ei. Şi Jeffreys era încă slăbită, mult mai marcată de starea de rău prin care trecuse. Nu avea rost să se împingă, să se grăbească şi să îndure nervii întinşi la maximum ale pasagerilor, plus urletele copiilor. Marcelline voia să-şi regăsească propriul copil. Lucie nu era un înger, dar nu plângea aşa. Iar când avea s-o surprindă întorcându-se acasă cu o săptămână mai devreme, mama ei avea să fie zâmbitoare şi fericită. Trebuia să fie zâmbitoare şi fericită.

Pe măsură ce mulţimea se împrăştia, Marcelline se bucură de un moment de linişte ca să pună lucrurile cap la cap. Probabil că ducele de Clevedon plecase de mult. El nu era obligat să împingă oamenii ca să-şi croiască drum. Avea servitori care făceau acest lucru în locul lui. Nu că ar fi fost neapărat necesar; cum apărea Clevedon, oamenii pur şi simplu se dădeau la o parte.

– Faceţi loc, faceţi loc!

Ridică privirea. Un valet înalt şi robust se îndrepta către ea, urmat de un altul. Livreaua îi era familiară. Primul îi dădu un cot unui servitor, se apropie de ea şi se aplecă.

– Complimente din partea Înălţimii Sale, doamnă Noirot. Vă roagă să fiţi atât de bună să acceptaţi să vă ducă pe dumneavoastră şi pe domnişoara Jeffreys acasă. Ştie că domnişoara Jeffreys a fost teribil de bolnavă şi nu doreşte să o lase în seama transportului public, ca să nu mai vorbim că riscă să fie strivită de această mulţime infernală. Dacă veniţi cu noi, doamnelor, eu şi Joseph vă vom conduce la biroul vamal şi apoi vă vom urca numaidecât în trăsura care aşteaptă chiar la colţ.

În timp ce vorbea, le şi aduna bagajele, luând câte un geamantan sub fiecare braţ. Însoţitorul lui înşfăcă iute genţile rămase, ignorând protestele servitorilor de pe vas rămaşi fără bacşiş.

Totul se petrecuse atât de repede, încât Marcelline nu avut timp nici măcar să se hotărască dacă să obiecteze sau nu. Când revenise cu picioarele pe pământ, Thomas şi Joseph se îndepărtau deja cu bagajele.

*

Drumul către magazinul de pe Fleet Street se petrecu în cea mai mare parte în tăcere şi păru interminabil.

Primul lucru pe care îl făcuse Jeffrey când se aşezase pe bancheta trăsurii, lângă Marcelline şi vizavi de duce, fu să-i mulţumească acestuia că îl trimisese pe Saunders să aibă grijă de ea cât timp îi fusese rău.

El ridică din umeri.

– Lui Saunders îi place să se joase de-a doctorul, zise el. Nimic nu-l încântă mai mult decât să prepare poţiuni dezgustătoare ca să îndepărteze efectele exceselor. Fără îndoială, este modul lui subtil de a ne pedepsi pentru că ne pătăm hainele cu vin.

– A fost foarte drăguţ, comentă Jeffreys.

– Asta e ceva deosebit, zise Clevedon. De obicei nu este aşa.

Astfel se desfăşură toată conversaţia purtată în trăsură între Turnul Londrei şi casa lui Jeffreys. De acolo drumul era o nimica toată până la magazin. Călătoria, însă, nu fu la fel de uşoară.

Marcelline se gândea frenetic. Ca de obicei, căuta o modalitate de a întoarce situaţia în favoarea ei. El spusese... ce spusese oare înainte de a trânti uşa cabinei? Ceva despre plătitul facturilor pentru rochii. Gestul final i se potrivise foarte bine. Dar fusese atât de supărat, încât nu se mai întorsese. În schimb, venise la ea valetul lui cu o sticlă de vin şi cu un platou de gustări pentru care probabil plătise o mită egală cu răscumpărarea unui rege.

O femeie se putea obişnui mult prea uşor cu un astfel de lux. Ea însă nu-şi putea permite aşa ceva.

– Nu mă pot decide dacă îţi pui la încercare răbdarea sau pur şi simplu eşti curios să-mi vezi bârlogul, spuse ea.

– De ce crezi că există doar variantele acestea?

Ca să lase impresia de relaxare perfectă îşi întinse picioarele lungi, lucru pe care nu-l putuse face cât timp Jeffreys fusese acolo. Îşi sprijini mâna de spătarul scump şi privi prin fanta care-i permitea să se uite afară fără a fi observat de curioşi. Nu că identitatea lui ar fi fost un secret; blazonul de pe uşă aproape că-i striga numele în gura mare.

Lumina după-amiezii îi contura trăsăturile frumos sculptate ale profilului. Dorinţa ei se reaprinse. Să-i atingă faţa... Să simtă acel braţ curbându-se în jurul umerilor ei... Să se ghemuiască lângă acel corp mare şi cald...

– Sau poate că ţi-a fost milă de noi, sugeră ea.

– Mi-a fost milă de servitoarea ta sau cusătoreasă sau ce-o fi. Tu poţi să ai grijă de tine, fără îndoială. Dar Saunders mi-a spus că fata a fost incredibil de bolnavă. O vreme, a zis el, nu a fost sigur că va supravieţui

călătoriei. Nici acum nu arăta prea grozav. După o scurtă pauză, Clevedon se interesă: Nu locuieşte cu tine?

– A locuit, dar numai o vreme. Nu pot să-mi iau în gazdă cusătoresele. Pe de-o parte, nu le face bine să mănânce, să bea şi să trăiască numai în magazin. Pe de alta, nu este spaţiu suficient. Nu că mi-aş dori să am în preajmă zi şi noapte şase angajate. Mă obosesc destul în timpul de lucru cu geloziile lor şi...

– Şase? exclamă ducele aplecându-se spre ea. Şase?

*

Era prea mirat ca să se prefacă indiferent.

Crezuse că ea îi dăduse vizitiului adresa dintre Fleet Street şi Chancery Lane ca să se dea mare, pe când prăvălia ei era înghesuită undeva într-un gang sau într-un subsol din zonă.

– Am şase fete acum, confirmă ea. Dar, în curând, o să angajez mai multe. Nu ne ajunge personalul.

– Şase... Să te ia naiba, ce e cu tine?

– Ai scos deja în evidenţă o mulţime de lacune ale caracterului meu. Acum la care te mai referi?

– Am crezut... Noirot, eşti o femeie dată dracului. Tenacitatea cu care m-ai urmărit m-a făcut să cred că eşti foarte strâmtorată.

– Cum ai ajuns la concluzia asta? Ţi-am spus că sunt cea mai mare creatoare de modă din lume. Mi-ai văzut opera.

– Mi-am imaginat un magazinaş întunecat într-un subsol. Ei, poftim! Chiar mă miram cum de reuşeşti să faci asemenea rochii extravagante într-un astfel de loc.

– Sunt convinsă că nu te-ai mirat prea mult timp. Erai îndeajuns de ocupat să mă momeşti în patul tău.

– Da, dar am terminat cu asta.

Şi chiar aşa era. Aşa era cu adevărat. Se săturase de ea. Se săturase să alerge după ea. Ca un căţeluş, ca un şcolar.

– Sunt încântată s-o aud, spuse ea.

– Acum nu mă gândesc decât la Clara. Totuşi, oricât de mult m-ar durea să contribui la trufia ta, am înţeles perfect că pariziencele sunt de-a dreptul obsedate de ţinutele pe care le creezi. Eşti cea mai enervantă femeie din câte am cunoscut, dar am observat că laşi o impresie foarte plăcută doamnelor, şi nimic nu contează mai mult decât asta, îndrăznesc să spun. Nu ar trebui să fiu supărat pe tine doar că îmi vine să te scutur până îţi clănţăne dinţii.

Faţa ei obosită se lumină, în special ochii.

– Am ştiut, surâse ea. Am ştiut că o să-ţi dai seama.

– Dar tot n-am încredere în tine. Ceva scăpără în ochii ei, dar nu mai zise nimic. Doar aşteptă şi îl privi fix. Viitorul afacerii depindea de el. Mai era puţin şi totul avea să ia sfârşit. Dar el se încrunta şi îi purta în continuare pică, în special într-o problemă atât de meschină... orgoliul lui, mai presus de toate! Am vrut să văd locul cu ochii mei, urmă ducele. În primul rând, să mă asigur că există cu adevărat şi apoi să văd cum arată. Am crezut că trudeşti singură într-o cameră întunecată a unui subsol.

– O, Doamne, ce minte au unii! Cum ţi-ai putut imagina că aş putea să concep astfel de creaţii într-o... dar nu contează. Casa Noirot este un magazin elegant. Totul e de primă mână, aranjat, curat şi aerisit. Te asigur că este mult mai şic decât acea... dar nu, n-o să întinez atmosfera pronunţându-i numele.

Terminase cu ea. Trebuia să termine cu ea. Dar acum, când îi vorbea despre magazin, era atât de însufleţită, atât de pătimaşă...

– Miros o rivală, constată el.

Ea îşi îndreptă spatele.

– Cu siguranţă, nu. Nu am rivale, Înălţimea Voastră. Sunt cea mai mare creatoare de modă din lume. Se aplecă în faţă ca să privească pe geam. Aproape am ajuns. O să vedeţi în curând cu ochii Înălţimii Voastre, completă ea.

Dură ceva mai mult din cauza trăsurilor, a călăreţilor şi a pietonilor care aglomerau strada. Dar până la urmă ajunseră şi, iată, un magazin arătos, modern, cu o vitrină arcuită şi o siglă cu litere aurii, deasupra uşii, pe care scria Noirot.

Trăsura opri brusc. Uşa se deschise, iar treptele fură coborâte.

Clevedon păşi primul afară şi îi întinse galant mâna ca să se sprijine de el, moment în care auzi din spate un ţipăt de bucurie. Strălucirea pe care o observase până atunci pe figura lui Marcelline nu se putea compara cu ceea vedea acum. Chipul ei era însuşi soarele, ce arunca raze de fericire şi scălda în lumină întreaga lume.

– Mama! se auzi o voce.

Noirot sări de pe ultima treaptă şi trecu pe lângă el ca un fulger. Se lăsă pe vine, îşi deschise larg braţele, iar o fetiţă cu părul brunet se repezi la pieptul ei.

– Mama! ţipă copilul. Ai venit acasă!

capitolul 7

„Creatoarea de modă trebuie să fie o bună cunoscătoare a anatomiei şi este bine să aibă un nume cu sonoritate franţuzească. Este necesar să ştie cum să ascundă defectele corpului şi să fie capabilă să modeleze silueta folosind corsaje care corectează trupul, dar nu reprimă plăcerile gustului."

Cartea afacerilor din Anglia şi biblioteca meseriilor folositoare, 1818

Un copil.

Marcelline avea un copil. O fetiţă cu părul negru, cârlionţat, care alergase către ea râzând.

– Dragostea mea, dragostea mea! exclamă tânăra femeie îmbrăţişând-o.

La aceste cuvinte, ducele simţi un nod în gât.

Era vag conştient de vocile feminine ce se auzeau la distanţă, dar toată atenţia îi era concentrată asupra scenei: Noirot ghemuită pe caldarâm, strângând-o

cu putere la piept pe fetiţă, iar copila, a cărei figură o putea vedea clar deasupra umărului mamei, avea faţa luminată şi ochii închişi. Fericirea radia dinspre ea în valuri aproape palpabile.

Nu avea idee cât timp stătuse acolo, uitând de orice altceva din jurul său, de strada aglomerată, de oamenii care le ocoleau pe mamă şi pe fetiţa ei. Abia îi observă pe propriii lui servitori cărând bagajele în casă şi apoi întorcându-se la trăsură. Le percepu vag pe cele două femei care ieşiseră din magazin în urma fetiţei.

Stătea şi se uita la mamă şi la copilul ei pentru că nu se putea întoarce, pentru că nu înţelegea şi abia îi venea să creadă ceea ce-i vedeau ochii.

După o vreme, poate doar câteva momente, Noirot se ridică şi, luând mâna odraslei, se îndreptă către magazin. Fetiţa întrebă:

– Cine e acela, mamă?

Marcelline se întoarse şi îl văzu stând captivat, ca în faţa vitrinei unui spectacol erotic, holbându-se la o lume străină de el.

Ducele îşi reveni şi făcu un pas către ele.

– Doamnă Noirot, fiţi amabilă şi prezentaţi-mă tinerei domnişoare.

Copila se uită în sus la el, cu ochii larg deschişi. Nu semănau la culoare cu ai mamei ei, ci erau albaştri, un albastru aprins. Păreau vag familiari şi încercă să îşi amintească unde i-ar mai fi putut vedea. Dar acest lucru s-ar fi putut petrece oriunde. Absolut oriunde. Şi niciunde. Nu avea importanţă.

Privirea lui Noirot se plimbă de la micuţă la el şi înapoi.

– Cine este, mamă? Este regele?

– Nu, nu este regele.

Copila îşi înclină capul într-o parte uitându-se dincolo de el, la trăsură.

– Este o trăsură foarte mare. Aş vrea să merg cu ea.

– Nu mă îndoiesc de asta, spuse mama ei. Înălţimea Voastră, permiteţi-mi să v-o prezint pe fiica mea, domnişoara Lucie Cordelia Noirot.

– Stai aşa, mama, o întrerupse fetiţa. Ştii că nu aşa mă cheamă.

Noirot se uită la ea.

– Nu?

– Numele meu este Erroll acum. E-R-R-O-L-L.

– Înţeleg, zise Marcelline şi începu din nou: Înălţimea Voastră, permiteţi-mi să v-o prezint pe fiica mea... dar se opri şi o privi întrebătoare pe copilă. Eşti încă fiica mea, nu?

– Da, spuse Erroll. Desigur, mamă.

– Sunt uşurată să aud asta. Mă obişnuisem deja foarte mult cu tine. Înălţimea Voastră, permiteţi-mi să v-o prezint pe fiica mea, Erroll. Erroll, acest gentleman este ducele de Clevedon.

– Domnişoară... ăăă... Erroll, zise el făcând o plecăciune adâncă.

– Înălţimea Voastră, răspunse fata cu o reverenţă.

Gestul nu avea nici jumătate din stilul uimitor al mamei ei, dar fu executat cu multă graţie. Clevedon se minună atât de reverenţă, cât şi de remarcabila stăpânire de sine a micuţei. Apoi îşi aduse aminte a cui fiică era şi se întrebă de ce se mai obosea să se minuneze. După care noutatea îl izbi din nou: Noirot avea un copil!

Cum de uitase să-i menţioneze asta? Dar ce era în neregulă cu el de era atât de şocat? Se recomandase drept „doamna" Noirot – şi, deşi titulatura „doamnă" era folosită în societate de proprietăresele celibatare, de actriţe şi de femeile uşoare, nu trebuia să fi presupus că ea nu era măritată şi că nu avea o familie şi... un soţ... care nu părea să fie prin preajmă. Oare murise? Sau poate că nu existase nici un soţ, ci doar un ticălos care devenise tată şi apoi îşi abandonase copilul.

– Luaţi vreodată copii în trăsură? se interesă Erroll readucându-l cu picioarele pe pământ. Nu copii mici vreau să spun, ci fetiţe bine-crescute care ar sta cuminţi, nu s-ar urca peste tot, nu ar murdări pernele şi nu şi-ar pune degetele lipicioase pe geamuri. Fetiţe bine-crescute care îşi ţin mâinile în poală şi nu fac altceva decât să se uite pe fereastră.

Ochii mari îl priveau fix.

– Eu...

– Nu, nu ia, interveni mama ei. Înălțimea Sa are multe de făcut. De fapt, sunt sigură că are o întâlnire undeva chiar acum.

– Am? Noirot îi aruncă o privire de avertizare. Da, așa e, își luă el seama. Își scoase ceasul de buzunar și se uită la el. Nu avea nici cea mai vagă idee ce indicau limbile lui. Era prea preocupat de fetița cu ochi mari, care îl privea atât de intens. Aproape că uitasem, zise el punându-și ceasul la loc. Ei bine, Erroll, mă bucur că te-am cunoscut.

– Și eu mă bucur că v-am cunoscut. Vă rog să mai veniți când n-o să mai fiți atât de ocupat.

El răspunse politicos, fără să își ia vreun angajament, și urcă în trăsură. În timp ce vehiculul se puse în mișcare, se uită curios prin fanta laterală. Abia atunci le observă pe cele două femei, una blondă și una roșcată. Chiar și prin șipcile din lemn, de la distanță, observă asemănarea dintre ele, care se reflecta în special în felul în care mergeau.

Se înșelase în privința ei. Își formase o părere complet greșită. Magazinul nu era o fundătură, ci o prăvălie arătoasă, după toate regulile artei. Avea o familie. Avea un copil.

Nu trebuia să aibă încredere în ea. De asta era sigur. În privința celorlalte lucruri... judecase greșit, înțelesese greșit, iar acum se simțea de parcă s-ar fi aflat din nou pe marea agitată.

*

– O, bravo, zise Sophy când ușa magazinului se închise în urma lor. Tocmai pentru că te cunosc, nu trebuia să te fi subestimat...

– Dar, draga mea, spuse Léonie, puteai să mă dărâmi cu o pană când am zărit blazonul pe ușa trăsurii.

– Și apoi să-l vedem ieșind din trăsură...

– ... presa nu are nici pe sfert dreptate...

– ... să-l vedem că îți dă mâna...

– ... o clipă am crezut că visez...

– ... a fost ca o vedenie...

– Eu l-am văzut prima, mamă, se amestecă Lucie/Erroll în trăncănelile mătușilor ei. Stăteam la fereastră și îmi făceam lecțiile, când am auzit un zgomot și m-am uitat afară... și am crezut că regele a trecut pe aici.

– Regele cu doi amărâți de valeți? întrebă Marcelline. Nu prea cred.

– O, ba da, ar fi putut fi, mamă. Toată lumea știe că regelui William nu-i place să se dea în spectacol. Și mie îmi pare rău, pentru că se spune că bătrânul rege, cel de dinainte de acesta...

Se încruntă.

– Regele George al IV-lea, o ajută Léonie.

– Da, acela, zise Lucie. Toată lumea știe că era mult mai frumos și întotdeauna știai când trecea prin apropiere. Dar și un duce e important. Mi s-a părut foarte frumos, ca prințul din poveste. Nu te așteptam atât de devreme, dar mă bucur că ai venit. Cum a fost să călătorești în trăsura aceea minunată? Cred că pernele erau mari și pufoase.

– Așa erau, confirmă Marcelline. Cu colțul ochiului observă două femei care se îndreptau către magazin. Nu ar fi fost potrivit ca Lucie să-i pună întrebări în legătură cu ducele de Clevedon în fața clientelor, dar nu era niciodată ușor să-i distragă atenția fetei de la un obiect fascinant, în special dacă era vorba de ceva mare și scump. O să îți spun totul despre asta până la ultimul detaliu, promise ea, dar mor după o cană cu ceai. Hai să mergem sus să-i faci mamei un ceai.

– Da, da! exclamă Lucie țopăind de bucurie. O să-i spun lui Millie să se ducă la cofetărie. Suntem atât de bucuroase că ești acasă și ar fi frumos să dăm o petrecere, o petrecere grozavă, cu prăjituri!

*

Câteva ore mai târziu, când Lucie era în pat, surorile se adunară în camera de lucru. Acolo desfăcură o sticlă

de şampanie ca să sărbătorească întoarcerea lui Marcelline – cu misiunea îndeplinită – şi, în timp ce beau, Marcelline le povesti în cele mai mici detalii experienţele pe care le trăise împreună cu ducele de Clevedon.

Deşi surorile ei erau virgine, din câte ştia ea – şi nu îşi putea imagina de ce nu i-ar fi spus dacă n-ar mai fi fost – nu erau nici pe departe inocente. Oricum, nu ar fi putut-o ajuta să se descurce cu eventualele complicaţii dacă nu ar fi înţeles în totalitate ce se întâmplase în cursul călătoriei.

– Îmi pare rău, zise ea. Am promis că n-o s-o dau în bară...

– Aşa ai făcut, întări Léonie. Totuşi, nici una dintre noi nu s-a aşteptat ca el să fie atât de... atât de...

– Toată lumea a zis că e chipeş, o întrerupse Sophy. Însă e de-a dreptul frumos. M-a lăsat fără aer, mărturisi tânăra mângâind-o pe Marcelline pe mână. Îmi pare rău că a trebuit să te abţii atât. Eu sunt sigură că nu aş fi reuşit.

– Nu e vorba de frumuseţea lui, zise Marcelline. Surorile ei îi aruncară priviri sceptice. E vorba de titlul pe care-l poartă, explică ea. Tipii de genul lui sunt incredibil de greu de strunit. Sunt obişnuiţi să facă tot ce vor. Nu pot concepe că mai există şi altceva pe lume. Ei nu gândesc precum oamenii normali. Pe când el are nişte vederi foarte largi. Este mai isteţ decât am anticipat. Şi ce scuză am? Trebuia să-mi fi ajustat metodele, dar, din motive care încă mă depăşesc, nu am făcut-o. De fapt, am jucat groaznic, iar acum Sophy trebuie să transforme eroarea în avantaj.

Continuă să explice reclamele pe care ea şi Jeffreys le născociseră imediat după petrecerea contesei – care i se părea că se întâmplase în urmă cu o eternitate... înainte de furtună... când el avusese grijă de ea... mâinile lui, mâinile lui...

– O să dau povestea la ziarul *Morning Spectacle*, se angajă Sophy. Dar ar putea fi prea târziu ca să prindă ediţia de mâine. Ţinând cont că nu ne-ai lăsat prea mult timp la dispoziţie...

– Am venit cât am putut de repede. Aproape că am trecut printr-un naufragiu!

– Sophy, fii rezonabilă, zise Léonie. Gândeşte-te, dacă furtuna v-a întârziat vaporul şi alţii au păţit acelaşi lucru. Aşa că poşta va sosi mai târziu decât de obicei. Asta îţi oferă o zi în plus, dacă te grăbeşti.

– Nu ne putem baza pe faptul că poşta va ajunge mai târziu, spuse Sophy. Trebuie să dau de Tom Foxe seara asta. Ar putea pica foarte bine: o chemare în noapte... o poveste şoptită în întuneric. O să mă deghizez, lăsându-l să creadă că sunt o lady misterioasă. N-o să poată rezista. O să avem un loc de cinste pe prima pagină.

– Doamnele se vor înghesui să vadă rochia, anticipă Léonie. Câteva ar putea să-şi facă apariţia chiar mâine după-amiază. Contesa de Bartham citeşte gazeta în fiecare zi, asta ştiu sigur.

– Atunci ar fi bine ca rochia să fie afişată în vitrină, sugeră Marcelline. Are nevoie de reparaţii. Jeffreys a reuşit să o cureţe înainte de călătoria cu vaporul, dar i-a fost prea rău ca să o coasă. Şi am pierdut cel puţin o panglică de la ea. Mai e şi altceva?

– Suntem perfect capabile să vedem cu ochii noştri de ce mai este nevoie, zise Léonie. O să mă ocup de ea în timp ce Sophy se duce la întâlnirea clandestină cu Tom. Tu du-te la culcare.

– Va trebui să fii odihnită, spuse Sophy. Avem o...

Se întrerupse, iar Marcelline ridică privirea chiar la timp ca să surprindă ocheadele dintre surorile sale.

– Ce-i? întrebă ea. Ce-mi ascundeţi?

– Serios, Sophy, ar trebui să înveţi să-ţi stăpâneşti impulsurile dramatice, o mustră Léonie. Nu vezi că este obosită?

– Nu am zis...

– Ce-mi ascundeţi? repetă Marcelline.

Urmă un moment de tăcere. Cele două surori mai tinere schimbară priviri pline de reproş, după care Sophy îşi luă inima în dinţi:

– Cineva îţi fură desenele şi i le dă lui Hortense Nesuferita.

Marcelline se uită la Léonie aşteptând o confirmare.

– Este adevărat, confirmă aceasta. Avem un spion printre noi.

*

Luni noapte, Lady Clara Fairfax primi un bilet de la ducele de Clevedon, care o informa despre întoarcerea sa la Londra şi despre dorinţa de a o vedea marţi după-amiaza, în cazul în care era disponibilă. De obicei, familia ei nu primea marţea, dar regulile obişnuite nu se aplicau când era vorba de ducele de Clevedon. O dată pentru că tatăl ei fusese tutorele lui, iar Înălţimea Sa era considerat un membru al familiei; pe de altă parte, regulile erau oricum greu de aplicat în ceea ce-l privea. Nici măcar lordul Warford nu reuşise să-l ţină sub papuc. Când încercase să o facă, în urmă cu mai bine de trei ani – când Clevedon decisese să plece în Marele Tur pe Continent – lordul ieşise şifonat din acea înfruntare.

Totuşi, această experienţă nu fusese diferită de cea pe care o avusese cu propriii lui fii. După o vreme în care bombănise diverse lucruri despre nerecunoştinţă şi încăpăţânare şi după ce visase să facă schimb de odrasle – preferabil cu amicul său, contele de Hargate – adoptase o atitudine filozofică. Ba chiar, cu timpul, ajunsese să creadă că totul fusese ideea lui încă de la început: Clevedon trebuia să se cumineţească, iar din moment ce Longmore era menit să facă stricăciuni, o putea face la fel de bine în altă ţară. Între timp, Lady Clara avea nevoie să-şi revină după moartea bunicii şi să deprindă un comportament sofisticat.

Pe scurt, vizita de marţi nu reprezenta un inconvenient pentru nimeni, nici chiar pentru ea, îşi spuse Clara. Îi era cu adevărat dor de Clevedon, în special atunci când Longmore se comporta dezgustător şi ea simţea că-i lipsesc intervenţiile ducelui – sau, mai degrabă, pumnul lui stâng puternic. Totuşi, Clevedon în carne şi oase era altul decât cel din scrisori. Acum că se afla aici, nu mai era sigură că era pregătită.

Îndoiala sau timiditatea îi dispărură însă marţi, în secunda în care el intră în sufragerie. Constatând că afişa acelaşi zâmbet plin de afecţiune pe care ea şi-l amintea din copilărie, se lumină la faţă. Îl iubea nespus, întotdeauna o făcuse, şi ştia că şi el o iubea.

– O, Doamne, Clara, trebuia să mă fi avertizat că ai crescut, zise el dându-se înapoi ca să o privească, aşa cum făcea când venea de la şcoală. Trebuie să te fi înălţat cu zece centimetri, cel puţin.

Uitase, se gândi ea. Întotdeauna fusese înaltă. Nu mai crescuse deloc de când o văzuse ultima oară. Probabil că se obişnuise cu franţuzoaicele. Deşi într-o scrisoare nu ar fi ezitat să-i comunice toate aceste gânduri, nici nu putea visa să le exprime cu voce tare, mai ales de faţă cu mama ei.

– Nu e aşa de amazoană, zise aceasta. Clara este neschimbată, poate doar puţin mai feminină decât îţi aminteşti.

De fapt, voia să spună că avea forme mai pronunţate. O vreme susţinuse că plecarea lui Clevedon fusese cauzată de aspectul băieţos al Clarei. Bărbaţii apreciau femeile care aveau ceva carne pe ele, în opinia ei, iar tânăra nu avea să dobândească o siluetă corespunzătoare dacă nu mânca bine. La acea vreme nu-i trecuse prin minte că bunica Warford murise de numai trei luni, iar Clara încă era îndurerată, îşi pierduse apetitul şi nu-i păsa în mod deosebit dacă lui Clevedon îi plăceau sau nu formele ei.

Multe alte lucruri nu-i trecuseră prin minte contesei. Comandase tăvi întregi de răcoritoare şi îl îmbia acum pe Clevedon cu tort – din care el lua politicos – deşi ar fi trebuit să ştie că nu se dădea în vânt după dulciuri. Şi, în timp ce îl hrănea cu lucruri pe care el nu le voia, îi servea informaţii subtile despre numeroşii pretendenţi ai Clarei, cu intenţia evidentă de a-i stârni instinctele competiţionale.

Clara se imagină sărind la mama ei, acoperindu-i gura şi târând-o afară din încăpere. Îi scăpă un mic zgomot când îşi înăbuşi râsul. Din fericire, marchiza era

prea preocupată de ceea ce spunea, astfel că nu remarcă. Clevedon însă o auzise. Îi aruncă o privire, iar Clara își dădu ochii peste cap. El îi zâmbi ușor, conspirativ.

– Sunt ușurat că nu trebuie să-mi croiesc drum prin hoardele de pretendenți, zise el. Sunt încă puțin obosit, mărturisesc, după ce Canalul a încercat cu atâta înverșunare să mă înece.

– O, Doamne! țipă mama ei. Am citit în *Times* despre un naufragiu pe Canal. Ai fost la bordul acelui vapor?

– Sper din tot sufletul că al nostru a fost singurul prins în acea furtună, spuse el. Se pare că i-a luat pe marinari prin surprindere.

– Mă îndoiesc. Ar trebui să fie pregătiți, să știe totul despre vânt și lucruri de acest gen. Vapoarele astea își asumă prea multe riscuri și, așa cum i-am spus lui Warford de atâtea ori... Continuă expunând, pentru a mia oară, opiniile soțului ei despre vasele cu aburi. Când se opri ca să răsufle, Clevedon zise:

– Mă bucur că sunt din nou pe pământ englezesc și că respir aerul britanic. Astăzi am venit încoace pentru că m-am trezit cu dorința de a da o raită prin Hyde Park într-o trăsură deschisă. Dacă sunteți amabilă să vă dați consimțământul, ar fi minunat dacă aș convinge-o pe Clara să mă însoțească.

Marchiza îi aruncă fiicei sale o privire triumfătoare.

Inima Clarei începu să bată cu putere. „Sper că nu are de gând să mă ceară. Nu încă." Dar de ce nu ar fi făcut-o? Și de ce era atât de alarmată? Întotdeauna se presupusese că se vor căsători, nu-i așa?

– Mi-ar plăcea mai mult decât orice, răspunse tânăra.

*

– Un desen original! țipă Lady Renfrew împingând spre Marcelline rochia de bal de pe tejghea. M-ați asigurat că este un model original, că e creația dumneavoastră. Atunci cum se face că doamna Thornhurst are o rochie la fel? Și eu ce-o să mă fac acum? Știți că voiam să o port la serata doamnei Sharpe de astă-seară...

Nu o mai pot îmbrăca. Doamna Thornhurst va fi și ea prezentă acolo și o va recunoaște. Toată lumea o va recunoaște! O să mă fac de râs. Și știu că nu e timp să facem altă rochie. Trebuie să o port pe cea roz, pe care a văzut-o toată lumea. Dar nu asta e problema. Problema e că m-ați asigurat...

Auzi un zgomot în spate și se întrerupse. Răsucindu-se, aruncă o privire indignată în acea direcție, dar iritarea îi dispăru instantaneu, fiind înlocuită de uimire.

– O, Doamne! Aceasta este?

Isteață, isteață Sophy. Ieșise din zona de conflict și se dusese în cealaltă parte a magazinului, unde se afla un manechin îmbrăcat în rochia pe care Marcelline o purtase la balul contesei.

Sophy dărâmase intenționat un scăunel.

– Ce spuneați? întrebă Marcelline.

Nu era sigură ce făcuse Sophy la sau cu Tom Foxe. Poate că era mai bine să nici nu afle. Ceea ce conta era că povestea – despre rochia doamnei Noirot și despre dansul ei cu ducele de Clevedon la cel mai exclusivist bal din sezonul monden al Parisului – apăruse în acea zi în *Morning Spectacle.*

Se părea că doamna Renfrew citise știrea, pentru că se îndepărtă de tejghea și se duse la faimoasa rochie *poussière.* Când venise la magazin s-ar fi putut afla înăuntru regele în persoană, spunându-și glumele marinărești preferate, și nu ar fi interesat-o. Era într-o stare de isterie prea avansată ca să se preocupe de altceva decât de plângerile ei și de Marcelline, cauza lor.

– Aceasta este rochia pe care ați purtat-o la balul de la Paris, doamnă Noirot? se interesă ea.

Marcelline confirmă. În timp ce Lady Renfrew se holba la ea, cele două surori făcură schimb de priviri. Știau la ce se gândea. Cele mai importante nume din capitala lumii modei admiraseră acea rochie. Iar creatoarea ei nu stătea la Paris, ci la câțiva metri distanță, după tejghea.

O lăsară pe Lady Renfrew să o studieze. Avea o mulțime de bani și bun-gust, ceea ce nu era valabil pentru toate clientele. În plus, dorința ei de a urca pe scara

socială era enormă, lucru pe care ele îl înţelegeau foarte bine; doar îi semănau.

Când estimă că vederea ţinutei pariziene îi calmase suficient clienta, Marcelline o iscodi:

– Era exact la fel?

Doamna Refrew se întoarse, încă puţin ameţită.

– Ce anume?

– Rochia pe care o purta doamna Thornhurst era la fel ca aceasta?

Marcelline îşi trecu mâna delicată pe deasupra splendidei rochii verzi care-i fusese respinsă.

Lady Renfrew se întoarse la tejghea şi o cercetă atent.

– Nu la fel. Acum că mă gândesc mai bine, rochia ei nu era atât de... nu era...

Se întrerupse, mimând faptul că se lăsa păgubaşă.

– Dacă îmi permiteţi să vorbesc pe şleau, cred că cealaltă rochie nu era la fel de bine croită, zise Marcelline. Ceea ce aţi văzut nu era decât o imitaţie, o realizare de o calitate inferioară. Îmi pare rău să o spun, dar nu este primul caz ce ne-a fost prezentat.

– La mijloc e ceva dubios, interveni Sophy. Încă nu i-am dat de cap, dar aceasta nu este problema dumneavoastră. Diseară aveţi nevoie de o rochie superbă care să nu semene cu nici o alta.

– O să transform această rochie, promise Marcelline. O să mă ocup chiar eu, în particular. Când o să fie gata, nimeni n-o să observe vreo asemănare cu chestia aceea pe care o va purta doamna Thornhurst. Îi spun chestie pentru că orice creatoare de modă s-ar face de râs dacă ar numi rochii astfel de orori. Clopoţelul magazinului scoase un clinchet, dar nici Marcelline şi nici Sophy nu se uitară spre uşă. Lady Renfrew era cea mai bună clientă pe care o aveau. Nu-şi puteau permite să o piardă. Tot universul lor – înseşi fiinţele lor – gravitau în jurul ei. Sau aşa trebuiau să-i lase impresia. Eu sau una dintre surorile mele o să v-o livrăm personal, nu mai târziu de ora şapte, moment în care vom face ultimele retuşuri, continuă Marcelline. Rochia va fi perfectă.

– Absolut perfectă, întări Sophy.

Lady Renfrew nu mai asculta. Nefiind în locul proprietarei magazinului şi, prin urmare, în pericol de a-şi pierde cel mai profitabil şi prestigios client, privise peste umăr către uşă. Şi îngheţase.

– Am ajuns, se auzi o voce familiară. Poţi să vezi cu ochii tăi, draga mea. Şi, iată, acolo e rochia cu pricina.

Ducele de Clevedon râse.

*

Inima lui bătea într-un mod stânjenitor, neregulat.

Deschisese uşa cu intenţia de a se concentra pe deplin asupra Clarei, dar nu avea nici un rost. Încercă să poarte o conversaţie uşoară şi să trateze vizita la magazin ca pe o glumă, aşa cum plănuise, însă nu se putu abţine să nu cerceteze încăperea până când nu găsi ceea ce căuta.

Noirot stătea în spatele tejghelei, ocupându-se de o clientă aparent năzuroasă şi, la început, nu se uită către uşă. Nici ea, nici blonda de alături, care părea să-i fie rudă.

Îşi mută repede privirea de la ea, dincolo de clienta care rămăsese cu gura căscată, şi văzu manechinul pe care se afla rochia. Cum ar fi putut uita acea rochie infernală?

Apoi îi veni să râdă, deoarece Noirot îşi urmase consecvent planul. Se ocupase de bârfă înainte să se răspândească şi o adusese în avantajul ei.

Saunders îi prezentase un exemplar din *Morning Spectacle*. Pe prima pagină, imposibil de trecut cu vederea, era versiunea lui Noirot asupra evenimentelor, în toată splendoarea insolenţei, nu foarte diferită de reclama sarcastică pe care o compusese când se întorceau spre casă, de la bal. Îşi aminti tonul vocii ei când ajunsese la sfârşit: „Doamna Noirot însăşi se poate lăuda cu distincţia de a fi dansat cu un duce".

Părul negru, ca de mătase, al doamnei Noirot era, ca de obicei, prins puţin într-o parte, încercând să pară mai degrabă elegant decât neglijent sub o dantelă

subțire, ușoară, ce ținea loc de bonetă. Purta o rochie ca o spumă albă, învolburată, decorată cu o broderie verde. O capă din dantelă atârna de la gât spre umeri și era legată în față cu două panglici din aceeași nuanță de verde ca și broderia.

El observă toate acestea într-o fracțiune de secundă, înainte de a se putea convinge să se uite în altă parte. Dar la ce bun să privească aiurea când nu-și dorea nimic altceva decât ca ea să-i arunce o ocheadă?

– Doamne, murmură Clara atrăgându-i atenția înapoi la ea, înapoi la rochia de culoarea prafului, cu panglici roșii și dantelă neagră. Este... este îndrăzneață, nu-i așa?

– Nu mă pricep absolut deloc la astfel de chestiuni, spuse el. Tot ce știu este că toate doamnele prezente la balul contesei de Chirac și-au dorit rochia aceasta – și vorbim despre crema societății pariziene. Nu aș fi surprins dacă cel puțin una dintre ele ar trimite la Londra... A, dar uite-o!

Făcuse o treabă foarte bună, ținând cont de împrejurări, pretinzând că nu o urmărise pe Noirot cu coada ochiului, în timp ce toată ființa lui era conștientă de prezența ei. O simțise ieșind de după tejghea și apropiindu-se de ei fără grabă. Odată cu ea venea și o undă de parfum atât de familiar, încât îl duru când își aminti – mirosul ei îl invadase în timp ce valsaseră, când îl sărutase și când îi sărise în poală în trăsură.

Încercă să-și revină chemând în prim-plan imaginile cu ea în timp ce îi era rău pe vas, dar nu reuși decât să-și intensifice durerea. O vreme, fusese vulnerabilă. O vreme avusese nevoie de el. O vreme fusese important pentru ea, sau cel puțin așa i se păruse.

Între timp ea afișa un zâmbet profesional, iar atenția îi era îndreptată în întregime asupra Clarei, nu asupra lui.

O prezentă pe logodnica sa, iar la cuvintele „Lady Clara Fairfax" se auzi un ușor icnet dinspre clienta năzuroasă, care-i fusese pasată, evident, blondei.

Noirot făcu o reverență. Spre deosebire de gestul scandalos de la bal, fu o plecăciune ușoară, grațioasă, bine dozată.

– M-am gândit că Lady Clara s-ar bucura să se numere printre primii care au ocazia de a vă admira rochia de la bal, înainte ca hoardele de curioși să vă ia cu asalt magazinul, spuse el.

– Nu am mai văzut până acum nimic asemănător, se minună Clara.

– Ne întrebam dacă poate fi numită îndrăzneață, completă ducele.

– Da, este îndrăzneață în comparație cu tendințele obișnuite din moda englezească, răspunse Noirot. Doamnele din Anglia nu sunt obișnuite cu această combinație de culori. Dar vă rog să luați în considerare faptul că eu am conceput această rochie în vederea unui eveniment ce avea loc la Paris, nu la Londra.

– Și ați făcut-o anume ca să capteze atenția, adăugă el.

– Ce rost are să participi la un bal dacă nu atragi atenția?

– Într-adevăr. Mi-aș fi dorit să fi fost acolo, Clara, spuse Clevedon. Se întoarse, însă tânăra aristocrată nu mai era lângă el, ci înconjura manechinul, concentrată, ca un tigru la pândă. Decise să continue: Am crezut că va fi amuzant să aflu dacă eu și doamna Noirot vom fi admiși la bal, dar se pare că gluma s-a întors împotriva mea.

– Nu am mai văzut nimic asemănător, zise Clara. Cât de frumos trebuie să fi fost când ați dansat! Se uită la Clevedon, apoi la Noirot, după care privirea i se mută rapid către tejghea. O, ce nuanță splendidă de verde!

Clienta năzuroasă puse mâna, într-un gest protector, pe rochie.

– Aceasta este a mea, o informă Lady Renfrew. Are nevoie de câteva... modificări.

Clara o asigură că nu voia decât să se uite la ea, iar într-o clipă trei capete erau aplecate asupra rochiei și se înfiripă o conversație.

– Mulțumesc, șopti Noirot.

– Nici nu aveai nevoie de mine ca să o aduc aici, zise ducele pe același ton. Îi era cald, stupid de cald. Mâine o să ai jumătate din lumea bună pe treptele magazinului mulțumită artificiului uimitor din *Morning Spectacle*, completă el.

Marcelline se uită la el și ridică o sprânceană.

– Nu știam că ești un cititor fidel.

– Saunders este. Mi l-a adus dimineață la cafea.

– Oricum, în timp ce mă voi bucura de jumătate din lumea bună, viitoarea ta soție este premiul mult râvnit.

– Nu promit nimic. Doar v-am prezentat una alteia, adică tot atât cât am făcut și la balul contesei. După cum vezi, nu-ți port pică, deși te-ai folosit de mine de-a dreptul mișelește.

– Ți-am mărturisit încă de la început că mă folosesc de tine. Ți-am spus imediat ce am fost sigură că beneficiam de întreaga ta atenție.

Era incorigibilă. Era cea mai rece, calculată, enervantă... Iar el era un fraier pentru că încă o dorea. Și alături stătea Clara, inocentă, care fusese îngrijorată că el nu îi scrisese o săptămână! Intenționase să treacă peste toate, să-și pună ordine în viață și să facă cererea în căsătorie în parc, în timp ce era încă liniște, înainte să sosească lumea. Dar nici nu ieșiseră bine din reședința familiei Warford că ea îi spusese:

– Ce naiba s-a întâmplat cu tine, Clevedon? O săptămână fără o scrisoare? Am crezut că ți-ai rupt mâna. De ce nu mi-ai scris?

Așa că îi povestise, rezumându-se la lucrurile ce puteau fi relatate, și, în loc să meargă în Hyde Park, o adusese la magazin.

– Am crezut că e mai bine să-i spun Clarei adevărul, deși nu chiar fiecare detaliu, zise el. I-am spus că m-ai agățat la Operă, hotărâtă să te folosești de mine în scopuri comerciale, că erai cea mai provocatoare femeie pe care o întâlnisem, altfel nu aș fi avut cum să-mi ies din fire și să te invit să mă însoțești la bal. Restul a fost mai mult sau mai puțin asemănător cu povestea pe care le-ai strecurat-o celor de la *Morning Spectacle*.

Nu era adevărul gol-goluț, dar era ceea ce îi putuse împărtăși Clarei fără să o rănească. Îi prezentase totul pe un ton glumeț, ca acela din scrisori. Oricum, ceea ce îi destăinuise corespundea realității, din punctul de vedere al lui Noirot: tot ce își dorise ea era să o aducă pe logodnica lui în magazin. Și pe bună dreptate: Clara avea nevoie de ea. Ducele nu trebui decât să arunce o privire la Marcelline și la ruda ei blondă, ba chiar și la clienta năzuroasă, ca să-și dea seama că viitoarea lui soție era prost îmbrăcată. I-ar fi fost greu să explice în cuvinte diferența – hainele femeiești erau simple ornamente pentru el –, totuși se vedea cu ochiul liber. În comparație cu aceste femei, ea arăta ca o provincială.

Și-ar fi dorit să nu remarce acest lucru. Diferența îl enervă, ca și cum cineva încercase intenționat să facă o glumă pe seama Clarei. Dar era normal să se supere, își spuse. Fusese protector cu ea încă din momentul în care o întâlnise, când ea era doar o școlăriță, probabil mai mică decât fata lui Noirot.

Fata ei!

– Las restul în seama ta, șopti el. Nu am nici o îndoială că o să te descurci. Cu voce tare spuse: Clara, draga mea, nu te-am adus la cumpărături. Știi că nimic nu urăsc mai mult decât să umblu prin magazine. În plus, a trecut de mult ora la care trebuia să te duc acasă. Hai, lasă rochiile acelea fascinante! Convinge-l pe Longmore să te aducă aici în altă zi dacă vrei ca doamna Noirot să te îmbrace. Apoi, pentru clienta năzuroasă, dar și ca să-și ușureze conștiința, adăugă: Nu văd nici un motiv să nu o faci, întrucât nu o să găsești o creatoare de modă mai bună la Londra – sau la Paris. Dar, te rog, vino la cumpărături fără mine.

capitolul 8

„Doamna Thomas profită de această ocazie pentru a-și exprima speranța că nu se va mai repeta inconvenientul despre care a amintit în repetate rânduri, legat

de impostura pălărierilor care se prezintă la dânsa, dându-se drept altcineva, pentru a-i copia modelele."

La Belle Assemblée, mica publicitate din noiembrie 1807

Clevedon o ajută pe Clara să se urce în trăsură. Rezistând impulsului de a privi înapoi către magazin - ca şi când s-ar fi putut alege cu ceva bun din asta - era pe cale să i se alăture în cabină, când simţi ceva care îl trăgea de haină. Se întoarse rapid, pregătit să-l ia de guler pe un posibil hoţ de buzunare.

La început nu zări nimic. Apoi privi în jos şi constată că o pereche de ochi enormi, albaştri, îl aţinteau.

- Bună ziua, Înălţimea Voastră, zise Erroll.

O dădacă, rămasă fără suflare, venea în fugă spre trăsură.

- Domnişoară nu ar trebui să... Ah, vino aici!

O luă pe fetiţă de mână, murmură câteva scuze şi încercă să o tragă înapoi spre casă.

O privire intensă, încăpăţânată, apăru pe faţa lui Erroll în timp ce îşi smuci mâna din a guvernantei.

- Nu am vrut decât să dau bună ziua Înălţimii Sale, spuse ea. Ar fi nepoliticos să trec prin apropiere şi să nu salut.

- Nu treceai prin apropiere, ci ai fugit de lângă mine, după cum bine ştii...

- Bună ziua, Erroll, spuse Clevedon.

Micuţa se întorsese şi se uita la guvernantă cu o privire îndurerată. Însă, când fu salutată, norii îi dispărură de pe faţă, fiind înlocuiţi de o rază de soare atât de pură şi de clară, încât ar fi încălzit chiar şi cea mai rece inimă.

- E o zi minunată, nu-i aşa? zise ea. O zi minunată pentru o plimbare într-o trăsură deschisă. Dacă aş avea o asemenea trăsură, m-aş plimba negreşit prin Hyde Park.

Cum era de aşteptat, purta o ţinută cochetă. Boneta micuţă, din pai, era împodobită cu dantelă şi o mulţime de funde şi se asorta cu o variantă în miniatură a veşmântului aceluia pe care-l purtau femeile. Cum

se chema oare? Semăna cu fracul bărbaţilor... Redingotă, acesta era cuvântul. A lui Erroll era roz. Şnururile ce decorau partea din faţă îi dădeau un aer vag militar - mai mult comic, în cazul ei.

- Da, răspunse dădaca, însă domnul tocmai pleca, în caz că nu ai observat, şi este însoţit de o doamnă.

- Am observat, Millie, spuse Erroll. Nu sunt oarbă. Dar nu pot discuta cu doamna pentru că nu am fost prezentate. Pe ce lume trăieşti?

Faţa lui Millie deveni roşie ca racul.

- Îndeajuns, domnişoară Lu... domnişoară Er... domnişoară Noirot. N-am văzut niciodată atâta impertinenţă, şi sunt sigură că nici doamna sau domnul nu au văzut. Hai, acum! Mama ta o să se supere când o să afle că îi sâcâi clienţii.

O apucă pe micuţă de mâna înmănuşată. Expresia feţei lui Erroll se schimbă din nou: ochii i se îngustară, iar buzele se strânseră formând o linie ce trăda încăpăţânarea. Refuză să se mişte, iar guvernanta părea mai puţin dornică să încerce să o clintească din loc.

Clevedon nu avea cum să dea vina pe dădacă. Deşi nu era de acord ca micuţii să nu-i asculte pe cei care aveau grijă de ei, nu era sigur ce s-ar fi putut face într-o astfel de situaţie. Oricum, nu era treaba lui.

- O, Clevedon, nu fi obtuz, interveni Clara. Nu este domnişoara Noirot, fetiţa creatoarei de modă?

Dădaca aprobă din cap.

- Da, spuse ducele minunându-se încă o dată că Noirot avea o fată, că era mamă. Unde naiba era tatăl? Cum putuse să abandoneze... dar poate că, de fapt, săracul om murise.

- Păi, în acest caz, doamna Noirot te cunoaşte, zise Clara. Nu se va supăra dacă o laşi pe fata ei să ţină puţin hăţurile. Se întoarse către Millie, care arunca priviri panicate spre uşa magazinului. Nu trebuie să vă fie teamă. Domnişoara Noirot va fi în siguranţă. Înălţimea Sa mă lăsa şi pe mine să ţin hăţurile când eram mică. O să aibă grijă ca trăsura să n-o ia razna.

Expresia criminală de pe faţa lui Erroll se topi instantaneu într-una de nerăbdare, tipică celor mici, iar ochii i se măriră.

- Chiar pot, Înălţimea Voastră? întrebă ea. Pot să ţin hăţurile?

- Lady Clara spune că poţi, iar eu nu îndrăznesc să o contrazic, răspunse el.

Nu era lămurit ce-i venise Clarei. Pe de altă parte, ştia că îi plăceau copiii şi că avea experienţă cu ei. În scrisori îi relatase multe întâmplări amuzante legate de verişorii ei.

El nu era obişnuit cu cei mici - se dezobişnuise, de fapt -, iar acesta nu era un copil oarecare. Până la urmă însă, era uşor să-i facă pe plac şi nu avea să dureze decât un moment.

Cel mai bun rândaş al său, Ford, ţinea caii. Spre deosebire de băieţii anonimi ce apăreau de nicăieri ca să-şi ofere serviciile, se putea baza pe Ford că ştia să stăpânească perechea impetuoasă de bidivii.

Oricum, nu o putea refuza pe copila care tremura de încântare. O ridică - micuţa nu cântărea mai nimic, probabil că boneta ei avea aceeaşi greutate ca şi ea - şi o depuse lângă Clara. Apoi se aşeză pe scaun, o luă pe fetiţă în braţe, apucă hăţurile şi îi arătă cum să le ţină ca să meargă înainte.

Copilita era numai ochi şi urechi. Tremurul îi dispăru şi, în scurt timp, apucă hăţurile cu degetele înmănuşate. Se uită în sus şi îi zâmbi mândră, iar el nu se putu abţine şi îi răspunse la fel.

- Ce isteaţă eşti şi ce repede înveţi, o lăudă Clara. Ai prins mişcarea imediat. Eram sigură că aşa o să faci.

Erroll se întoarse spre ea, iar zâmbetul fericit înmuie, în mod vădit, inima tinerei femei. Nu că ar fi fost prea greu. Clara era uşor de impresionat, iar Erroll era şmecherâ. La fel ca mama ei.

- Ce trebuie făcut ca trăsura s-o ia din loc? întrebă ea.

Ducele nu avu timp să se gândească la răspuns, că Noirot dădu buzna afară din magazin.

- Copil neastâmpărat ce eşti! bombăni ea. V-a linguşit ca să vă convingă să o luaţi? O să vă facă să o duceţi la Brighton dacă nu aveţi grijă. Hai jos, Erroll! Înălţimea Sa şi Lady Clara au treabă în altă parte.

Îşi ridică mâinile, iar Clevedon nu avu încotro decât să o predea pe micuţă în braţele creatoarei de modă.

Ar fi trebuit să se simtă uşurat - nu mai era obişnuit cu cei mici şi îi considera obositori. Dimpotrivă însă, o regreta pe micuţa obrăznicătură isteaţă.

Observă că Erroll nu se luptă cu mama ei aşa cum făcuse cu dădaca. Cu toate acestea, docilă sau nu, Noirot nu avea încredere în ea. Nu o puse jos, ci o duse în casă în braţe.

Le urmări îndepărtându-se, iar Erroll îi făcu cu mâna peste umărul mamei ei. Ducele îi răspunse cu un zâmbet, deşi de fapt se uita la şoldurile lui Noirot, care se legănau sub greutatea fetiţei. Pentru el micuţa nu fusese o povară, dar creatoarea de modă nu era o persoană solidă. Totuşi, nu era făcută nici după mulajul zeiţei Iunona, precum Clara... De a cărei prezenţă îşi aduse brusc aminte.

Se întoarse repede şi luă hăţurile. O clipă mai târziu se aflau deja pe drum.

*

Clara observase şi ea şoldurile acelea şi felul în care el le admirase.

Percepuse o schimbare în atmosferă de când intrase cu Clevedon în magazin. Îl simţise încordat, la fel ca un câine de vânătoare care ia o urmă. Când Noirot se apropiase, tensiunea dintre ei era aproape palpabilă.

- O fetiţă încântătoare, comentă ea.

Era singurul lucru detaşat pe care îl putea spune. Copila era, într-adevăr, adorabilă. Să fie oare a lui Clevedon? Dar nu, nu observase nici o asemănare între ei, iar ochii erau diferiţi.

- Nici nu-mi vine să mai trec pe aici, zise el. Data viitoare, micuţa domnişoară Noirot va dori să mâne caii.

Şi trebuie să-ţi mulţumesc ţie pentru asta. Nu ar fi trebuit să o iau sus. Sunt sigur că mama ei nu a fost încântată. Dar n-o să-mi poarte pică. Negustorii sunt nevoiţi să pună afacerile înaintea sentimentelor.

- Doamna Noirot nu părea supărată, ci mai degrabă era amuzată.

- Aşa e ea. E datoria ei să se facă plăcută clienţilor. Ţi-am spus cum le-a făcut pe doamnele de la bal să-i mănânce din palmă... Dar nu contează. Oricum, nu am nici un motiv să mai trec pe aici. O să-l convingi tu pe Longmore să te aducă. Sau poţi să vii singură, împreună cu servitoarea.

- Sau cu mama, sugeră ea.

- Ce prostie ai spus! Mama ta nu va agrea niciodată acest magazin. Este prea la modă, iar ea pare hotărâtă să te convingă să porţi cele mai...

Se opri crispat.

- Să port ce? întrebă Clara.

- Nimic, spuse el. Nu am dormit bine azi-noapte şi am petrecut prea mult timp la casa de modă. Trăncăneala tipic femeiască m-a zăpăcit cu totul. Apropo, despre ce conspiraţi acolo, voi trei?

- Clevedon!

- Eraţi aplecate deasupra rochiei verzi pe care ai admirat-o şi vorbeaţi în şoaptă, explică el.

Clara îl privi atent şi constată că trăsăturile lui splendide erau schimonosite. În ce hal era! Sub aparenţa calmului desăvârşit, furia reţinută făcea ca aerul din jurul lui să duduie.

Acel Clevedon pe care îl ştia ea, cel pe care-l recunoscuse când intrase în sufragerie zâmbind, nu era aşa. Acesta era un străin. Îşi mută privirea de la el şi se uită în gol, la peisajul ce defila pe lângă ei, în timp ce încerca să găsească un răspuns.

Abia auzise ce vorbeau cele două femei în magazin despre rochia verde. Încercase să surprindă pe furiş dialogul dintre el şi doamna Noirot.

- Nu am înţeles prea bine, zise ea. Era o rochie frumoasă, dar ele discutau despre cum să o refacă. Încercă disperată să-şi amintească detalii, dar ascultase numai cu o ureche, iar acum se afla sub stăpânirea confuziei. Nu era naivă. Ştia că viitorul ei soţ avusese alte relaţii amoroase. Şi Longmore la fel. Dar nu-l văzuse niciodată pe fratele ei într-o stare asemănătoare cu aceea care-l cuprinsese pe Clevedon când doamna Noirot se apropiase de ei. Încercă să găsească un sens în ceea ce îi spusese el despre mama ei şi... despre ce purta... Cred... începu ea şovăitor. Am rămas cu impresia că ceva era în neregulă cu rochia, dar în acelaşi timp nu cu rochia.

- Clara, asta nu are nici un sens.

Uneori putea fi la fel de enervant ca oricare dintre fraţii ei, aşa că decise să treacă la subiect.

- Dacă este atât de important pentru tine, ar fi mai bine să o întrebi pe doamna Noirot. Ce-ai vrut să spui despre mama şi despre ceea ce port eu?

- La naiba, mormăi el.

- Mi-ai spus că ar fi o idee bună să-mi fac cumpărăturile acolo, dar că nu trebuie să o iau pe mama cu mine.

- Îmi cer scuze. Nu trebuia să fi spus asta.

- O, haide, Clevedon. De când te pasionează cimilicurile? Ce te face să fii dintr-odată atât de fandosit?

- Poftim?

- Unul dintre lucrurile care mi-au plăcut întotdeauna la tine a fost că ai refuzat să mă tratezi ca pe o imbecilă. În scrisorile tale ai spus tot ceea ce gândeai. Sau, cel puţin, aşa am crezut. Ei bine, poate că nu-mi spui totul...

- O, Doamne, cu siguranţă nu. Şi nu trebuie să-ţi spun nici unde să-ţi faci rochiile. Nu e treaba mea.

- N-o să te mai rog niciodată să mă însoţeşti la o casă de modă, zise ea. Îţi scoate la iveală un temperament urât.

*

Câteva ore mai târziu

- Ce micuţă neobrăzată! bombăni Marcelline la închiderea magazinului. Ştiam că n-o să uite nici trăsura lui frumoasă şi nici pe el.

– Draga mea, nu se poate abține, spuse Sophy. O are în sânge. În plus, e înzestrată cu ochi de șoim.

– El nu a părut supărat, comentă Léonie.

Ieșise din magazin chiar la timp ca să-i vadă pe Clevedon și pe Lady Clara plecând.

Toate trei observaseră prin geam năzdrăvănia lui Lucie/Erroll. Fusese clar într-o clipă că Millie pierduse controlul, însă Marcelline întârziase câteva minute prețioase încercând să scape de Lady Renfrew, după care se năpustise afară ca să-și recupereze copilul neascultător. Micuța uneltitoare stătea în poala lui și ținea frâiele! Data următoare cu siguranță avea să exprime pretenția de a conduce trăsura.

– Sigur că nu s-a supărat, răspunse Marcelline. Până și ducele de Clevedon trebuie să cedeze în fața unei șmecherii atât de drăgălașe.

Mai cinică și mai calculată ca oricând, ea însăși nu reușise să-și împietrească inima la vederea zâmbetului lui cald și a expresiei indulgente cu care o privise pe fetiță.

– Am observat că a fermecat-o și pe Lady Clara, spuse Sophy.

– Da, aprobă Marcelline.

– Până la urmă el a reușit să o aducă aici, zise Léonie. Și chiar la timp. Nici un moment mai devreme.

Până acum nu avuseseră răgaz să discute despre evenimentele ce se petrecuseră de-a lungul zilei pentru că fuseseră ocupate până peste cap.

Marcelline se ocupase de modificarea rochiei cumpărate de Lady Renfrew. Făcuse asta în secret, sus, departe de ochii croitoreselor, de parcă ar fi falsificat pașapoarte.

La rândul lor, între eforturile de a calma alte două cliente iritate, Sophy și Léonie fuseseră nevoite să facă slalom printre doamnele curioase care veniseră mai mult ca să se holbeze la faimoasa rochie decât să cumpere ceva. Oftaseră la vederea manechinului și traseră cu ochiul în fiecare colț al sălii uitându-se după Marcelline. Le puseseră pe cele două surori să le prezinte metri întregi de țesături și să scoată din sertare o mulțime de nasturi, panglici, mărgele, pene și alte articole de pasmanterie, apoi plecaseră fără să cumpere nimic.

Sophy și Marcelline făceau ordine în sertarele cu fireturi. Léonie, ca în fiecare seară, se ocupa de inventarierea zonei de prezentare și încerca să își dea seama care dintre vizitatoarele lor plecase cu o panglică de satin negru, unsprezece nasturi și trei batiste din chembrică.

– Da, sincronizarea nu putea fi mai potrivită, conchise Marcelline. Dacă nu ar fi apărut când Lady Renfrew era încă în magazin, cred că am fi pierdut-o pentru totdeauna.

La vederea lui își impusese să se concentreze asupra acestui aspect și să își ignore inima ce începuse să-i bată nebunește când îi auzise vocea. Venise la țanc, și asta era tot ceea ce trebuia să conteze.

Procedase corect oferindu-se să transforme o rochie pentru a satisface o clientă supărată, dar astfel de oameni nu aveau habar de câtă muncă era nevoie pentru așa ceva. Totuși, în mintea lui Lady Renfrew pătrunseseră îndoieli otrăvite în legătură cu faimoasa capacitate a lui Marcelline de a fabrica „stiluri unice, create pentru fiecare în parte".

– Nici nu pot să mă gândesc la așa ceva! spuse Léonie. Pe Lady Clara nu am pus încă mâna, așa că, pentru moment, Lady Renfrew este cea mai bună clientă a noastră. Nu putem să dăm vrabia din mână pe cioara de pe gard.

Rochia lui Lady Renfrew fusese livrată la șapte fix. Sophy mai făcuse unele ajustări minore, care nu-i luaseră mai mult de o jumătate de oră, și lăsase în urma ei o clientă topită de încântare.

– O să se întoarcă, le asigură Sophy. Cât timp am fost la ea a vorbit numai despre duce și despre Lady Clara. Despre asta o să discute și diseară, la doamna Sharp. O să și citeze din el: „Nu o să găsești o creatoare de modă mai bună la Londra – sau la Paris", imită ea vocea tărăgănată și accentul lui Clevedon – acel timbru aristocratic inconfundabil.

– Nu putem decât să sperăm că a fost atât de impresionată de grandoarea lui, încât nu a observat felul în care se uita la Marcelline, spuse Léonie.

– Ca un lup flămând, adăugă Sophy.

Lui Marcelline i se făcu brusc foarte cald. Încă nu reușise să îndepărteze senzațiile pe care i le stârnise el. Și cu ce? Doar cu privirea. Și cu vocea. Încă simțea verdele topit al ochilor lui. Încă auzea timbrul intim, ușor răgușit.

Dacă nu ar fi fost nimeni la mijloc, l-ar fi condus într-una dintre camerele din spate și l-ar fi sedus, punând astfel capăt poveștii. Dar, dintr-o mie de motive, nu o putea face. Frumoasa lui logodnică se afla la doar câțiva metri distanță, în celălalt capăt al magazinului, iar felul relaxat în care ei doi conversaseră fusese o dovadă elocventă de atracție reciprocă. Marcelline, conștientă de acest lucru, își fixă în minte imaginea lui Lucie. Și a părinților ei, exemplul viu a ceea ce se putea întâmpla unei familii atunci când adulții nu se gândeau decât la ei, la toanele și la pasiunile care-i dominau.

Nu era de o moralitate ce putea fi dată drept exemplu, dar avea instincte de supraviețuire puternice. A se preda în brațele lui Clevedon ar fi fost o greșeală ce i-ar fi subminat respectul pentru care muncise zi și noapte. L-ar fi distrus afacerea și, odată cu ea, familia.

Totuși, când îl privea, când îl auzea și când îi simțea timbrul vocii, un nor i se așternea pe creier, iar voința i se năruia.

Ce proastă era! Nu trebuia decât să-și aducă aminte de modul în care o privise Charlie și de pasiunea ce răzbea din vocea lui... La ce duseseră toate acestea?

– Așa se uită Clevedon întotdeauna la femei, spuse ea. Este privirea unui expert în seducție. Să vă intre bine în cap dacă nu vreți să sfârșiți pe spate, sau lipite de un zid, pierzându-vă fecioria fără ca măcar să aveți idee dacă vă doriți asta.

– Dar pe Lady Clara nu o privește așa, remarcă Léonie.

– De ce-ar face-o? Între ei totul e aranjat. O ia de bună. Dar asta e problema lor. Dacă e deșteaptă, o să găsească o cale să-i acapareze complet atenția. Nu e greu. Între timp, noi avem o problemă gravă.

Aruncă o privire către ușa ce ducea în atelierul ce era acum gol, întrucât croitoresele plecaseră acasă la sfârșitul programului.

– Ei bine, eu am unele bănuieli, zise Léonie.

*

Marți noaptea, doamna Downes se întâlni cu angajata lui Marcelline, la aceeași oră și în același loc. Aceasta îi dădu modelul pe care îl copiase.

– Asta e tot? întrebă doamna Downes. Mi-ai promis un caiet cu toate modelele și cu toate detaliile.

– O să-l primiți, zise cusătoreasa. Dar s-a stârnit zarvă mare din cauza rochiei lui Lady Renfrew, după care ne-au luat cu asalt doamnele care au venit să vadă rochia purtată de doamna Noirot la bal.

Doamna Downes aflase despre rochia *poussière* și despre încântarea pe care aceasta o stârnise. Clientele ei nu conteniseră să o laude chiar de față cu ea! Chiar mai îngrozitoare decât acest tupeu fusese vestea că ducele de Clevedon o dusese pe Lady Clara Fairfax la magazinul cu pricina.

– Vreau modelele acelea! insistă ea. Și ai face bine să mi le-aduci cât de curând.

– Aș face bine... repetă femeia. Sau ce? Eu sunt cea care face treaba murdară!

– Iar eu sunt cea care-și pierde clientele din cauza târfei franțuzoaice. Dacă nu te ții de cuvânt, o să-i spun cum ai venit la mine și te-ai oferit să o spionezi. Apoi o să ajungi pe străzi. Nu vor mai exista cele cincizeci de lire. În schimb, o să primești altceva: o proastă reputație. Și n-o să mai muncești niciodată într-o casă de modă respectabilă.

*

Miercuri noaptea, ducele de Clevedon se numără printre ultimii sosiţi la petrecerea organizată de contele de Westmoreland. Dacă ar fi încercat să intre la Almack la acea oră ar fi găsit uşile închise, căci adunarea săptămânală nu începuse încă. Deşi atmosfera era veselă, dansă numai o dată, cu Lady Clara, apoi îşi petrecu restul serii în încăperea destinată jocurilor de cărţi.

Joi petrecu un sfert de oră la recepţia contesei de Eddingham, apoi merse la Clubul White, unde rămase la masa de joc până în zori.

Vineri luă cina la reşedinţa familiei Warford, totul încheindu-se, ca de obicei, cu un joc de cărţi. Se prefăcu binedispus, deşi Clara observă că abia aştepta ca seara să ia sfârşit.

Nu se purta urât cu ea. Nu o contrazicea niciodată. Era tăcut şi nefericit, iar ea aflase că pierdea sume uriaşe la mesele de joc. Ba chiar, dând parcă apă la moară acestor zvonuri, juca din ce în ce mai nesăbuit.

Sâmbătă, la un bal, Lady Gorrell se prefăcu a nu o observa pe Clara, care se afla în apropiere, şi reproduse în detaliu conţinutul scrisorii pe care o primise în acea zi de la cumnata ei din Paris.

*

Luni

Două bătăi scurte în uşa încuiată a magazinului le făcură pe surorile Noirot să tresară. Era abia nouă dimineaţa. Deşi trudeau alături de cusătorese din zori până-n seară, programul cu publicul nu începea decât la orele târzii ale dimineţii. Nu avea rost să deschidă zona de prezentare mai devreme, din moment ce prea puţine dintre clientele lor se trezeau înaintea prânzului.

Întrebarea era dacă aveau să mai rămână cu vreo clientă. În cazul în care nu depistau mai repede cine era spioana, magazinul risca să dea faliment.

În timp ce Léonie avea unele bănuieli, nu dispuneau încă de nici o dovadă, iar şiretlicurile pe care le folosiseră dăduseră greş. În dimineaţa aceea întinseseră o altă capcană. Dacă aceasta funcţiona, până a doua zi dimineaţa aveau să cunoască numele vinovatei.

Între timp nu puteau decât să aştepte, să fiarbă şi să îşi desfăşoare activităţile obişnuite.

Marcelline, Sophy şi Léonie aranjau şalurile şi alte ţesături pe mesele de lucru într-un mod aparent neglijent, ce se dorea a fi o momeală. Devreme sau nu, afacerile erau afaceri, aşa că trebuiau să-şi pună masca primitoare.

Léonie fu cea care se duse să deschidă uşa.

Lady Clara Fairfax, roşie la faţă, intră, urmată îndeaproape de o servitoare, şi se îndreptă direct spre Marcelline. Aceasta o întâmpină cu o reverenţă şi o întrebă cu ce îi putea fi de folos.

– Aţi putea să-mi fiţi de folos spunându-mi adevărul, zise Lady Clara. Sâmbătă noaptea am auzit o poveste uluitoare, aproape incredibilă... Se întrerupse când îşi aduse aminte de servitoarea care o însoţea. Davis, aşteaptă-mă în trăsură.

Davis aruncă o privire încruntată în magazin, zăbovind asupra fiecăreia dintre cele trei surori, apoi ieşi, trântind uşa în urma ei.

Lady Clara trase adânc aer în piept şi începu din nou.

– Doamnă Noirot, s-a întâmplat să aud o poveste revoltătoare în legătură cu un gentleman pe care îl cunosc – un gentleman care m-a însoţit în acest magazin acum mai puţin de o săptămână. Marcelline nu răspunse sarcastic, nu dădu nici o replică frivolă, nu o întrerupse, nu-i distrase atenţia şi nu înjură violent aşa cum îi venea. Era o profesionistă. Expresia de faţa ei se transformă într-una de interes amabil. Până să trageţi vreo concluzie, continuă Lady Clara, daţi-mi voie să vă asigur că nu am venit aici mânată de gelozie. Ar fi absurd, în acest caz. Nu sunt oarbă şi ştiu... Adică am fraţi, iar ei au impresia

că sunt mai discreți decât în realitate. Of! gemu ea și își scoase batista ca să își șteargă ochii. Of!

Era o răsturnare de situație alarmantă. Furie, indignare... Perfect normale și de înțeles. Lacrimi... Vai, Doamne!

– Draga mea... Înălțimea Voastră, zise Marcelline luând-o de cot și conducând-o către un scaun. Sophy, adu-i un pahar cu vin.

– Nu, spuse Lady Clara. Nu am nevoie de vin.

– Coniac, atunci?

– Păi... poate. Sophy ieși, iar Lady Clara se strădui să-și vină în fire. Eu nu plâng. Eu nu plâng niciodată. Eu nu sunt așa. Dar este cel mai drag prieten pe care-l am, spuse ea fixând-o pe Marcelline cu ochii ei albaștri. Nu vă pot lăsa să-i faceți rău.

Cei din familia Noirot se nășteau fără conștiință. Și chiar dacă ar fi avut așa ceva, Marcelline nu făcuse nimic ieșit din comun încât să aibă remușcări.

Își spuse că nu avea de ce să-și facă griji, dar nu reușea să se convingă de acest lucru. Până la urmă, era o persoană cumsecade, care le tratase cu respect – ceea ce clientele lor făceau foarte rar. Mai mult, era clar că-l iubea cu adevărat pe Clevedon. Marcelline simți un puseu de compasiune pe care și-l reprimă însă imediat.

Lady Clara era fiica unui marchiz. Era pe cale să se mărite cu un duce și se aștepta la o avere de cel puțin o sută de mii de lire pe an, poate chiar dublă. Magazinul surorilor Noirot, laolaltă cu apartamentele de sus, puteau încăpea cu ușurință în zona destinată personalului din reședința londoneză a familiei, și încă ar mai fi rămas loc pentru o armată de servitori.

În plus, casa de modă risca să fie distrusă de o adversară incompetentă.

În timp ce Marcelline încerca să se îmbărbăteze, Léonie – ultima sentimentală dintr-o familie altfel cinică – zise:

– Vă rog să vă liniștiți, milady. Nici una dintre noi nu vrea să-i facă rău vreunui gentleman, cu excepția

atacurilor la buzunarul său. Din acest punct de vedere, normal, dorim să facem cât mai multe pagube.

Lady Clara o privi.

– Nu asta am auzit.

– Sunt sigură că nu, spuse Léonie. Dar eu nu cred că este cineva în cercul dumneavoastră de cunoștințe care înțelege cu adevărat cât de departe putem merge noi, comercianții.

A, da. Dezarmare prin sinceritate. Era cea mai bună tactică în acest caz. Încăpățânata Léonie atinse coarda sensibilă câtă vreme șefa clanului rămăsese temporar fără replică.

– Sora mea are dreptate, întări Marcelline. Acest lucru este de neconceput pentru persoanele de vază. Cei ca dumneavoastră nu se gândesc niciodată la bani. În schimb, noi rar ne gândim la altceva în afară de bani.

– Ei bine, atunci, dacă despre bani este vorba, o să vă dau câți vreți numai să dispăreți fără că el să afle și să nu vă mai găsească vreodată.

– Este foarte dramatic, remarcă Marcelline.

– În mod clar e nevoie de coniac, adăugă Sophy aducând remediul suprem pe care familia Noirot îl folosea împotriva tuturor necazurilor.

Coniacul licărea într-o carafă micuță, așezată alături de un pahar asortat pe o tavă elegantă. Adăugase o ofertă tentantă de biscuiți, prăjituri și brânză.

Unele cliente petreceau ore întregi în magazin, astfel că tinerele trebuiau să aibă mereu la îndemână ceva de mâncare pentru ele – și să le îmbie cu băutură, dacă situația o impunea.

Lady Clara sorbi din coniac fără să clipească și cu evidentă plăcere. Ținând cont de ora matinală, acest mic gest crescu respectul surorilor Noirot față de ea – ceea ce era foarte neplăcut din moment ce încercau să mențină o stare de detașare rece, profesională, cu intenții pur mercantile.

– Știu că astfel de lucruri se exagerează, zise ea. Dar la fel de bine știu că trebuie să existe un sâmbure de adevăr. Am văzut cu ochii mei. El s-a schimbat.

– Cu tot respectul, milady, dar nu l-aţi văzut de mai bine de trei ani, spuse Léonie. Bărbaţii se schimbă. Sunt cele mai schimbătoare fiinţe.

– Este prost dispus, plictisit şi retras. Indiferent unde se află, este distant. Singurul moment în care a fost prezent cu adevărat a fost când a venit aici. Am văzut asta, insistă ea făcând un gest cu paharul către Marcelline. Am văzut felul în care se uita la dumneavoastră, doamnă Noirot. Prin urmare, ce-ar trebui să cred când aud despre o femeie aventuroasă care l-a prins în mreje pe un anumit gentleman C...? Sau că i-a oferit un spectacol exotic la Operă, la Longchamp, la cazinouri – în faţa unui mare număr de martori – până ce el şi-a pierdut raţiunea într-atât încât să se afişeze cu fiinţa care-l obseda...

– Asta sună de parcă aş fi scris-o eu, murmură Sophy.

– ... să se afişeze cu *obsesia* lui la balul anual al contesei de Chirac. Şi asta nu pentru că Înălţimea Sa a considerat-o ca pe o glumă bună, ci pentru că iubita sa, amanta sa, a ameninţat că se omoară dacă nu va face acest lucru.

– Că se omoară? repetară la unison cele trei surori.

Se uitară una la alta. Sprâncenele li se ridicară aproape imperceptibil. Fusese singurul indiciu al scepticismului lor – pe lângă faptul că Léonie fusese nevoită să-şi muşte buza ca să nu izbucnească în râs.

– De fapt, era a nu ştiu câta oară când această femeie făcea astfel de ameninţări, continuă Lady Clara. Am auzit despre scene violente ce s-au petrecut prin tot Parisul, având drept punct culminant duelul cu marchizul d'Émilien. Acest lucru i-a şocat chiar şi pe cei mai blazaţi parizieni. Imediat după rănirea marchizului, în Bois de Boulogne, gentlemanul îndrăgostit a urmărit-o pe tânăra femeie prin Paris în mijlocul nopţii. Pe drum a ameninţat un consul britanic şi pe fiecare funcţionar pe care l-a întâlnit. Se spune că era atât de tulburat, încât era convins că aceştia încercau să-l oprească să iasă din Franţa.

Erau obişnuite să joace cărţi. De aceea Sophy şi Léonie se abţinură să nu se tăvălească pe jos de râs, iar Marcelline, care devenea din ce în ce mai exasperată, reuşi să-şi menţină expresia politicoasă.

De parcă n-ar fi avut şi aşa destule probleme cu Dowdy, care se străduia să-i distrugă afacerea. Acum Marcelline risca să fie făcută bucăţi de bârfitori, doar pentru că unii oameni văzuseră ceva ce păruse a fi un flirt! Era absurd. Dar, până la urmă, cei din înalta societate nu erau faimoşi pentru uzul raţiunii.

Ar fi trebuit să se amuze, dar era alarmată. Simplele zvonuri îi puteau distruge afacerea. Deşi nu era greu să pară neafectată, nu-şi dădea seama ce ar fi trebuit să spună.

Léonie, care nu avea problemele ei, nu întâmpina astfel de dificultăţi.

– E clar că membrii înaltei societăţi nu ştiu să numere. Dacă ar fi luat în calcul zilele pe care sora mea le-a petrecut la Paris... ca să nu mai vorbim de data la care l-a întâlnit pentru prima oară pe gentleman, şi-ar fi dat seama că e o prostie. Întâia dată s-au văzut pe paisprezece ale lunii. Ţin minte pentru că ne-a scris chiar în seara aceea, istorisindu-ne tot ce se petrecuse. Aşadar, rămâne perioada începând din noaptea de paisprezece până dimineaţa zilei de şaptesprezece, când sora mea a plecat din Paris. Vă întreb, milady, cum s-ar fi putut întâmpla toate aceste evenimente în doar două zile?

Léonie se pricepea cel mai bine să reducă emoţia la cifre, se gândi Marcelline. Şi cât de insignifiante păreau calculele! Câteva zile. De-atât avusese nevoie Clevedon ca să-i răvăşească mintea, să-i implânte ghimpi în inimă şi să-i răsădească speranţe în minte, făcând-o să-şi piardă siguranţa de sine. Cu greu îşi veni în fire.

– Ca să nu mai spunem că el a petrecut atâtea luni printre parizieni, interveni ea. Pe ei ar trebui să daţi vina, dacă doriţi un ţap ispăşitor. N-aţi fost niciodată la Paris?

– Încă nu, răspunse Lady Clara.

– Atunci nu aveţi nici cea mai mică idee cât de diferit este Parisul de Londra.

– Ştiu cum este Parisul. Cleve... ăăă... gentlemanul mi-a scris cu mare conştiinciozitate... până când v-a cunoscut de dumneavoastră. Nu are rost să negaţi. Când l-am întrebat de ce nu mi-a mai scris – şi era evident că nu-şi rupsese mâna – mi-a povestit ce s-a întâmplat.

– Şi ce v-a povestit, mai exact? se interesă Marcelline. Nu cred că a fost ceva ieşit din comun. Când l-aţi însoţit aici săptămâna trecută arătaţi binedispusă. Nu lăsaţi impresia că eraţi pe cale să-l omorâţi. Pe Înălţimea Sa, ori pe mine.

– Mi-a spus că a întâlnit o creatoare de modă extrem de interesantă, zise Lady Clara. Dar este bărbat şi, oricât de bine s-ar exprima în scrisori, când vine vorba de sentimente, totul e mult mai vag. Ce a vrut să spună – şi vă rog să nu mă luaţi drept proastă, pentru că ştiţi foarte bine la ce mă refer – a fost că doamna Noirot era provocatoare. Că făcuse o fixaţie pentru ea.

„De parcă el n-ar fi făcut nimic să mă captiveze. Ca şi cum el este o victimă a vicleşugurilor mele sau, mai degrabă, a puterilor mele demonice", gândi Marcelline.

– L-am întrebat direct dacă a căpătat o obsesie, continuă aristocrata, iar el a râs şi mi-a spus că pare cea mai plauzibilă explicaţie.

„Afaceri", îşi reaminti Marcelline. Era doar o afacere. Era clienta pe care o vâna. Tocmai faptul că încercase să o atragă în magazin pe Lady Clara cauzase atâtea necazuri. Şi iat-o. În magazinul ei. I se adresă zâmbind:

– Cum s-ar fi putut abţine? Uitaţi-vă la mine, spuse ea prezentându-şi ţinuta cu un gest graţios.

Pentru prima dată, Lady Clara o studie cu atenţie.

Roz şi verde, una dintre combinaţiile ei preferate, de data aceasta din mătase, cu o pelerină decoltată, din acelaşi material ce curgea peste mânecile bufante, vaporoase, delicate, plisate.

– O, Doamne! se minună tânăra femeie.

Marcelline rezistă tentaţiei de a-şi da ochii peste cap. Lady Clara era la fel de oarbă ca şi Clevedon. Nu observau o rochie până când atenţia nu le era atrasă forţat asupra detaliilor.

– Asta nu e decât jumătate din ce aţi fi putut vedea la Paris, spuse Marcelline. Acolo a trebuit să fac eforturi pentru că eram în concurenţă cu cele mai stilate femei din lume, care au făcut o artă din atragerea bărbaţilor. Aceea este adevărata dumneavoastră rivală: capitala Parisului. Eu nu reprezint nimic. Dacă gentlemanul este plictisit şi distant, acest lucru se întâmplă pentru că femeile care se află în jurul lui acum nu ştiu să-i atragă atenţia.

Îşi plimbă privirea de la boneta ternă a vizitatoarei la rochia din crep alb decorată cu negru – o fundă simplă şi o broderie la fel de simplă, nici un petic de dantelă – iar când ajunse la tiv scoase un oftat de exasperare.

Stilul ei era... Ei bine, nu avea nici un stil. Iar în ceea ce privea lucrătura... chiar şi beată, cea mai neroadă dintre cele şase cusătorese ale sale ar fi făcut o treabă mult mai bună.

Sophy şi Léonie se apropiară de Marcelline fixând rochia cu aceeaşi privire compătimitoare.

– Curtea a purtat doliu după împăratul Austriei, apoi după prinţul Portugaliei, îngăimă Lady Clara încercând să se apere. Abia de curând am trecut la altceva în afară de negru.

– Nu puteţi purta această nuanţă de alb, o informă Marcelline. Vă strică tenul.

– Şi ce ten! exclamă Sophy. Atât de curat... Femeile ar scrâşni din dinţi de invidie dacă nu aţi purta acest alb, care vă seacă toată vitalitatea de pe chip.

– Paspoalului negru nu i se poate imputa nimic, interveni Léonie. Totuşi, chiar trebuie să fie atât de gros?

– Cu siguranţă nu trebuie să fie din crep, opină Marcelline. Unde scrie că nu poate fi folosită o panglică mai subţire, de satin? Şi, poate, nişte funde... Sau nişte romburi negre... Şi puţin argintiu din loc în loc, ca să mai

înveselească aspectul. În orice caz, fără această nuanţă de alb!

– Nu vă puneţi deloc în valoare silueta, observă Sophy.

– Sunt prea înaltă, răspunse Lady Clara.

– Aveţi o alură de statuie, zise Léonie. Ce n-aş da să am înălţimea dumneavoastră. Să pot privi un bărbat drept în ochi...

– De obicei eu mă uit în jos la ei. Cu excepţia fraţilor mei şi a lui Cle... a gentlemanului.

– Şi mai bine, răspunse Sophy. Un bărbat trebuie să se uite în sus la o femeie, la propriu şi la figurat, pentru că acesta este modul corect de adulare. Nu contează ce înălţime are femeia. Sunteţi cea mai frumoasă tânără din Londra...

– Încercaţi să mă îmbunaţi, zise Lady Clara luând încă o gură de coniac. Voi trei sunteţi foarte şmechere.

Nu se înşela.

– Or mai fi vreo două mai drăguţe pe la teatru, spuse Sophy. Dar asta numai pentru că ştiu cum să se pună în valoare, prin haine şi sulimanuri. Dumneavoastră însă aveţi o frumuseţe profundă, adevărată, englezească, ce nu va face decât să sporească odată cu trecerea anilor. Este scandalos şi păcat să nu profitaţi din plin de înfăţişarea cu care aţi fost binecuvântată!

– Păreţi masivă, zise Marcelline, întrucât aveţi o rochie de matroană. Arătaţi prea înaltă deoarece este croită neglijent şi cusută prost. Amatori! Până şi fata mea de şase ani poate să coasă mai bine. Ca să nu mai vorbesc de model, care e numai bun pentru o staţiune balneară. Analogia se potriveşte, din moment ce mulţi beau apă de acolo ca să se întremeze, iar această nuanţă de alb vă face să păreţi bolnavă de fiere. Daţi-mi voie să vă arăt cu ce fel de alb v-ar sta bine. Sophy, adu o oglindă. Léonie, dă-mi organdiul acela fin.

– Eu nu am venit aici ca să cumpăr o rochie, ripostă Lady Clara.

– Aţi venit aici pentru că vreţi să-l recuceriţi pe gentleman, spuse Marcelline. Noi o să vă arătăm cum să faceţi asta.

capitolul 9

„Am văzut nişte rochii din crep alb, confecţionate special pentru perioada de după doliu. Corsajul decoltat era prins în centrul pieptului şi în laterale cu panglici negre din satin, având câte un romb de onix în centrul fiecărui nod."

La Belle Assemblée, tendinţele modei din luna aprilie 1835

Reşedinţa familiei Warford
Marţi după-amiază

– Da, Înălţimea Voastră, Lady Clara este acasă, dar e ocupată, spuse Timms, valetul.

– E ocupată? repetă Clevedon. Păi azi nu e marţi?

Cei din familia Warford nu erau niciodată disponibili marţea pentru vizitatori. De aceea preferase să vină tocmai în acea zi. Marţea nu trebuia să facă potecă prin grămada de pretendenţi ai Clarei, căţeluşi infatuaţi care mişunau în jurul ei la toate evenimentele sociale. Ori de câte ori se apropia de ea avea sentimentul iritant că strica atmosfera. Probabil că adoratorii îi compuneau ode despre ochii ei sau alte lucruri de acest gen. Se certau pe cine avea să o invite la următorul dans. Şi concurau între ei, fără îndoială, la capitolul modă – ceea ce era amuzant, din moment ce Clarei nu îi păsa deloc de acest subiect. Ea nu putea deosebi între ele tipurile de rever, darămite să aprecieze calitatea unei veste.

Totuşi, poate se înşelase asupra datei. În ajun băuse mai mult decât îşi propusese, iar capul încă îl durea. Poate că ar fi fost mai bine să revină în ziua corectă.

Poate că atunci soarele nu avea să mai strălucească aşa de puternic.

După ce îi confirmă că era într-adevăr marţi, Timms îl conduse pe Clevedon în salonaş şi trimise un servitor să o informeze pe Lady Clara despre sosirea Înălţimii Sale.

Neobişnuit să fie lăsat să aştepte când făcea o vizită, cu atât mai mult la reşedinţa familiei Warford, Clevedon se nelinişti.

Era extrem de ciudat pentru Clara să aibă treabă marţea după-amiaza. Era sigur că îi spusese – sâmbătă, nu-i aşa? – că urma să o ia la plimbare în această zi.

Trebuia să stabilească o dată pentru totdeauna problema căsătoriei. Trecuse deja o săptămână – o săptămână de când se decisese să îşi pună ordine în viaţă şi să formuleze cererea oficială, după care puteau aranja totul pentru o zi cât mai apropiată.

Vizita la creatoarea de modă îl făcuse să îşi piardă echilibrul. Să o revadă pe Noirot... şi pe fetiţă...

Nu mai fusese capabil să se adune şi să îşi amintească ce voia să-i spună Clarei. Momentul pur şi simplu nu mai păruse a fi... potrivit.

El şi Clara aveau nevoie să se reobişnuiască unul cu altul, îşi zise el. Nu aşa îl sfătuise şi Longmore? Dar acum le rămânea să facă acest lucru după căsătorie. O logodnă oficială – şi scurtă – părea cel mai bun mod de a pune capăt speculaţiilor şi bârfelor.

Îi ajunseseră la urechi vorbe despre o poveste nebună care circulase la Paris şi avea să ajungă în scurt timp şi la Casa Warford.

Cu o săptămână în urmă îi făcuse o mărturisire Clarei... până la un punct. Ştia că ea era o fată prea sensibilă ca să dea crezare unor astfel de zvonuri. Nu ea era cea care ridiculiza în scrisori fiecare scandal care circula prin Londra?

Cu mama ei însă, lucrurile stăteau altfel. La auzul bârfelor avea să-şi iasă din minţi. N-ar fi îndrăznit să-l chestioneze direct pe Clevedon în legătură cu aventurile

lui amoroase, reale sau imaginare, dar avea s-o hărţuiască necontenit pe Clara. Parcă o şi vedea:

– O creatoare de modă? Te ignoră în favoarea unei croitorese?

Vehemenţa ei urma să crească până când un alt membru al familiei – fie soţul ei sau, mai degrabă, cel mai mare dintre fii – se hotăra să-i ceară explicaţii ducelui.

Clevedon trecuse deja printr-o vizită stânjenitoare din partea lui Longmore, la Paris, cu o lună în urmă. Deşi tânărul nu recunoscuse, era evident că mama lui îl pusese să facă acest gest. Clevedon se îndoia că prietenul lui era dornic să mai treacă prin acea experienţă.

Nu avea de ce să se simtă neliniştit sau vinovat, îşi spuse. Nu făcuse nimic nelalocul lui de când se întorsese la Londra. Ce se întâmplase înainte nu avea importanţă. Visele, oricât de fierbinţi, nu aveau de ce să-l perturbe. Fanteziile nu erau nimic mai mult decât nişte iluzii. Bărbaţii aveau fantezii cu femei, cu tot felul de femei, onorabile sau mai puţin onorabile. Îi apăreau mereu, fie când era treaz, fie când dormea. Cât despre insatisfacţie, aceasta avea să dispară odată ce se căsătorea.

Pe de altă parte, cu toate că nu era timid în general, ezita puţin când se gândea la noaptea nunţii.

Unde naiba era servitorul? De ce nu se dusese chiar Timms să o cheme? Ce naiba făcea Clara? Cu cine avea oare treabă într-o zi de marţi? Nu o anunţase că va veni? Era sigur că o făcuse... Dar mintea i-o lua uneori razna... Şi cum s-ar fi putut aduna acum, când era copleşit de durerea cruntă de cap?

Îşi dădu seama că începuse să se plimbe prin încăpere. Se opri constatând cu amărăciune că îşi ieşise din fire. Nu era o stare potrivită pentru o vizită obişnuită, darămite pentru una cu o însemnătate aparte.

Era ocupată. Probabil că uitase să o anunţe despre intenţia de a o lua la plimbare în acea zi. Sau poate că ea uitase.

Avea să o vadă la sfârşitul zilei următoare, la Almack, şi atunci putea vorbi cu ea pe îndelete.

Ba nu, era mai bine să discute mai întâi cu tatăl ei. Acesta era modul corect de a proceda. Avea să revină în altă zi, când lordul Warford era acasă. Marţea, Înălţimea Sa obişnuia să-şi viziteze una dintre organizaţiile caritabile.

Clevedon ieşi din sufragerie. Din moment ce crescuse în acea casă, îi cunoştea fiecare centimetru pătrat. Era mai bine să se retragă în tăcere până să dea peste vreun membru al familiei.

Se îndreptă spre anticamera din apropiere, unde ştia că îşi va găsi pălăria, mănuşile şi bastonul. Când intră, inima începu să-i bată cu putere înainte de a deveni pe deplin conştient de ceea ce se întâmpla.

O bonetă. O aglomerare absurdă de funde, flori şi pene se afla pe masa pe care servitorii aşezau de obicei pălăriile şi accesoriile vizitatorilor.

O privi o vreme, apoi se îndreptă către ieşire. Dar era ceva... în aer.

La uşă se opri. Apoi se întoarse şi se duse înapoi la bonetă. O ridică şi o apropie de faţă. Mirosul, familiar, tulburător, îl înconjură ca o pânză de păianjen uşoară, acaparatoare - parfumul fin de iasomie, amestecat cu cel al părului şi al pielii ei.

Noirot.

Lăsă jos boneta. Păşi mai departe pe coridor. O servitoare trecu pe lângă el, ducând un teanc de haine. Se îndreptă în direcţia din care ea venise.

Auzi un ţipăt sfâşietor. Clara. Alergă spre locul din care venea acel sunet.

*

Deschise uşa camerei de muzică. Razele soarelui îl învăluiră, îl orbiră pentru o clipă şi îi stârniră fulgere în cap.

- Clara, eşti...

- Clevedon! Ce naiba?...

Clara se uita la el cu gura căscată, uimită, iar privirea lui se opri asupra celeilalte femei.

Noirot rămăsese nemişcată, cu ochii măriţi şi buzele uşor depărtate. Îşi închise imediat gura şi îşi luă expresia pe care o folosea la jocurile de cărţi.

- Ce puneţi la cale? întrebă el. Ce naiba faceţi aici?

- Uită-te la ea! ţipă Clara. Este rochia mea favorită - cea pe care am purtat-o când lordul Herringstone a compus o odă în cinstea ochilor mei. Să se uite la ea. La Noirot. La ea! Privirea lui coborî de la coafura uşor dezordonată... la ochii negri, strălucitori... la gura periculoasă care-i amintea de gustul ei, de buzele ce se presau de ale lui... la pieptul tare care îi aducea în memorie pielea catifelată pe care o simţise sub palme şi pe care o gustase... şi, într-un final, se opri la veşmântul pe care-l ţinea în mână. Clara se duse la ea şi înşfăcă rochia, explicându-i: Zice că trebuie să scap de ea. Nu este de acord cu nimic. Nimic nu este potrivit. Nici măcar asta, preferata mea!

- Rochia are culoarea verde, de nuanţa jadului, zise Noirot. Ochii dumneavoastră sunt albaştri, foarte frumoşi, şi acest lucru l-a determinat pe lordul Herringstone să vă compună o odă. Dacă aţi fi purtat o culoare mai potrivită, l-aţi fi inspirat să vă compună o epopee. Foarte puţine femei pot purta cu succes această culoare. Dumneavoastră nu puteţi purta prea multe nuanţe de verde. Eu nu aş recomanda-o...

- Femeii aceleia - Lady Renfrew - i-aţi făcut o rochie frumoasă care avea exact această culoare.

- Nu avea exact această culoare, o corectă Noirot. Era un cu totul alt fel de verde - unul care nu vi s-ar potrivi deloc. Se pare că nu puteţi distinge nuanţele. Indiferent cine e de vină pentru asta, fie că e guvernanta sau profesorul de desen, ar trebui pus la stâlpul infamiei. Trebuie să-mi daţi rochia, milady.

- Ah, sunteţi oribilă, nemiloasă! Mi-aţi luat toate lucrurile preferate!

Noirot îi trase rochia din mâini, o azvârli jos şi o dădu la o parte cu piciorul.

Clara îşi duse mâinile la gură.

Noirot îşi încrucişă braţele.

O strălucire periculoasă aprinse ochii albaştri ai Clarei.

Noirot o privi cu aceeaşi expresie rece cu care s-ar fi uitat la o mână promiţătoare într-un joc de cărţi. Proasta! Nu o putea trata pe fata unui marchiz ca pe un copil răsfăţat, chiar dacă aceasta se comporta ca atare. Noirot avea să piardă orice speranţă a unui angajament pe termen lung, risca să o piardă definitiv pe Clara, şi se putea considera norocoasă dacă Lady Warford nu o izgonea din Londra.

– Dacă pot să intervin...

– Nu, Clevedon, nu poţi, zise Clara. Eu i-am spus să vină. Eu am convins-o. Nu mi-a lăsat nici o variantă. Nimic din ce mi-a propus nu se apropie nici pe departe de ce port eu în mod obişnuit, şi nu îmi vine să cred că sunt o astfel de provincială, că îmi lipsesc atât de mult gustul şi discernământul în materie de modă... Dar tu ştii că niciodată nu mi-a păsat prea mult de asta, iar mama a fost cea care mi-a dat mereu sfaturi. Acum mi se ordonă să arunc totul. Oare ce-o să-i spun mamei? Şi nu o să am nici o rochie verde! exclamă ea bătând nervoasă din picior.

– Trebuie să fie o nuanţă de albastru-verzui, zise Noirot uitându-se încruntată la potenţiala ei clientă. Văd o broderie *poult de soie*, cu un corsaj acompaniat de un şal spaniol din mătase blondă. Zicând acestea, îşi atinse umărul cu blândeţe. În timp ce arăta locul în care avea să stea şalul imaginar, degetul ei zăbovi unde el o atinsese în acea noapte, la masa de joc, când o ajutase să îşi pună şalul. Ducele îşi aminti mica intermitenţă din respiraţia ei şi triumful fierbinte pe care îl simţise pentru că, în sfârşit, reuşise să treacă de bariera pe care o ridicase. Dar asta stabilim mai târziu, continuă Marcelline. Deocamdată, aşa cum mi-aţi amintit de atâtea ori, purtaţi alb. Iar eu trebuie să vă repet că trebuie să fie un alb blând. Nu culoarea fildeşului, spuse ea făcând un gest de respingere către o rochie ce zăcea pe un scaun. Prea galben. Şi nici tipul acela de alb orbitor, arătă ea spre o altă rochie ce atârna pe spătarul unei canapele.

– Vorbind despre orbitor, interveni Clevedon. Putem să tragem draperiile? Am o durere cumplită de cap...

– Mă întreb de la ce ai căpătat-o, murmură Clara. Îndrăznesc să cred că e aceeaşi sursă care-l face să sufere şi pe Longmore. Ei bine, trebuie să înduri lumina. Doamna nu poate lucra pe întuneric.

– Credeam că e în stare să facă orice, bombăni Clevedon retrăgându-se în cel mai întunecat colţ al încăperii. Mi s-a lăudat, nu numai o dată, că este cea mai mare creatoare de modă din lume.

– Fără îndoială că este cea mai perfecţionistă, zise Clara. Mi-a arătat cum schimbă culorile aspectul tenului unei persoane. Am venit în această cameră pentru că are cea mai bună lumină la această oră, spuse ea şi făcu o pauză, încruntându-se. Dacă te doare capul, de ce eşti aici?

– Ţipai, răspunse el.

– Păi, e supărător când cineva îţi aruncă lucrurile. Am aflat că nu sunt atât de stăpână pe mine cum am crezut. Dar care e motivul vizitei tale? Ştii că tata nu e niciodată aici marţea, iar pe mama n-ai veni să o vezi, chiar dacă ar fi acasă, ceea ce nu se întâmplă, pentru că altfel doamna Noirot nu s-ar afla aici. Este secretul meu, să ştii.

– Am venit să te iau la plimbare. Oare întotdeauna fusese aşa de vorbăreaţă? se întrebă el.

– Dar, după cum vezi, nu sunt liberă. De ce nu mi-ai spus că intenţionai să vii?

– Ţi-am spus, sâmbătă.

– Nu mi-ai spus. Nu mi-ai acordat nici măcar cinci minute sâmbătă, nu ai bolborosit decât zece cuvinte către mine. Astăzi, evident, nu se poate.

– Aproape am terminat, anunţă Noirot.

– Nici pe departe, zise Clara. Acum trebuie să ne gândim la ce-i voi spune mamei.

Noirot reuşi să nu-şi dea ochii peste cap, ceea ce el consideră că era o dovadă de autocontrol supraomenesc.

Clara izbutise să-l scoată din sărite, şi nu sosise decât de câteva minute. Probabil că lui Noirot îi venea să o sugrume. Totuşi, expresia de pe faţa ei se îndulci.

– Spuneţi-i, milady, că o femeie nu poate visa ca un gentleman stilat – care a petrecut atâta vreme la Paris – să îi facă curte...

– Ce să-i facă? se amestecă ducele.

– ... atâta timp cât se îmbracă demodat, îngrozitor şi bătrânicios din cap până în picioare, continuă Noirot neluând în seamă întreruperea. Aveţi grijă să ţineţi capul sus când i-o spuneţi şi daţi de înţeles că asta ar trebui să fie evident pentru o persoană inteligentă. Iar dacă întâmpinaţi dificultăţi, simulaţi o criză de plâns. Aşa fac, de obicei, fetele răsfăţate.

– Dar eu nu fac niciodată aşa, spuse Clara şocată.

– Acum o clipă dădeai din picior, observă Clevedon. Te-ai şi îmbufnat.

– Ba nu!

– Aţi fost prea distrasă şi nu aţi remarcat acest lucru, zise Noirot. Oricum, permanent trebuie să aveţi maximă încredere în cauza pentru care luptaţi. Totuşi, trebuie să ne amintim că o astfel de reacţie e doar un mod de a capta atenţia publicului. Odată ce Domnia Sa va fi pe deplin atentă la dumneavoastră, trebuie să vă îndulciţi atitudinea şi să-i spuneţi următoarea poveste. Noirot îşi împreună palmele şi, în timp ce Clevedon şi Clara o priveau uimiţi, ochii i se umplură de lacrimi. Picăturile stăteau acolo, licărind, dar nu curgeau. Scânci: Dragă mamă, ştiu că nu doreşti să mă fac de râs în faţa cunoscuţilor. Şi aici, adăugă Noirot cu o voce normală, menţionaţi o persoană pe care n-o suportă. Şi când Domnia Sa vă va spune că totul e o prostie, aşa cum e posibil să facă, îi veţi reaminti de gentlemanul francez care s-a îndrăgostit nebuneşte de o femeie măritată...

– Nu e genul de lucru pe care Clara să...

– Te rog să o laşi să termine, îl dojeni Clara. Tu eşti cel care mi-ai prezentat-o pe această persoană agasantă, iar eu mi-am impus să sufăr ca să devin frumoasă.

– Dumneavoastră sunteţi deja frumoasă, spuse Noirot. De câte ori trebuie să v-o repet? Tocmai asta este atât de enervant. Un diamant perfect trebuie să aibă montura perfectă. O operă de artă trebuie să aibă rama perfectă. O...

– Da, da, dar ştim că acest argument nu va funcţiona la mama. Ce era cu gentlemanul şi cu femeia măritată?

– Prietenii lui au încercat să-l facă să se răzgândească, l-au implorat... totul în van, spuse Noirot. Apoi, într-o noapte, la o petrecere, femeia l-a rugat să o ajute să îşi prindă şalul. El s-a grăbit să-i facă pe plac, imaginându-şi atingerea moale a caşmirului, mirosul femeii pe care o iubea accentuând perfecţiunea ţesăturii... Clevedon îşi aduse aminte de parfumul lui Noirot, de senzaţia ce se trezise în el, în urmă cu doar câteva minute, când îi ţinuse în mâini boneta. Rememoră felul în care îi adulmecase pielea, cu faţa aproape de gât... Se trezi la realitate auzind continuarea: Un şal de caşmir de o fineţe incredibilă. El a atins materialul, dar, oroare! Nu era caşmir. Era blană de iepure! Dezgustat până la refuz, a părăsit-o pe loc pe tânăra femeie.

Clara se holba, nevenindu-i să creadă.

– Mă prostiţi, spuse ea.

Clevedon reuşi să se adune şi zise:

– O să găseşti povestea în cartea doamnei Morgan despre Franţa. S-a petrecut acum ceva vreme, dar esenţa rămâne. Să fi văzut faţa prietenului meu, Aronduille, când l-am întrebat dacă este important ce poartă o femeie! Aş vrea să-i fi auzit pe el şi pe prietenii lui vorbind despre asta, citând din filosofi, contrazicându-se cu privire la Ingres, Balzac, Stendhal şi David, la artă şi modă, la însemnătatea frumuseţii şi aşa mai departe.

Clara se uită la el şi apoi se întoarse către Noirot.

– Bine, o să afirm că totul e din vina lui Clevedon, care este infernal de mofturos, mai rău chiar decât Longmore.

– Clara, n-ar fi mai bine dacă...

– Dar ce o să port la Almack mâine-seară? întrebă ea. Mi-aţi desfiinţat toate rochiile!

„Almack", se gândi ducele. Altă seară plictisitoare petrecută printre aceiași oameni, unde trebuia să o smulgă pe Clara dintre hoardele de admiratori și să danseze cu ea. Și orice avea să poarte, va fi fost atins de Noirot. Zise:

– Din moment ce nimeni nu a fost omorât, iar eu se pare că sunt în plus...

– Nicidecum, Înălțimea Voastră, spuse Noirot. Ați ajuns la țanc. Domnișoara a fost remarcabil de răbdătoare și de deschisă, ținând cont că i-am răvășit universul.

– Asta ați și făcut! se plânse Clara.

– Înălțimea Sa a venit să vă scoată la o plimbare. Aerul curat este exact ce vă trebuie după o dimineață și o după-amiază în care ați fost greu încercată.

– Dar Almack...

– O să vă trimit mâine o rochie, promise Noirot. Eu sau una dintre surorile mele o să v-o aducem personal, nu mai târziu de șapte seara, când vom face ultimele retușuri necesare. Rochia va fi perfectă.

– Dar mama...

– Ați rezolvat deja cu ea. Faceți așa cum v-am sugerat.

Clara se uită la Clevedon.

– Este cea mai dictatoare ființă, zise ea.

– Înălțimea Sa a avut bunătatea de a-mi aduce la cunoștință acest defect de caracter, spuse Noirot aruncându-i o privire ducelui. Am de-a face în fiecare zi, șase zile pe săptămână, cu femei care doresc să fie la modă. Trebuie să domin, altfel risc să fiu dominată.

A, asta era cheia: sinceritatea dezarmantă, îmbunătățită cu o tentă de umor.

Era mai presus de orice!

– Deocamdată m-am săturat să fiu dominată, spuse Clara. Clevedon, te rog să mai ai răbdare câteva minute și o să fiu bucuroasă să ies la aer cu tine. Promit să mă întorc într-o clipă. Doamna Noirot mi-a lăsat doar câteva lucruri pe care nu le consideră îngrozitoare, astfel că servitoarei mele n-o să-i fie greu să-mi aleagă ținuta.

Se îndreptă către ușă și ezită o clipă, apoi ieși cu expresia cuiva care s-a hotărât.

*

Obținuse exact ceea ce își dorise, își spuse Marcelline. Mai mult decât ceea ce sperase. Nici măcar nu trebuia să mai aștepte logodna. O avea deja pe Lady Clara și, împreună cu ea, o comandă de proporții.

Seara următoare, crema înaltei societăți avea să o admire pe Lady Clara Fairfax într-o creație marca Noirot. Magazinul ei avea să fie în curând cea mai cunoscută casă de modă din Londra.

Marcelline reușise tot ce își propusese când plecase la Paris în urmă cu o lună, ba chiar mai mult decât atât. Nu putea fi mai fericită.

Se gândi la toate acestea în timp ce se apucă să sorteze diverse lucruri pe care le respinsese din garderoba lui Lady Clara.

– O să le arzi? se auzi vocea lui Clevedon din colțul în care se retrăsese.

– Cu siguranță nu, răspunse ea.

– Dar nu au nici o valoare. Nu aș fi observat niciodată defectele alegerii culorilor înainte să-mi otrăvești mintea. Totuși, chiar și eu pot să remarc o croială sau o cusătură prost realizată.

– Pot fi transformate, zise Marcelline. Mă ocup de un așezământ caritabil pentru femei. Lady Clara a fost atât de generoasă încât să-mi doneze jumătate dintre lucrurile respinse pentru fetele mele.

– Fetelor tale? Tu... tu ești o filantroapă? întrebă el râzând.

Și-ar fi dorit să arunce cu ceva în el.

Cu un scaun. Sau cu ea însăși. Dar acum vorbea caracterul tipic al familiei Noirot.

Era un bărbat superb. Mișcările lui îi lăsau gura apă. Nu era drept că nu-l putea avea fără complicații. În pat sau într-o trăsură, ori rezemată de un perete... Nu conta că era leneș, infatuat sau ignorant. Dacă s-ar fi putut

folosi de el şi apoi să-l abandoneze, aşa cum obişnuiau să facă bărbaţii...

Dar nu putea. Şi se folosise deja de el, deşi nu în acel mod. Îl folosise într-un mod mult mai important. Şi obţinuse ceea ce îşi dorise.

O servitoare intră, iar Marcelline îi dădu câteva indicaţii. Când aceasta ieşi cu un teanc de haine, tânăra femeie nu continuă conversaţia, căci nu voia să-l lase să o tulbure. Era foarte, foarte fericită. Îşi îndeplinise scopul propus.

– Despre ce fete e vorba? se interesă el. O să-i spun secretarului meu să facă o donaţie.... Dacă vor realiza ceva din rochiile acelea, o să o merite.

– Societatea Croitoreselor pentru Educaţia Femeilor Nevoiaşe. Ar fi putut adăuga informaţia că ea şi surorile ei o întemeiaseră cu un an în urmă. Învăţaseră, la o vârstă fragedă, mai multe decât ar fi vrut să afle despre viaţa grea şi despre dificultăţile întâmpinate de o femeie nevoită să-şi câştige traiul. Dar trecutul ei era un secret ţinut sub cheie. Unele dintre fetele noastre devin servitoare, explică ea. Majoritatea îşi găsesc de lucru pe post de cusătorese, meserie de care este mereu nevoie, în special în perioadele de doliu.

Din fericire pentru ele, la curte erau numeroase ocazii de doliu, din cauza tendinţei membrilor familiei regale britanice de a se căsători cu rudele lor de pe Continent.

Valetul intră, urmat de un servitor ce ducea o tavă cu gustări menite să uşureze aşteptarea Înălţimii Sale.

Marcelline era lihnită. Se ţinuse după Lady Clara încă de dimineaţă şi nu i se oferise nimic de mâncat sau de băut. Amărâţii de meşteşugari nu meritau să fie hrăniţi...

O, fata asta nu se mai îmbrăca odată? Cât timp putea să-i ia să îşi lege o bonetă şi să arunce un şal pe umeri? Ţinând cont de neliniştea Clarei în legătură cu posibilitatea ca Marcelline să-i strice casa, n-ar fi trebuit să-i lase singuri mai mult de o jumătate de minut. Totuşi, abia dacă rămâneau între patru ochi, pentru că servitorii

intrau şi ieşeau mereu. Nu că Lady Clara ar fi avut de ce să îşi facă griji, cu servitori sau fără în preajmă.

Singurele planuri pe care le avea Marcelline vizau statura impunătoare a tinerei aristocrate – şi portofelele tatălui şi viitorului soţ. Cam asta era tot. Era foarte, foarte fericită.

Se lăsă o linişte prelungită, întreruptă numai de venirea şi de plecarea servitorilor.

Într-un final, Lady Clara îşi făcu apariţia.

Marcelline se opri din sortat ca să facă unele ajustări la boneta ei – nu era înclinată aşa cum trebuia să fie – şi apoi îi prinse şalul din caşmir într-o manieră ce o avantaja. Şalurile ei erau foarte frumoase. Nimeni nu o putea critica la acest capitol.

După ce o aranjă pe Lady Clara, Marcelline se îndepărtă, făcu o reverenţă şi se întoarse la treaba ei.

Fu conştientă de statura masivă a lui Clevedon care trecu foarte aproape de ea. Percepu zgomotul înfundat al cizmelor lui pe covor. Auzi murmurul vocii lui şi apoi râsul uşor al logodnicei sale.

Marcelline îşi făcu de lucru şi nu-i privi când ieşiră.

Odată ce plecară îşi spuse că făcuse o treabă excelentă, că nu rănise pe nimeni – un miracol, ţinând cont de tradiţia din familia sa – şi că avea toate motivele din lume să fie mulţumită.

*

În acea seară

Rochia pe care o returnase doamna Whitwood era aşezată pe tejghea. Clienta furioasă venise şi plecase de mai multe ori în timp ce Marcelline se ocupase de Lady Clara Fairfax la reşedinţa familiei Warford. Sophy era în stare să-l calmeze până şi pe Attila Hunul. Rochia avea să fie refăcută.

Preţul stătea numai în muncă – cel mai mic dintre costurile aferente producerii unei rochii. Era însă un timp

pe care Marcelline, surorile ei şi croitoresele l-ar fi putut folosi pentru alte comenzi.

Dacă lucrurile aveau să continue în acest ritm, riscau să fie ruinate. Nu numai că nu-şi permiteau să refacă încontinuu rochiile, dar nu puteau permite denigrarea reputaţiei lor.

Marcelline studia rochia, gândindu-se la transformările posibile.

– Cine a lucrat la ea? o întrebă pe Pritchett, cea mai veche dintre cusătorese.

– Doamnă, dacă există vreo greşeală vina este a mea, o asigură Pritchett. Eu am supravegheat fiecare cusătură. Totuşi, doamna se poate convinge. Este întocmai cum s-a cerut.

– Într-adevăr, iar detaliile, după cum bine ştii, au fost create de mine, zise Marcelline. Este foarte ciudat că a apărut altă rochie cu detalii asemănătoare. Unghiul şi distanţa dintre pliurile corsajului au fost invenţia mea. Ce curios că o altă croitoreasă a avut exact aceeaşi idee, la acelaşi stil de rochie.

– O întâmplare foarte nefericită, doamnă, spuse Pritchett. Totuşi, s-ar putea spune că a fost un miracol că nu am avut astfel de probleme până acum, dacă ţineţi cont că luăm tot felul de fete, practic, de pe străzi. N-ar trebui să fie lipsite de recunoştinţă. Dar unele dintre ele habar n-au de asta. Nu au fost învăţate niciodată să deosebească binele de rău, să ştiţi. O să fiu bucuroasă să lucrez până târziu – oricât de târziu va fi necesar – ca să refac rochia, dacă doriţi acest lucru.

– Nu, vreau să fii în formă mâine-dimineaţă. Rochia de bal pentru Lady Clara Fairfax trebuie să fie gata până mâine-seară, la ora şapte fix. Vreau ca toate croitoresele să fie odihnite şi vioaie mâine. Mai bine veniţi mai devreme. Să zicem la opt, zise ea uitându-se la ceasul pandantiv. Trimite-le acasă acum, Pritchett. Spune-le că le vrem aici mâine-dimineaţă, la opt fix, pregătite pentru o zi aglomerată.

Foarte rar obişnuia să-şi ţină cusătoresele după nouă seara, chiar dacă atelierul era uneori îngrozitor de aglomerat de comenzi, cum se întâmplase când fiica doctorului Farquar se căsătorise în grabă, sau când doamna Whitwood se certase cu Dowdy şi venise într-o bună zi la Casa Noirot ca să îşi pună la punct ţinuta ei şi a celor cinci fete în vederea sosirii unei mătuşi foarte bogate.

Experienţa personală o învăţase că era mai bine să lucreze dimineaţa devreme. La căderea nopţii oboseala îşi spunea cuvântul, iar pleoapele cădeau. Atelierul era luminat natural, dar asta nu le era de nici un ajutor după apusul soarelui.

– Păi, doamnă, nu am terminat redingota doamnei Plumley.

– Nu o vrea până marţi, spuse Marcelline. Toată lumea să plece acasă şi să se pregătească pentru o zi lungă şi grea.

– Prea bine, doamnă.

Marcelline o privi ieşind din zona de prezentare.

Capcana pe care o întinsese împreună cu sora ei, cu o zi în urmă, era destul de simplă. Marcelline lăsase intenţionat să cadă în atelier schiţa unei rochii pentru doamna Sharp. În mod ciudat, nimeni nu o descoperise până în acea zi. La sfârşitul programului, fiecare obiect era la locul lui. Masa de lucru era impecabilă. Nu rămăseseră nici o bucăţică de aţă sau de fundă, nasturi sau degetare, pe masă, pe scaune sau oriunde în altă parte. Podeaua fusese bine măturată.

Una dintre cusătorese o observase cu siguranţă imediat ce intrase în magazin, în dimineaţa precedentă. Nimeni nu spusese nimic despre ea, dar când venise Sophy, schiţa dispăruse.

Apăruse abia în acea zi, de dimineaţă. Selina Jeffreys o găsise sub scaunul ei când sosise la muncă. Pritchett o certase pentru că se grăbise să plece seara şi lăsase mizerie. Făcuse scandal în legătură cu schiţa – munca patroanei lor nu trebuia niciodată să fie lăsată la întâmplare.

Dar Marcelline, Léonie şi Sophy examinaseră în întregime atelierul după ce croitoresele plecaseră acasă. Ştiau că locul lui Jeffreys fusese la fel de curat

şi de ordonat ca al celorlalte. Nu se aflase nimic sub scaunul ei sau sub al altcuiva.

Tocmai atunci uşa magazinului se deschise, iar clopoţelul sună.

Îşi ridică privirea de la rochie, iar inima i se strânse dureros.

Clevedon stătu pe loc o vreme, cercetând magazinul cu privirea, şi în cele din urmă o văzu. Se încruntă, apoi, cu o expresie îmbunată, se îndreptă către ea.

Răvăşită de figura prea frumoasă ca să fie reală, observă cu întârziere cutia mare din mâini.

– Înălţimea Voastră, zise ea făcând o reverenţă.

– Doamnă Noirot, spuse el şi aşează cutia pe tejghea.

– Nu poate fi rochia cea nouă a lui Lady Clara. Sophy mi-a spus că Domnia Sa a fost încântată.

– De ce naiba aş aduce înapoi ce a cumpărat Clara? întrebă el. Nu sunt servitorul ei. Asta este pentru Erroll.

Inima lui Marcelline bătu mai rapid, acum de furie. Era conştientă că faţa îi ardea. Probabil că nu se vedea la exterior, dar nici măcar nu-i păsa.

– Du-o înapoi, zise ea.

– În nici un caz. Am făcut nişte eforturi colosale. Nu ştiu nimic despre copii şi n-o să îţi vină să crezi câte tipuri de...

– Nu-i poţi da cadouri fetei mele, îi spuse Marcelline.

Ducele săltă capacul cutiei şi scoase o păpuşă... Şi ce păpuşă! Avea părul negru, cârlionţat, şi ochii albaştri. Era îmbrăcată într-o rochie argintie cu dantelă, decorată cu perle.

– Nu o duc înapoi, zise el. Dă-i foc, dacă vrei.

În acel moment, Lucie intră pe uşa din spate. Se opri la vederea păpuşii care se încăpăţâna să nu intre la loc în cutie. Cu siguranţă că se uitase de la fereastra de sus, aşa cum făcea întotdeauna, şi recunoscuse trăsura lui frumoasă. Avea numai şase ani. Ar fi fost prea mult dacă i-ar fi cerut să refuze darul.

Ochii ei se măriră. Totuşi, izbuti să spună:

– Bună seara, Înălţimea Voastră. Făcu apoi o reverenţă. În tot acest timp însă, nu-şi luă ochii de la cutie. Ia uite, ce păpuşă frumoasă, remarcă ea. Cred că e cea mai frumoasă păpuşă pe care am văzut-o în viaţa mea.

În toţi cei şase ani ai ei.

– O să plăteşti usturător pentru asta, şopti Marcelline. Nu-i aşa că e frumoasă? i se adresă ea apoi fetiţei. Eu nu mă pricep prea bine la astfel de lucruri...

– O, da, răspunse Lucie apropiindu-se. Nu e o păpuşă obişnuită. Ochii ei sunt din sticlă albastră. Faţa e foarte reală, iar părul este atât de frumos încât cred că este adevărat.

– Poate vrei să o ţii în braţe, spuse Clevedon.

– O, da!

Se îndreptă către el, apoi ezită şi se uită la Marcelline.

– Pot, mamă? întrebă cu cea mai dulce voce posibilă.

– Da, răspunse femeia.

Nu putea să zică altceva. Era încăpăţânată şi practică, iar orice mamă şi-ar fi dat seama că astfel se crea un precedent teribil şi că reputaţia avea să-i fie compromisă. Dar ar fi fost un gest nemilos să-i refuze fetiţei ei – şi oricărui alt copil – un asemenea dar, mai ales după ce apucase să-l vadă şi ţinând cont că nu făcuse nici o boacănă ca să primească o astfel de pedeapsă.

Era o mamă severă. Trebuia să fie. Dar prea multe cruzimi îi marcaseră copilăria. Era o moştenire pe care nu voia să i-o transmită fiicei ei.

Clevedon se aplecă spre Lucie şi îi înmână păpuşa cu un gest solemn. Imitându-l, ea o luă şi îşi ţinu respiraţia ca şi cum ar fi fost convinsă că era fermecată şi că ar fi putut dispărea într-o clipă.

– Cum o cheamă? întrebă ea.

– Habar n-am, răspunse el. Am crezut că poate ştii tu.

„Ce manipulator nenorocit!"

Lucie se gândi puţin.

– Dacă ar fi păpuşa mea i-aş spune Susannah.

– Cred că i-ar plăcea să fie păpuşa ta. Dacă e posibil, zise Clevedon privind-o pe Marcelline.

Deşi era captivată de păpuşă, Lucie intui cui trebuia să-i ceară voie.

– A, dacă mama e de acord? Mamă, vrei? Vrei să fie păpuşa mea?

– Da, murmură Marcelline.

Ce alt răspuns i-ar fi putut da, blestemat să fie el?!

– Săru' mâna, mămico! Lucie se întoarse către Clevedon cu o privire menită să-i frângă inima. Ceea ce Marcelline spera că tocmai se petrecuse. Vă mulţumesc, Înălţimea Voastră. O să am mare grijă de ea.

– Ştiu că o să ai, zise el.

– I se mişcă mâinile şi picioarele, vedeţi? zise Lucie şi îi demonstră. Nu trebuie să poarte doar o rochie. Asta e frumoasă, dar ea e ca o prinţesă, iar prinţesele trebuie să aibă o garderobă mare. Mama şi mătuşile mele o să mă ajute să-i croiesc tot felul de ţinute. O să-i fac rochii de dimineaţă, de plimbare, cea mai frumoasă rochie de mers cu trăsura, dar şi o redingotă albastră, care să se asorteze cu ochii. Data viitoare când o să veniţi, o să le vedeţi.

„Data viitoare când o să veniţi."

– De ce nu o iei pe Susannah sus ca să le-o prezinţi mătuşilor tale? propuse Marcelline. Am ceva de discutat cu Înălţimea Sa.

Lucie ieşi, ţinând la piept păpuşa ca şi când ar fi fost un bebeluş.

Clevedon se ridică şi o urmări îndepărtându-se prin uşa din spate a magazinului.

Zâmbea... un zâmbet pe care Marcelline nu-l mai văzuse până atunci. Nu semăna cu surâsul şarmant şi seducător sau cu acela pe care îl afişa când se simţea victorios. Era un zâmbet de ataşament, meditativ, căruia nu-i putu rezista. O cuceri şi o înmuie mai rapid decât oricare dintre celelalte zâmbete pe care i le arătase el mai înainte. Acest lucru nu făcu altceva decât să o înfurie şi mai tare.

– Clevedon, începu ea.

El se întoarse, iar zâmbetul îi dispăru.

– Nu mă poţi condamna, zise el. M-a captivat mai mult decât mama ei...

– Are şase ani!

– Amândouă aţi reuşit să mă captivaţi. Ce puteam să fac? E doar o fetiţă. De ce nu ar trebui să primească o păpuşă?

– Are păpuşi! Ţi se pare cumva că este neglijată? Că este privată de ceva? Este fata mea şi am grijă de ea! Asta nu are nimic de-a face cu tine. Nu ai nici o obligaţie să-i cumperi păpuşi. Ce-o să creadă Lady Clara despre asta? Ce-o să zică prietenii tăi din înalta societate când o să audă că i-ai făcut daruri fetiţei mele? Ştii că o să se afle. Lucie le va arăta păpuşa croitoreselor, iar ele vor povesti cunoştinţelor şi vorba se va răspândi într-o clipă. Crezi că bârfele astea vor ajuta cu ceva afacerii mele?

– Numai la asta te gândeşti. La afacerea ta.

– E viaţa mea, căposule! Aşa îmi câştig eu existenţa, zise ea arătând cu mâna prin magazin. Poţi să pricepi acest concept simplu? Câştigarea existenţei?

– Eu nu...

– Aşa îmi hrănesc, îmi îmbrac, îmi adăpostesc şi îmi educ fiica, mai zise ea, furioasă. Aşa îmi întreţin surorile. Ce trebuie să fac să înţelegi? Cum poţi să fii atât de orb, atât de obtuz, atât de?...

– O să mă înnebuneşti, zise el. Oriunde mă întorc, eşti acolo.

– Este incredibil de nedrept! Şi eu, oriunde mă duc, dau peste statura ta impunătoare!

– *Strici totul.* Mă chinui de atâta vreme să o cer pe Clara şi de fiecare dată când mă hotărăsc să o fac...

– Te hotărăşti?

– De fiecare dată, continuă el fără să o ia în seamă, tu eşti acolo. M-am dus la Casa Warford astăzi ca să-i fac curte, cum ai spus tu atât de poetic. Dar o aduseseşi într-o asemenea stare încât nu am putut purta o conversaţie cum se cuvine cu ea, iar tot discursul meu, pentru compunerea căruia am pierdut o jumătate de oră, mi s-a evaporat din cap.

Uşa din spatele magazinului se deschise din nou, iar Léonie intră.

– O, Înălţimea Voastră, spuse ea mimând foarte bine surprinderea, deşi mai mult ca sigur că le auzise de pe scară vocile.

Marcelline spera că toate cusătoresele îi urmaseră indicaţiile şi plecaseră mai devreme acasă, altfel ar fi avut acum motive serioase de bârfă.

– Tocmai pleca, o informă Marcelline.

– Nu, nu plecam, răspunse el.

– Este ora închiderii şi ştim că nu vrei să cumperi nimic de la noi.

– Poate că o să cumpăr.

– Léonie, te rog să încui tu în locul meu, spuse ea, după care adăugă în direcţia lui: eu nu ţin magazinul deschis toată noaptea ca să-ţi fac ţie pe plac.

– Intenţionezi să mă scoţi cu forţa în stradă?

Putea să-i dea una şi să-l lase inconştient. Apoi ea şi surorile ei aveau să-l scoată pe aleea din spatele magazinului. Nu ar fi fost pentru prima oară când erau nevoite să scape de un bărbat deranjant.

– Eşti prea mare, să te ia naiba! zise ea. Dar o să stabilim unele lucruri, o dată pentru totdeauna.

capitolul 10

„Despre căsătoriile din înalta societate. Se prefigurează o căsătorie între domnul Vaughan şi Lady Mary Anne Gage, sora lordului Kenmare. Se spune că vicontele Palmerston şi bogata doamnă Thwaites îşi vor uni în curând destinele."

Jurnalul Curţii, sâmbătă, 25 aprilie 1835

Marcelline ieşi furioasă pe coridor, trecu pe lângă scară şi păşi prin uşa deschisă a atelierului unde o întâmpină o dezordine de neimaginat. Mesele de lucru erau acoperite cu bucăţi de materiale, degetare, aţe şi perniţe de ace. Podeaua era plină de resturi. Scaunele

se aflau în locurile în care fuseseră împinse de ocupante. Totul arăta ca şi cum cusătoresele ieşiseră din încăpere în goană sau fuseseră alungate de cineva.

Nu avea timp sau chef să se minuneze la vederea acestui haos. Acum nu îşi permitea să pună totul cap la cap. Starea în care se afla încăperea făcea parte din lungul şir de momente grele prin care trecuse de-a lungul unei zile epuizante, în care fusese nevoită să îşi muşte limba şi să rămână calmă în faţa prostiei, a neobrăzării şi a proastei creşteri. O zi în care îşi pusese toate poftele în cui şi îşi dăduse toată silinţa să iasă învingătoare şi, totodată, să fie pe placul tuturor. Avea să se ocupe mai târziu de cea mai mică dintre toate greutăţile.

Mai întâi, Clevedon.

Se întoarse să-l înfrunte. Îşi sprijini mâinile de marginea mesei de lucru aflate într-o neorânduială enervantă.

De obicei se mândrea cu ordinea şi curăţenia magazinului ei, ce contrastau uimitor cu perioada copilăriei petrecută în casa părinţilor ei – sau locul ce trecea drept casa lor. Dar opinia lui nu conta, îşi spuse în sinea ei. Cum putea el să îşi dea seama de diferenţa dintre cum ar fi trebuit să arate atelierul şi cum arăta în acel moment? Şi de ce i-ar fi păsat de aşa ceva?

– Nu vreau să mai vii aici, se răsti ea. Niciodată!

– Îmi convine, răspunse el. Este ultimul loc din lume unde aş vrea să pun piciorul.

– Nu-i vei mai cumpăra fetei mele alte cadouri.

– De ce crezi că aş face-o?

– Pentru că este o obrăznicătură mică şi şmecheră, care ştie cum să-i joace pe degete pe bărbaţi.

– La fel ca mama ei.

– Da, eu sunt şmecheră şi te-am jucat pe degete. Dar am terminat cu asta. Tot ce vreau acum este să vă văd logodiţi.

„Mincinoaso!"

– Tocmai din cauza ta nu suntem logodiţi.

– Din cauza mea? întrebă ea râzând batjocoritor. Îşi bătea joc de el. Îşi bătea joc de ea. Nu sunteţi logodiţi

din cauza ta. De ce nu-i declami acelei fete frumoase discursul pe care l-ai repetat atât de atent? Discursul căruia i-ai alocat aproape o jumătate de oră... o jumătate de oră pentru cea mai importantă întrebare din viața ta...

– Clara nu are nevoie de...

– Dar de ce ai face vreun efort din moment ce iei de bun tot ceea ce ai? Ești obișnuit să obții orice vrei și îți pierzi interesul imediat ce capeți lucrul respectiv.

– O iubesc, spuse el. Am iubit-o de când era copilă. Dar tu...

– E vina mea, nu-i așa? Eu sunt demonul care îți distruge fericirea? Uită-te la tine! Ca toți bărbații, râvnești la ceea ce nu poți avea. Ca toți bărbații, ești captivat – ba chiar obsedat – până când obții acel lucru. Ai venit aici în seara aceasta pentru că nu poți gândi limpede, pentru că te înnebunește ideea că nu poți dobândi ceva ce îți dorești atât de mult.

Expresia feței lui se întunecă, iar ea îi văzu degetele strângându-se în pumn.

– Dacă-ți închipui că e vorba de tine, te înșeli, zise el. Nu te vreau. Dar tu mă vrei pe mine, și prin asta îmi stârnești mila.

În interior simți cuvintele lui ca și cum ar fi fost izbită de un perete. Capul îi zvâcni, iar durerea o săgetă adânc.

Îl voia. Își dorea să fie din nou femeia ce zdrobea inimi, pe care el o iubea atât de mult. Voia să fie altcineva: o femeie care conta pentru el și pentru cei care i se păreau importanți, în locul unei ființe de nimic, ce putea fi folosită și apoi aruncată. Își dorea să recapete tot ceea ce familia ei îi luase, fiecare oportunitate pe care o irosise, și să repare toate dezastrele ce fuseseră înfăptuite cu mult, mult timp în urmă, cu câteva generații înainte să se nască ea.

La exterior însă, nici nu clipi.

– Atunci mai trimite-mi cliente, spuse ea. Pentru mine banii reprezintă o alinare în orice situație dezastruoasă.

Îi auzi respirația profundă.

– Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă el. Ești o adevărată împielițată!

– Și tu ești un înger? îl întrebă râzând.

Ducele traversă camera și în acea clipă Marcelline intui ce avea să se întâmple. Dar era o împielițată, la fel ca el, și nu făcu altceva decât să se țină tare. Se sprijini mai bine de masă, provocându-l, provocându-și autodistrugerea.

*

Clevedon se apropie de ea și privi în ochii săi negri, strălucitori. Cu o licărire batjocoritoare, îl tachinau, așa cum făcuse mai devreme vocea ei când îl criticase pentru că se mințise pe sine și pe toți ceilalți din jur.

Nu era un înger, trebuia s-o recunoască. Fugise de responsabilitate și de plictiseală. Fugise de filantropie și de datorie. Era exact ca tatăl lui, omul pe care se luptase cu disperare să nu-l imite niciodată.

Plecase din țară ca să se descopere pe sine. Se stabilise la Paris pentru că acolo putea fi liber, așa cum nu putea fi vreodată în Anglia. La Paris, pofta lui de plăceri și senzații noi nu le făcea nici un rău celor pe care îi iubea.

Noirot nu răspândea decât dezastru în jurul ei. Peste tot. Era o alegere complet greșită pentru el din toate punctele de vedere și în special nepotrivită în acel moment. De ce nu o întâlnise în urmă cu un an sau cu trei ani?

Dar, când se uită în ochii ei, binele și răul nu mai însemnau nimic. Ei doi erau la fel, se atrăgeau reciproc, și o dorea. Iar ea, care îl citea atât de ușor și de corect, nu făcuse decât să rostească un adevăr dureros după altul.

Da, avea să o dorească până când o cucerea. Apoi totul avea să se termine, iar el se putea elibera.

Îi prinse fața în palme, o ridică și își apropie gura de a ei. Ea își întoarse capul, întrerupând sărutul. Îi urmări gura de-a lungul obrazului, către ureche și mai jos. Parfumul ei se ridica de pe gât pătrunzând în aerul pe care el îl respira și în tot ceea ce știa că îi aparținea ei.

– Prostule, şopti ea. Prostule.

– Da, zise el.

O luă în braţe şi o trase de lângă masă, apropiind-o de el.

Era atât de bine, încât nu mai conta că făcea o greşeală enormă. Simţea pe palme căldura spatelui ei şi corpul suplu ce se mula de al lui ca şi cum ar fi fost croit special pentru el, într-un atelier infernal al lui Belzebut.

Prins şi captiv. Căldura îi străbătu corpul, iar raţiunea i se lăsă cuprinsă de flăcări.

Era tot ceea ce-şi dorise: posesia.

Imagini arzătoare îi apărură în minte – răceala cu care îl părăsise la Operă... bărbaţii care se loveau unul de altul când ea trecea pe lângă ei... felul în care îşi întorcea capul... mişcarea graţioasă a evantaiului pe care îl folosea ca să-şi scoată în evidenţă rochia... gestul uşor al mâinii cu care îşi atinsese umărul în locul în care el o mângâiase... Toate acestea şi mai multe, fiecare moment pe care îl petrecuse în compania ei, toate i se învârteau în minte şi îi goneau prin vene când o ţinea în braţe.

Asta îşi dorise. Să o ţină. Să o păstreze. „A mea." Fără să gândească, la fel ca o brută.

Îndepărtă totul cu o mână. Bucăţi de materiale, resturi de dantelă, funde şi aţe plutiră în jos, în timp degetarele şi nasturii zăngăniră pe podea.

O ridică pe masă.

Marcelline îşi puse o mână pe pieptul lui ca să-l îndepărteze. El îşi aşeză o palmă peste mâna ei şi o ţinu acolo, deasupra inimii care bătea cu putere. Îi ridică bărbia şi o privi fix, provocator. Se uită în ochii ei mari şi negri, întunecaţi ca noaptea. Acolo voia să fie acum, pierdut în întuneric, în locul acela misterios care era Noirot.

Tânăra femeie îşi eliberă mâinile, îl apucă de păr şi îi trase capul spre ea. Îşi încolăci picioarele în jurul coapselor lui şi îl sărută în felul acela sălbatic al ei, cu întreaga fiinţă, cerând în schimb acelaşi lucru de la el.

O sărută sălbatic, flămând, în timp ce mâinile se mişcau lacome pe trupul ei, dorind-o, dorind-o la nesfârşit.

Se stăpânise prea mult timp. Se scurseseră doar câteva săptămâni de când o întâlnise, dar i se părea o eternitate de când o dorea. Părea că trecuse o veşnicie de când se hrănise cu vise, cu fantezii şi cu amintiri care-l hăituiau zi şi noapte. Acum nu mai visa. Acum era, în sfârşit, treaz, după ce trăise o viaţă ca un somnambul.

Sub palmele lui, mătasea, muselina şi dantela foşneau intim, invitându-l să o posede. Dar pretutindeni dădea peste obstacole, straturi peste straturi ale afurisitei de rochii ce se interpuneau între mâinile lui şi pielea ei.

Îşi trecu palmele peste corsaj căutând-o, amintindu-şi cu nesaţ de catifeaua şi de căldura ei. Îl exaspera faptul că nu o putea atinge aşa cum voia, lent. În ciuda căldurii înnebunitoare ştia că aveau puţin timp la dispoziţie, că nu aveau decât o clipă... Se întâlniseră la momentul nepotrivit şi nu erau destinaţi unul altuia, iar această unire fugară era tot ce i se oferea.

Nu era suficient timp.

Trase rochia şi juponul în sus şi îşi strecură mâna peste lenjeria din muselină. Simţi un impuls electric în palmă când atinse carnea moale... fierbinţeala ce încălzea ţesătura subţire... plinătatea dulce a coapselor ei...

Dar nu aveau destul timp.

Găsi intrarea spre comoară şi îşi strecură degetele înăuntru. În timp ce o mângâia, Marcelline scăpă un ţipăt scurt, pe care şi-l înăbuşi repede sărutându-l.

Ştia ce făcea. O parte din el îi spunea că locul în care se aflau era nepotrivit şi că totul era o nebunie. Îşi dădu seama că închisese uşa, dar nu o încuiase, astfel că putea intra oricine, oricând. Nu-i păsa defel. Totuşi, un gând continuă să-l îmboldească: „Grăbeşte-te, grăbeşte-te".

Era nebun şi ar fi trebuit să se simtă josnic. După atâta timp se comporta ca un şcolar care îşi dorea o fată şi profita de un scurt răgaz ca să o aibă.

Dar nu se putea opri.

Mâinile ei coborâră, îi desfăcură pantalonii, iar el gâfâi între buzele ei când ea îl atinse, când degetele îi apucară membrul tare şi se mişcară în sus şi în jos... Mintea i se întunecă şi nu mai simţi altceva decât nevoie şi căldură.

Îi dădu mâna la o parte şi o pătrunse. Ea scoase un alt ţipăt slab, pe care şi-l înăbuşi din nou rapid, şi apoi nu se mai auzi decât respiraţia lor, epuizată, aspră, în timp ce el se împingea în ea, aproape ca o brută, posedând-o, fără să gândească.

„A mea."

Simţi unghiile ce i se implântară în carnea braţelor, corpul tremurând în timp ce plăcerea o cuprindea, dar asta fu tot. Nu ţipă. Auzi numai sunetul respiraţiei ei rapide şi adânci.

Voia mai mult, mult mai mult, dar aşteptase atât, îşi dorise îndelung... Când muşchii ei se contractară cu putere în jurul lui, în timpul orgasmului, stăpânirea de sine îi cedă. Plăcerea îl cuprinse ca o fiinţă vie, trăgându-l către o prăpastie şi dincolo de marginea ei. Şi alunecă într-o dezlănţuire de triumf atât de strălucitoare, încât nici nu se gândi să se retragă.

Era prea târziu, prea târziu.

Percepu spasmele ei în timp ce plăcerea o cuprinse din nou, îi auzi ţipătul înăbuşit care-l trimitea în iad, simţi cum fericirea îl copleşea şi se revărsă în ea, într-un amestec de uşurare şi de bucurie dezlănţuită.

*

Marcelline nu voia să se agaţe de el, dar fu nevoită, altfel ar fi alunecat de pe masă şi s-ar fi prăbuşit. Inima i se liniştise după frenezia de mai devreme, iar acum bătea încet şi puternic, precum un baros în coastele ei.

Era o proastă, cea mai mare proastă din câte existau! Putea să fi trăit într-o fericită ignoranţă. Putea să fi presupus că toţi bărbaţii erau la fel, iar împreunarea nu reprezenta decât o supapă pentru nişte sentimente puternice şi o mare sursă de plăcere. Acum însă, aflase

că acest simplu act putea fi vulcanic, că lumea putea să înceapă şi să se termine în doar câteva minute, lăsând totul răvăşit în urmă, că universul putea fi distrus şi reconstruit astfel, că nimic nu avea să fie ca înainte.

Oricum, ziua îi oferise un necaz după altul. Ce mai putea însemna o catastrofă în plus?

Făcuse o greşeală fatală, dar nu era prima oară. Le supravieţuise altora, avea să supravieţuiască şi acesteia.

El o ţinea încă strâns, cuprinzându-i spatele cu braţele lui puternice. Simţi nevoia să-l îndepărteze. Trebuia să o fi făcut de mult, cel puţin în punctul critic. Ştia că nu putea spera ca bărbatul să-şi amintească să se retragă într-un astfel de moment. Dar nici pe ea nu se putuse baza. Visase să-l simtă înăuntru. Dorise să fie al ei şi numai al ei, chiar dacă doar o clipă. Numai de această dată. Şi nu voia să-i dea drumul. Nici măcar atunci.

Se lăsă învăluită de puterea şi căldura ce o înconjurau inhalându-i parfumul tipic masculin, tipic lui. Îşi lăsă obrazul să se frece de al lui şi, cumva, acest lucru i se păru mai intim decât orice altceva făcuseră înainte. Chiar dacă el se afla între picioarele ei, chiar dacă îi percepu membrul strecurându-se afară, chiar dacă simţi umezeala seminţei lui... pe care o vărsase în ea pentru că nu avusese prezenţa de spirit sau voinţa de a preveni acest lucru. Şi împreunarea lor sălbatică, disperată – nu s-ar fi putut spune că făcuseră dragoste – i se păru mai intimă decât dacă ar fi stat în pat, goi, bucurându-se unul de altul pe îndelete.

Dar era o proastă, iar acesta era începutul şi sfârşitul.

– Dă-mi drumul! zise ea cu vocea îngroşată. Clevedon îşi încleştă şi mai tare braţele, precum nişte cătuşe de fier. Dă-mi drumul, repetă Marcelline.

– Aşteaptă, spuse el. Aşteaptă.

– Nu avem timp. O să vrea să mă cheme la cină şi o să mă caute. Oricum, nu poţi rămâne. Nu poţi rămâne, insistă ea. Şi nu trebuie să te mai întorci.

Îl simţi tensionându-se.

– Nu o putem lăsa aşa.

– Nu trebuia să o începem.

– Acum e prea târziu.

– Gata. Eu am terminat cu tine, tu ai terminat cu mine.

Îl împinse, şi de data aceasta el îi dădu drumul. Îşi găsi batista şi se curăţă repede, apoi îşi trase în jos juponul şi rochia, pe când el îşi aranja hainele.

Dădu să coboare de pe masă, dar probabil că ducelui îi venea greu să se desprindă – sau, mai degrabă, terminase cu adevărat cu ea, iar atingerea ei nu mai reprezenta nimic – pentru că o prinse de mijloc şi o coborî la fel de uşor precum o urcase, de parcă ar fi fost un fulg.

Îşi aminti cât de uşor o ridicase pe Lucie din poală şi o depusese în braţele ei. Rememoră zâmbetul lui melancolic în timp ce se aplecase spre fetiţa ei. Simţi că i se usucă gâtul şi abia îşi reţinu lacrimile. Auzise, nu era sigură când sau unde, că el pierduse o soră la o vârstă fragedă...

Dar ce conta? Se îndreptă către uşă, îmbărbătându-se pentru momentul în care avea să-l vadă ieşind definitiv din viaţa ei. Auzi o lovitură.

Cu siguranţă că Léonie terminase demult de încuiat magazinul şi se asigurase că Marcelline nu va fi deranjată. Nimeni din casă nu s-ar fi putut afla jos în acel moment. Toată familia trebuia să fie sus, ocupată cu pregătirea cinei.

– Aşteaptă, şopti ea.

Se duse la uşă şi îşi apropie urechea de ea. Nimic.

– Am crezut că am auzit ceva, zise el încet. Erroll? Oare...

– Nu. Nu după ce închidem magazinul. Nu are voie jos, dar oricum nu ar veni. Îi este frică de întuneric. Taci, te rog.

Se auzi alt zgomot. Cineva era acolo, bâjbâind prin întuneric.

El se întinse către mâner.

– Mă ocup eu...

– Lasă prostiile, te rog, murmură ea. Tu nu ar trebui să fii aici.

Deschise uşa cu grijă. Se uită pe hol în direcţia din care venise sunetul. Văzu o lumină slabă în biroul micuţ în care Léonie ţinea registrele de contabilitate şi unde, în ultima vreme, depozitaseră schiţele lui Marcelline într-o cutie încuiată. Inima începu să-i bată cu putere.

Se strecură afară, pe holul întunecat. Auzind paşii lui uşori în spate, se opri şi îi făcu semn să rămână în atelier.

– Nu fi... începu el.

Îşi puse mâna pe gura lui.

– Trebuie să mă ocup eu de asta, şopti ea. Sunt afaceri. Este spioana noastră. O aşteptam.

*

Se simţea încă răvăşit.

Era singura scuză pe care o avea ca să o urmeze şi, ca orice scuză, îşi pierdu valabilitatea imediat. Nu trebuia să se afle în acel loc, cu siguranţă nu la acea oră, după ce magazinul fusese închis.

Dar magazinul... O spioană? Nu cumva îi spusese Clara ceva despre?...

Clara! Gândul la ea îl făcu să simtă un val rece de ruşine. Trădare. Îşi trădase logodnica, viitoarea soţie.

„Soţia mea, soţia mea", zise în gând. Îşi îndreptă eşarfa de la gât, ca şi cum astfel şi-ar fi putut repara greşeala.

Încercă să invoce imaginea ei, să prevadă viitorul – cel conform aşteptărilor lui dintotdeauna, singurul posibil. Avea să se însoare cu fata frumoasă şi dulce pe care o iubea încă de când era o copilă, fata cu ochi albaştri pe care o întâlnise când încă plângea după sora lui. Nu semăna deloc cu Alice, cu excepţia inocenţei înduioşătoare, a zâmbetului vesel pe care îl afişa când se uita la el şi a adoraţiei cu care îl privea.

Crezuse întotdeauna că se va însura cu Clara, că va avea grijă de ea şi că o va proteja pentru totdeauna. Dar, cu prima ocazie, fugise de ea şi se ţinuse la distanţă, iar

după trei ani şi mai bine cât îşi permisese toate plăcerile, încă nu era pe deplin satisfăcut.

Nu, trebuia să se întoarcă la ea. Pe de altă parte însă, ruşinea nu era îndeajuns de puternică încât să şteargă amintirea a ceea ce se întâmplase în urmă cu doar câteva minute şi senzaţia că Pământul se mutase de pe axa sa.

Nu conta. O avusese pe Noirot şi terminase cu ea.

Şi iată că stătea ca un idiot, în timp ce ea... Ce naiba punea la cale?

- Nu! ţipă cineva.

Păşi fără zgomot pe hol.

O lumină slabă, aflată la câţiva metri distanţă de atelier, scoase la iveală o uşă deschisă.

- Sper că te plăteşte bine ca să-mi înşeli încrederea, se auzi vocea lui Noirot. Pentru că nu o să mai lucrezi niciodată în domeniul ăsta. O să mă asigur de asta!

- Hm, nu-mi poţi face nimic, replică vocea ascuţită. Eşti terminată. Toată lumea ştie că eşti târfa ducelui. Toţi ştiu că îţi ridici fustele pentru el, chiar sub nasul miresei.

- Indiferent ce ştie sau nu ştie lumea, o să-mi dai înapoi caietul. Este o singură cale de scăpare, Pritchett. Şi nu o să treci de mine.

- Nu?

Se auzi alt zgomot, ca de mobilă răsturnată. Un zăngănit de vase sparte. Un ţipăt de furie.

Nu-i păsa de ce îi spusese Noirot, că se va ocupa ea de asta. Nu-i păsa că nu trebuia să fie văzut în acel loc. Dacă era doar o problemă de afaceri nu îl privea, dar lucrurile scăpaseră de sub control. Într-o clipă, celelalte femei aveau să audă zgomotul şi să coboare în fugă. Erroll putea să scape de doică şi să vină şi ea jos, riscând să fie rănită de vreun proiectil rătăcit.

Toate acestea îi trecură prin minte în timp ce avansa tiptil către pragul încăperii. Un obiect - un bol sau o vază ori ceva asemănător - ţâşni prin deschizătura uşii şi se sparse de perete, la doar câţiva centimetri de capul lui. Dădu buzna în cameră la timp ca să vadă o femeie aruncând o călimară spre Noirot. Când se feri, aceasta se împiedică de un scaun ce fusese dărâmat şi căzu.

Auzi o altă bufnitură şi observă o lampă ce se răsturnase pe birou; flăcările ajunseseră deja la vrafurile de hârtii din apropiere. Într-o clipă focul, se întinse către draperii şi o luă în sus cu rapiditate.

Femeia ieşi în fugă pe lângă el. Nu avea timp de ea.

Noirot se lupta să se ridice în timp ce focul se apropia ameninţător de rafturile cu acte şi cărţi. Un colţ al camerei era deja în flăcări.

Mintea îi zbură la materialele pe care le văzuse în zona de prezentare a magazinului. Cu siguranţă, în magazii şi în ateliere erau şi mai multe maldăre de cutii şi ţesături uşor inflamabile.

Flăcările erau prea mari ca să le stăpânească.

Se hotărî într-o fracţiune de secundă. Nu avea sens să încerce să stingă focul. Riscau să fie prinşi în infern în doar câteva minute.

*

Ţinând strâns portofoliul preţios, Pritchett ieşi în curte prin uşa din spate, fără să privească înapoi, şi se îndreptă spre Cary Street. Abia atunci se opri să-şi tragă sufletul. Văzu fumul ridicându-se din magazin şi simţi un junghi. Spera că fetiţa nu păţise nimic.

Plănuise totul cu mare atenţie, însă doamna stricase totul cu decizia ei de a le trimite pe croitorese acasă mai devreme. Pritchett le gonise spunând că se va ocupa ea de curăţenia atelierului.

Când ducele sosise, spusese o rugăciune de mulţumire. Sperase că o va ţine ocupată pe doamnă o vreme. Dar totul luase o turnură neaşteptată, iar acum nu numai doamna era la curent cu faptele ei, ci şi Înălţimea Sa.

Nu conta. Banii de la doamna Downes aveau să-i asigure un nou început în altă parte. Cu numele schimbat, Frances Pritchett nu avea să fie recunoscută de nimeni.

Se uită din nou în sus. Fumul se ridica deasupra acoperişurilor, către cerul înstelat, ca un nor negru prevestitor de furtună.

*

Marcelline văzu flăcările şi se holbă la ele şocată, nevenindu-i să creadă. Apoi ţipă:

– Lucie!

Clevedon, care o târa spre uşă, percepu ţipete de la etaj. Surorile auziseră zgomotul sau simţiseră fumul.

– Afară! ţipă el. Toată lumea afară! Acum! De sus se auziră bufnituri şi zăngănit de vase. Mai multe ţipete. Toată lumea! repetă el urlând.

Marcelline se îndreptă către scară. El o trase înapoi.

– Lucie! ţipă ea. Auzi mai multe zgomote de sus. De ce nu coboară? Oare flăcările urcaseră atât de repede? Erau prinse acolo? Lucie! Dar el o trăgea şi o împingea de-a lungul holului către uşa din faţă. Nu! răcni ea. Fata mea!

– Vin, o potoli ducele. Apoi se auziră paşi pe trepte şi voci. Strigă din toate puterile: Afară, afară, toată lumea! Repede! Noirot, pentru Dumnezeu, du-le afară! Era întuneric, fumul umpluse deja holul şi nu le putea vedea, dar le auzi vocile. Afară! ţipă el disperat împingând-o.

Marcelline ieşi şi abia atunci, când erau cu toţii afară, dincolo de fumul dens şi de confuzia creată, descoperi că Lucie nu era cu ei.

– Unde e Lucie? urlă ea peste hărmălaia creată de vacarmul vecinilor panicaţi, de zgomotul trăsurilor şi de nechezatul cailor.

– Era cu noi.

– Era aici.

– A fost cu mine, doamnă, spuse Millie. Dar a fugit... am crezut că fuge la dumneavoastră.

„Nu! Nu!"

Marcelline se uită la clădirea în flăcări. Mintea ei refuză să conceapă grozăvia.

– Lucie! ţipă ea.

Surorile strigară şi ele.

Strada se umpluse de curioşi. Privirea ei cercetă rapid mulţimea, dar nu, nu era nici urmă de fetiţă. Şi pe bună dreptate. Lucie era fricoasă noaptea. Nu ar fi alergat într-o mulţime de străini.

– Păpuşa! ţipă Sophy. Voia să ia păpuşa.

– Dar nu se putea duce înapoi, îngăimă Léonie foarte panicată.

Marcelline dădu să alerge spre magazin. Surorile ei o prinseră. Se luptă cu ele.

– Marcelline, uite, zise Sophy cu vocea sugrumată.

Flăcările cuprinseseră ferestrele. Magazinul era o torţă animată de culori stridente provenind de la mătăsuri, satin, dantele şi bumbac.

– Lucie! răcni Marcelline. Lucie!

*

Clevedon numără capetele în timp ce ieşeau pe uşă. Auzise vocile afară din clădire şi avea convingerea că erau toate în siguranţă.

Dar abia apucă să păşească pe trotuar când o auzi pe Noirot ţipând după copilul ei, astfel că se repezi înapoi.

– Lucie! strigă el. Erroll! Focul se răspândea la parter şi se îndrepta în sus, şuierând şi trosnind. Prin fumul dens abia putea distinge treptele. Le găsi mai mult după amintiri şi porni în goană către etaj. Lucie! Erroll! Continuă să o strige, chinuindu-se să audă şi, într-un final, în timp ce bâjbâia pe holul de sus, percepu un plânset înspăimântat. Lucie! Unde eşti, copilă?

– Mama!

Fumul era gros şi înecăcios. Abia o putea auzi peste zgomotul flăcărilor. Aproape că trecu pe lângă ea. Dacă ar fi păşit acolo o clipă mai devreme nu ar fi auzit hohotele înfundate. Dar de unde veneau?

– Lucie!

– Mama!

Căută frenetic, chinuindu-se să vadă, să audă sau să simtă ceva, cu mâinile întinse în faţă, şi se îndreptă spre locul din care se părea că venea zgomotul. Ajunse la o uşă de sub scara ce ducea la etajul al doilea. Probabil că fetiţa se ascunsese sau se jucase în acea zonă, ori, pur şi simplu, poate că fusese prima uşă pe care o găsise.

Trase de clanţă şi o deschise. Ea stătea ghemuită într-un colţ şi ţinea păpuşa strâns la piept.

O ridică. Micuţul ei trup tremură.

– E în regulă, spuse el cu vocea aspră din cauza fumului, a groazei şi a uşurării. Ea îşi afundă faţa în haina lui şi suspină. Îşi puse palma pe capul ei. Este bine. Totul o să fie bine.

Spera că nu o mintea. În spatele lor flăcările şuierau, trosneau şi înaintau cu viteză înspre ei.

*

Marcelline se luptase din toate puterile, dar celelalte femei nu o lăsaseră să fugă după Lucie. Acum era prea târziu.

Pompierii fuseseră prompţi, dar nu îndeajuns. Apa din furtun se revărsa în magazin, însă puterea flăcărilor îi dădu de înţeles cât de aprig era incendiul. Cu puţin noroc îl puteau împiedica să nu se răspândească la magazinele din jur. Cât despre al ei...

Nimic nu avea cum să supravieţuiască flăcărilor nemiloase. Îşi dorea să nu fi reuşit nici ea să scape cu viaţă, dar ele nu o lăsaseră să se întoarcă.

Căzu în genunchi pe trotuar, cu braţele pe lângă corp, tremurând ca şi cum ar fi fost dezbrăcată.

Nu putea plânge. Durerea o ardea prea tare.

Zăcea într-o stare mizerabilă, ce întrecea tot ceea ce îndurase până atunci. Pierduse şi înainte persoane dragi – părinţii ei, pe Charlie, pe verişoara Emma, care le luase în grijă pe ea şi pe surorile ei. Prin comparaţie, acestea fuseseră doar nişte evenimente triste.

Era vag conştientă de surorile ei care stăteau lângă ea şi îi atingeau capul, umerii... de suspinele lor.

În jur era haos, ea era în iad, iar aceasta era o eternitate neagră în care singura senzaţie pe care o încerca era durerea ascuţită ca un cuţit.

„Lucie. Lucie. Lucie."

*

Clevedon, nevoit să ia o decizie fulgerătoare, respinse ideea de a coborî pe scară. Focul părea să înainteze spre aripa de vest a clădirii. Acest lucru însemna că era posibil să-i întâmpine o scenă de coşmar la capătul treptelor.

Merse în direcţia opusă, către spate, sperând că podeaua va ţine. Deasupra spaţiului de prezentare al magazinului şi a atelierului, în care se aflau o mulţime de substanţe uşor inflamabile, flăcările aveau să ardă cu mai multă putere.

Nu putea decât să joace la noroc.

– Ţine-te bine, îi spuse fetiţei. Şi nu te uita.

Mânuţele se strânseră în jurul gâtului salvatorului şi Lucie îşi îngropă faţa în eşarfă. Nu-i dăduse drumul păpuşii, iar el simţea unul dintre membrele acesteia lovindu-l în umăr. Era ciudat că observa acest lucru într-un astfel de moment şi îi venea să rupă păpuşa în bucăţi din cauza complicaţiei pe care o crease, dar micuţa avea nevoie de ea, iar el nu avea timp sau chef să-şi bată acum capul cu nimicuri.

Se grăbi către spatele clădirii mergând aproape de perete ca să se ghideze, întrucât bezna din pasaj era de nepătruns. Îşi aminti că văzuse la parter o uşă ce dădea în curtea din spate. Tot ce trebuia era să ajungă la o scară, la o fereastră sau la o cămară unde ar fi putut fi o gaură de aerisire.

Ajunse la capătul holului, însă mâna lui întinsă găsi doar tencuiala. Nu era nici o uşă. Doar un perete.

Nu! Trebuia să fie o ieşire. Fumul se întetea, iar căldura devenea insuportabilă.

O strânse pe Lucie mai tare, îşi trecu mâna de-a lungul peretelui şi simţi ceva de lemn. O fereastră! Nu mai avea însă timp să o deschidă.

– Ţine-te bine, dulceaţă, îi spuse fetei. Nu te uita şi nu-mi da drumul, orice-ar fi.

Lovi cât de tare putu, iar geamul cedă, la fel şi rama. Cu alte câteva lovituri îndepărtă bucăţile mari de geam şi aşchiile. Se uită jos temându-se de ce avea să descopere. Era o distanţă mare, fără nici un punct de sprijin, căci astfel de clădiri ofereau foarte rar posibilitatea de a fi escaladate. Dar norocul era de partea lor şi reuşi să distingă zidul din spatele curţii. O prinse pe Lucie de mijloc, ca să o apere de eventualele cioburi şi aşchii, escaladă pervazul şi sări pe zid, apoi pe acoperişul unei toalete. Deşi aerul era şi aici impregnat de fum, era mai rece şi Clevedon reuşi să întrezărească, printre vălătucii de fum, lumina slabă a felinarului de pe stradă.

*

Marcelline era atât de copleşită de durere încât abia observa ce se petrecea.

La un moment dat însă, deveni conştientă că cei din jurul ei se dăduseră la o parte şi că zgomotul vocilor se potolise. Strada devenise dintr-odată atât de tăcută, încât putea auzi clar şuieratul apei revărsate de pompieri în magazin şi indicaţiile pe care şi le dădeau între ei. În timp ce remarca aceste lucruri, cineva strigă:

– Uitaţi! Uitaţi acolo!

Din nou se iscă zgomot, dar de data aceasta de altă natură. Un iureş de bucurie. Urale.

Simţi mâini care o atingeau şi o trăgeau în jos. Îşi ridică privirea şi la început i se păru că visează. Un vis nemilos.

Nu putea fi Clevedon... Era o siluetă mare, solidă, neagră şi jerpelită... Căra.. căra un pachet negru. Nişte picioare micuţe atârnau de după marginea unei rochiţe... Ciorapi zdrenţuiţi... Lipsea un pantof...

Mâinile o ridicară pe Marcelline în picioare, iar ea îşi scutură capul, închise ochii şi apoi îi deschise din nou. Nu era un vis.

Era Clevedon, iar în braţele lui stătea Lucie.

Vie?

Marcelline nu se putea mişca. Stătea înţepenită, confuză, ca şi cum tocmai s-ar fi întors din morţi.

El ieşise dintr-un coşmar – clădirea, ca un monstru negru, se afla în spatele lui, iar flăcările încă licăreau la ferestre.

Se îndrepta către ea, iar mâinile mari protejeau capul fetiţei, care îi cuprinsese gâtul cu braţele şi îşi îngropase faţa în pieptul lui. În timp ce se apropia, Marcelline observă păpuşa atârnând din mâinile lui Lucie. Micuţa se ţinea strâns de el şi de păpuşă.

Era vie!

– O! exclamă Marcelline.

Era tot ce putu să zică.

Ducele ajunse lângă ea şi apoi se uită la copilita din braţele sale:

– E în regulă, Erroll. Eşti cea mai curajoasă fetiţă. Acum te poţi uita. În timp ce i-o dădea mamei, îi spuse răguşit: Am pus-o să promită că nu o să se uite. Mi s-a părut că e cel mai bine aşa.

El însă văzuse totul. Înfruntase flăcările morţii. O făcuse ca să-i salveze fata.

– Mulţumesc, îngăimă ea.

Un cuvânt. Era tot ceea ce-i putuse oferi limbajul. Restul se afla în sufletul ei şi nu putea fi niciodată rostit sau şters.

*

Magazinul era o ruină neagră. Mirosul neplăcut se împrăştiase pe Chancery Lane şi pe Fleet Street. Putea să fi fost mult mai rău, din câte spuneau privitorii. Din fericire, vântul nu împinsese flăcările spre est, către prăvălia de vizavi, iar pompierii sosiseră la timp ca să le oprească înainte să distrugă şi magazinul alăturat.

Clevedon ştia că ar fi putut fi de o mie de ori mai rău. Ar fi putut s-o piardă pe fetiţă.

Lucie stătea sprijinită pe şoldul mamei, iar Noirot se plimba cu ea înainte şi înapoi pe stradă. Din când în când îşi ridica privirea spre ruinele magazinului.

Surorile ei stăteau în apropiere, sub un felinar, păzind un mic morman de lucruri pe care le salvaseră, probabil, în fugă.

Ducele observă cum ochii lor se mutau de la magazin la Noirot şi apoi din nou la magazin. Roşcata ţinea păpuşa.

În ciuda atmosferei încărcate de fumul care estompa lumina felinarului, le putea citi disperarea pe feţe. Se gândi la ţesăturile de sute de lire pe care le pierduseră, împreună cu toate accesoriile şi registrele contabile.

Pierdut. Totul era pierdut.

Îşi dădu seama că în zonă apăruseră câţiva indivizi cu degetele pătate de cerneală, de la mai multe ziare londoneze, care adunau informaţii de la faţa locului. Trebuia să dispară. Era beznă, fumul întuneca şi mai mult atmosfera şi, cu puţin noroc, nimeni nu avea să-l recunoască.

Pe de altă parte, nu putea să le întoarcă spatele celor trei femei şi fetiţei care rămăseseră acum pe străzi, la propriu. Nu mai aveau magazinul, nu mai aveau casă, nu mai aveau bani. Se îndoia că mai putea fi salvat ceva din clădirea înnegrită de flăcări.

Desigur, aveau asigurare de incendiu, altfel pompierii nu ar fi intervenit atât de repede. Şi ştia că Noirot era o femeie practică, înzestrată cu un simţ al afacerii dus la paroxism. Trebuia să aibă bani la bancă sau investiţi undeva. Dar banii de la bancă nu aveau să-i refacă acoperişul în acea noapte, iar Clevedon se îndoia că economiile ei erau suficiente ca să-şi repună pe picioare afacerea în cel mai scurt timp posibil.

Rămase pe loc o vreme şi îşi spuse că nu mai putea zăbovi.

Dezonorase deja prietenia Clarei şi îi înşelase dragostea. Dar numai el şi Noirot ştiau acest lucru. Ce nu ştia Clara nu avea cum să o afecteze, iar el nu-şi dorea sub nici o formă să-i facă vreun rău.

„Găseşte o altă cale de a le ajuta", îşi spuse.

Existau moduri discrete. Cei aflaţi la ananghie puteau fi sprijiniţi fără să se afle. O asemenea publicitate era ultimul lucru de care avea nevoie Noirot.

Îşi reaminti ce-i spusese cealaltă femeie: „Toată lumea ştie că eşti târfa ducelui. Toţi ştiu că îţi ridici fustele pentru el, chiar sub nasul miresei." Şi chiar ea îi zisese în urmă cu ceva vreme: „Ce doamnă respectabilă ar accepta o creatoare de modă specializată în seducerea bărbaţilor?"

Era vremea să plece. Cu cât o făcea mai curând, cu atât putea să trimită mai repede ajutoare.

*

Marcelline era ostenită. Atât de ostenită... Ce aveau să facă? Unde aveau să se ducă?

Ar fi trebuit să găsească soluţii, dar creierul îi era amorţit. Nu era în stare decât să-şi ţină fata în braţe şi să se holbeze la rămăşiţele arse ale afacerii, ale casei, ale vieţii pe care o construise pentru familia ei.

– Lasă-mă să o ţin puţin, se oferi Sophy. Eşti obosită.

– Nu, nu încă.

Lucie încă tremura şi nu scosese o vorbă de când o salvase Clevedon.

– Haide, zise Sophy întinzând mâinile. Erroll, vii la mătuşa Sophy ca să o laşi pe mama să se odihnească puţin? Lucie îşi ridică fruntea. Haide, repetă mătuşa ei. Fetiţa se întinse spre ea, iar Sophy o desprinse de şoldul lui Marcelline şi o mută pe al ei. Aşa, zise ea. E în regulă, iubire. Suntem toate în siguranţă.

Începu să se plimbe cu fetiţa şi îi şopti cuvinte liniştitoare.

– Avem asigurare, reflectă Léonie. Avem bani în bancă. Mai presus de orice, suntem în viaţă.

Foarte adevărat, se gândi Marcelline. Erau toate în viaţă. Lucie era nevătămată. Toate celelalte...

O, dar avea să fie greu... Asigurarea nu era de ajuns. Nu aveau destui bani la bancă. Trebuiau să o ia de la capăt. Din nou.

Léonie o luă în braţe. Marcelline nu putea plânge, deşi ar fi vrut. Ar fi fost o uşurare dacă ar fi putut. Dar lacrimile nu voiau să curgă. Nu putea decât să-şi lase capul pe umărul surorii sale. Le avea pe ele două, îşi spuse. O avea pe fata ei. Acum, asta era tot ceea ce conta.

Totuşi, nu puteau sta aşa, pe străzi. Trebuia să se gândească. Îşi înălţă capul, se dădu un pas înapoi şi îşi îndreptă ţinuta.

- Ar trebui să mergem la un han, hotărî ea. Trebuie să dăm de Belcher.

Era avocatul lor.

- Da, desigur, spuse Léonie. O să ne dea nişte bani în avans - îndeajuns ca să ne plătim cazarea, îndrăznesc să spun.

Această zonă a Londrei, unde se aflau The Inns of Court[1], era domeniul avocaţilor. Biroul lui Belcher se afla la mică distanţă. Întrebarea era dacă aveau să-l găsească la muncă la o oră aşa de înaintată.

- O să găsim un hamal pe care să-l trimitem după Belcher, spuse Marcelline. Sophy, dă-mi-o pe Lucie înapoi. Avem nevoie de tine să vorbeşti frumos cu reporterii şi să faci rost de un stilou şi de hârtie ca să-i scrii lui Belcher un bilet. Cred că l-am văzut pe prietenul tău, Tom Foxe, în mulţime.

În timp ce o lua pe Lucie în braţe, scrută zona căutându-l pe editorul de la *Foxe's Morning Spectacle*. Brusc, deveni conştientă de rumoarea creată. Ducele de Clevedon ieşi din umbră, cu Tom Foxe ţinându-se scai după el.

- Înălţimea Voastră, ştiu că cititorii noştri vor fi dornici să afle mai multe despre eroul care a salvat...

- Foxe! strigă Sophy. Exact omul pe care îl căutam.

- Dar Înălţimea Sa...

- Dragul meu, ştii că nu vorbeşte cu cei de teapa ta, surâse tânăra luându-l de braţ.

[1] Asociaţii profesionale ale avocaţilor din Anglia şi Ţara Galilor (n.red.)

Clevedon ajunse lângă Marcelline.

- Trebuie să veniţi cu mine, zise el.

- Nu, răspunse ea.

- Nu puteţi sta aici.

- Trimitem după avocatul nostru.

- Puteţi să faceţi asta mâine. Mai mult ca sigur că a plecat acasă. Probabil că e aproape miezul nopţii. Aveţi nevoie de hrană şi de un loc în care să dormiţi.

- Trebuie să pleci, zise ea în şoaptă. Sophy o să-l ţină pe Foxe la distanţă atât cât poate, dar le-ai dat un subiect bun şi n-o să poată fi îndepărtaţi prea mult.

- În acest caz nu avem nici un moment de pierdut. Clevedon îşi întinse mâinile murdare de funingine către Lucie. Erroll, vrei să-mi vizitezi casa?

Lucie îşi săltă capul de pe umărul lui Marcelline.

- E şi t-trăsura a-acolo?

Vocea ei tremura, dar putea vorbi. Un val de uşurare o străbătu pe Marcelline atât de impetuos, încât o cuprinse ameţeala. Abia acum îşi dădu seama cât de îngrozită fusese la gândul că Lucie avea să nu mai vorbească niciodată. Acest lucru se întâmpla uneori, mai ales în cazul copiilor, după o experienţă traumatizantă.

- Am multe trăsuri, răspunse el. Dar acum trebuie să luăm o birjă ca să ajungem acolo.

- Sunt şi pă-păpuşi?

- Da, o asigură ducele. E o căsuţă pentru păpuşi.

- D-da, zise Lucie. O s-să vin.

Aproape că sări din braţele mamei într-ale lui.

- Clevedon, începu Marcelline, însă îşi dădu seama că nu-i putea ţine o predică celui care-i salvase viaţa lui Lucie. Înălţimea Voastră, nu e o mişcare înţeleaptă.

- Şi nu e nici convenabilă, zise el. Dar trebuie făcută.

Se îndepărtă ţinând-o pe Lucie în braţe.

capitolul 11

„Este imposibil de descris cu lux de amănunte poarta de la intrare - ornamentele sale sunt risipite peste

tot, într-o abundenţă splendidă, de la bază către fronton, unde se află o reproducere după faimosul leu al lui Michelangelo. Două rânduri de coloane cuprind câte opt nişe pe fiecare parte; mai sunt şi un bovindou şi o arcadă deschisă amplasată deasupra porţii."

Leigh Hunt - descrierea Casei Northumberland din *Oraşul: personajele şi evenimentele sale memorabile*, volumul 1, 1848

La fel ca proprietarul său actual, Casa Clevedon ignora cu desăvârşire convenţiile.

În timp ce restul familiilor nobile îşi părăsiseră vechile palate, cu vedere la râu, şi se mutaseră în vest, în Mayfair, iar întreprinzătorii comerciali preluaseră ceea ce nobilii abandonaseră, conţii şi ducii de Clevedon se încăpăţânaseră să rămână pe loc.

Unul dintre ultimele palate ce mărginiseră odată Strandul, Casa Clevedon se întindea de-a lungul capătului de sud-vest al străzii şi dădea în Charing Cross. Era o construcţie mare, de la începutul secolului al XVII-lea, decorată cu turnuleţe şi cu o poartă grea, bogat ornamentată, deasupra căreia se afla un bovindou încununat de o arcadă pe care trona un leu ce răgea la cer.

Marcelline trecuse pe lângă ea de nenumărate ori când mergea la magazinele şi depozitele din zonă. Descoperi că în interior era mai mare decât părea din afară. Holul din marmură dădea într-o sală imensă. La celălalt capăt, parcă la mai bine de un kilometru distanţă, un covor roşu urca pe o scară din marmură albă ale cărei balustrade, ornate cu alamă, lăsau impresia că erau confecţionate din dantelă aurie. Coloane negre, decorate la capete cu bronz, susţineau pereţii din marmură galbenă.

În timp ce Marcelline şi membrele familiei ei îl urmau nesigure pe Clevedon în holul principal, trecură pe lângă un portar ce căsca îndelung, iar un bărbat cu spatele drept, cu alură demnă, fără livrea, se materializă în faţa lor ca prin farmec.

- A, iată-l pe Halliday, zise Clevedon. Intendentul meu. Halliday, aparent obişnuit cu obiceiurile eretice ale Înălţimii Sale, nu făcu altceva decât să caşte ochii o clipă când îi văzu chipul plin de funingine, hainele sfâşiate şi copilul la fel de murdar pe care îl ţinea în braţe. A fost un incendiu, explică ducele scurt. Doamnele acestea au rămas fără casă.

- Prea bine, Înălţimea Voastră.

Ţinând-o încă pe Lucie în braţe, Clevedon îi făcu semn intendentului să se apropie. Schimbară câteva cuvinte în şoaptă. Marcelline nu îşi putu da seama ce spuneau. Era prea uimită şi obosită ca să-şi pună întrebări, aşa că îi lăsă în pace.

Léonie se îndepărtase câţiva paşi ca să studieze sfeşnicele amplasate pe postamente de marmură, câte unul de fiecare parte a scării. Când se întoarse, murmură:

- Astea au costat cel puţin o mie de lire bucata. Şi Casa Warford arată la fel?

- Casa asta o face pe cea a familiei Warford să pară o colibă de pustnic, spuse Marcelline. Ar putea rivaliza cu Buckingham.

- Nu e de mirare că doamna Warford a vrut ca Înălţimea Sa să se întoarcă din Franţa. Ca nu cumva Lady Clara să cadă în mrejele altuia, mai puţin ispititor. Ce oroare ar fi fost! comentă Sophy ironic.

Marcelline observă că Halliday se retrăgea. Discuţia se terminase. Clevedon făcu semn unui valet care se apropie, îi ascultă ordinele şi se îndepărtă grăbit. Nici două minute nu trecură şi un val de servitori se revărsă în sală.

Ducele se apropie.

- Totul e aranjat, le înştiinţă el. Halliday şi doamna Michaels o să aibă grijă de voi. Dar eu sunt obligat, aşa cum fără îndoială bănuiţi, să mă duc în altă parte.

O predă pe Lucie mamei ei, traversă sala către una dintre încăperile alăturate şi dispăru.

Marcelline nu avu timp să fie contrariată de brusca lui plecare - nu că ar fi avut de ce să se mire prea mult. Înţelegea că el nu trebuia să se asocieze cu ele. Nu făcea

altceva decât să le ofere adăpost. Era un gest filantropic, nimic personal. Aceasta explica probabil de ce servitorii le tratau atât de bine.

În timp ce doamna Michaels le conduse pe scară, le ţinu un monolog tipic unei menajere-şefe care primeşte vizitatori într-o casă mare. Familia Noirot află că locuinţa lui Clevedon avea o sută cincizeci de camere, mai mult sau mai puţin...

– Cine se mai oboseşte să le numere? îi zise Sophy în şoaptă lui Marcelline.

De asemenea, aflară că fusese renovată şi mărită de-a lungul secolelor.

Le conduse într-una dintre aripile pe care le adăugase construcţiei bunicul Înălţimii Sale. Ferestrele dădeau într-o grădină mărginită de copaci de a cărei existenţă Marcelline nu avusese habar.

Personalul, le asigură doamna Michaels, era obişnuit să găzduiască oaspeţi sosiţi pe neaşteptate.

– Lady Adelaide, mătuşa Înălţimii Sale, a fost aici destul de recent, spuse ea în timp ce le ducea într-o zonă cu apartamente din aripa de nord, cu priveliştе la grădină. Mătuşile Înălţimii Sale stau de multe ori la noi, indiferent dacă Înălţimea Sa este în oraş sau nu, şi ne mândrim că avem aripa de nord mereu pregătită pentru oaspeţi.

Când nu le atrăgea atenţia asupra unor obiecte de mobilier sau a unor opere de artă spectaculoase, menajera-şefă trimitea slujnicele şi valeţii precipitaţi de colo-colo, poruncindu-le să facă focul în camere, să caute haine curate şi să pregătească băi calde.

Era evident că servitorii nu-şi puteau ascunde curiozitatea cu privire la noii oaspeţi, dar păreau să le accepte pe femei cu destul de multă relaxare.

De fapt, când Marcelline protestă că dormitorul care-i fusese destinat era mai mult decât suficient pentru toate – era aproape la fel de mare ca primul etaj al magazinului –, doamna Michaels păru şocată.

– Nu dorim să creăm o revoluţie aici, zise Marcelline. Totul nu este decât pentru o noapte.

Patul era enorm, şi nu o dată dormiseră toate trei, plus Lucie, într-unul mult mai mic.

– Ordinele Înălţimii Sale au fost foarte clare, replică ferm doamna Michaels. Camerele sunt aproape gata. Trebuie să ne mai ocupăm doar de foc. Înălţimea Sa îşi face griji să nu răciţi după chinul prin care aţi trecut. Şi are mare dreptate. Astfel de şocuri dăunează echilibrului corpului. Era îngrijorat în special pentru fetiţă. În sufragerie s-a încălzit deja. Le conduse într-una dintre cele două încăperi mai mici de lângă dormitorul lui Marcelline. Menajera-şefă îi aruncă o privire blândă lui Lucie, care uitase de timiditate şi se plimba prin sufragerie, mirată de măreţia din jurul ei. Înălţimea Sa a spus că o să aveţi nevoie de o dădacă pentru fetiţă.

Millie dispăruse imediat după ce Clevedon ieşise cu Lucie din clădirea în flăcări. Din moment ce ea era de vină pentru că micuţa fugise înapoi, probabil că îi fusese teamă de consecinţe.

– Nu e necesar, zise Marcelline. Pot să mă descurc.

Sprâncenele doamnei Michaels se ridicară.

– Ştiu că aţi trecut prin clipe groaznice, dar iată-le pe Mary şi pe Sarah. Arătă spre două slujnice tinere care făcură un pas în faţă din rândul servitorilor şi se înclinară ceremonios – ca şi cum surorile Noirot erau persoane de rang înalt. Ele se pricep foarte bine la copii, vă asigur. Ştiu că o să vă prindă bine puţină odihnă şi liniştе în timp ce se vor ocupa de domnişoara Noirot. Iar Înălţimea Sa a insistat ca ea să meargă să vadă casa cu păpuşi a lui Lady Alice. A fost surioara Înălţimii Sale, adăugă în şoaptă femeia. Înălţimea Sa a spus că jocul în căsuţa cu păpuşi va abate mintea copilei de la experienţa traumatizantă prin care a trecut. Se duse apoi la Lucie, se aplecă şi îi spuse: Nu-i aşa că Înălţimea Sa ţi-a promis o căsuţă cu păpuşi?

– O căsuţă cu păpuşi, da, aşa este! zise Lucie. Micuţa ridică păpuşa plină de funingine, jucăria care aproape o omorâse, şi i-o arătă doamnei Michaels. Şi Susannah are nevoie de o baie.

– Atunci aşa o să facem, promise doamna Michaels deloc deranjată. Ridică mâna, iar celelalte două menajere se apropiară. Vrei să faci şi tu o baie? Şi apoi să mănânci ceva? Vrei să mergi cu Sarah şi cu Mary?

Lucie se uită la Marcelline.

– Pot să mă duc cu ele, mamă?

Marcelline le privi pe slujnice. Nu aveau ochi decât pentru Lucie, desigur. Fetiţa îşi revenise destul de bine ca să fie din nou adorabilă şi, deşi era foarte murdară, ochii albaştri aveau puterea să-i farmece pe cei care nu o cunoşteau.

– Da, poţi, aprobă ea. Ar fi adăugat: „Însă nu ar trebui să-ţi facă toate poftele", dar ştia că era o pierdere de vreme. Urmau s-o răsfeţe, iar Lucie avea să facă tot ce voia, aducându-le în pragul isteriei, aşa cum izbutise şi cu Millie.

Era dificil să struneşti o fetiţă plină de farmec, chiar dacă uneori era extrem de neascultătoare. Lucie moştenise firea pasională şi încăpăţânarea strămoşilor ei, dar primise în plus şi lipsa de scrupule tipică familiei lor. Fiind doar un copil, încă nu învăţase să obţină tot ceea ce voia prin şiretenie. Când şarmul nu dădea roade, făcea nişte crize de furie îngrozitoare.

Totuşi, avusese parte de evenimente cumplite, iar puţin răsfăţ nu-i făcea rău. Casa cu păpuşi avea să-i ocupe mintea, ajutând-o să uite de incendiu. Oricum, nu era decât pentru o noapte, îşi spuse Marcelline în timp ce se uita la menajerele care o conduceau pe Lucie. Cât micuţa se juca de-a prinţesa, ea putea să se adune şi să plănuiască ce va face mai departe. I-ar fi fost mult mai uşor dacă nu s-ar fi aflat în casa lui Clevedon, dacă împrejurimile nu i-ar fi amintit cine şi ce era el... dincolo de un simplu bărbat atrăgător, pe care îl avusese pentru ea o vreme foarte scurtă.

Dar nu însemna nimic, îşi zise. Era doar dorinţă, nimic mai mult. Îl dorise încă de la început, la fel şi el pe ea. Îl avusese, şi acest lucru se transformase în ceva mai mult decât plănuise.

Totuşi, indiferent de miza jocului inventat de ea, era mai mult decât un simplu bărbat atrăgător. Era ducele de Clevedon. Iar ea nu era decât o simplă negustoreasă. Pentru el nu avea să fie niciodată mai mult decât o amantă. Ar fi fost o postură pe care ar fi acceptat-o oricare dintre strămoaşele ei. Dar, pe lângă familia pe care trebuia să o ia în considerare, avea propriile aspiraţii, voia să devină o persoană importantă, cineva cu un statut pe care îl merita prin meseria pe care o făcea cu drag.

Ce se întâmplase era de domeniul trecutului. Acum trebuia să se gândească la viitor. Aveau nevoie de o locuinţă temporară şi de un loc în care să muncească.

Sophy trebuia să se ocupe imediat de ziare. Povestea lor avea să fie văzută ca o minune, iar Sophy trebuia să o aducă în avantajul lor... deşi era posibil să fie prea târziu. Titlurile pluteau în capul lui Marcelline: „Fapta eroică a ducelui..." Da, desigur... „Care a pătruns într-o clădire în flăcări ca să salveze un copil..." Însă ziarele aveau să speculeze. Ce făcea el acolo la acea oră? Şi de ce le dusese apoi la el acasă? Ce părere avea viitoarea lui soţie?

– O, Doamne! exclamă ea luându-şi capul în mâini.

– Ce e? întrebă Sophy. Sper că nu te preocupă Lucie.

– E clar că Înălţimea Sa le-a dat ordin servitorilor să aibă mare grijă de ea, spuse Léonie.

– Şi ce remediu mai bun ar putea primi decât asta? completă Sophy arătând spre lucrurile din jur. Numai lux cât vezi cu ochii. Şi nu una, ci două slujnice stau după ea. O să-i spele blestemata aia de păpuşă, poţi să fii sigură de asta, şi precis o să-i aranjeze şi părul.

– Nu Lucie e problema mea acum, bombăni Marcelline. Lady Clara! Rochia ei! Ce ne facem?

*

Pritchett dădu fuga spre casă, împachetă, îi spuse proprietăresei o poveste despre o rudă care era pe moarte şi luă o birjă până la hanul Crucea de Aur de la Charing

Cross. De acolo îi transmise un mesaj doamnei Downes prin care o anunța că intenționa să ia prima diligență către Dover, iar dacă doamna Downes voia ceva de la ea trebuia să vină cât de curând. Corespondența plecase la șapte și jumătate, dar dacă toate aveau să meargă bine, Pritchett putea să prindă un loc în poștalion fără să mai aștepte diligența de a doua zi.

Doamna Downes nu se grăbi însă. Era clar că nu îi plăcea să fie convocată atât de târziu la un han și, mai mult, ura să facă tranzacții în curtea stabilimentului. Deși noaptea se lăsase de mult, în jurul lor mișunau grăjdari, birjari, poștași, servitori și prostituate care încercau să ademenească pasagerii și le hăituiau pe fetițele inocente de la țară.

Ignorând privirea acră a creatoarei de modă, Pritchett trecu direct la subiect:

– Am luat mai mult decât m-am așteptat. I-am găsit mapa, pe care o țineau de obicei sub lacăt.

Scoase un desen.

Doamna Downes se prefăcu dezinteresată.

– Am auzit despre incendiu, zise ea ridicând din umeri. E terminată. Astea nu mai au nici o valoare.

Pritchett puse desenul la loc în mapă.

– Are asigurare și bani la bancă. O să se întoarcă la treabă în doar câteva săptămâni. Este cea mai hotărâtă femeie din Londra. Dacă nu vreți astea, o să le iau cu mine. O să-mi fie de folos acolo unde mă duc. Modelele prețuiesc cât greutatea lor în aur, iar eu știu cum să le valorific. Mă aștept să obțin mai mult de douăzeci de guinee. Da, aveți dreptate. Pentru mine au o valoare mai mare decât pentru dumnevoastră.

– Ai zis douăzeci de guinee, o atenționă doamna Downes.

– Erau pentru caietul cu schițe, zise Pritchett. Iar în seara asta mă grăbeam destul de tare ca să includ în preț și mapa. Dar acum m-ați enervat.

– Ar trebui să te denunț. Știi că incendiatorii sunt spânzurați.

– Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă aș spune că dumneavoastră m-ați pus s-o fac. Dar cred că nu avem de unde să știm... Iată, a sosit trăsura mea, spuse Pritchett făcând semn cu capul către vehiculul care tocmai intra în curtea hanului. Cincizeci de guinee. Acum sau niciodată.

– Nu am la mine atâția bani.

Pritchett puse mapa sub braț, își ridică geanta și începu să se îndepărteze. Numără în șoaptă:

– Unu. Doi. Trei. Patru. Ci...

– Stai!

Cusătoreasa se opri, dar nu se întoarse. În nici un minut, o poșetă voluminoasă își schimbă proprietarul și puțin mai târziu Pritchett intră în clădire ca să își ia un loc la poștalion.

*

Deși ea și surorile ei concepuseră un plan înainte de a se prăbuși, extenuate, în așternuturi, Marcelline dormi foarte prost.

O urmărise pe fata care o îmbăiase pe Lucie – cealaltă se ocupase de igiena păpușii, îi dăduse jos rochița murdară și apoi o curățase cu buretele, îndepărtându-i funinginea din păr –, care se comporta ca și cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume. Slujnicele luaseră apoi rochița păpușii ca să o spele împreună cu hainele fetiței.

După aceea, Lucie dorise să vadă căsuța cu păpuși. Adunase deja în jurul ei trei servitoare dornice să aibă grijă de ea. Mutaseră un pătuț elegant într-o cameră frumoasă de lângă cea ocupată de Marcelline – acolo dorise Lucie să doarmă, nu cu mama ei.

Copilul se afla pe mâini bune, probabil că era mai în siguranță decât fusese vreodată în cei șase ani de viață.

Totuși, Marcelline avusese coșmaruri. Visase că Lucie nu scăpase din incendiu, iar ea se dusese la gura iadului să o cheme, însă primise drept răspuns doar un râs oribil înainte ca poarta să-i fie trântită în față.

Dimineaţa următoare, când slujnica intră la ea cu ciocolată caldă, Marcelline îşi dădu seama că se trezise mult mai târziu decât anticipase.

Era trecut de ora nouă, i se spuse, iar Lucie lua deja micul dejun cu ducele.

Sări din pat şi refuză ciocolata.

– Unde sunt surorile mele? întrebă ea.

Conveniseră să se trezească la şase şi jumătate. Cusătoreselor li se spusese să fie la atelier la opt. Probabil că deja ajunseseră acolo şi găsiseră o clădire carbonizată în locul magazinului.

– Doamna Michaels a zis că nu trebuie să vă deranjăm, doamnă Noirot, zise slujnica. Dar domnişoara Lucie a întrebat de dumneavoastră şi mi s-a spus să vă trezesc.

*

Noirot nu dădu buzna în încăperea în care se lua micul dejun şi nu păru mai tulburată sau mai debusolată ca de obicei. Părul ei era puţin ciufulit, dar în acea manieră intenţionată, nu neglijentă. Clevedon era sigur de acest lucru. Indiferent ce se întâmpla, ea nu se putea afişa în public decât cu stil.

Faţa îi era palidă, iar ochii, profund încercănaţi. Sigur nu dormise bine. Nici el nu avusese o noapte uşoară, şi se trezise cu moralul la pământ. Dar coborâse la micul dejun şi o găsise pe Lucie în compania lui Joseph, valetul, cercetând conţinutul bufetului. Zâmbi la vederea ei de parcă i s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

Acum fetiţa stătea cocoţată pe un scaun plin cu perne. Ungea fericită o felie de pâine cu unt şi gem. Păpuşa se afla lângă ea, pe un alt scaun ticsit de perne.

– A, uite-o pe mama ta, zise Clevedon.

Inima începu să-i bată mai repede. Ce prostie! Se simţea ca un băiat care îşi vede prima dragoste.

Noirot se duse la fata ei, o sărută pe frunte şi îi netezi părul.

– Bună dimineaţa, mămico. După micul dejun o să mergem la plimbare cu trăsura. E mâncare foarte bună pe bufet. Joseph o să te ajute să ridici capacele. Sunt ouă, şuncă şi mai multe feluri de pâine şi de pateuri.

– Nu am timp de micul dejun, spuse Noirot. Imediat ce coboară şi mătuşile tale, trebuie să plecăm. Ochii albaştri ai lui Lucie se îngustară, iar faţa căpătă acea expresie pe care Clevedon o mai văzuse înainte. Iar tu nu o să faci o scenă, adăugă mama ei. O să-i mulţumeşti Înălţimii Sale pentru gestul său frumos, de fapt pentru multele sale gesturi frumoase...

– Nu o să facă nimic de genul acesta, interveni ducele. Tocmai aveam o discuţie foarte interesantă despre căsuţa cu păpuşi. Abia a avut timp să se joace cu ea, era prea somnoroasă aseară. Pe deasupra, i-am promis că o duc la plimbare cu trăsura. Nu văd motivul grabei tale.

În acel moment intrară în încăpere şi cele două surori. Arătau destul de obosite. Fără îndoială că fuseseră trezite înainte de vreme şi erau înfometate.

– Trebuie să mergem repede la magazin şi să vedem ce poate fi salvat, zise Noirot. Cineva trebuia să fie deja acolo ca să le întâmpine pe cusătorese. Ar fi trebuit să le fi dat de veste aseară, dar nu m-am gândit la asta. Am nevoie de ele. Trebuie să găsim numaidecât un loc în care să lucrăm. Trebuie să ne ocupăm de rochia lui Lady Clara!

El ar fi trebuit să tresară la menţionarea numelui Clarei. Ar fi trebuit să se simtă ruşinat, şi exact aşa se şi întâmplă, dar nu suficient de mult încât să fie abătut de la planul pe care şi-l făcuse în seara precedentă.

– L-am trimis pe Varley, administratorul meu, la magazinul dumneavoastră în această dimineaţă, împreună cu mai mulţi servitori, zise el. Mi-au raportat că structura de rezistenţă este întreagă, deşi stricăciunile sunt destul de însemnate. Lucrurile care nu au fost făcute scrum sunt negre, ude şi duhnesc, exact aşa cum am bănuit. Am reuşit să recuperăm, totuşi, un set de fişete

de metal ce vor fi transportate în camerele dumneavoastră imediat ce mizeria de pe ele va fi îndepărtată.

- Vor fi transportate...

- Varley a mai salvat şi câteva registre contabile sau ceva de acest gen de pe unde erau ascunse. Totul e pe mâini bune, adăugă el făcând un gest spre bufet. Vă rog să luaţi micul dejun.

- Pe mâini bune? întrebă Marcelline.

Ducele avu impresia că ezitase puţin, dar mai mult ca sigur că mintea îi juca feste. Nimic nu o făcea pe Noirot să ezite. Totuşi, ea se prăbuşi în scaunul din stânga lui, vizavi de Lucie.

- Să îţi pun în farfurie, mamă? întrebă fetiţa cu un glas suspect de dulce. O să mă ajute Joseph.

Lăsă jos tacâmurile, îşi şterse cu grijă mâinile pe şervetel şi încercă să se dea jos de pe scaun. Joseph, valetul, se apropie obedient, o ajută să coboare şi o urmă la bufet. Ea arăta spre bucate, iar el umplea farfuria, ascultând îndatoritor ordinele.

- E mare lucru să fii duce, spuse sora cea blondă.

- Aşa este, recunoscu el. Trăiesc într-o casă suficient de mare încât să vă ofer spaţiu de activitate fără ca acest lucru să-mi afecteze modul de viaţă. Am o sumedenie de servitori şi toţi vor fi fericiţi să facă ceva diferit dacă vor avea ocazia. Şi am resurse ca să vă ajut să vă repuneţi afacerea pe picioare, fără a simţi vreun disconfort din acest motiv.

Joseph depuse farfuria plină în faţa doamnei Noirot, apoi se întoarse la Lucie, care îi dădu în continuare indicaţii pentru micul dejun al mătuşilor ei.

- Să ne oferiţi spaţiu? întrebă Marcelline. Nu puteţi vorbi serios.

- Am înţeles că timpul este vital, zise el. Cu siguranţă nu vă doriţi să pierdeţi şi mai mult în urma dezastrului. M-am consultat cu Varley în această chestiune. După părerea lui nu puteţi găsi o clădire adecvată mai devreme de câteva zile. Între timp, a fost de acord cu mine că puteţi să vă continuaţi munca aici.

- Aici, repetă ea. Sugeraţi să ne amplasăm magazinul în Casa Clevedon?

- Eu zic că este cea mai simplă soluţie, răspunse el. Ştia că aşa era. Reflectase la această problemă şi la alte lucruri aproape toată noaptea. Concentrându-se asupra dificultăţilor pe care le întâmpina ea, îşi ţinuse mintea la distanţă de alte gânduri. Nu sunt obişnuit cu atâtea evenimente. Am fost prea agitat ca să adorm. În timp ce stăteam în pat, m-am gândit la necazul dumneavoastră.

- Nu v-a trecut prin minte că aceste gânduri ar putea fi stârnite de agitaţie?

- Dimpotrivă, cred că mintea mea a fost şi mai concentrată după ce am trecut prin această experienţă, la fel cum metalul devine mai uşor de modelat după ce a fost ţinut în foc, spuse el. Ochii ei negri îi întâlniră pe ai lui, iar el nu reuşi să blocheze amintirea partidei de sex consumate rapid şi violent pe masa de lucru din atelier, sunetele de plăcere înăbuşite, căldura înnebunitoare şi bucuria intensă... „Afaceri", îşi spuse. „Gândeşte-te la afaceri. La ordine. La logică." Doamna Michaels vă poate ajuta să organizaţi un spaţiu de lucru aşa cum se cuvine, urmă el. Împreună cu surorile dumneavoastră puteţi lua vehiculele mele şi pe servitori şi să mergeţi să cumpăraţi toate lucrurile de care aveţi nevoie ca să onoraţi comenzile cele mai presante. Croitoresele dumneavoastră pot veni aici, imediat ce doriţi acest lucru, ca să se apuce de treabă. Dacă o să mai aveţi nevoie de ajutoare în plus, doamna Michaels le va selecta pe cele mai bune cusătorese dintre menajere.

Faţa ei devenise palidă. Surorile ei o urmăreau. Clevedon nu-şi putu da seama dacă erau alarmate sau nu, căci erau la fel de impasibile ca şi ea. Probabil că erau conştiente de necesitatea ajutorului, întrucât blonda interveni:

- Îmi place mai mult decât planul nostru. Marcelline voia să joace cărţi ca să câştige bani şi să cumpărăm apoi ce avem nevoie.

Pulsul îi crescu instantaneu din cauza încântării nebunești pe care o simțea. Era atât de ridicol! Însă era o victorie să-i știe numele de botez: Marcelline. Nu-l putea rosti cu voce tare, dar îl putea simți pe vârful limbii.

„Marcelline." Era un nume ca un secret, ca o șoaptă în întuneric.

O femeie secretoasă și șireată se gândise să joace cărți ca să facă rost de bani. Nu trebuia să se mire.

– Putem să trimitem după Belcher, propuse roșcata. El și avocatul Înălțimii voastre – Varley, nu-i așa? – pot să întocmească actele pentru un împrumut.

– Prostii, zise Clevedon. Oricât ar costa materialele de care aveți nevoie, nu poate fi decât o mică parte din ceea ce dăm în fiecare lună organizațiilor caritabile.

Obrajii lui Noirot – Marcelline – se colorară și apoi redeveniră palizi.

– Noi nu suntem un caz caritabil, protestă ea. Se aplecă spre el adăugând încet, cu voce sugrumată: vă datorez viața fiicei mele. Nu mă obligați să vă datorez mai mult decât atât.

Inima lui se strânse și bătu atât de puternic, încât păru că va exploda. Durerea pe care o simți în piept îl constrânse să se uite în altă parte ca să-și vină în fire.

O privi pe Lucie, copilul pe care îl salvase.

Noirot credea că îi datorează ceva, un lucru imposibil de plătit. Nu cunoștea valoarea darului pe care ea i-l făcuse. Clevedon n-o putuse salva pe Alice. Era departe când se petrecuse accidentul. Știa că nu avea s-o mai revadă. Era conștient că salvând acest copil nu-și putea aduce înapoi sora. Dar mai știa că atunci când o scosese teafără pe Lucie din clădirea în flăcări nu simțise numai o ușurare imensă, ci și o bucurie mai mare decât și-ar fi imaginat vreodată.

Lucie, cu ajutorul lui Joseph, se instala înapoi pe scaunul ei.

– Nu e același lucru, spuse el refuzând să răspundă tot în șoaptă și lăsându-i intenționat pe servitori să audă și să creadă ce voiau. Măcar o dată lăsați deoparte

mândria și nevoia de a-i conduce pe ceilalți și ghidați-vă după bunul-simț.

– Dumneavoastră sunteți cel care nu se ghidează după bunul-simț, ripostă ea. Gândiți-vă la bârfe.

– Sora mea are dreptate în această privință, sări roșcata. Nu putem accepta daruri de la Înălțimea Voastră. Ne-am pierdut magazinul, dar nu ne putem permite să ne pierdem și reputația.

– Nu putem să dăm apă la moară bârfelor, interveni blonda. Concurența noastră...

– Noi nu avem concurență! proclamă Noirot cu fruntea sus și cu ochii negri licărind.

El își reprimă un zâmbet.

– Vreau să spun că acelea care se pretind concurentele noastre vor începe să împrăștie povești de senzație, rectifică blonda.

Ducele o privi pe Lucie.

– Tu ce zici, Erroll?

– Pot să mă duc să mă joc la căsuța cu păpuși?

– Sigur că poți, dulceață. Adăugă apoi către Noirot: Sunteți bune negociatoare. Va fi considerat un împrumut, atunci.

– Mulțumesc, spuse tânăra femeie. Surorile ei mulțumiră și ele, ca un ecou. La semnul ei se ridicară. Pot să o las pe Lucie în grija servitorilor Înălțimii Voastre? întrebă ea. Sunteți cu toții hotărâți să o răsfățați, ea nu va face nimic rău, iar eu nu am timp să o conving să lase totul baltă și să vină cu noi. Nu avem nici o clipă de pierdut. Trebuie neapărat să terminăm rochia lui Lady Clara până diseară la ora șapte.

Clevedon se holbă la ea.

– Eu cred că glumiți. Magazinul a ars din temelii. În mod sigur clienții dumneavoastră nu se așteaptă să le onorați comenzile astăzi.

– Nu înțelegeți, spuse Marcelline. Lady Clara nu are nimic de purtat diseară la Almack. I-am aruncat toate hainele. Trebuie să primească acea rochie. Am promis!

*

Ora cinci în acea seară

Casa Clevedon era într-o stare despre care proprietarul ei spera să fie un haos ţinut sub control. Servitorii mişunau de colo-colo, unii duceau marfa pe care femeile o cumpăraseră de dimineaţă – Clevedon văzu baloturi de ţesături şi mai multe cutii care conţineau cine ştie ce alte lucruri – iar alţii goneau dintr-o parte în alta a casei ducând mesaje sau diverse accesorii şi luând una-alta de pe bufete sau dulapuri şi chiar din mansardă.

Un grup de cusătorese sosise la sfârşitul dimineţii şi toate admiraseră împrejurimile cu gurile căscate înainte să dispară în încăperile de la primul etaj destinate temporar atelierului.

Roşcata – Clevedon aflase că era domnişoara Léonie Noirot – îl asigurase la un moment dat că totul avea să fie aranjat până a doua zi, odată ce toată lumea se instala şi toate materialele erau puse la locul lor. Îi mulţumise de mai multe ori că salvase registrele contabile şi îi zâmbise când el îi spusese că nu i se datora acest lucru, întrucât nu era în stare să deosebească un registru de contabilitate de o carte de predici deoarece nu văzuse niciodată cum arătau acestea în realitate.

Blonda – domnişoara Sophia Noirot – împrumutase hârtie, peniţe şi cerneală ca să scrie anunţuri la ziare. El îi oferise biroul său deoarece domnişoara Léonie îi spusese că Sophy avea nevoie de linişte ca să compună – era ca şi cum ar fi scris un capitol dintr-un roman, îi explicase ea – iar spaţiul lor de lucru era ticsit de oameni care veneau şi plecau în timp ce Marcelline dădea mereu ordine în stânga şi-n dreapta.

Clevedon se retrase în bibliotecă. Ar fi putut să plece de acasă, dar ar fi fost un gest iresponsabil. El fusese cel care propusese toată treaba aceasta, aşa că trebuia să se ocupe de ea până la final. Se dovedise că prezenţa lui era într-adevăr necesară. Din când în când cineva apărea să-i pună câte o întrebare la care numai el putea răspunde sau să-i expună câte o problemă pe care numai el o putea rezolva. De obicei venea una din surorile lui Noirot, pentru că ea se ţinea la distanţă. Alteori veneau doamna Michaels şi, foarte rar, Halliday, cu câte o chestiune care îl punea în dificultate până şi pe el, atoateştiutorul.

De fapt, Clevedon nu voia să plece de acasă. Tot ceea ce se întâmpla i se părea foarte interesant. Din când în când se posta în pragul bibliotecii şi urmărea agitaţia. I-ar fi plăcut să vadă cum era fabricată rochia Clarei, însă domnişoara Sophia îl avertizase, cu tact, că prezenţa unui gentleman ar fi perturbat concentrarea croitoreselor. Oricum, valetul solid le tulburase destul de tare.

Clevedon avea încă îndoieli că vor reuşi să termine rochia la timp. Materialele nu ajunseseră decât după-amiază târziu şi, după unele indicii pe care le aflase cu privire la modelul ales, munca avea să fie titanică.

Citea un exemplar din publicaţia pentru femei *La Belle Assemblée*, rămas de la mătuşa lui, când auzi paşi apropiindu-se. Puse revista deoparte şi aruncă nişte invitaţii peste copertă.

Uşa se deschise, iar valetul Thomas îl anunţă pe lordul Longmore. Acesta dădu buzna în urma servitorului împroşcând scântei din ochii lui negri:

– Ţi-ai pierdut minţile? întrebă el.

Thomas se făcu nevăzut.

– Bună seara, Longmore, zise Clevedon. Sunt într-o stare excelentă de sănătate, mulţumesc de întrebare. Îmi pare rău să spun că tu pari că te afli într-o stare de halucinaţie. Sper că nu este o febră contagioasă. Am un mare număr de oameni în casă şi nu aş vrea se molipsească de la tine.

– Nu vorbi tâmpenii, spuse Longmore. Când am citit ziarele de dimineaţă am crezut este vorba de o altă fantezie de-a lor – cum a fost prostia aia despre scenele sinucigaşe ale creatoarei de modă temperamentale. Şi am încercat să-i explic mamei mele, care, aşa cum îţi poţi imagina, este în pragul isteriei. Acest lucru îl făcu pe Clevedon să revină pe pământ cu o bufnitură. Uitase complet de doamna Warford. Dar ce importanţă avea?

Refuza să permită nervilor şi isteriilor ei să-i influenţeze starea de spirit. Ea era problema soţului ei. Am venit aici pentru că nimic nu mai poate fi reparat, după cum a zis mama, dar trebuia să văd cu ochii mei ce pune la cale prietenul meu, continuă Longmore. Şi ce descopăr când ajung? Se pare că ziarele, ca să nu spun că şi mama, au subestimat situaţia, din nefericire. Constat că prietenul meu adăposteşte trei femei nemăritate, nu într-o colibă discretă din Kensington, ci în casa familiei sale! Şi, odată cu ele, alte şase femei, iar servitorii muncesc şi transpiră ca nişte truditori din mină, cărând materialele pentru croitoreasă! L-am văzut cu ochii mei pe Halliday ducând ceea ce părea a fi un coş cu rufe. Un coş cu rufe! Halliday era cel care avea în grijă gospodăria. El se ocupa de registrele stăpânului său şi făcea muncă de secretar. El dădea ordine. Nu îşi sufleca mânecile cărând diverse lucruri. Dacă dusese un coş, o făcuse ca să se amuze – sau ca un pretext pentru a-şi satisface curiozitatea faţă de străinele prezente în casă. Longmore trâncăni în continuare: Ştiu că nu-ţi pasă de convenţii, dar această... să mă ia naiba, nu-mi mai găsesc cuvintele! Las-o pe mama... Eu cum o să mă uit la sora mea?

– Ei bine, e amuzant, zise Clevedon.

– Amuzant?

– Ţinând cont de faptul că femeile acestea sunt aici numai şi numai din cauza surorii tale. Şi-au luat angajamentul că-i vor face Clarei o rochie pentru evenimentul de astă-seară şi au ideea fixă că absolut nimic, fie că e vorba de voinţa divină sau a omului, ciumă, epidemie, inundaţie, foamete sau foc, nu le poate opri de la îndeplinirea făgăduielii. Este foarte ciudat. Se pare că tratează promisiunea de a face o rochie la fel cum tratăm noi o datorie de onoare.

– Blestemată rochie! bombăni Longmore. Ai luat opium? Ai băut absint? Ai febră? Gonoree, poate? Am auzit că afectează creierul. Croitoreasa aceea...

– La care dintre ele te referi? întrebă Clevedon. Sunt trei.

– Nu mă lua în răspăr! Pentru numele lui Dumnezeu, prin tot ce faci pui la grea încercare răbdarea tuturor sfinţilor şi martirilor la un loc. O să mă faci să te provoc la duel. Nu pot să te las să-ţi baţi joc de sora mea. Nu poţi să...

Se întrerupse pentru că uşa se deschise şi domnişoara Sophia dădu buzna în încăpere.

– Înălţimea Voastră, mă întreb...

Se opri observându-l chiar în ultimul moment pe Longmore.

Sau poate că îl văzuse imediat ce intrase, dacă nu chiar mai înainte. Clevedon bănuia că ambele surori erau la fel de şirete ca Noirot. Se gândi că domnişoara Sophia intervenise anume. Probabil că îl auziseră pe Longmore sosind din celălalt capăt al casei.

Oricum, ar fi fost greu să nu-l observe, nu numai pentru că era la fel de înalt ca ducele, ci şi pentru că stătea chiar în calea ei. Poate, totuşi, îl confundase cu Clevedon. Oamenii obişnuiau să facă acest lucru când îi vedeau din spate, de la distanţă. Amândoi erau solizi, bruneţi, însă Longmore se îmbrăca mai neglijent în comparaţie cu amicul său.

Oricare ar fi fost motivul, ea păru surprinsă şi înlemni.

– Îmi cer scuze. Ce nepoliticos din partea mea să dau buzna astfel...

– Ba deloc, spuse Clevedon. V-am spus să nu staţi la politeţuri cu mine. Nu avem timp de aşa ceva. Este doar prietenul meu – sau, poate, fostul meu prieten –, lordul Longmore. Longmore, deşi nu meriţi, permite-mi să ţi-o prezint pe domnişoara Sophia Noirot, una dintre respectabilele noastre creatoare de modă.

Între timp, Longmore, care se întorsese pe călcâie la intrarea ei bruscă, nu-şi luase ochii de la ea. Un moment păru năucit. Apoi se înclină.

– Domnişoară Sophia.

– Milord, zise ea făcând o reverenţă.

O reverenţă spectaculoasă, nu la fel ca a lui Noirot, dar ceva aproape la fel de impresionant.

Ochii negri ai lui Longmore se măriră.

– Ei bine, ce e? întrebă Clevedon.

Privirea albastră a Sophiei, suspect de inocentă, se întoarse către el.

– Este în legătură cu anunţul pe care îl dăm la ziar, Înălţimea Voastră. Scriu astfel de texte mereu şi aţi putea crede că nu e ceva deosebit la el, dar am probleme, în ciuda faptului că am parte de linişte.

Auzise discuţia, îşi spuse Clevedon. Îl auzise pe Longmore tunând şi fulgerând şi intervenise. Ea fusese cea care scrisese textul din ziare despre faimoasa rochie pe care o purtase Noirot la bal. Ea răspundea de transformarea dificultăţilor şi scandalurilor în publicitate pentru magazin.

– Şocul e de vină, zise ducele intrând în joc. Nu vă puteţi reveni peste noapte, mai ales când totul fierbe în jur.

– Ca să fiu sigură, pentru că nu-mi pot critica propriul text, îmi puteţi da opinia dumneavoastră? întrebă ea. Dacă lordul Longmore îmi va scuza întreruperea. Musafirul se dădu la o parte şi se aşeză pe canapea. „Doamna Noirot doreşte să îşi informeze prietenii şi publicul, în general, citi ea, că intenţionează să redeschidă magazinul de prezentare în foarte scurt timp, cu o colecţie nouă şi elegantă de pălării şi rochii inedite, la preţuri rezonabile..."

– Renunţaţi la partea cu preţurile rezonabile, interveni Clevedon. Chestiunile pecuniare contează numai pentru cei din clasa de mijloc. Cunosc obiceiurile cunoştinţelor mele feminine şi este mai bine să fiţi nerezonabile. Dacă un obiect nu este scump, ele nu-l apreciază aşa cum se cuvine.

Domnişoara Sophia aprobă din cap.

– Ei, vedeţi? Marcelline ar fi observat asta, dar nu am îndrăznit s-o întrerup. Dacă rochia lui Lady Clara nu e gata la timp, sora mea va fi devastată.

Clevedon îl observă pe Longmore aruncându-i tinerei o privire întunecată pe sub sprâncenele negre şi groase.

– Dacă mama mea o va lăsa să poarte rochia, bombăni el.

Domnişoara Sophia se întoarse cu totul spre el, cu ochii albaştri acum cât cepele.

– Să nu o lase să poarte rochia? Nu puteţi vorbi serios. Sora mea se omoară ca să o termine.

– Draga mea... începu Longmore.

– Magazinul nostru a ars complet, urmă Sophia. Fetiţa surorii mele – nepoata mea... singura nepoată pe care o am – era să moară în foc. Înălţimea Sa i-a salvat viaţa riscând-o pe a sa. A intrat într-o clădire în flăcări! adăugă ea ridicând tonul. Ne-a primit aici, ne-a împrumutat bani pentru marfă, noi ne dăm peste cap ca să ducem la îndeplinire obligaţiile faţă de cliente, iar dumneavoastră spuneţi... spuneţi că mama dumneavoastră n-o s-o lase pe Lady Clara să poarte ro... rochia?

Vocea îi tremura. Lacrimile dădeau să izbucnească. Longmore sări de pe canaprea.

– Hei, zise el. Nu e cazul să vă supăraţi.

Sophia se adună.

– Dacă Domnia Sa, mama dumneavoastră, spune o vorbă împotriva acelei rochii..., împotriva surorii mele... vă promit că o să o strangulez cu mâinile mele, fie că e marchiză sau nu!

Aruncă pe jos anunţul pe care-l scrisese şi ieşi din încăpere trântind uşa în spatele ei.

Longmore ridică bucata de hârtie, deschise uşa şi alergă după ea.

Clevedon aşteptă până când paşii lor nu se mai auziră, după care bătu din palme.

– Bravo, domnişoară Sophia, zise el. Foarte bine!

Zâmbi, închise uşa încet şi se întoarse la studiul revistei *La Belle Assemblée.*

*

Clevedon duse revista la masa de scris. Tocmai făcea nişte notiţe când uşa se deschise îndeajuns de mult ca un cap cu bonetă să îşi facă apariţia.

– Plec, anunță Noirot.

Boneta dispăru, iar ușa dădu să se închidă.

El se ridică și se îndreptă spre prag.

– Stai.

Marcelline vârî din nou capul pe ușă.

– Nu am timp să stau. Am vrut doar să știi că rochia e gata.

Vorbea îndeajuns de calm, dar el detectă o undă de triumf în voce.

Ajunse la ușă și o deschise complet.

Ea ținea în brațe ceva ce semăna cu un cadavru învelit. Trebuia să fie rochia, înfășurată în mai multe straturi de hârtie și împachetată în muselină, ca o mumie.

– Nu o s-o duci tu, zise el. Unde este valetul?

Îl văzu zăbovind sprijinit în hol.

– Uite-l. Hei, Thomas!

– Nu, zise ea și îi făcu semn lui Thomas să nu se apropie. Am promis că o să o livrez personal și nu o dau din mână.

Clevedon se uită în jos la pachetul cu aspect de cadavru.

– Pot să o văd?

– În nici un caz. Nu am timp să o despachetez și să o împachetez la loc. O s-o vezi diseară și o să fii uimit, la fel ca toți ceilalți. La Almack.

Almack. Simți o greutate pe umeri. O altă seară de miercuri cu aceiași oameni care se adunau acolo în fiecare săptămână în timpul sezonului monden. Aceleași conversații, animate de ultimele scandaluri. În acea seară avea să se afle în vizor, mai mult ca sigur. Cu toții aveau să șușotească despre el în spatele evantaielor și al cărților de joc. Doamna Warford avea precis multe de spus, urmând să se exprime cu cea mai mare subtilitate de care era în stare, adică prin aruncarea unor insulte la fel de mari și de neocolit ca o balegă de elefant.

Își aduse aminte ce-i spusese Longmore despre faptul că mama lui nu îi va permite Clarei să poarte rochia.

– Ar fi bine să vin cu tine, zise el. Longmore a fost aici...

– Știu. Sophy s-a ocupat de el. Iar eu o să mă ocup de doamna Warford, dacă va fi necesar. Dar mă îndoiesc de asta. Când Lady Clara o să vadă rochia, cu... dar nu contează, nu am timp să stau la palavre, iar tu te-ai plictisi, oricum.

– Nu, nu m-aș plictisi, zise el după ce citise *La Belle Assemblée* și după ce îi veniseră unele idei. Am...

– Este șase și jumătate, spuse ea. Trebuie să ajung la Casa Warford.

– Ia cabrioleta.

– Nu știu ce-o să iau. Halliday mi-a promis că o să am la dispoziție cel mai rapid vehicul al tău. Mă așteaptă.

Voia s-o însoțească. Voia să vadă rochia și fața Clarei când o despacheta. Voia ca toți să observe că nu era vorba decât de afaceri și că Noirot nu era numai talentată, ci avea și principii... până la un punct... când era vorba de munca ei, oricum... și că era onorabilă... până la un punct... când era vorba de munca ei, oricum...

Dar, spre rușinea lui, acesta nu era singurul motiv pentru care voia să o conducă la Casa Warford.

Era îndeajuns de aproape ca să-i simtă parfumul, să observe culoarea care-i apărea și îi dispărea din obraji, pielea ce căpăta o tentă perlată în zonele în care o atingea lumina și buclele negre ce curgeau aparent întâmplător de sub bonetă și se curbau în jurul urechilor. Ar fi vrut să-i ia fața în palme, să o întoarcă și să-i aducă buzele aproape de ale lui...

Prost, prost, prost.

Și infam pe deasupra. Ea ținea în brațe rochia Clarei, iar el o iubea pe Clara, o iubise mereu și nu putea suporta ideea de a-i face vreun rău.

Făcuse deja destule. Doamna Warford probabil că o hărțuise toată ziua pe fiica ei, învinuind-o pentru neglijența și comportamentul deplasat al lui Clevedon. Pisicile geloase care pretindeau că-i erau prietene cu siguranță că își ascuțiseră și ele ghearele pe Clara.

Se dădu la o parte din dreptul ușii.

– Aş fi un idiot dacă te-aş reţine după ce ai realizat ceea ce aş fi putut jura că era imposibil.

Se dădu şi ea la o parte.

– Să sperăm că mă vor lăsa să o livrez.

capitolul 12

„O femeie de geniu va conferi un aer rafinat rochiei sale prin intermediul unei suite de noduri bine alese, aşa cum un scriitor priceput însufleţeşte o propoziţie printr-o simplă expresie."

John Gay, poet şi dramaturg englez (1685–1732)

Marcelline ajunse la Casa Warford cu cinci minute înainte de ora şapte. Deşi călătorea în trăsura lui Clevedon, pe uşile căreia se afla blazonul familiei, ocolise până la intrarea destinată comercianţilor, unde fusese lăsată să aştepte. Îi trecuse prin minte că era foarte posibil să fie refuzată, dar îşi alungă îndoielile. Rochia era magnifică. Lady Clara înţelesese că se afla pe mâinile unei maestre, altfel ar fi respins-o pe Marcelline în ziua precedentă, în clipa când se apucase să-i arunce lucrurile din garderobă.

Într-un final apăru camerista, Davis, care o lăsă să intre şi, cu o privire încruntată, o conduse pe Marcelline pe lângă scara servitorilor către cea din spate.

Expresia ei acră îşi află rapid explicaţia. Marcelline le găsi pe Lady Clara şi pe mama sa în spaţiul destinat garderobei. Era clar că avuseseră o ceartă, şi încă una destul de serioasă, pentru că amândouă aveau feţele aprinse.

Davis intră şi anunţă:

– A sosit croitoreasa, milady.

Se lăsă tăcerea, la fel de apăsătoare şi de imensă ca un elefant.

Doamna Warford era aproape la fel de înaltă ca şi Clara şi se putea observa că fusese atrăgătoare la viaţa ei. Cu siguranţă nu semănase cu zgripţuroaica renumită ce devenise. Deşi puţin mai plinuţă decât fiica sa, era

o femeie frumoasă, de vârsta a doua. Cu spirit bătăios însă, pentru că trecu direct la atac.

– Dumneavoastră! zise ea. Cum îndrăzniţi să vă arătaţi faţa aici?

– Mamă, te rog, interveni Lady Clara cu privirea la pachetul din mâinile lui Marcelline. O, Doamne! Nu mi-a venit să cred când am auzit că aţi venit cu rochia. Magazinul dumneavoastră... am citit că a ars din temelii.

– Aşa a fost, milady, dar am promis că o să vă aduc rochia.

– Cu rochie sau nu, nu-mi vine să cred că această fiinţă are neruşinarea să-şi arate faţa...

– Mi-aţi făcut rochia? întrebă Lady Clara. Aţi reuşit aşa repede?

Marcelline aprobă din cap. Aşeză pachetul pe o măsuţă joasă, desfăcu legăturile, dezveli muselina şi scoase rochia dintre hârtiile pe care ea şi surorile ei le introduseseră între pliuri.

Auzi trei suspine.

– O, Doamne! exclamă tânăra femeie. O, Doamne!

– Este revoltător, mormăi doamna Warford, deşi cu mai puţină convingere faţă de mai devreme. Vai, Clara, cum de suporţi să primeşti ceva din mâinile acestei fiinţe?

– Nu am altceva de îmbrăcat.

– Nimic altceva! Nimic altceva!

Dar Lady Clara îşi ignoră mama şi îi făcu semn slujnicei să o ajute. Doamna Warford se afundă într-un fotoliu şi privi încruntată în timp ce Marcelline şi slujnica o îmbrăcară pe fiica ei, care se duse apoi să se admire în oglindă.

– Doamne, Dumnezeule!

Slujnica rămăsese locului, cu mâna la gură.

Doamna Warford se holba şi ea.

Creaţia lui Marcelline era formată dintr-o robă de crep alb ce venea peste un furou din satin de aceeaşi culoare. Decolteul foarte generos îi punea în evidenţă

umerii fini şi avantaja forma sânilor, iar nuanţa de alb îi scotea în evidenţă tenul mat.

Marcelline păstrase un aspect simplu, fără prea multe accesorii, ca să evidenţieze frumuseţea croielii şi perfecţiunea faldurilor, în special pe cele ale corsajului. Câteva funde amplasate cu grijă decorau mânecile foarte scurte şi bufante, dar şi marginile robei, în locurile în care aceasta se deschidea şi lăsa să se vadă furoul din satin. Roba era brodată delicat cu nişte rămurele aurii, argintii şi negre. Stilul nu era franţuzesc, dar era destul de elegant ca nu fie în întregime englezesc.

Cel mai important însă era că se potrivea la fix. Nu, nu numai că se potrivea la fix, dar făcea ca frumuseţea tinerei să fie aproape irezistibilă.

Lady Clara observase acest lucru. La fel şi slujnica, ba chiar şi mama ei.

Tăcerea din încăpere era profundă.

Marcelline le lăsă să se holbeze în timp ce ea studia lucrătura.

Mulţumită fanatismului ei când venea vorba de măsurători, croiala era aproape perfectă. Nu era nevoie să mute tivul mai sus sau mai jos. Doar gulerul necesita câteva retuşuri ca să se alinieze perfect cu linia spatelui. Perniţele pe care le pusese Davis nu erau destul de mari ca să ţină bine mânecile. Dar asta şi alte câteva chestiuni minore erau uşor de corectat.

Se apucă să facă repede retuşurile. Când partea tehnică fu îndeplinită, o îndrumă pe Davis la adăugarea accesoriilor: o coroniţă din argint şi aur peste cocul împletit, cercei mari din aur şi o eşarfă din voal. Ţinuta fu completată cu pantofi uşori, din mătase albă, şi mănuşi albe, ornate cu mătase argintie şi aurie.

Toate acestea îi luară aproape o oră, timp în care doamna Warford deveni din ce în ce mai nerăbdătoare, bombănind că aveau să întârzie. Marcelline abia avu parte de un minut ca să-şi admire opera. Din cauza ei întârziau la cină, se plânse doamna Warford, care o trase pe Lady Clara afară din cameră fără nici un alt cuvânt. Fără mulţumiri, desigur.

Davis recunoscu morocănoasă că stăpâna ei arăta, într-adevăr, foarte bine. Apoi o grăbi pe Marcelline în jos pe scară ca pe un secret compromiţător şi o conduse înapoi la intrarea pentru primirea mărfurilor.

Când păşi în noapte, Marcelline îşi spuse că era foarte, foarte fericită.

Făcuse ce trebuia făcut. Lady Clara nu arătase niciodată atât de frumoasă, iar ea o ştia, la fel şi mama ei. Toată lumea de la Almack avea să observe acest lucru. Şi Clevedon. Avea să se îndrăgostească din nou de logodnica lui.

În culmea triumfului, Marcelline simţi un junghi ascuţit şi adânc.

Ştia ce era. Era o mincinoasă iscusită, dar nu se pricepea deloc să se mintă pe sine.

Adevărul era că îşi dorea să fie ca Lady Clara, o femeie demnă de el. Îşi dorea ca ea să fie cea de care să se îndrăgostească ducele, iar o dată ar fi fost de ajuns.

„Nu contează", îşi spuse.

Fata ei trăia. Surorile ei trăiau. Aveau s-o ia de la capăt... iar după noaptea aceea doamnele din înalta societate aveau să se înghesuie la uşa lor.

*

Abia ajunsese la Almack că ducele de Clevedon calcula deja cât timp avea să treacă până când putea să scape de acolo într-o manieră decentă. Nu intenţiona să stea cât era necesar – cel puţin în opinia marchizei de Warford –, dar nu era treaba lui să-i facă pe plac acesteia. Venise numai şi numai pentru Clara şi se îndoia că ea se aştepta de la el să stea nedezlipiţi unul de altul.

Ajunsese cât de târziu se putuse. Acest lucru nu îmbunătăţise cu nimic starea de fapt, deoarece Clara era copleşită de atenţiile admiratorilor, iar el obosise să joace cărţi cu aceiaşi oameni. Ea îi rezervase doar un dans pentru că nu fusese sigură că va veni, iar ceilalţi bărbaţi fuseseră foarte insistenţi să o aibă drept parteneră.

Aveau şi de ce să fie insistenţi; era o gloată mai mare decât de obicei. Asta, îşi spuse el, era ceea ce ea merita. Arăta foarte bine în rochia pentru care Noirot şi femeile ei trudiseră ca nişte sclave.

Dar, mai important, observă pe feţele doamnelor londoneze aceeaşi expresie pe care o văzuse la omoloagele lor pariziene. Îşi dorea ca Noirot să le poată vedea figurile.

Timpul se scurse cu încetinitorul până când îi veni rândul la dansul promis. În timp ce o conducea pe Clara pe ringul de dans, îi spuse că era cea mai frumoasă femeie din încăpere.

– Rochia joacă un rol mai mare decât aş fi bănuit, recunoscu ea. Nu mi-a venit să cred că doamna Noirot a putut să o termine atât de repede, după tot ce s-a întâmplat.

– A fost foarte hotărâtă, răspunse el.

Clara îl fixă preţ de o clipă, apoi îşi mută privirea.

– Cred că această croitoreasă a ta este o fiinţă foarte mândră, zise ea.

Mândră. Încăpăţânată. Pasionată.

– Este croitoreasa ta, dragă, nu a mea.

– Toată lumea spune că e a ta. Stă în casa ta, împreună cu familia ei. Ai adoptat-o?

– Nu am ştiut ce să fac cu ele într-un timp atât de scurt.

Conversaţia lor luă o pauză în timp ce începură să danseze. Apoi Clara spuse:

– Am citit odată că dacă cineva salvează viaţa cuiva, persoana salvată îi aparţine salvatorului.

– Sper că nu începi şi tu să vorbeşti despre gestul meu eroic. Ca bărbat, nu aveam încotro. Dacă mama ta ar fi fost prinsă în magazinul acela în flăcări nu aş fi stat pe margine să mă uit. Şi Longmore ar fi făcut acelaşi lucru, indiferent ce spune.

– Chiar că a avut ceva de spus. Când s-a întors acasă, după ce te-a vizitat astăzi, i-a zis mamei să nu facă prea mult caz în legătură cu nişte croitorese dictatoriale. A comentat că e tipic pentru tine să găzduieşti acele

fiinţe provocatoare. În opinia lui, erau ridicole. Magazinul li se făcuse scrum, copilul aproape fusese ars de viu, nu mai aveau nimic în afară de hainele de pe ele şi nişte registre contabile şi nu se gândeau decât la rochia mea.

– Sunt, într-adevăr, dictatoriale, confirmă el. Ai văzut cu ochii tăi.

Şi-o imagina pe Noirot, solemnă ca o regină, dându-i ordine Clarei. Atât de sigură pe ea. Atât de încăpăţânată. Atât de pasionată.

– Îndrăznesc să spun că acceptându-i serviciile am şocat pe toată lumea.

– Toată lumea este uşor de şocat, remarcă el.

– Dar am vrut rochia. În ciuda poveştilor lui Harry, mama nu a vrut să o lase pe femeie în casa noastră. Până la urmă am făcut o scenă îngrozitoare şi ea a cedat. Se pare că sufăr de un orgoliu nemăsurat.

– Ce prostie! A trecut mult timp de când te ascundeai de ea. Uneori mă întreb dacă nu cumva mama ta...

Se opri la timp, consternat de ceea ce era pe cale să spună. Nu-şi dăduse seama până acum că mama ei cea vanitoasă şi mândră îşi îmbrăcase în mod deliberat fata ca pe o călugăriţă. O făcuse în speranţa că astfel îi va ţine la distanţă pe ceilalţi bărbaţi şi că o va păstra pe Clara pentru Clevedon.

O păstrase pe Clara pentru un bărbat care o iubea, dar nu voia să se afle acolo, nu îşi dorea o astfel de viaţă şi visa la altceva, deşi nu era sigur ce însemna de fapt asta.

Ba ştia foarte bine. Dar nu-l ajuta cu nimic, deoarece era singurul lucru pe care puterea, statutul şi banii lui nu-l puteau cumpăra.

– Ce ziceai despre mama? întrebă Clara.

– Este foarte protectoare, minţi el. Mai mult decât îţi doreşti, fără îndoială. Dar, până la urmă, ai obţinut ceea ce ţi-ai dorit.

El nu observă căutătura iscoditoare pe care i-o aruncase tânăra. Toată atenţia îi era îndreptată către rochiile doamnelor care pluteau în jurul lor pe ritmul muzicii. Aproape toate aveau culorile obişnuite în ultimul stadiu

al doliului de la Curte: toate nuanţele de alb şi puţin negru, croieli delicate ce contrastau cu ţinutele bărbaţilor, negre, bătoase, presărate cu puţin alb şi gri.

Aerul cald, încărcat cu parfum, îi amintea de un alt timp şi un alt loc. Dar nu semăna deloc cu Parisul, iar diferenţa nu se rezuma la ţinutele monocromatice.

De vină era atmosfera monocromatică. Lipsea vraja.

La Paris fusese ceva fermecat, ceva ireal – absurditatea balului la care Noirot nu avea ce să caute şi unde, totuşi, se încadrase atât de bine, unde ea era soarele, iar toţi ceilalţi mici planete şi sateliţi ce orbitau în jurul ei. Un loc vrăjit.

Ce prost era! Cea mai frumoasă fată din Londra era în braţele lui. Fiecare bărbat din preajmă îl invidia.

Da, era un prost. Fata pe care o iubise dintotdeauna era în braţele lui, iar fiecare bărbat din sala de bal îşi dorea să fie în locul lui.

Iar tot ceea ce voia el era să scape de acolo.

*

Biblioteca din Casa Clevedon
Vineri, 1 mai

– Trebuie să plecăm repede, îi spuse Marcelline lui Clevedon.

Nu-l mai văzuse de miercuri noapte. Nu ştia când se întorsese de la Almack. Apartamentele lui se aflau în zona grădinii din faţă, în aripa principală a clădirii, parcă la kilometri întregi de ea.

Era ora zece, vineri dimineaţa. Cusătoresele sosiseră în urmă cu o oră şi se apucaseră de treabă la cele mai urgente comenzi. În mod normal, în timp ce ele lucrau, Marcelline şi una dintre surorile ei s-ar fi aflat în zona de prezentare a magazinului, ocupându-se de cliente. Dar acum nu aveau aşa ceva. Şi, după apariţia triumfătoare a lui Lady Clara la Almack, Marcelline se aştepta la multe cliente. Casa Noirot trebuia să profite rapid de ocazie pentru că doamnele din lumea bună, care nu

îşi puteau ţine prea mult minţile ocupate cu un singur lucru, aveau să uite curând rochia tinerei lady, chiar dacă le lăsase gura apă când o văzuseră. Ea urma să poarte şi alte rochii de la Casa Noirot, dar impactul nu avea să fie la fel ca prima oară.

Nu era singurul motiv pentru care trebuiau să plece, dar era cel mai practic şi mercantil.

Marcelline se pregătea să-i scrie un bilet când Halliday venise s-o informeze că Înălţimea Sa se afla în bibliotecă şi solicita să o vadă, dacă era disponibilă.

Intrase grăbită în încăpere şi îl găsise aplecat asupra unei mese pline cu hârtii şi reviste.

Nu aşteptă ca el să-i spună ce dorea.

– Nu mai putem rămâne, zise ea. Nu vreau să par nerecunoscătoare; ştii că îţi sunt recunoscătoare, dar şederea aici îmi perturbă afacerea, angajatele şi familia. Mai ales pe Lucie. Slujnicele, valeţii... Începe să creadă că aşa e normal. Este mult mai greu de strunit acum, şi o să-mi ia câteva săptămâni ca să repar pagubele produse în doar câteva zile de răsfăţul de care are parte... Vocea i se pierdu când el îşi ridică ochii din hârtiile de pe birou. Privirea ei alunecă de la ochii aceia extraordinari spre nasul lung şi drept şi se opri în dreptul gurii cu buzele senzuale care ar fi trebuit să fie ale unei femei şi totuşi erau atât de masculine. Camera se încinse. Mintea ei gonea de la un gând la altul, încercând să evite singurul subiect pe care nu-şi permitea să-l atace. Dar inima îi bătea cu putere şi îi pulsa căldură mai jos. Făcu un pas înapoi. Şi cam asta e, murmură ea.

– Da. Cam asta e.

– Da, repetă ea. Adăugă repede: O am pe Lady Clara de clientă şi trebuie să o păstrez. Cu cât stau mai mult aici, cu atât mai puţin mă va îndrăgi mama ei. Nu sunt sigură cât timp o mai poate înfrunta. „Nu sunt sigură cât mai pot sta la distanţă de tine." Ea se uită în altă parte şi oftă. Voia să-l atingă. Să-şi pună palma pe obrazul lui. Să i se arunce în braţe, să-şi odihnească tâmpla pe pieptul lui şi să-i asculte bătăile inimii. Voia să-i simtă căldura şi puterea. Îl voia înlăuntrul ei. Îl dorea.

Cu o noapte în urmă stătuse trează şi îşi imaginase paşi uşori în întuneric... sunetul unei uşi ce se închidea... respiraţia lui... mişcarea saltelei sub greutatea lui... şoaptele mătăsii în timp ce el îi dezvelea corpul... vocea şoptită... buzele aproape de ale ei... mâinile ce o mângâiau şi îi trăgeau în jos cămaşa de noapte... palma lui între picioarele ei... „Opreşte-te, opreşte-te, opreşte-te." Am vorbit cu surorile mele şi sunt de acord că nu mai putem sta, continuă ea. Eu şi Léonie mergem să găsim un loc în care să ne mutăm.

– Nu va fi necesar, spuse el.

– Este crucial! Trebuie să profităm de ocazie. Nu înţelegi...

– Înţeleg perfect, zise el şi îi întinse hârtia pe care se uita. Varley a găsit un magazin. Mergem să-l vedem?

*

Clădirea era una dintre proprietăţile lui Clevedon şi se afla pe St. James's Street, aproape de colţul cu Bennet Street. Clevedon îi spusese creatoarei de modă că foştii ocupanţi ai spaţiului – soţ şi soţie – acumulaseră datorii la doar câteva luni de la deschiderea prăvăliei. Dispăruseră în toiul nopţii, în urmă cu numai câteva zile, rămânând datori cu chiria pe trei luni. Probabil împrumutaseră sau furaseră o căruţă, pentru că luaseră cu ei aproape tot ce fusese în magazin.

Totul era o minciună.

Adevărul era că Varley îi mituise ca să se mute şi îndulcise oferta permiţându-le să ia cu ei tot ceea ce nu era fixat în cuie.

– Ce coincidenţă că acest spaţiu a rămas liber chiar în aceste zile, remarcă domnişoara Léonie în timp ce Varley descuia uşa.

– Era şi timpul să avem şi noi parte de coincidenţe favorabile, spuse domnişoara Sophia.

În timp ce restul intrară în magazin, Noirot zăbovi pe trotuar. Clevedon o văzu cercetând clădirea de sus până jos şi apoi scrutând împrejurimile.

Cu siguranţă era o zonă respectabilă, deşi unele construcţii erau mai puţin plăcute. Pe lângă unele cluburi pentru gentlemeni precum White's, Boodle's sau Brooks's şi câteva dintre cele mai renumite magazine din Londra – cizmăria Hoby, prăvălia de pălării bărbăteşti a familiei Lock şi vinăria fraţilor Berry – existau şi unele locuri în care se practicau jocuri de noroc sau funcţionau bordeluri. Însă acestea erau înghesuite în ganguri şi curţi interioare.

– Ei bine? întrebă el. Eşti de acord?

Privirea ei gânditoare se îndreptă către el şi apoi, repede, în altă parte.

– Aveam în vedere zona asta, zise ea. Între Fleet Street şi St. James. Ştiam că o să găsesc ceva, dar nu aşa de repede.

Intră cu un zâmbet enigmatic. El o urmă.

Când păşiră înăuntru, domnişoara Léonie se întrerupse din conversaţia cu Varley.

– Ştiam că e prea frumos să fie adevărat, i se adresă ea lui Noirot. Este dincolo de puterile noastre. Nu avem o afacere destul de prosperă ca să putem acoperi cheltuielile de zi cu zi, ca să nu mai vorbim de cele pentru utilităţi. Am avea nevoie de două vieţi ca să-i restituim banii Înălţimii Sale.

– Nu fiţi absurdă, începu Clevedon.

– Nu fi absurdă, zise şi Noirot în acelaşi timp. Numai adresa ne va creşte afacerea considerabil. O să avem un spaţiu cum se cuvine în care să putem lucra şi să ne afişăm marfa. Putem să angajăm încă şase croitorese şi să ne creştem producţia pe măsura cerinţelor. Am o mulţime de idei, dar până acum n-am avut destui oameni şi spaţiu ca să le pun în aplicare.

– Draga mea, avem nevoie de clienţi, spuse domnişoara Léonie. Trebuie să ne dublăm numărul de cliente...

– Sophy, trebuie să dai ceva la ziar imediat, o întrerupse Noirot nerăbdătoare. „Doamna Noirot doreşte să-şi informeze prietenii şi publicul că intenţionează să deschidă magazinul de prezentare miercuri, pe data de şase, în noul sediu din St. James's Street, numărul 56.

Vă aşteaptă cu pălării şi rochii noi şi elegante ce vor depăşi, din punctul de vedere al gustului şi eleganţei, orice colecţie ce poate fi găsită în alte case de modă din Londra. Printre acestea se numără felurite accesorii pentru rochiile doamnelor ce nu pot fi găsite în altă parte..." Şi tot aşa, zise ea fluturând din mână. Ştii tu cum trebuie să fie. Dar să fie mai mult decât de obicei.

- Chiar că mai mult, se amestecă ducele. Trebuie să inventezi un corset, dacă nu ai făcut-o până acum, şi să te asiguri că anunţi asta în ziar. Cele trei femei se întoarseră uimite. Am citit revistele de modă, se disculpă el. Se pare că un nou tip de corset, unic, e ceva irezistibil.

Pe figurile lor apăru o schimbare dintre cele mai subtile. Dacă nu şi-ar fi petrecut atât de mult timp cu ele şi n-ar fi fost atât de atent la expresiile feţei lui Noirot, n-ar fi observat nici cea mai mică mişcare a ochilor, un indiciu al calculelor rapide ce se desfăşurau cu frenezie în minţile lor uneltitoare.

- Are dreptate, zise Noirot. O să inventez un corset. Sophy, pentru publicitate, trebuie să inventezi un nume pentru el. Ceva exotic. Adu-ţi aminte de corsetul „Circazian" al doamnei Bell. Dar nu, trebuie să fie italian. Vor dori corsete în stil italian.

- Ar trebui să schimbaţi data deschiderii, spuse Clevedon. Nu vă puteţi permite să pierdeţi nici o zi. Faceţi-o mâine. Nu o să aveţi timp să-l zugrăviţi exact aşa cum vă doriţi, dar a fost renovat destul de recent pentru fugarii noştri. Dacă totul va fi curăţat şi lustruit şi dacă mai sunt făcute unele mici reparaţii, totul va arăta ca nou-nouţ.

Surorile mai tinere izbucniră în acelaşi timp:

- Nu avem cum să facem asta! Cum naiba am putea avea totul gata în mai puţin de douăzeci şi patru de ore?

Noirot îşi ridică mâna, reducându-le la tăcere.

- Va trebui să vă împrumutăm majoritatea servitorilor, i se adresă ea lui Clevedon. Şi trăsuri. Avem nevoie de materiale, da, pe lângă ce am cumpărat pentru urgenţă.

- Înţeleg.

- Nu o putem face fără ajutorul dumneavoastră.

- Chiar voiam să vă ajut. Este un sacrificiu minor ca să vă mutaţi cât mai repede din Casa Clevedon.

Acest lucru avea să o liniştească pe doamna Warford. Şi pe celelalte pisici clevetitoare. Lui nu-i păsa de scandal, însă ştia că îngreuna foarte mult situaţia Clarei. Nu putea să facă tot ce îi trecea prin cap şi să-i provoace, astfel, neplăceri.

Oricum, îi lipsea tăria morală de a rezista tentaţiei. Cu cât Noirot ar fi stat mai mult sub acoperişul lui, cu atât mai mare era probabilitatea să se poarte în stilul lui obişnuit.

- Un sacrificiu minor, zise domnişoara Sophia râzând. O, ce bine e să fii duce!

- Este bine să cunoşti un duce, spuse domnişoara Léonie. Acest loc îi poate permite lui Marcelline să aibă viziuni geniale, dar va fi de două ori mai scump să-l renovăm, ca să nu mai punem la socoteală materialele.

Noirot începuse deja să dea ocol în zona despre care el bănuia că avea să fie destinată expunerii.

- Sertarele şi tejghelele sunt în regulă, constată ea, dar totul trebuie foarte bine curăţat şi lustruit. Restul trebuie cumpărat. Trebuie să lucrăm de la tavan în jos, candelabrele, sfeşnicele de pe pereţi, oglinzile...

Clevedon îşi scoase carneţelul de buzunar şi începu să ia notiţe.

*

Îşi împărţiră munca fără probleme. Marcelline şi surorile ei se ocupau de mult timp de asta şi ştiau cine se pricepea cel mai bine la o anumită treabă.

Sophia se întosese la Casa Clevedon ca să compună proză nemuritoare şi să supravegheze cusătoresele. Léonie rămăsese la magazin ca să primească marfa şi să-i ajute pe servitorii şi îngrijitorii pe care Halliday începuse deja să-i organizeze şi care aveau să sosească în curând.

Clevedon urma să o ducă pe Marcelline la cumpărături.

Nu avea încotro. Ea avea nevoie de el. Trebuia pur şi simplu să-şi suprime dorinţa, poftele şi celelalte sentimente nelalocul lor şi să fie stoică. Avea destulă experienţă la acest capitol.

– Dacă vrem să terminăm totul până la sfârşitul zilei, trebuie să veniţi cu mine, îi spuse ea după ce examinară locul. Nu am timp să stau după un vânzător care tergiversează lucrurile sau care încearcă să-mi vândă ceva ce eu nu vreau. Nu am timp nici să mă tocmesc la preţ. Am nevoie de o servire promptă, preferabil de una slugarnică. Să intru în magazine cu ducele de Clevedon e un mod sigur de a obţine toate acestea.

– Oricum veneam cu dumneavoastră, răspunse el. Nu aţi observat cu câtă atenţie am luat notiţe?

Observase, şi chiar se mirase de acest lucru. Se abţinu să comenteze până ce intrară în trăsură. Iar acolo nu despre carneţel îl întrebă.

– Am crezut că urăşti mai presus de orice să mergi la cumpărături cu femeile, spuse ea amintindu-şi ce îi spusese el Clarei.

– Asta a fost înainte. Acum ai făcut ca asta să fie un lucru interesant, să te ia naiba!

– Interesant?

– Toată agitaţia... Toată drama... Toate ambiţiile pure, alături de credinţa deplină în viziunea ta. Toate aceste... ţeluri. Mă distrează să observ, cât îţi sunt pe urme, câte un scop mărunt pe care l-ai lăsat să-ţi scape.

– Ce prostie! Am găsit un mod de a-mi câştiga existenţa fără să fiu la nesfârşit o vită de povară pentru altcineva, ba am şi posibilitatea să evoluez. Dacă nu aş fi fost nevoită să muncesc, nu aş fi făcut-o. Aş fi fost fericită să nu am un ţel, ci doar să mă bucur de viaţă şi uneori să împrăştii puţină generozitate muritorilor de rând.

– Acum tu eşti cea care vorbeşte prostii. Trăieşti pentru ceea ce faci. Trăieşti şi respiri pentru munca ta. Nu este o slujbă. E o vocaţie.

– Aştept cu nerăbdare ziua în care îmi voi permite să fiu leneşă. Acesta este ţelul meu suprem.

– Ziua aceea nu va veni niciodată. Indiferent de rezultatele pe care le vei obţine, nu te vei putea opri din ceea ce faci. Tu nu poţi observa asta. Eu pot. Am văzut felul în care ai aruncat rochia Clarei. Nu a fost numai dispreţ. În opinia ta, a fost un gest criminal. Ai smuls acele haine din mâinile ei ca şi cum i-ar fi făcut rău fizic. Ai făcut rochia aceea în câteva ore deoarece pentru tine era o problemă de viaţă şi de moarte. Te-ar fi omorât să ştii că se va duce la Almack purtând una dintre vechile ei rochii.

Marcelline privi pe fereastra trăsurii.

– Dramă, zise ea. Viaţă şi moarte. Omor. Era deranjată. Nu se gândise vreodată la ea în acest fel. Era încăpăţânată, ambiţioasă, practică, cu un simţ mercantil accentuat. Tot ce făcea era ca să câştige, din ambiţie. Totuşi, acum că el îi spusese aceste lucruri, îşi dădu seama că avea dreptate. Şi se mira de faptul că el observase aşa ceva. Ar fi zis că avea ochi numai pentru slăbiciunile ei sau pentru momentele în care lăsa garda jos, când putea profita ca să o pună pe spate sau să o lipească de un zid... sau pe o masă de lucru. Ai dreptate, oftă ea în cele din urmă. Nu m-ar fi omorât... dar mi-ar fi făcut rău.

El râse.

Trăsura se opri. Coborâră, conversaţia se opri şi începu sesiunea de cumpărături.

*

Era una dintre cele mai agitate zile pe care Clevedon le trăise în viaţa lui, cu excepţia celei în care părăsise în goană Franţa, pe urmele lui Marcelline.

Intrau şi ieşeau grăbiţi dintr-un magazin în altul – de ţesături, de mobilă sau specializate în iluminat ori oglinzi.

Avură parte de serviciile prompte pe care ea şi le dorea, ba chiar mai mult. Înşişi proprietarii ieşeau să-l întâmpine pe Înălţimea Sa, ducele de Clevedon. Erau

cu toţii dispuşi să mute munţii din loc ca să-i aducă exact lucrurile de care avea nevoie şi să le livreze chiar în acea zi. Dacă ezitau, nu trebuia decât să-i spună lui Noirot:

– Mai bine mergem la următorul magazin... al lui Colter, parcă, nu?

Imediat ce era menţionat numele unui concurent, ceea ce fusese imposibil în urmă cu un moment devenea „cel mai uşor lucru din lume, Înălţimea Voastră".

Odată ce începură cumpărăturile, nu mai discutară nimic personal. Noirot nu avea timp să se gândească la ce să cumpere sau să aştepte să i se arate ultimele lucruri apărute în domeniul respectiv. Când intra într-un magazin trebuia să ştie exact ce voia să ia. Prin urmare, în scurtele momente în care se deplasau în intimitatea trăsurii, discuţiile erau pur practice, despre mobilier şi despre ce mărimi se potriveau cel mai bine sau ce culori mergeau la fiecare în parte.

El ar fi trebuit să se plictisească de moarte. Ar fi trebuit să ardă de nerăbdare să plece la club, la un joc de cărţi, la o sticlă sau două cu Longmore. Însă ducele de Clevedon era departe de a fi plictisit şi nici nu observă când trecuse timpul. La un moment dat se opriră să mănânce dintr-un coş pe care îl pregătise bucătarul lui. Nu putea spune dacă acest lucru se petrecuse cu o oră în urmă sau cu cinci.

Ieşiră dintr-un depozit, iar când ajunseră pe trotuar ea spuse:

– O, Doamne, e gata! Cred. Sper. Asta-i tot, nu-i aşa?

El scoase carneţelul de buzunar şi abia când fu nevoit să se încrunte ca să distingă literele îşi dădu seama că se lăsase seara. Se alăturase agitaţiei de pe stradă fără să observe că se întunecase. Fusese prea concentrat la planuri şi calcule. În timp ce se ocupa de alegerea articolelor pentru magazinul ei, nu stătuse o clipă.

Privi în jur şi văzu că felinarele de pe străzi erau deja aprinse. Magazinele aveau să se închidă în curând, dar străzile erau pline. Trotuarele forfoteau de oameni care se deplasau de colo-colo, unii se opreau să se uite în vitrine, alţii intrau, fără îndoială spre disperarea proprietarilor care tânjeau după cină şi după liniştea căminului. În curând funcţionarii aveau să se reverse din clădiri, unii grăbindu-se spre casă, alţii spre restaurante sau baruri.

Se întrebă unde se grăbise aşa ultima oară. Când fusese oare nerăbdător să se retragă în propriul cămin?

– Dacă am uitat ceva e un lucru minor, zise ea.

Ducele îi spuse vizitiului să-i ducă înapoi la magazinul de pe St. James's Street.

*

După ceea ce păruse o eternitate de când se deplasau cu trăsura în ritm de melc, Marcelline se dădu jos şi se uită gânditoare la magazinul gol.

– Nu-mi vine să cred că au plecat toţi, spuse ea. Îşi dădu seama că vocea îi tremura. Nu-şi putea aduce aminte când se simţise ultima oară atât de dezamăgită. Am crezut... am crezut că...

– Am fost mult mai eficienţi decât ne-am închipuit, zise el. Pun pariu pe orice că s-au dus acasă... la Casa Clevedon, vreau să spun... pentru o binemeritată cină şi odihnă. Aşa cum ar trebui să facem şi noi, imediat ce aruncăm o privire pe aici. Scoase o cheie şi i-o arătă. Eu sunt proprietarul.

Înăuntru pătrundea suficient de multă lumină din stradă ca să le permită să-şi croiască drum prin magazin fără să se împiedice de mobilă. După un moment, Clevedon luă o lampă cu gaz, pe care o aprinse, apoi apucă alta.

Marcelline stătea în mijlocul magazinului, cu mâinile încleştate pe pântec, pe fluturaşii care fremătau acolo din cauza nerăbdării combinate cu nelinişte. Se întoarse încet şi se uită în jur, la accesoriile din lemn strălucitor, la candelabrele elegante, la perdelele cochete, la mobila aranjată ca şi cum s-ar fi aflat într-o sufragerie.

– Ei, trece testul? întrebă Clevedon. E satisfăcător?

– E mai mult decât atât. Gustul meu este impecabil, știu...

– Pe bune, Noirot, trebuie să te străduiești să renunți la această modestie excesivă.

– ... dar să-l văd pus în aplicare... Făcu o pauză. Ei, o să fie nevoie să rearanjez mobila mâine-dimineață, adăugă ea. Léonie este foarte pricepută la cifre și prostii juridice, iar simțul ei pentru detalii este mai bun decât al majorității, însă este prea convențională când vine vorba de decorațiuni interioare. Magazinul de prezentare e foarte important, pentru că asta este ceea ce văd clientele noastre. Prima impresie trebuie să fie de eleganță, de confort și de acel lucru ce mă distanțează de restul.

– Detaliile, spuse el.

– Nimic prea evident.

– Francezii i-ar spune „je ne sais quoi". Și așa i-aș spune și eu, pentru că, deși știu că e acolo, nu pot sub nici o formă să precizez ce e cu adevărat.

Ea îl privi, dar numai un moment.

– Ai bătut cale lungă de la Paris. Atunci spuneai că nu observi astfel de lucruri.

– Am încercat să nu observ. Dar oriunde mă uit, iată-te. Ești acolo. O să mă bucur să scap de tine. Când un bărbat se adâncește în reviste de modă... Ba nu, e mai rău de atât. Când un bărbat se trezește că le aprofundează, căutând informații ezoterice care nu-i sunt de nici un folos... O, de vină este influența ta ademenitoare. Aș fi bucuros să-ți văd ceafa și să mă întorc la viața mea.

– Te enervează postura de înger păzitor.

– Nu fi absurdă. Nu sunt nici pe departe așa ceva. Hai să vedem restul.

Străbătură repede restul magazinului, birourile, spațiul de lucru și depozitul.

Era bucuros să scape de ea, se gândi Marcelline. O vreme, amănuntele organizării unui magazin ar fi putut reprezenta o schimbare interesantă față de ritmul lui obișnuit. Dar nu era comerciant. Banii însemnau ceva complet diferit pentru el, adică orice. Și probabil era

sătul să se afle în vizorul bârfelor obositoare și să aibă casa întoarsă cu susul în jos.

Dar el nici nu bănuia cât de mic era acest inconvenient în comparație cu ceea ce obișnuiau să facă neamurile ei. Strămoșii săi destrămaseră familii întregi, momiseră moștenitori prețioși ai nobililor, îi scoseseră afară din casele lor luxoase și îi conduseseră spre o viață de vagabondaj, de abandonare și, în cel mai rău caz, în ruină.

Văzuse toate locurile care contau din noul sediu, se gândi ea în timp ce el o conducea nu înapoi către intrare, pe unde veniseră, ci spre scară.

Apoi își dădu seama ce nu vizitase. Primul etaj avea să conțină spațiile de lucru – un studio bine luminat, o sală de recepție atrăgătoare pentru consultațiile particulare cu clientele și birouri private pentru Sophia și Léonie. Al doilea și al treilea etaj fuseseră alocate apartamentelor. Iar acest lucru nu-i trecuse prin cap nici măcar o dată cât timp făcuse cumpărături.

– O, Doamne, sper că ai o saltea sau două de care te poți lipsi din Casa Clevedon, zise ea. O masă și niște scaune ar fi, de asemenea, folositoare, dacă nu esențiale. Am dat chix la acest capitol. Nu-mi vine să cred că am uitat să cumpărăm ceva și pentru noi.

– Hai să mergem sus și să vedem de ce este nevoie. Poate că fugarii au lăsat ceva în urmă. Ducele o luă înainte, ducând lampa. Nu poposi la primul etaj, ci continuă către al doilea. În capul scării se opri. Așteaptă aici, zise el. Traversă spre o ușă și o deschise. Un moment mai târziu, lumina slabă a lumânării fu estompată de o lampă cu gaz. Ia te uită! Vino să vezi ceva.

Marcelline privi înăuntru din prag, după care păși în interior.

O canapea, scaune și mese. Perdele. Un covor. Nici unul dintre acestea nu s-ar fi potrivit în Casa Clevedon.

Mobilierul nu era grandios, dar îi reamintea de apartamentul verișoarei sale din Paris. Eleganță simplistă.

Confort. Căldură. Nu un spaţiu public precum magazinul de jos, ci o locuinţă.

– O, Doamne... murmură ea.

Era tot ceea ce putea spune. Simţi o greutate care îi apăsa pe inimă, care o îneca.

Din acest salon drăguţ o conduse într-unul pentru luat masa. Apoi în altul pentru copil, decorat cu atât de multă afecţiune şi înţelegere pentru Lucie, încât simţi că o doare inima. Fetiţa avea propria ei măsuţă, scăunele şi un serviciu de ceai. Mai erau rafturi pentru cărţi şi un cufăr pictat în care îşi putea ţine jucăriile şi comorile.

Ducele o conduse pe Marcelline în altă încăpere, una mai mare.

– M-am gândit că o s-o preferi pe aceasta ca dormitor. Dacă nu îţi place, vă puteţi reorganiza. Dar tu eşti artista, şi am bănuit că nu ţi-ar trebui o privelişte a străzii aglomerate, ci a grădinii – aşa cum e – şi poate să arunci un ochi în Green Park, deşi pentru asta cred că ar trebui să te urci pe un scaun.

Era o Noirot, iar stăpânirea de sine nu era cea mai puternică trăsătură de familie. Însă ea, ca şi ceilalţi, moştenise un control formidabil asupra a ceea ce lăsa să se vadă la exterior. Totuşi, în acel moment, se frânse.

– O, Clevedon, ce-ai făcut?

Greutatea care îi apăsa inima o forţă să scoată un suspin. Şi apoi, după mulţi ani, plânse.

capitolul 13

„Doamna Hughes doreşte să îşi informeze prietenii şi publicul larg că intenţionează să deschidă magazinul de prezentare marţi, în data de 4, cu o colecţie nouă şi elegantă de pălării şi rochii în cel mai nou stil. Doamna Hughes profită de acest prilej ca să mulţumească pentru imensa susţinere pe care a primit-o până acum de la numeroşii săi prieteni. Se caută o calfă şi o ucenică."

Anunţurile din luna ianuarie, *Ackermann's Repository*, vol. XI, 1814)

Lacrimile nu-i curseseră niciodată cu uşurinţă. Când aflase că holera îi răpusese părinţii, îi păruse rău pentru oportunităţile ratate şi pentru tot ceea ce sperase de la ei – în ciuda tuturor şanselor irosite şi a realităţii – şi nu primise niciodată. Când boala o omorâse pe verişoara Emma – cea care avea din când în când grijă de cele trei surori când mama şi tata le abandonau – Marcelline fusese profund întristată. Îl jelise şi pe Charlie, căruia îi dăruise întreaga sa inimă de fată.

Totuşi, nu mai plânsese niciodată astfel. Nu avusese suficient timp să se lase pradă durerii. Fiecare pierdere însemna că trebuia să acţioneze imediat ca să-şi salveze familia. Nu plânsese când Lucie fusese foarte bolnavă; atunci nu avusese vreme pentru lacrimi, ci doar pentru şi mai multă treabă, ca să o ţină în viaţă. Când bănuise că focul îi răpusese fetiţa, şocul virulent şi durerea nu-i mai lăsaseră nici o persoană pentru care să verse lacrimi.

Dar acum... Asta era ultima picătură, chiar ultima picătură. Aşa că totul în ea se frânse şi izbucni în plâns.

Dar nu, plâns era un cuvânt prea mic pentru imensele suspine ce puseseră stăpânire pe ea, ca nişte gheare care încercau să o sfâşie. Încercase să se scape de ele, însă erau prea puternice. Nu putea decât să stea, cu faţa în palme, şi să plângă neputincioasă.

– O, haide, zise Clevedon, este chiar atât de urât? Mă flatam că am totuşi puţin gust... cât de puţin. S-ar fi putut spune că unele dintre voi mi-aţi fi putut transmite... La naiba, Noirot!

Ar fi râs dacă ar fi putut, dar un dig cedase în interiorul ei. Tot ce putea face era să stea cu faţa în palme şi să plângă pentru... nu ştia exact pentru ce exact. La naiba! mormăi el. Dacă ştiam că o să faci atâta caz, te-aş fi dus direct acasă... vreau să zic la Casa Clevedon. Acasă. Casa lui. El îi oferise o casă când o pierduse pe a ei. Apoi, în acea zi, în timp ce ea nu se gândea decât la afaceri, el îi făcuse o casă. O cotropi un alt val de durere şi se cutremură. Trebuia să fie o surpriză plăcută, urmă el. Trebuia să spui: „Ce frumos că te-ai gândit la aşa ceva,

Clevedon". Apoi trebuia să accepți asta ca pe o datorie. În felul în care accepți tu totul, pe datorie. Zău, sper ca doamnele care îți sunt cliente să nu te vadă niciodată așa. O să-și piardă tot respectul față de tine. Și știi că e esențial să le domini. Trebuie să le conduci cu o mână de fier, altfel o să te calce în picioare... Se dădu bătut. La dracu', Noirot, ce s-a întâmplat?

„Tu. Tu ești ce s-a întâmplat. Numai tu."

Dar furtuna se risipea. Marcelline își luă mâinile din dreptul feței. Spre uimirea ei, degetele îi tremurau. Găsi batista și se șterse. Abia atunci îl văzu cum stătea, țeapăn, cu mâinile făcute pumn.

El voia să facă ceva firesc, se gândi. Să vină la ea, să își pună mâinile în jurul ei și să o aline. Dar se abținea. Cum reușea oare? Își amintea de Lady Clara și se gândea pentru prima oară la ea și la ce îi datora?

Lui Marcelline îi veni să râdă. Ironia sorții era prea cruntă. Acum, când el îi demolase în sfârșit zidul de apărare, găsise puterea morală de a se menține la distanță de ea.

– N-nu în... înțelegi, îngăimă ea.

– Ai mare dreptate.

– Nimeni, continuă ea, iar vocea îi tremură din nou. Ni-nimeni... Un alt suspin îi tortură pieptul. Își mușcă buza și arătă cu batista în jur. În toată viața mea. Nimeni. O c-casă. Ai făcut o c-casă. Era adevărat. Nimeni, în toată viața ei, nu-i făcuse vreodată o casă. Părinții ei nu stătuseră niciodată prea mult timp într-un loc. Locuise în gazdă, în ascunzători și pe drumuri, ca nomazii. Nu avusese niciodată o casă până când verișoara Emma nu le luase la ea și, chiar și atunci, tot ce aveau era un loc în care să mănânce, să doarmă și să muncească. Nimic nu le aparținuse lui Marcelline sau surorilor sale. Nimic nu era aranjat pentru ele. Cămărușele de la etajele superioare ale clădirii de pe Fleet Street fuseseră cu adevărat prima lor casă. Acum era aceasta. Iar el se ocupase de tot. Într-o singură zi, pe tăcute, în timp ce ea era ocupată cu altceva. Plănuise această surpriză pentru ea. Of, Clevedon, ce-o să mă fac? întrebă ea.

– O să stai în ea? Se uită la el, în acei ochi verzi obsedanți unde îl zărise pe Necuratul dansând, unde văzuse căldura dorinței, râsul și furia. O, și afecțiunea față de Lucie. Cineva trebuia să se gândească și la asta, se justifică ducele. Ai avut atât de multe de făcut. Magazinul era... este cel mai important lucru, desigur. Fără el nu ai avea nimic. Dar m-ai luat cu tine doar ca însoțitor, grație titlului meu, și m-am plictisit. Clevedon înțelesese ce însemna afacerea pentru ea. În numai câteva săptămâni se transformase dintr-un om complet ignorant – ba nu, mai degrabă disprețuitor – într-unul deosebit de atent și avizat. Marcelline citise în romane despre oameni care nu puteau vorbi din cauza inimilor care le erau prea pline și se gândise mereu că acest lucru nu se aplica inimii ei reci. Dar acum nu putea vorbi, pentru că era prea mult. Toate elementele se îmbinau perfect, un puzzle pe care nu își dăduse seama că voia să-l rezolve. Acum, piesele își ocupau locurile, iar ea deveni conștientă de asta. Mi s-a părut o prostie să te distrag de la problemele tale, continuă el. Doar încercai să faci imposibilul. Dar e atât de tipic pentru tine să faci lucruri imposibile! Rochia Clarei. Urmărirea mea la Paris. Cine naiba s-ar fi gândit să facă așa ceva? Cine și-ar fi putut imagina că va avea succes? Dacă m-ai fi întrebat pe mine ți-aș fi spus că e dus cu pluta...

– Și ai fi avut dreptate. A fost un plan nebunesc.

– Însă a funcționat.

– Da, așa e. Cu excepția unei mici greșeli de calcul. Simți că ochii i se umpleau cu lacrimi. Clipi și se forță să zâmbească. Sunt fericită, spuse ea. Nu aș putea fi mai fericită. Tot ce mi-am dorit, făcu un gest cu mâna. Și mai mult decât atât. Un magazin pe St. James's Street. O perspectivă pentru imaginația și ambiția mea.

El se uită în jur.

– Nu sunt sigur dacă e suficient de mare. Nici Catedrala St. Paul nu cred că e suficient de mare pentru ambiția ta. Are limite? Limite normale, omenești, vreau să spun...

O cunoștea atât de bine. Marcelline râse. O durea să râdă, dar o făcu.

Clevedon se întoarse brusc spre ea.

- Noirot?

- Mă gândeam... Totul s-a rezolvat așa cum sperasem. Nu, mai bine decât am crezut. Și totuși... O, ce glumă!

Dădu din cap, se duse spre un scaun, se așeză, își încrucișă brațele și se uită la podea, la covorul pe care el îl alesese. Maci stacojii intercalați printre tentacule negre și frunze, pe un fundal auriu... cu o nuanță subtilă de roz. Culorile rochiei pe care ea o purtase la balul contesei de Chirac.

Apoi își dădu seama: casa aceasta pe care o crease pentru ele era darul lui de rămas-bun.

Cât de ironic. Cât de potrivit.

Îl vânase, îl prinsese și obținuse ceea ce își dorise. Dar stricase totul până la urmă. Ce glumă. Se îndrăgostise. Iar el își lua acum adio în stilul bărbaților de teapa lui, printr-un dar extravagant.

- Noirot, te simți bine? A fost o zi lungă și suntem amândoi extenuați. Nu a fost un efort mic, chiar și pentru tine, după ce ai încercat să faci imposibilul... toată această goană dintr-un loc în altul, cumpărăturile frenetice... Iar eu... la cumpărături cu o femeie... e posibil ca simțurile mele să nu-și revină niciodată din acest șoc.

Ea îl privi.

Nu aveau nici un viitor împreună.

Ținând cont de cine și ce era el, ea nu putea fi nimic altceva decât o amantă. Și nu putea concepe acest lucru. Nu din cauza standardelor sale morale. Abia înțelegea ce erau acelea. Ci din motive legate de muncă, din cauza afacerii care-i susținea familia, din cauza afacerii pe care o iubea, marea pasiune a vieții ei.

Își putea păstra sentimentele doar pentru ea. Putea suferi în tăcere. Putea să spună mulțumesc și la revedere și chiar nu ar mai fi fost nimic altceva de spus.

Problema era că, ținând cont de cine și ce era, sacrificiul nobil era exclus. Iar problema adevărată era că îl iubea.

Așa că încropi repede un plan. Văzu repede soluția în minte, în felul în care își concepea toate planurile. Își dădu seama ce trebuia să facă, singurul lucru pe care îl putea face.

Se ridică, se duse la pat și arătă spre el.

- Vreau să stai aici, zise ea.

- Nu fi proastă. Ea își dezlegă boneta. Noirot, nu înțelegi de ce m-am grăbit atât ca să te dau afară din casa mea? Nu-mi pasă de bârfe, dacă acestea mă privesc doar pe mine. Dar știi că vorbele astea pot răni pe altcineva.

- Ești bărbat. Bărbații sunt ușor de iertat.

- Mi-am promis că nu o să fac nimic pentru care să trebuiască să fiu iertat.

- N-o să fii primul bărbat care își încalcă promisiunea.

Se uită la el, ținând încă boneta de funde, și îi fixă privirea. Nu ascundea nimic. Toată inima era în ochii ei și nu-i păsa dacă el vedea în interior.

Se îndrăgostise și iubea pentru prima oară, deschis, fără să se prefacă, fără să mintă. Era ultimul dar pe care i-l făcea lui și sieși.

Clevedon se apropie încet de pat și se așeză, cu fața crispată.

Ea lăsă panglicile bonetei să-i alunece printre degete. Aceasta căzu ușor pe covorul care fusese ales pentru dormitorul ei.

El o privi căzând.

- Să te ia naiba!

- E în regulă. Este un gest de adio.

- Noir...

Ea își puse degetul arătător pe buzele lui.

- Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut. Îți mulțumesc din adâncurile inimii mele reci, nemiloase. Sunt unele lucruri pe care le pot plăti, dar mai multe sunt cele pe care nu le voi putea plăti niciodată. Vreau ca recunoștința mea, în toată plinătatea și profunzimea ei, să fie clară, perfect clară... pentru că după noaptea aceasta nu trebuie să mai vii niciodată aici. Nu trebuie să mai intri în magazinul meu. Când soția ta sau amanta vor veni la Casa Noirot, tu o să stai la distanță. N-o să-mi vorbești

pe stradă sau oriunde în altă parte. După noaptea aceasta o să devii bărbatul care am vrut întotdeauna să fii, cel pe care eu să-l jefuiesc... și nimic altceva decât un simplu bărbat. Înțelegi? Privirea lui se întunecă, iar ea îi observă în ochi un val de căldură, de furie și de dezamăgire și cine știe mai ce. El dădu să se ridice. Doar în noaptea aceasta. Te iubesc, încheie ea.

Ceva licări în ochii lui, obrajii i se îmbujorară, iar o scurtă grimasă străbătu fața perfectă. Se întâmplă foarte repede, veni și dispăru într-o clipă. Fu urmată de tristețe, care trecu la fel de rapid. Atunci ea își dădu seama că luase o decizie bună.

Începu să se dezbrace. Era aceeași rochie pe care o purtase în noaptea incendiului. Deși slujnicele lui o curățaseră și o călcaseră, nu se mai ridica la standardele ei. Totuși, ea și surorile sale fuseseră de acord că era mai important să onoreze cele mai presante comenzi decât să își refacă propriile garderobe.

Rochia se deschidea în spate, dar acest lucru nu o împiedică să se descurce. Se îmbrăca și se dezbrăca singură de când era mică. Își descheie nasturii de la mâneci. Apoi desprinse copcile din spatele corsajului, de sus în jos. Odată ce legăturile cedară, mica deschizătură de sub talie, invizibilă când partea de sus era încheiată, se desfăcu, la fel și corsajul. Dedesubt purta o cămașă din muselină, brodată, prinsă în talie. O dezlegă, o scoase și o lăsă să cadă pe podea, la fel cum făcuse cu boneta.

Respirația lui se înteți.

După ce eliberă partea de sus a rochiei, își scoase brațele din mâneci. Trase rochia peste cap și o lăsă și pe ea jos.

Desprinse pernuțele pentru umeri și le alătură mormanului de haine de la picioare, care începea să crească.

Stătea în fața lui în cămașă, jupon, corset, ciorapi și pantofi.

Îl lăsă câteva clipe să o savureze. Nu putea fi sigură de ce simțea el, dincolo de ceea ce simțeau bărbații întotdeauna în astfel de situații, dar poate că ducele

încerca, la fel ca și ea, să își imprime acest moment în memorie.

Apoi îngenunche.

– Marcelline, zise el.

Era prima oară când îi spunea pe numele mic, iar cuvântul i se păru o îmbrățișare. O, avea să-și aducă aminte mereu de vocea lui ca o îmbrățișare.

– Te-ai ocupat de casa mea, spuse ea. Lasă-mă pe mine să mă ocup de ultima seară împreună. Las-o în seama mea. Nu fac eu totul așa cum trebuie?

Îi trase o cizmă, apoi și pe cealaltă. Le așeză cu grijă lângă teancul de haine.

Se ridică. Se apropie de el și se uită în jos la părul lui negru, ce strălucea ca mătasea în lumina lămpii. Privirea lui era misterioasă, buzele ușor despărțite, iar respirația i se accelerase.

Marcelline se aplecă și îi descheie haina. I-o dădu jos la fel de lin cum ar fi făcut-o valetul. O împături și o așeză pe un scaun. Îi scoase vesta în același mod, oprindu-se însă o clipă ca să atingă țesătura brodată din mătase. Îi desfăcu eșarfa.

Capul lui era la același nivel cu sânii ei. Îi putea simți respirația pe piele, deasupra dantelei cămășii. Îl auzi cum inhala.

– Parfumul tău, murmură el. O, Doamne, parfumul tău...

Mâna îi tremură pe țesătura diafană. Își aminti de prima noapte, când îi scosese acul cu diamant și îl pusese în loc pe cel cu perlă. Îndreptă puțin eșarfa înainte să o scoată. O lăsă să alunece și o aruncă peste haină.

Desfăcu nasturele cămășii, iar aceasta se deschise.

Își puse palma pe gâtul lui și o lăsă să coboare pe pielea goală, pe conturul tare al pieptului. În timp ce mâna i se odihnea pe piept, se aplecă și își lipi obrazul de al lui. Rămase așa un moment, își lăsă fața să o simtă pe a lui și adulmecă parfumul lui, parfumul unui bărbat, al acestui bărbat, cald și la fel de îmbătător precum coniacul cald.

Apoi se dădu înapoi, își desfăcu pantofii și îi scoase.

Întinse mâinile spre spate şi dezlegă fundele corsetului. Le trase prin inele până când acesta fu îndeajuns de lejer ca să-l lase să alunece peste şolduri. Eliberată din corset, cămaşa îi căzu de pe umeri şi scoase la iveală un sân.

Îl auzi când trase aer în piept.

Adună corsetul şi îl aruncă într-o parte. Îşi desfăcu juponul şi îl lăsă să cadă la picioare. Se întinse sub cămaşă, îşi desfăcu lenjeria şi o lăsă şi pe ea să alunece. Păşi apoi din mijlocul lor.

Stătea în faţa lui în cămaşă şi în ciorapi. Îl lăsă să o privească şi se bucură la rândul ei de focul din ochii lui, de plăcerea şi de încântarea pe care le simţea la vederea ei.

– Mă omori, zise el răguşit. Mă omori.

– O să mori frumos.

Îşi puse piciorul pe marginea patului, lângă coapsa lui. Ridică marginea cămăşii, dezgolindu-şi genunchiul. El scoase un sunet înecat. Îşi desfăcu jartiera şi o aruncă pe covor. Apoi derulă ciorapul în jos, încet, deasupra genunchiului, a gambei, a gleznei şi îl scoase. Auzi respiraţia lui întretăiată. Aruncă ciorapul, dar îşi lăsă piciorul să zăbovească o vreme pe pat. Îi dădu răgaz să o privească şi îl privi şi ea în timp ce îşi întipărea în memorie expresia feţei lui splendide.

Îşi lăsă piciorul jos şi îşi scoase celălalt ciorap în acelaşi mod.

Între timp, cămaşa alunecase aproape până la talie. Se ţinea numai în mânecile prinse de coatele îndoite. Îşi îndreptă mâinile şi se scuturâ puţin. Cămaşa alunecă şi formă un mic morman de muselină pe podea.

Rămase complet goală.

Respiraţia lui era aspră, iar faţa crispată.

– Vino aici, şmechero!

Când se apropie de el, gemu şi se întinse spre ea.

O atinse cu gura pe sâni. Când îi luă un sfârc între buze, ea ţipă uşor şi îşi îndesă degetele în părul lui, înşfăcându-i capul şi ţinându-l lângă ea. Se aplecă şi-l sărută pe creştet. Simţi o durere provocată de dorinţa

cărnii şi a inimii pentru iubire. Se lăsă pradă suferinţei şi satisfacţiei în timp ce el îi sugea sfârcurile. Când începu să o tragă mai aproape se dădu un pas în spate.

– Nu am terminat, spuse ea.

– Sper că nu.

Îi îndepărtă palmele, îi descheie pantalonii şi îi trase afară cămaşa.

– Ridică mâinile, îi ordonă ea.

Ducele închise ochii şi se supuse.

Îi scoase cămaşa. Apucă marginea pantalonilor şi trase, iar el se lăsă pe spate şi îşi ridică coapsele astfel încât ea să poată scoate pantalonii. Odată cu ei, dar ceva mai uşor, fu îndepărtată şi lenjeria.

Eliberat, membrul lui ieşi din cuibul întunecat, iar ea nu se putu abţine să nu-l cuprindă cu mâna. Atât de cald, atât de gros, de lung şi de bine proporţionat, la fel ca restul corpului.

– O, Doamne, Marcelline...

Ea zâmbi, sărută vârful catifelat, iar el înjură printre dinţi.

Ar fi făcut mai mult. Ar fi putut face mai mult. Şi-ar fi dorit asta, dar voia să procedeze în aşa fel încât plăcerea să se prelungească.

Îi dădu drumul, îşi strecură mâinile de-a lungul picioarelor lui şi îi scoase ciorapii.

Era ceva mai nesigură decât înainte, iar mişcările nu mai erau la fel de relaxate. Mâinile şi gura lui o puseseră pe jar.

O săltă cu multă uşurinţă, aşa cum făcuse în Paris şi în magazinul ei.

Ea, care deţinea mereu controlul, care ştia tot ce se putea şti despre bărbaţi şi care simţea că se născuse ştiind toate acestea, se aprinse ca un şervetel atins de o flacără.

Se urcă pe pat şi îl încălecă. Îl privi, iar el se întinse spre ea. Îi puse palmele pe obraji. Rămase aşa o vreme. O ţinea şi o privea. Ea crezu că îi va spune ceva, dar nu o făcu. Apoi îi trase gura pe a lui şi o sărută.

Tandru, atât de tandru.

Dar era flămând şi se adânci într-o clipă.

Şi ea era flămândă. Îl sărută la rândul ei cu toată dorinţa, cu toate visele pe care le ţinuse în frâu atâtea săptămâni, cu toate fanteziile care îi chinuiseră nopţile şi cu toată pasiunea pe care o direcţionase mereu către muncă, marea ei dragoste.

Acest bărbat îi întrecuse toate estimările şi o făcuse să îl iubească.

O sărută adânc. Limba lui vâna fiecare secret al gurii ei, pe care îl mângâia şi îl aprofunda la fiecare îmbrăţişare.

Gustul şi mirosul lui erau peste tot, o mare caldă în care ea plutea, se scufunda, se îneca.

Îşi plimbă mâinile pe pielea lui, pe umerii mari şi apoi pe spate. Se scălda în atingeri şi în puterea îmbătătoare a senzaţiei pe care o simţea când muşchii lui se tensionau sub degetele ei.

Îi mângâie braţele, iar palmele i se curbau încercând să ghicească forma corpului şi să o imprime în memorie, ca amintirea să fie chemată când îi va fi dor de el, iar el avea să nu mai fie acolo. Mâinile i se mişcau neîncetat, învăţând pe de rost fiecare centimetru al pieptului lat şi tare.

Era tare peste tot, de altfel. Nu avea corpul unui gentleman. Dar observase acest lucru de la început – trăsăturile fizice, mărimea şi forţa mascate cu greu de înfăţişarea elegantă... un animal frumos care sălăşluia sub un înveliş civilizat.

Simţi gura lui desprinzându-se şi îi veni să plângă de dorul ei, dar apoi buzele lui urmăriră linia maxilarului şi ajunseră mai jos. Îi sărută gâtul, umerii... Limba lui îi atinse clavicula, ea gemu, iar capul îi căzu pe spate.

O linse ca o felină enormă, ca pantera pe care şi-o imaginase, limba lui îi mângâia pielea. Fiecare fibră a corpului ei părea întinsă la maximum. Trupul deveni o masă de senzaţii electrice, precum aerul dinaintea unei furtuni puternice. Unde fierbinţi de plăcere goneau prin ea şi se opreau în adâncitura buricului, de unde trimiteau din nou căldura în exterior. Tremura

şi tânjea după eliberare. Membrul lui imens pulsa în dreptul ombilicului ei greu încercat, iar corpul ei fremăta de dorinţă.

Voia ca totul să dureze cât mai mult, dar controlul îi aluneca printre degete.

Se săltă, îl cuprinse şi îl ghidă înăuntru. O făcu încet, dureros de încet, iar el eliberă un potop de triumf fierbinte. Ea se ridică şi coborî, cuprinzându-l de data aceasta în totalitate.

– Pentru Dumnezeu, gemu el. Pentru Dumnezeu! Încet, din nou, în sus şi în jos, torturându-se şi provocându-şi plăcere unul altuia. El îşi strecură degetele între buzele ei. Marcelline, pentru numele lui Dumnezeu!

Dar ea continuă. Nu avea să se sature niciodată, însă cel puţin intenţiona să obţină cât de mult putea. În timp ce se ridica, simţi o bucurie sălbatică. Fu la fel de intensă ca o pală puternică de vânt şi îi dădu peste cap stăpânirea de sine.

– *Mon Dieu!* ţipă ea.

Auzi vocea lui înceată. Nici un cuvânt. Mormăieli, gâfâieli şi un sunet ca un râs înfundat.

Îi cuprinse şezutul, dar o lăsă pe ea să impună ritmul.

Vru să încetinească din nou totul, să dureze cât mai mult. Dar fu nevoită să renunţe. Sângele îi pompa în vene, iar o chemare primitivă, animalică, o acapară. Era şi ea tot un animal, gonind cu putere către pradă, către acel ceva care trebuia găsit.

Nu se putu opri, nu putu încetini, nu se putu abţine. Îl călări, corpul ei se ridica şi cobora, coapsele lui erau lipite de genunchii ei, corpul lui se mişca căutându-l pe al ei. O ţinea, degetele i se adânceau în coapsele ei în timp ce se înălţa şi se înfigea în el, iar el râdea, un râs răguşit. Râse şi ea, lipsită de suflu.

Nu avea idee dacă râsul sau nebunia o împinseră către culmi. Tot ce conştientiză fu eliberarea intensă în timp ce corpul ei se strânse şi tremură. Un val de fericire i se ridică în trup, mai sus, mai sus. Până ce nu mai avu unde şi pluti în jos, ca o ambarcaţiune fragilă pe o mare

cuprinsă de furtună, într-o obscuritate care dădea s-o înece.

*

Marcelline rămase epuizată deasupra lui Clevedon care, tulburat, o ţinea în braţe.

„E în regulă. E un gest de adio."

Ştia că trebuia să fie sfârşitul. Forţase toleranţa de care era capabil până la limită şi dincolo de ea. Împinsese indulgenţa şi înţelegerea Clarei mult mai departe decât ar fi trebuit. Fusese nesăbuit, egoist şi nepoliticos cu cea care îl iubise şi îl înţelesese întotdeauna.

Făcuse pe dracu-n patru să scape de Noirot şi de familia ei pentru că era un lucru ce trebuia făcut. Chiar şi el, care ignora regulile, ştia asta. Era încredinţat că această zi avea să fie ultima.

Faptul că îi oferise un magazin şi o casă era o alinare pentru conştiinţă şi un sprijin pentru alungarea anxietăţii.

Surorile aveau să fie în siguranţă. Aveau să supravieţuiască. Aveau să răzbată. Fără el. Şi ştia că în timp avea s-o uite.

„Doar în noaptea aceasta. Te iubesc."

Nu se putea gândi la aşa ceva. Nu trebuia să se gândească la aşa ceva. Dragostea nu făcea parte din acest joc. Nu era în cărţi. Iar acest joc se terminase. Era timpul, trecuse de mult timpul, depăşiseră momentul.

Totuşi, mâna lui o mângâia pe spate, iar el se gândea că nimic pe lume nu era mai catifelat decât pielea ei. Părul ei îi gâdila bărbia şi îşi înclină puţin capul ca să-i simtă buclele moi pe faţă şi să-i adulmece parfumul.

„Doar în noaptea aceasta. Te iubesc."

O spusese, iar el o ascultase şocat. Mintea lui se oprise atunci în loc şi limba la fel. Rămăsese, ca un idiot, trăsnit. Credea şi totuşi refuza să creadă, în acelaşi timp. Simţise în acea clipă o tristeţe cutremurătoare, înainte de a apuca să o înăbuşe. Îşi spuse că era un prost. Apoi se contrazise. Era conştient de ce era bine şi ce nu.

Nu trebuia să rămână, indiferent ce spunea ea. Ştia ce avea să se petreacă şi nu putea să permită să se întâmple din nou. Ar fi fost un gest egoist, nesăbuit, neplăcut şi dezonorant.

Se contrazise, dar ea era acolo şi o dorea. Şi era slab. Poate nu la fel de slab şi de desfrânat ca tatăl lui, dar îndeajuns.

Şi astfel pierduse lupta, acea luptă plăpândă pe care o ducea cu onoarea, cu bunătatea, cu respectul şi cu toate celelalte calităţi nobile, pe care Warford încercase să i le inoculeze de mic.

Putea pur şi simplu să se scoale din pat... unde nu ar fi trebuit să se aşeze deloc...

O, nu conta ce putea sau ce trebuia să facă. Trecuse printr-un test de caracter şi îl picase. Rămăsese. Şi voia să mai rămână încă.

– Trebuie să plecăm, spuse ea.

– Da, răspunse el. Da.

*

Era târziu. Trebuiau să plece. Nu era timp să facă dragoste din nou. Nu era vreme să zăbovească pur şi simplu, să o atingă şi să fie atins. Nu era timp să savureze satisfacţia de după partida de amor.

De data aceasta el o ajută cu rochia, iar ea îl ajută pe el. Nu le luă mult, nu îndeajuns de mult.

Drumul înapoi către Casa Clevedon fu mult prea scurt.

El nu avu suficient timp să-i studieze profilul în timp ce ea privea pe fereastră strada luminată de felinare. Nu avu destul de timp să-şi traseze în minte frumosul contur al chipului ei. Avea s-o revadă, se gândi. Ea voia să stea la distanţă, iar el ştia că aşa trebuia să facă, dar avea s-o revadă, poate accidental. Ar fi putut să o observe ieşind dintr-un magazin de ţesături sau dintr-o prăvălie de vinuri.

Dar niciodată nu avea s-o mai vadă exact așa, învăluită în jocul de lumini și umbre care dansau pe fața ei în timp ce se uita la Pall Mall.

Niciodată nu avea să mai fie la fel de aproape ca să-i simtă parfumul, atât de fin încât era imposibil să nu fie remarcat.

Niciodată nu avea să mai fie la fel de aproape ca să audă foșnetul hainelor când ea se mișca ușor.

Își spuse că nu trebuia să fie prost. Că avea s-o uite. Avea să uite toate aceste detalii care păreau să însemne atât de mult.

Avea să uite felul în care stătuse în acea zi pe trotuar prefăcându-se neinteresat de gleznele ei în timp ce o privea când cobora din trăsură.

Avea să uite clipa în care îi admirase prima oară gleznele.

Avea să uite de prima oară când făcuseră dragoste, de modul în care ea își încolăcise picioarele în jurul taliei lui și de sunetele înăbușite de plăcere pe care le auzise când o pătrunsese din nou și din nou.

Avea să uite de propria lui plăcere, atât de violentă încât cuvântul în sine părea un nimic, întrucât se referea la lucruri mult prea obișnuite.

Avea să uite toate acestea, așa cum avea să uite această noapte.

Amintirile aveau să zăbovească o perioadă, însă urmau să se estompeze.

Durerea pe care o simțea acum, frustrarea, furia și tristețea, toate acestea aveau să piară.

Ea îi oferise o noapte de neuitat, dar, desigur, el avea s-o uite.

*

Marcelline și surorile ei se treziră în ziua următoare dis-de-dimineață.

La opt și jumătate erau deja la magazin. Cusătoresele sosiră imediat, foarte încântate, dar în scurt timp se concentrară asupra muncii.

La ora unu magazinul era deschis, așa cum promiseseră în mesajele personale distribuite de Sophy, și în anunțurile pe care le publicase în ziarele londoneze.

La ora unu și un sfert Lady Renfrew și doamna Sharp sosiră pentru retușuri, urmate de un șuvoi constant de cliente. Unele veniră ca să cumpere. Altele, ca să se uite. Dar aceste lucruri le ținură pe Marcelline și pe surorile ei ocupate până la ora închiderii.

Era fericită, foarte fericită, își spuse în sinea ei.

Ar fi fost o proastă dacă și-ar fi dorit altceva.

capitolul 14

„Rangul pe care îl dețin doamnele din aristocrația engleză le obligă să apeleze la moduri onorabile de a se face remarcate, să nu devină niște ornamente în costume."

La Belle Assemblée, Anunțurile din 1 iunie 1807

Duminică, 3 mai

Casa Clevedon părea înăbușitor de tăcută, chiar și pentru o zi de duminică. Holurile erau învăluite în liniște, servitorii reveniseră la starea lor obișnuită de invizibilitate, confundându-se cu mobilierul sau dispărând prin ușa din spatele scării. Nimeni nu mai alerga dintr-o încăpere în alta. Nici o membră a familiei Noirot nu mai apărea brusc în pragul bibliotecii.

Clevedon stătea la biroul din bibliotecă ticsit cu reviste pentru femei și cu cele mai recente fițuici de scandal. Dintre acestea, ultimul exemplar al *Foxe's Morning Spectacle* era cel mai evident, pe prima pagină etalându-se un anunț mare: „Doamna Noirot a inventat corsetul venețian". Simți un spasm de tristețe și apoi un altul de furie și se întrebă când aveau să se oprească aceste sentimente.

Își spuse că era o idee să arunce revistele în foc și, odată cu ele, mizeria de *Foxe*. În schimb, continuă să le studieze, luă notițe și își formă unele păreri.

Astfel alunga plictiseala. Era mai distractiv decât să onoreze teancurile de invitații.

Era o pierdere de vreme.

Sună după valet și îi spuse să-l trimită pe Halliday.

Trei minute mai târziu, acesta intră în bibliotecă. Clevedon dădu la o parte fițuica de scandal.

– A, ai sosit. Vreau să-i trimit căsuța cu păpuși domnișoarei Noirot.

Urmă o pauză prelungă până când Halliday rosti:

– Da, Înălțimea Voastră.

– E vreo problemă? se miră Clevedon. Poate rezista la o călătorie de douăzeci de minute până pe St. James's Street, nu-i așa? E veche, e adevărat, dar am crezut că e în stare bună.

– Îmi cer scuze, Înălțimea Voastră. Sigur nu este nici o problemă. O să mă ocup imediat de asta.

– Dar?

– Poftim, domnule?

– Aud un „dar", zise Clevedon. În mod cert aud un „dar" nerostit.

– Nu neapărat un „dar", Înălțimea Voastră. Este mai degrabă o impertinență, pentru care îmi cer scuze. Când Clevedon se uită la el așteptând să continue, Halliday zise: Am trăit cu impresia că domnișoara Erroll, adică domnișoara Noirot, ne va mai vizita aici.

Clevedon se îndreptă de spate.

– De unde naiba ai avut impresia asta?

– Poate că n-a fost neapărat o impresie, ci mai degrabă o speranță, domnule, spuse Halliday. Ni se pare încântătoare.

„Ni" însemna întreg personalul. Ducele era profund impresionat.

– Trebuie să aflu ce e cu ele. Se pare că farmecă pe toată lumea.

Camerista lui, Sarah, acceptase bucuroasă să locuiască deasupra magazinului și să lucreze ca dădacă interimară până când surorile Noirot aveau să găsească pe cineva potrivit. Domnișoara Sophia îl dezarmase pe Longmore.

– Într-adevăr, au mult famec, aprobă Halliday. Iar eu și doamna Michaels le-am remarcat și manierele deosebite. Am fost amândoi de acord că întrec așteptările oricui cu privire la niște simple croitorese. Doamna Michaels crede că acele femei sunt adevărate doamne.

– Adevărate doamne!

– Este convinsă că sunt doamne de familie bună aflate într-o situație precară.

Clevedon își aduse aminte de prima lui impresie despre Marcelline, de confuzia lui. Vorbea și se comporta la fel ca doamnele din cercul lui de cunoștințe. Totuși, nu era o doamnă de familie bună. Chiar îi spusese asta. Nu-i așa?

– Este romantic, spuse el. Știu că doamna Michaels este pasionată de romane.

– Cred că da, răspunse Halliday. Oricum, nu sunt ceea ce par a fi. Doamna Michaels a fost foarte șocată când i-am zis că vom avea în casă niște croitorese. Dar mi-a spus apoi că a fost complet uimită când le-a cunoscut. Nu i s-au părut deloc niște simple croitorese.

Servitorii erau mult mai greu de păcălit decât stăpânii lor. Puteau mirosi o șmecherie de la o poștă. Puteau detecta un impostor într-un minut după ce deschidea gura.

Totuși, servitorii lui, conștienți de poziția pe care o aveau în serviciul unui duce, fuseseră convinși că surorile Noirot erau doamne de familie bună.

Ei bine, acest lucru nu făcea decât să demonstreze cât de șirete erau acele femei.

Încântătoare. Ispititoare. Trei versiuni ale Evei, ademenind bărbații să...

La naiba, ce era în neregulă cu el? Citise toate nenorocitele acelea de reviste, cu serialele lor sentimentale...

– Le-ai văzut la muncă, zise Clevedon. Știu să facă afaceri.

– Tocmai de aceea doamna Michaels şi-a imaginat că sunt femei de familie bună care trec printr-o perioadă dificilă, explică Halliday. Trebuie să vă mărturisesc faptul că la început am crezut că e una dintre glumele dumneavoastră. Vă rog să mă scuzaţi, domnule, dar mi-a trecut prin minte că sunt nişte verişoare de-ale dumneavoastră din provincie şi că ne supuneţi la un test. Dar numai o clipă, domnule. Normal, era evident că fusese un incendiu şi că nu era nici o glumă.

Thomas, valetul, apăru în prag.

– Îmi cer scuze, Înălţimea Voastră, dar lordul Longmore a venit să vă vadă şi...

Longmore îl dădu la o parte pe Thomas, se strecură pe lângă Halliday şi înaintă până la Clevedon.

– Javră! scrâşni el.

Îşi luă avânt şi ţinti cu pumnul falca lui Clevedon.

*

Între timp, la Casa Noirot

Lucie era la fereastră, uitându-se la strada de dedesubt.

Stătea acolo de câteva ore. Marcelline ştia după ce se uita şi se gândi cu groază la ce avea să urmeze.

– E timpul să-ţi bei ceaiul, spuse ea. Sarah a pregătit serviciul de ceai pe măsuţa ta frumoasă, iar păpuşile sunt toate la locurile lor şi te aşteaptă. Lucie nu răspunse. După aceea, Sarah o să te ducă în parc. O să poţi admira doamnele şi gentlemanii.

– Nu pot ieşi, spuse Lucie. Dacă vine şi eu nu sunt aici? O să fie foarte dezamăgit.

Inima lui Marcelline se strânse. Se aşeză lângă fetiţă, pe scaunul de la fereastră.

– Iubita mea, Înălţimea Sa nu vine aici. A avut grijă de noi o perioadă, dar e foarte ocupat...

– Nu e foarte ocupat ca să nu mă vadă.

– Nu suntem familia lui, dulceaţă. Expresia lui Lucie se întristă. Ne-a făcut o casă foarte frumoasă, zise Marcelline încercând din răsputeri să-şi menţină vocea calmă. Uită-te la lucrurile minunate pe care le-a cumpărat pentru noi. Setul tău de ceai şi măsuţa, scaunul tău micuţ şi cel mai frumos pat din lume... Dar mai sunt şi alţii în viaţa lui.

– Nu! Lucie sări de pe scaun. Nu! ţipă ea. Nu! Nu! Nu!

– Lucie Cordelia!

– Eu nu sunt Lucie. Sunt Erroll. N-o să mai fiu niciodată Lucie. El o să se întoarcă! Mă iubeşte! O iubeşte pe Erroll.

Se aruncă pe covor. Ţipă, suspină şi începu să dea din picioare.

Sophy şi Léonie veniră în goană în camera micuţei. Sarah intră şi ea în fugă şi se opri în prag, cu o expresie îngrozită pe faţă. Era prima oară când o vedea pe Lucie într-o asemenea criză de plâns. Se îndreptă spre copilul dezlănţuit.

Marcelline ridică o mână, iar slujnica se dădu înapoi.

– Lucie Cordelia, destul! rosti ea cu vocea calmă şi fermă. Ştii că domnişoarele nu se tăvălesc pe jos ţipând.

– Eu nu sunt o domnişoară! Te urăsc!

Sarah gâfâi.

– Hai, Erroll, zise ea. O să ţi se facă rău.

– El o să se întoarcă! ţipă Lucie. Mă iubeşte!

Marcelline îşi îndreptă umerii. Se duse spre Lucie şi o luă de pe jos, în ciuda mâinilor şi picioarelor care se zbăteau şi a ţipetelor asurzitoare. O ţinu strâns în braţe şi o legănă, ca şi cum era încă bebeluşul ce fusese odată.

– Opreşte-te, spuse Marcelline. Opreşte-te, iubito. Trebuie să te comporţi ca o fetiţă mare.

Mâinile şi picioarele se liniştiră, iar ţipetele se tranformară în plâns.

– D-de ce n-nu pu-putem s-sta acolo? D-de ce n-nu mă v-vrea?

Marcelline o duse la fereastră, o legănă şi o mângâie pe spate.

– Dacă toţi cei care te iubesc te-ar ţine la ei, unde ai sta? o întrebă ea. Unde va fi mama? Nu vrei să stai cu mama şi cu mătuşile Sophy şi Léonie? Te-ai făcut prea bună pentru noi? Vrei să pleci de lângă noi şi să trăieşti într-un castel? Asta este? Tu ce crezi, mătuşă Sophy? Să o îmbrăcăm pe Erroll într-o rochie de prinţesă şi să o trimitem departe, ca să trăiască într-un castel?

Era o prostie, dar o linişti pe Lucie. Micuţa o strânse mai tare.

– Eu pot să stau aici, zise ea. Dar el de ce nu vine?

– Este un om important, iubito, spuse Marcelline. Are familie. În curând se va însura şi va avea copiii lui. Nu poţi să-l ai numai pentru tine pe fiecare gentleman drăguţ care îţi face pe plac, să ştii.

Erroll tăcu. Mişcarea ochilor ei îi dădu de înţeles lui Marcelline că se gândea. Avea numai şase ani, iar copiii aflaţi la această vârstă nu stau prea bine la capitolul logică, dar perspectiva de a deveni prinţesă părea să fi fost suficientă ca să-i distragă atenţia.

Acum că furtuna trecuse, Sarah zise:

– Uite ce e, domnişoară Erroll. Hai să luăm ceaiul cu păpuşile şi apoi să mergem în Parcul Green. Poate că o vom vedea pe prinţesa Victoria. Ştii cine este? Este nepoata regelui şi într-o zi o să fie regina Angliei.

– Dacă o vezi, spuse Marcelline, trebuie să iei notiţe despre ce poartă şi să ne dai apoi de veste.

*

În timp ce fetiţa făcea criza de plâns pe St. James's Street, contele de Longmore făcea şi el o criză în biblioteca din Casa Clevedon.

Clevedon îi prinsese pumnul la timp, urmaseră unele îmbrânceli şi o scurtă încăierare. Apoi începuse cearta.

Halliday ieşise discret din încăpere şi închisese uşa.

Pentru că nu reuşise să-i zdrobească falca lui Clevedon şi nici să-l provoace la duel, Longmore apelase la coniacul ducelui ca să-l susţină în timp ce se plimba prin cameră şi ţipa în felul lui temperamental.

Clevedon ştia că merita o scatoalcă. În acelaşi timp, situaţia era greu de suportat. Nu era ca şi cum ar fi putut spune că se simţea bine. În acel moment, viaţa lui era îngrozitoare.

– Nu o meriţi pe sora mea, spuse Longmore. Nu trebuia să fi mers niciodată la Paris. M-a certat o grămadă că m-am dus. A avut dreptate. Trebuia să te las să putrezeşti acolo. Trebuia să o încurajez să-şi caute pe altcineva. Trebuia să-i fi spus că lupul nu-şi schimbă năravul. Dar nu, am fost atât de încrezător. Chiar m-am mirat că te-ai întors atât de repede... dar mi-am spus că totul s-a datorat faptului că ţi-ai dat seama cât de dor îţi era de Clara. La naiba, am fost la fel de naiv ca şi ea!

– Nu îmi amintesc să fi stabilit o dată a reîntoarcerii mele, zise Clevedon.

– Ţi-am spus că la sfârşitul lunii era prea de devreme. Ştiam că nu erai pregătit. Nu am vrut decât să-i pot spune mamei că te întorci. Îmi doresc să-i fi spus să te treacă pe lista neagră. Chiar mă gândesc să fac asta acum.

– Dacă te referi la creatoarele de modă...

– Despre cine altcineva ar putea fi vorba? i-o tăie Longmore. Cine mai dă dovadă de o lipsă totală de bună-cuviinţă...

– Lipsă totală de bună-cuviinţă, repetă Clevedon. Nu îmi vine să cred că-ţi ies din gură astfel de cuvinte. Când a început să-ţi pese de buna-cuviinţă? Din câte îmi amintesc, tatăl tău a fost foarte fericit să te trimită pe Continent.

– Niciodată n-am pretins că sunt un sfânt...

– Foarte bine. Nu te-ar fi crezut nimeni.

– Dar eu nu invit croitoresele să doarmă în casa mea părintească!

– Le-a ars casa, spuse Clevedon. A fost în toate ziarele. Crezi că a fost o făcătură? Dar de ce dracu' te întreb? Dacă ai fi raţional nu te-ai afla aici, dând pe gât coniacul meu ca şi cum ar fi limonada de la Almack...

– Eu nu beau niciodată poşirca aia.

– Ai luat-o razna. Nu știu ce te-a apucat și nu sunt sigur că-mi pasă. Dar femeile au plecat. Le-am găzduit doar câteva zile...

– Nu puteai să le trimiți la un hotel?

– Nu înțelegi nimic, zise Clevedon. Ele au o afacere. Nu-și pot permite să piardă timpul. Aveau nevoie de un loc în care să muncească. Aveau nevoie de ajutor. Faptul că le-am adus aici a fost cea mai bună soluție. Trebuiau să termine rochia Clarei...

– Nu vorbi despre ea și despre ele în aceeași frază, porc curtenitor ce ești!

– Au plecat, idiotule! Le-am trimis de aici în șaptezeci și două de ore. Au plecat sâmbătă dimineață.

– Iar tu ai fost în pat cu bruneta vineri noapte, zise Longmore.

Replica îl prinse pe picior greșit. Era ca una dintre loviturile fulgerătoare ale lui Longmore, ce veneau din direcția din care se aștepta mai puțin.

O vreme Clevedon văzu roșu în fața ochilor, la propriu. Flăcările dansau în fața lui. Își încleștă pumnii, iar când vorbi vocea era rece ca gheața.

– Tentația de a te doborî este aproape copleșitoare, zise el.

– Nu te purta cu mine ca un nobil ultragiat, de parcă i-aș fi compromis castitatea.

– Numai un bădăran poate să vorbească astfel despre o femeie.

– Ai fost cu ea, spuse Longmore. Nici măcar nu te-ai obosit să te porți discret. Am fost la White's și unul dintre amici mi-a spus că ți-a văzut trăsura pe Bennet Street. Au început să facă speculații în legătură cu activitățile tale. Mi-am dat una peste cap și am pretins că mi-am amintit că aveam întâlnire cu tine acolo și că tu mă așteptai. Am ieșit din club și m-am dus pe Bennet Street. Am stat în pragul ușii și am așteptat să ieși. Și am așteptat. Și am tot așteptat...

– Cât de tare trebuie să te fi plictisit, zise Clevedon.

Dar inima îi bătea mai tare. Nu că s-ar fi simțit vinovat sau rușinat, ci din cauza agitației pe care o simțea în interior. Bătea mai repede pentru că își aduse aminte de acele câteva ore miraculoase.

Longmore dădu pe gât coniacul, se duse la tava pe care se afla o carafă și își umplu din nou paharul. Luă o înghițitură mare.

– E păcat, asta e. Îți bați joc de tine. Nu te-am văzut niciodată comportându-te așa pentru o femeie. Ființa aceea te-a prins în mreje, e clar. Dacă era o situație oarecare nu aș fi făcut decât să te avertizez să fii puțin mai discret. Dar, la naiba, puteai măcar să ai decența să-i spui vizitiului să te aștepte într-un loc în care să nu-l observe oricine trecea pe St. James's Street!

– Nu mi-a venit ideea asta. Nu plănuisem să rămân mai mult de un sfert de oră. Îmi pare rău că ai fost nevoit să aștepți atât.

– A fost plictisitor. Și al naibii de frustrant. Ce naiba să fac? Este corect față de Clara? Ar trebui oare ca fratele ei să-i spună că bărbatul pe care l-a așteptat și-a pierdut complet capul pentru o croitoreasă? Știi că o să sufere. Întotdeauna ți-a tolerat toate slăbiciunile. E moale la acest capitol, recunosc. Dar asta... Știi că nu te comporți așa cum o faci de obicei.

– Mi-am luat rămas-bun, murmură Clevedon. A durat mai mult decât am intenționat, dar mi-am luat rămas-bun. Înțelegi? Tot ce a vrut doamna Noirot a fost să se ocupe de garderoba ducesei mele. Eu nu am fost decât o unealtă, de la cap la coadă. Nu-i pasă cine este ducesa, dar cred că o preferă pe Clara deoarece frumusețea ei este demnă de rochiile acelea minunate. Am fost îngâmfat... știi cum sunt eu. Odată ce pun ochii pe o femeie, trebuie s-o am. Dar gata cu asta. Mi-am luat rămas-bun, Longmore. Și trebuie să te rog, din considerație față de Clara, să o ții pentru tine. Dacă îi spui, nu-i vei provoca decât suferință, și de ce trebuie ea să treacă prin așa ceva din cauza unui episod prostesc?

– Juri că s-a terminat? îl întrebă Longmore.

– J...

Ușa se deschise, întrerupându-l. Halliday apăru în prag ținând în mână o tăviță de argint.

Nu era un semn bun. Halliday nu se înjosea niciodată aducând mesaje. Asta era treaba valetului.

– Îmi cer scuze că vă întrerup, Înălțimea Voastră, dar mi s-a spus că mesajul acesta este urgent.

Clevedon nu aștepta ca el să se apropie, ci traversă camera în câțiva pași, înșfăcă biletul de pe tavă și îl rupse cu mișcări bruște.

Nu era nici o formă de salut. Doar câteva cuvinte: „Avem nevoie de ajutorul tău. Lucie a fugit." Era semnat „M."

*

Nici douăzeci de minute mai târziu, Clevedon și Longmore ajunseră la magazin. Copilul dispăruse la un moment dat după ce se întorsese acasă din Green Park, unde fusese împreună cu doica. Sarah îi pregătise baia, dar când se întorsese în camera ei, unde fetița se juca, aceasta dispăruse.

O căutaseră prin toată casa, îi spusese Marcelline.

– A ieșit afară, zise ea. S-a cățărat printr-o fereastră deschisă din spatele casei. N-aș fi lăsat-o deschisă dacă m-aș fi gândit că ar putea face așa ceva.

Nu, învățase șmecheria de la Clevedon. Așa ieșiseră împreună din casa în flăcări. Își ținuse ochii închiși, dar probabil că îi auzise pe alții povestind despre modul în care scăpaseră. Ar fi putut chiar să citească din ziar sau să-i audă pe servitori povestind. El nu vorbise despre asta, dar oricine și-a putut da seama cum se întâmplase odată ce văzuse geamul spart.

– Aveți vreo idee ce are de gând? întrebă el. Ne-ar putea da un indiciu...

– A făcut o criză cumplită, zise Marcelline. Dar se calmase. Sarah mi-a zis că a fost destul de veselă în parc.

Slujnica își duse mâinile la gură.

– Ce e? i se adresă Clevedon. Dacă știi ceva, spune! Nu avem nici un moment de pierdut.

Sarah începu să plângă.

– Îmi pare rău, zise ea. Eu am fost de vină, doamnă. Nu m-am gândit.

– Ce e, fir-ar să fie? insistă Clevedon.

Femeia își șterse repede ochii. Fața ei se înroși brusc.

– Când eram în Green Park, domnișoara Erroll m-a întrebat unde e familia dumneavoastră. Voia să știe de ce nu stau în Casa Clevedon. I-am zis că încă nu aveți propria dumneavoastră familie. I-am arătat Casa Warford, de lângă parc. I-am explicat că acolo locuiește o doamnă despre care toată lumea spune că vă va fi soție. Știu că nu trebuia să o spun. A avut așa o privire... Nu trebuia să vorbesc deloc despre asta. Dar a fost atât de tulburată înainte, când a aflat că nu mai veniți să o vedeți...

Clevedon se uită la Marcelline.

– Vă aștepta, oftă ea epuizată. I-am spus că nu mai veniți. A făcut o criză.

Copilul îl așteptase. Iar el nu avea să mai vină niciodată. Spuse:

– Asta simplifică mult lucrurile. S-ar părea că s-a decis să mă vâneze. Înseamnă că se îndreaptă spre Casa Clevedon.

– Nu cred că știe drumul, zise Marcelline. Am venit cu trăsura până aici. Cum ar putea deosebi o stradă de următoarea?

Chiar și adulții nefamiliarizați cu zona se puteau pierde ușor. Copilul putea să o apuce pe o altă stradă... O fetiță de șase ani, singură, pe străzile Londrei. În scurt timp soarele avea să apună. Iar ea s-ar fi putut afla în o sută de locuri. Sute!

– Să anunțăm poliția, propuse el. Poate că au găsit-o deja. Cu siguranță ar observa un copil bine îmbrăcat, singur pe stradă. Cel puțin spera. Și răufăcătorii aveau s-o remarce, fără nici o îndoială. Simți că i se face rău. Ea scăpase printr-o metodă pe care o învățase de la el. Fugise din cauza lui. Se întoarse spre Longmore. Trimite-l la poliție pe unul dintre valeții care au venit cu noi. Însă poliția nu are destui oameni. Trebuie să adunăm toți servitorii, pe ai tăi și pe ai mei, și să formăm o echipă de căutare. O să măturăm străzile.

– Se teme de întuneric, îl informă Marcelline cu vocea tremurândă şi cu ochii roşii, deşi nu plânsese. Se teme de întuneric.

Surorile veniră lângă ea şi o luară în braţe, aşa cum făcuseră în noaptea incendiului.

El nu o putea lua în braţe. Nu o putea alina.

Faptul că nu putea face acest lucru era aproape la fel de dureros ca şi preocuparea faţă de soarta micuţei.

– O s-o găsim înainte să se lase noaptea, promise Clevedon. Aş fi fost mult mai îngrijorat dacă ar fi evadat din vechiul magazin, pe Fleet Street.

St. James era o stradă sigură, îşi spuse el. Mult mai sigură. Un palat regal era la câţiva paşi. Erau şi cluburi prin preajmă. Deşi nu era o zonă cu desăvârşire respectabilă, nu era o mahala.

Iar ea era un copil care se deplasa pe jos. Nu avea cum să ajungă prea departe.

Dar ar fi putut fi răpită. Şi apoi...

Nu. Nimeni nu avea s-o răpească. El ştia prea bine unde se ducea. Şi avea să o găsească.

*

Ora trei şi jumătate, luni dimineaţa

Nimic. Nici un semn.

Poliţie. Detectivi particulari. Servitorii lui Clevedon şi ai lui Longmore. Cu toţii căutaseră. Bătuseră la uşi şi acostaseră trecătorii. Opriseră trăsuri şi şarete. Nimeni nu o văzuse pe Lucie.

Clevedon, Longmore şi Marcelline luaseră la pas străzile Bennet şi St. James, se despărţiseră pentru a intra în cluburi şi magazine şi se regrupaseră ca să traverseze aleile şi curţile din vecinătate. Periaseră piaţa St. James.

Când se lăsase întunericul, ducele încercase să o trimită pe Marcelline acasă, dar ea îi spusese că nu putea suporta gândul să stea şi să aştepte. Mersese până când începuse să tremure de oboseală. Chiar şi atunci avusese

bătăi de cap să o convingă să stea în trăsură, deşi aceasta era deschisă şi o putea zări pe Lucie de acolo la fel de uşor, poate chiar mai uşor de la înălţime decât de pe trotuar. În cele din urmă, la ora trei o dusese acasă.

– Nu o să mai fii de folos nimănui dacă nu te odihneşti, îi spusese el.

– Cum să mă pot odihni?

– Întinde-te. Pune picioarele sus. Bea nişte coniac. Eu mă duc acasă să fac acelaşi lucru. Căutarea nu s-a încheiat. Nu se va opri. Eu şi Longmore o să ne întoarcem după tine în câteva ore. Când va fi lumină.

– Îi e teamă de întuneric, murmurase ea cu vocea nesigură.

– Ştiu.

– Ce-o să mă fac?

„Ce-o să mă fac dacă e moartă?" Aşa suna, de fapt, întrebarea nerostită.

– O s-o găsim, îi făgăduise el.

Conversaţia reveni în mintea lui de nenumărate ori în timp ce stătea pe canapeaua din bibliotecă. Închise ochii, dar aceştia nu voiau să rămână închişi.

Se ridică şi luă la pas încăperea.

Trebuia să se gândească la lucrurile ce păreau de neconceput. Trebuia să ia în calcul posibilitatea ca ea să fi fost răpită. Foarte bine. Dar nu era totul pierdut.

Urma să se ceară o recompensă. Cine ar fi ţinut un copil bine îmbrăcat, care vorbea cu accentul celor din familii bune, dacă putea obţine bani de pe urma lui?

Poliţia se gândise la varianta aceasta?

Se duse la birou şi începu să noteze, să plănuiască strategii şi să aştepte răsăritul.

*

Un sunet de tuse îl trezi.

Ducele deschise ochii. Îşi simţea gura de parcă ar fi înghiţit nisip, capul îl durea, iar în prima fază crezu că starea era cauzată de excesul de alcool. Apoi constată

că își ținea capul pe birou, nu pe o pernă, și își aminti ce se întâmplase.

Își ridică fruntea. Halliday stătea lângă el.

– Ce e? întrebă Clevedon. Ce? Cât e ceasul?

Se uită la fereastră. Se iviseră zorii, dar nu de mult. Era bine.

– Șapte și un sfert, Înălțimea Voastră.

– E bine. Mulțumesc pentru că m-ai trezit. Nu vreau să dorm prea mult.

– A venit cineva să vă vadă.

– De la poliție? întrebă Clevedon. Au găsit-o?

Observă că Halliday se abținea cu greu.

Clevedon sări din scaun. Capul îi zornăia. Inima îi bătu cu putere.

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

– Dacă pot, domnule...

– Să poți, ce? Dar Halliday ieși. Halliday!

Intendentul se întoarse aducând cu el o fetiță foarte murdară și foarte udă.

– Maiestatea Sa vă prezintă complimente, Înălțimea Voastră, și dorește să știe dacă acest lucru vă aparține, zise Halliday.

*

Trăsura ducelui de Clevedon sosi mai târziu decât promisese el. Soarele se ridicase, iar Marcelline încercase deja, dar fără succes, să mănânce pâinea prăjită cu ceai pe care i-o pregătiseră surorile ei.

Nu închisese ochii. Îi fusese frică.

Era pregătită, aștepta și se plimba nervoasă prin magazinul închis când trăsura opri la ușa din față. Fugi afară și aproape se lovi de Joseph care alerga spre ea.

– E în regulă, doamnă Noirot, zise el. E la noi, în siguranță, iar Înălțimea Sa vă trimite complimente și scuze că nu a adus-o pe domnișoara Erroll imediat, dar ea nu a dorit acest lucru. Așa că am venit eu să întreb dacă vine muntele la Mahomed. Astea au fost exact cuvintele Înălțimii Sale, doamnă.

*

Marcelline îi găsi în sufragerie, într-una dintre sufragerii. Stăteau pe covor. În jurul lor, împrăștiați, erau soldăței, căluți, tunulețe și multe alte accesorii de război.

Lucie purta ceea ce părea a fi o livrea de paj, o haină și pantaloni de călărie făcute pentru un băiat cu câțiva centimetri mai înalt. În picioare avea ciorapi roșii și nu era încălțată. Părul îi fusese prins la spate cu o batistă bărbătească. Îl privea cu o atenție uluitoare pe Clevedon, care alinia niște călăreți. El se uită în sus, către ușă, după care se ridică rapid.

Ochii fetiței se ridicară la rândul lor.

– Mama! țipă ea.

Marcelline se lăsă pe vine și își desfăcu mâinile. Lucie sări în sus și alergă în brațele ei.

– Iubirea mea, iubirea mea, îngăimă Marcelline.

Atinse cu nasul gâtul cald al micuței și îi inhală mirosul familiar, amestecat cu arome florale.

Săpun parfumat. Părul ei era ud.

O ținu strâns vreme îndelungată, până când Lucie deveni nerăbdătoare și se retrase.

– Ne jucăm de-a soldații, o anunță ea.

Marcelline o apucă de umeri și se uită în ochii jucăuși, albaștri, pe care îi moștenise de la bunica ei, DeLucey.

– Ai fugit, zise ea. Le-ai speriat de moarte pe mama și pe mătușile tale.

Buza de jos a lui Lucie tremură.

– Știu, răspunse ea. Înălțimea Sa spune că nu trebuie să mai fac asta niciodată și că domnișoarele nu trebuie să se cațăre pe ferestre. Dar eram disperată, mamă.

– Și apoi n-ai mai venit acasă, continuă Marcelline. A trebuit să vin eu după tine. Ce mai urmează, domnișoară Lucie Cordelia?

– Eu sunt Erroll. Trebuia să fac baie. Eram foarte murdară. M-am ascuns în grajduri când au încercat să mă ducă acasă. Am căzut într-un jgheab.

Marcelline se uită la Clevedon, care se ridicase când fata alergase la ea. Încă mai ţinea în mână un călăreţ şi îl răsucea între degete.

– Din câte am înţeles, s-a orientat destul de bine către Casa Clevedon, până când a ajuns la est de Pall Mall, spuse el. Se pare că a luat-o pe acea stradă în loc de Cockspur şi a bântuit pe-acolo până a ajuns aproape de Queen's Mews. Normal că a fost observată imediat. Copiii singuri nu sunt des întâlniţi în acea zonă. Dar ea imediat şi-a dat seama unde era şi, când a fost întrebată dacă s-a pierdut şi unde locuia, a răspuns că este prinţesa Erroll de Albania şi că voia să discute cu prinţesa Victoria.

– O, Doamne! exclamă Marcelline. Ai cerut să vorbeşti cu prinţesa? Ai pretins că eşti o prinţesă?

– Eu sunt prinţesa Erroll, mamă. Ştii asta.

– Lucie, ştii că acesta nu este numele tău, zise Marcelline. Este numele tău de joacă, porecla ta.

– Da, mamă, dar Înălţimea Sa prinţesa nu o să vină să discute cu domnişoara Lucie Cordelia Noirot, nu-i aşa?

Marcelline se uită la Clevedon.

– Aş fi vrut să fiu acolo, zise el. Aş fi vrut să fiu o muscă pe perete, să le văd feţele. Cu siguranţă au fost foarte încurcaţi de situaţie. Ea a insistat să discute cu prinţesa Victoria. Când i-au spus că Înălţimea Sa nu era disponibilă în acel moment, ea a zis că aşteaptă. Ce puteau face? Nu auziseră niciodată de prinţesa Erroll de Albania, dar era clar că aveau în faţă o fetiţă de familile bună.

Marcelline se ridică, iar inima i-o luă la sănătoasa. Şi-aşa era totul destul de complicat. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca lumea să-i afle trecutul. Oamenii aveau să fugă de ea şi de magazinul ei ca de holeră.

– Nici vorbă de aşa ceva. E teatru, spuse ea aruncându-i fetiţei o privire ciudată. Oricum, nu o puteau lăsa să se plimbe prin Londra de una singură. Nu le-a trecut prin cap să cheme poliţia?

– Ba da, evident, însă au preferat să n-o facă. Din punctul lor de vedere era o chestiune regală delicată, iar poliţia nu ar fi fost bine-venită. Ea înţelese ce voia ducele să spună. Familia regală nu era renumită pentru fidelitate. Actualul rege avea zece copii de la o fostă amantă, o actriţă. Au încercat să rezolve singuri problema, continuă Clevedon. Am înţeles că au apelat şi la unele forme de mită. Dar Înălţimea Sa prinţesa Erroll de Albania a acceptat tributul ca pe o datorie. Apoi a adormit într-una dintre trăsurile regale. Ei au aflat abia dimineaţă că e copilul nostru dispărut, după ce au trimis vorbă la Palat ca să primească instrucţiuni. Au avut mult de furcă să o prindă, din câte am înţeles, după ce ea şi-a dat seama că voiau să o ducă acasă. S-a ajuns la un armistiţiu când au promis că o vor lăsa aici. Mi-a fost adusă la câteva ore după răsărit, odată cu unele complimente regale.

Marcelline nu ştia ce să facă, dacă să râdă sau să plângă. Se temea că va face o criză din amândouă.

Întreaga poveste absurdă era atât de tipică! Era genul de aventură în care părinţii ei se lansau tot timpul – îşi asumau cu nerușinare o identitate falsă. Contesa de ceva şi prinţul de altceva...

– Ei, îmi pare rău că regele a fost deranjat cu această poveste, rosti ea cu o voce cât de calmă posibil.

– Lucie, eu şi mama ta trebuie să discutăm ceva între patru ochi, spuse Clevedon. În timp ce facem asta, îţi recomand să formezi fronturi, aşa cum ţi-am explicat mai înainte, dacă speri să-i îndepărtezi pe francezi la fel de eficient ca ducele de Wellington.

capitolul 15

„Zona rectangulară din cadrul porţii are o arhitectură deosebită, dar se remarcă mai degrabă prin simplitate decât prin grandoare, iar grădina bogată de lângă Tamisa joacă rolul de paravan al reşedinţei, ferind-o

de priveliştea acelor obiecte dizgraţioase, ticsite pe malurile fluviului în acest mare oraş comercial."

Leigh Hunt - descrierea Casei Northumberland din *Oraşul: personajele şi evenimentele sale memorabile*, volumul 1, 1848

Clevedon o conduse în grădină. Erau uşor de văzut de la toate ferestrele care dădeau în patrulater, iar el ştia că servitorii îi vor urmări. Era locul cel mai potrivit pentru o conversaţie privată. Preocuparea servitorilor curioşi îl ajuta să păstreze o distanţă decentă. În plus, parfumul ei nu putea să-i invadeze nările astfel încât să-i înceţoşeze mintea şi să-i alunge stăpânirea de sine.

Stăteau în centrul patrulaterului, într-un loc în care se întâlneau mai multe poteci.

- Nu ar fi trebuit să fiu de acord să nu te mai văd niciodată, spuse el. Nu am luat în calcul reacţia lui Lucie.

- Lucie nu este responsabilitatea ta, replică Noirot.

- A trecut printr-o experienţă traumatizantă.

- Copiii sunt maleabili. O să facă unele crize de plâns, aşa cum procedează uneori când nu poate obţine ce vrea, dar o să-şi revină.

- Obişnuieşte des să fugă de acasă?

- Nu, şi n-o să se mai întâmple.

- Nu poţi fi sigură de asta. A fost un gest disperat. Nu cred că ar fi făcut-o dacă n-ar fi fost atât de supărată.

- A fost extrem de supărată pentru că a fost răsfăţată, spuse Noirot. Prea supărată ca să se gândească la ce făcea de fapt. I-au fost explicate pericolele de pe străzile oraşului. Poţi să fii sigur că eu şi surorile mele o să facem totul ca să înţeleagă mai bine. Şi o vom atenţiona pe Sarah cu privire la unele dintre trăsăturile mai puţin plăcute ale lui Lucie.

Era încordată ca un arc. Era, evident, epuizată, faţa îi era palidă şi trasă şi arăta aproape la fel ca atunci când îi fusese rău pe vapor. Uşurată că o găsise pe Lucie, resimţea probabil oboseala, pe care o ignorase. Aşa că era de preferat ca el să nu lungească mult discuţia şi să treacă

la subiect. În mod clar ea voia să termine cât mai repede atât conversaţia cu el, cât şi legătura dintre ei.

Îl alunga din viaţa ei şi din a lui Lucie.

Era mama fetiţei, dar părinţii nu aveau întotdeauna dreptate, iar Clevedon ştia că nu era bine ca ea să-l îndepărteze definitiv.

- Nu cred că e de ajuns, spuse el.

- Cred că ar trebui să mă laşi pe mine să judec asta.

Se hotărî să-i spună. Nu avea încotro.

- Când mama şi sora mea au murit, mi-a fost foarte dor de tata, mărturisi el. Se opri ca să tragă aer în piept înainte de a continua. Nu mai vorbise despre neplăcerile din copilăria sa cu nimeni altcineva în afară de Clara. Îi era mai greu decât crezuse. A fost un accident de trăsură. Era beat, iar vehiculul a căzut de pe un pod. El a supravieţuit. Eu eram... eu nu am ştiut cum să reacţionez. Aveam nouă ani pe atunci. Eram îndurerat, aşa cum bănuieşti. Dar şi speriat. De ce anume, nu ştiu. Ţin minte doar că doream cu disperare să stea cu mine. Dar m-a trimis la mătuşile mele, iar el s-a cufundat în băutură şi a băut până a murit. Toată lumea ştia că era un beţivan. Toţi erau conştienţi că le omorâse pe mama şi pe sora mea. Dar eu eram prea mic să înţeleg altceva decât că aveam nevoie de el, iar el mă abandonase. Se opri şi mai trase o dată adânc aer în piept, încercând să se adune. Lucie a trecut printr-o experienţă terifiantă şi nu vreau sub nici o formă să simtă că am abandonat-o. Cred că trebuie să facem o excepţie de dragul ei. Cred că ar trebui să o vizitez, să zicem, o dată pe săptămână, duminica.

Urmă o pauză foarte lungă.

- Nu, rosti calm Noirot într-un final, privindu-l cu chipul palid şi o expresie de nepătruns. Era cea pe care o folosea la jocurile de cărţi. Clevedon simţi că furia se aduna în el. Îi spusese ceea ce nu mai mărturisise nimănui altcuiva, iar ea îl respinsese. Ai perfectă dreptate, zise ea luându-l prin surprindere. Lucie are nevoie de tine. Este speriată. A trecut printr-o experienţă traumatizantă. Dar e treaba mea să o ajut s-o depăşească.

O să o vizitezi duminica. Cât timp? N-o poţi face la nesfârşit. Cu cât te vede mai mult, cu atât o să presupună că-i aparţii. Şi, lăsând-o la o parte pe Lucie cu deziluziile ei, câtă durere mai vrei să-i produci lui Lady Clara? Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, Înălţimea Ta, nimic, dacă ai fi rămas aşa cum erai.

Îl luase prin surprindere. Deşi o spusese cu voce calmă, era liniştea de dinaintea furtunii, iar cuvintele îl loviră ca o palmă peste faţă. Obrajii îi ardeau ca şi cum ea chiar l-ar fi pocnit.

Afectat, ripostă fără să-şi dea seama.

– Dintr-odată eşti foarte preocupată de sentimentele lui Lady Clara.

– Sunt preocupată de garderoba Domniei Sale, râse ea. Când o să-ţi intre asta în capul ăla sec?

Poftim? Apelase la el când Lucie dispăruse şi o căutaseră împreună, împărţiseră aceleaşi speranţe şi aceleaşi temeri. Ţinea la acel copil la fel ca şi la ea, iar ea era conştientă de aceste lucruri.

– Acum două nopţi mi-ai spus că mă iubeşti, zise el.

– Ce importanţă are asta? întrebă ea. Se întoarse spre el, îşi ridică bărbia şi se uită fix în ochii lui. Am un magazin de condus. Dacă nu te poţi stăpâni şi nu începi să te comporţi aşa cum se cuvine, o să fiu forţată să părăsesc Anglia. N-o să reuşesc nimic niciodată dacă o să provoci mereu bârfe şi o să-mi faci necazuri. Tu şi dispreţul tău egoist faţă de tot ceea ce nu e al tău! Gândeşte-te la ce faci, da? Gândeşte-te la ce ai făcut de când m-ai urmărit la Londra şi la consecinţele a tot ce s-a întâmplat. Gândeşte-te, Înălţimea Ta, şi la altcineva în afară de propria persoană.

Îi întoarse spatele şi se îndepărtă, iar el nu o urmă. Abia putea vedea ceva din cauza vâlvătăii roşii pe care o avea în dreptul ochilor. Simţea mai multă furie ca oricând şi îşi dori să riposteze brutal şi violent, la fel cum îl biciuiseră cuvintele ei. Dar educaţia îşi spuse cuvântul. Un gentleman nu putea lovi o femeie, nici cu vorba, nici cu fapta.

Nu făcu altceva decât să stea pe loc şi să o urască.

Rămase vreme îndelungată în grădină, singur. Trecu mult timp până când mânia începu să se risipească, puţin câte puţin. Iar când dispăru complet rămase ca de gheaţă, deoarece minciunile pe care şi le spusese arseseră de mult şi îşi dădea seama că vorbele ei nu reprezentau decât adevărul, atât de real şi de amar.

*

Mai târziu, în acea zi de luni, ducele de Clevedon vizită magazinul de bijuterii al Curţii, Rundell & Bridge, şi cumpără cel mai mare inel cu diamant pe care îl găsi. „Un inel cu un diamant uriaş", aşa cum îi recomandase Longmore.

Îşi petrecu restul zilei compunând cererea în căsătorie. O scrise şi o rescrise. Trebuia să fie perfectă, să conţină toate sentimentele lui faţă de Clara. Trebuia să reiasă clar că în inima lui nu era loc pentru o altă persoană în afară de ea. Trebuia să spună că lăsase în urmă toate nebuniile şi că devenise bărbatul demn de ea.

Cuvintele îi veneau mai uşor când le scria. Întotdeauna izbutise să menţină un ton conversaţional în timp ce alţii se poticneau. În scris, gândurile deveneau mai clare, ceea ce nu se întâmpla de fiecare dată când vorbea. Găsise întotdeauna plăcere în a-i scrie Clarei, şi nu o făcuse doar ca să-şi ţină de urât. Nu era numai încântarea de a-şi împărtăşi gândurile şi experienţele cu o persoană compatibilă. În timp ce îi scria, îşi putea pune ordine în propriile gânduri.

Dar îi era greu să compună cererea în căsătorie. Orele erau înaintate când o termină şi o memoră şi era deja prea târziu să se mai ducă la Casa Warford. Probabil Clara plecase la vreun bal sau la vreo reuniune.

Avea să treacă a doua zi pe la ea.

*

Ducele de Clevedon ajunse la Casa Warford marţi, deşi ştia că familia nu primea vizitatori în acea zi;

pentru prima oară, Lady Clara era înclinată să nu se arate disponibilă pentru el.

Dar când îi spusese mamei ei că o durea capul, Lady Warford replicase:

– Doamna Gorrell l-a văzut ieri ieşind de la Rundell & Bridge. Şi iată-l azi aici, când te poate avea numai pentru el, în loc să dea din coate prin mulţimea de faliţi şi de profitori care se ţin după tine. Acum ai ocazia să pui lucrurile în ordine şi apoi îl poţi amâna, dând vina pe migrenă, dar numai după ce auzi ce are de spus.

Un inel şi o cerere în căsătorie constituiau obiectivul marchizei. Putea avea dreptate, dar Clara nu avea chef nici de el, nici de mama ei. Lady Warford făcuse deja trei crize de isterie în acea zi şi se plânsese că toată lumea vorbea despre ducele de Clevedon şi „despre acele drăcoaice care pretindeau că sunt croitorese şi copilul lor neastâmpărat", care aproape îl costase viaţa. Desigur, totul avea să fie trecut cu vederea odată ce-i punea inelul pe deget, iar mama ei putea apoi să se mândrească în faţa prietenelor, ale căror fete nu fuseseră în stare să pună gheara pe altceva mai bun decât nişte conţi şi viconţi şi mulţi domni onorabili. Şi Clara avea să fie iertată pentru numeroasele decepţii pe care le provocase ca fiică. Clevedon se ţinuse după negustorese din vina ei. Tot la fel, fusese vina ei că el era şocant de neatent şi uita de întâlniri – precum cea în care îi promisese că li se va alătura la cină sâmbătă seara. De asemenea, tot Clara fusese de vină că eşuase în a-i menţine interesul mereu treaz.

Aşadar, nu era de mirare că la intrarea lui Clevedon în sufrageria în care ea şedea împreună cu mama ei, Lady Clara nu-i oferi unul dintre cele mai calde zâmbete ale sale.

După ce îi menţionase că Longmore le spusese despre „aventura" de duminică, marchiza îl întrebă mieroasă dacă micuţa se simţea bine. Clevedon răspunse afirmativ. Deşi fusese monosilabic, se putea observa cu uşurinţă că nu discuta cu plăcere despre copil, însă doamna continuă să-l interogheze.

Într-un final, neputând să-şi astâmpere curiozitatea, Clara îl întrebă:

– Este adevărat că a cerut să discute cu prinţesa Victoria?

El râse, apoi le istorisi întreaga întâmplare. Era aceeaşi poveste pe care le-o relatase şi Harry, dar în varianta lui Clevedon era mai vioaie, mai amuzantă, şi includea o imitare comică a lui Lucie Noirot când aceasta explica faptul că ea era prinţesa Erroll de Albania.

– Iar când mama ei i-a atras atenţia că nu e prinţesă, zise el, domnişoara Lucie a spus: „Da, mamă, dar Înălţimea Sa prinţesa nu o să vină să discute cu domnişoara Lucie Cordelia Noirot, nu-i aşa?" Abia m-am abţinut să nu râd.

„Chiar îl iubeşte pe copilul acela", gândi Clara, întrebându-se: „Oare ce-o să mă fac?"

– Mi se pare că fetiţa se bagă în belele îngrozitoare, opină mama ei.

– Cât de norocoasă sunteţi să aveţi trei fete care nu v-au dat niciodată prilej de panică, zise Clevedon.

– Dacă ai această impresie eşti departe de adevăr, chicoti marchiza. Îţi jur, mi-au dat mai multe prilejuri de panică la maturitate decât când erau mici.

– Da, mama este panicată că o să rămânem fete bătrâne sau, mai rău, că o să ne măritâm cu persoane nepotrivite.

– Clara are o mică durere de cap, spuse mama ei aruncându-i o privire de avertisment. E o nimica toată.

El o privi.

– Ţi-e rău, draga mea? Trebuia să mă fi gândit la asta. Nu arăţi la fel de veselă ca de obicei.

– E o bagatelă, murmură marchiza continuând să o privească urât.

– O bagatelă sau nu, arăţi palidă, Clara, zise Clevedon şi se ridică. Nu vreau să te obosesc. O să mă întorc altă dată.

Plecă în curând şi, la scurt timp după aceea, din cauza cicălelii materne, a ruşinii, a supărării şi a altor emoţii

tulburătoare, Clara se așează în pat cu o durere de cap, de data aceasta reală.

*

Miercuri după-amiază, Green Park

– Ai fugit, zise Marcelline.

O dusese pe Lucie în parc, iar micuța împingea un cărucior pentru păpuși, unul dintre numeroasele daruri cu care Clevedon îi umpluse camera. Susannah, care era încă păpușa ei favorită, era așezată în micuțul vehicul și privea peisajul cu ochii ei albaștri, de sticlă.

Marcelline se dăduse peste cap încercând să-l facă să o urască veșnic.

Totuși, în ciuda tuturor eforturilor, Clevedon se întorsese. Se dusese la magazin și, deoarece nu o găsise acolo și nu reușise să obțină nici o informație de la surorile ei, insistase să vorbească cu Sarah. Din moment ce dădaca era încă angajata lui, Sophy și Léonie fuseseră nevoite să-i permită acest lucru, iar Sarah îi spusese că doamna Noirot era în Green Park împreună cu Lucie.

El venise în parc și o urmărise pe Marcelline ca să-i povestească problemele sale sentimentale, nici mai mult, nici mai puțin!

Era inteligent, iubitor și sensibil. Era un iubit iscusit și pasional. De asemenea, era încăpățânat și nepăsător.

Ea își reaminti că ducii nu semănau cu alți bărbați. Faptul că toată viața făcuseră numai ce doriseră le afectase creierul.

Și creierul ei era afectat, probabil, pentru că își petrecuse prea mult timp în compania lui. Nu, inima ei era cea afectată. Într-un colț al sufletului, nu atât de secret pe cât și-ar fi dorit, se bucura că el și Lady Clara nu se logodiseră încă.

„Dar în curând vor fi logodiți, iar tu o să fii nevoită să accepți acest lucru."

– Ai fugit cu prima ocazie ca să n-o ceri de nevastă, constată Marcelline. Dacă ai fi insistat, îți jur, durerea

ei de cap ar fi dispărut. Comportamentul tău este ceea ce o doare pe ea de fapt, om căpos ce ești!

– Știu că am stricat tot. A fost adevărat ce mi-ai spus ieri. Dar încurcătura e atât de înspăimântătoare, încât mi-e al dracului de greu să o scot la capăt.

– Prin faptul că ești aici nu faci nimic ca să îmbunătățești situația.

– Tu ești experta în tot ce fac greșit. Tu ești femeia dictatoare care știe exact ce ar trebui să facă lumea.

– Nu, eu știu cum ar trebui să se îmbrace lumea.

– Pun pariu pe orice că mirosise de ce m-am dus la ea. Am văzut-o pe Lady Gorrell când am ieșit din magazinul de bijuterii, iar ea e o mare bârfitoare. O cunosc pe Clara și mi-am dat seama că nu a fost încântată să mă vadă, iar când am spus că plec a părut chiar ușurată.

– Și tu nu știi de ce a vrut să pleci? întrebă Marcelline. Ai neglijat-o săptămâni la rând. Te-ai dat în spectacol cu o șleahtă de croitorese. Apoi te-ai dus să cumperi un inel. Și, fără nici un avertisment, ai apărut la ușa ei gata de căsătorie.

– Nu a fost chiar așa.

– Oricum, a fost greșit. Nu ai petrecut nici măcar un minut încercând să o curtezi.

– O cunosc de când avea cinci ani!

– Femeilor le place să fie curtate. Știi asta. Ce este cu tine? Ești orb când vine vorba de Lady Clara?

El se opri și se uită la ea cu o expresie comică de oroare, răspândită pe toată fața lui frumoasă.

– Vrei să-mi spui că trebuie să mă țin după ea și să-i fac ochi dulci, ca idioții ăia de pretendenți ai ei?

– Nu fi idiot, zise Marcelline. Dintre toți bărbații, tu ar trebui să știi cel mai bine cum să vrăjești o femeie. Problema e că te porți cu ea ca și cum ți-ar fi soră.

El înțepeni, dar își reveni imediat. Într-o clipă se puse iarăși în mișcare, plimbându-se alături de ea în stilul tipic, arogant, ca și cum s-ar fi așteptat ca toată lumea să se dea la o parte din calea lui.

De ce nu i-ar fi cerut ei să-i rezolve problemele sentimentale? Doar acesta era scopul ei în viață, așa cum

era al tuturor celorlalți, să-l servească. Și nu era aceasta treaba ei? Să-i servească pe cei asemenea lui? Nu neapărat treaba, cât mai ales ambiția. Nu-i trecea deloc prin minte că aceasta nu era deloc abordarea potrivită față de o femeie pentru care se dăduse peste cap ca să o facă să-l iubească. Nu se gândea nici o secundă cât de dureros era totul pentru o astfel de femeie.

Ea își reaminti că durerea pe care o simțea nu apăruse din vina nimănui decât a ei, deoarece se îndrăgostise de el. Era o Noirot. Ea, dintre toate femeile, ar fi trebuit să știe cum stăteau lucrurile. Și, fiind o Noirot, era obligată să gândească folosindu-și capul, nu sentimentele.

Ducele trebuia să se însoare cu Lady Clara. Toate planurile lui Marcelline aveau un singur țel: să o facă pe ducesa de Clevedon cea mai loială clientă a ei. Dacă această cununie nu avea loc, cine știe cât avea să treacă până când el găsea pe altcineva. Puteau fi zile. Puteau fi ani. Și, oricât de mult ar fi durat, câte femei din Londra ar fi oferit un trup atât de splendid pentru rochiile create de ea? În plus, trupul acela nu avea să aducă la fel de multă publicitate în cazul în care Lady Clara se mărita cu o persoană inferioară în rang ducelui de Clevedon.

Oricum, ea deja se ocupa de Lady Clara și o aranja pentru a deveni un adevărat model. Izbutise să-i câștige loialitatea. În ciuda tuturor zvonurilor și a scandalului. În ciuda marchizei de Warford. De fapt, Lady Clara avea programată o probă chiar în acea după-amiază.

O doică ce se plimba împreună cu o fetiță se apropie ca să admire păpușa lui Lucie. Aceasta opri căruciorul și o scoase pe Susannah la inspecție.

– Ce rochiță frumoasă! exclamă fetița.

– Mama mea mi-a făcut-o, zise Lucie. Ea face rochii pentru toate doamnele și prințesele.

O puse la loc pe Susannah, iar dădaca plecă împreună cu fetița. Aceasta din urmă își târa picioruşele și se uita peste umăr la păpușa lui Lucie.

– Ar trebui să-i dai lui Lucie cărți de vizită pe care să le împartă, sugeră Clevedon. Te-ai gândit să faci și o linie de rochițe pentru păpuși?

– Nu.

– Gândește-te.

Marcelline avea și-așa destule pe cap.

– Lady Clara vine puțin mai târziu pentru o probă, spuse ea. O rochie pentru vineri noapte. Va fi unul dintre cele mai importante baluri ale sezonului, din câte am înțeles.

– Vineri? întrebă el gânditor. La naiba. Trebuie să fie balul lui Lady Brownlow. Cred că ar trebui să particip și eu.

– Sigur că o să participi, zise ea. Este unul dintre cele mai importante evenimente ale sezonului monden.

– Asta nu promite prea multe.

– Ce este cu tine? îl întrebă ea. Știu că-ți place mult să dansezi.

– La Paris. La Viena. La Veneția.

– Ai idee câte femei și câți bărbați și-ar da un organ vital ca să fie invitați?

– Și tu? Nu ți-ar plăcea fii acolo, să îți etalezi una dintre creații? o întrebă el cu un zâmbet în colțul gurii și cu o sclipire în ochi. Mi-ar surâde să te văd sosind la petrecere, neinvitată.

Ei îi venea să urle.

– Nu ești deloc atent? Trebuie s-o curtezi pe Lady Clara. Ultimul lucru de care ai nevoie este o femeie despre care toată lumea va crede că este cea mai recentă cucerire a ta și care încearcă să se facă remarcată. Și este ultimul lucru de care am eu nevoie, să-i supăr exact pe oamenii pe care vreau să-i fac să treacă pragul magazinului. De câte ori trebuie să-ți explic asta? Cum poți să fii atât de greu de cap?

El se uită în altă parte.

– Mi te imaginam la bal și mă amuza tabloul. Ei, atunci o să-mi imaginez când voi fi acolo. Ar trebui să alunge plictiseala.

Și ea se putea imagina acolo. Nu persoana care era în realitate, ci aceea care ar fi putut să fie, fiica unui gentleman. Dar, dacă ar fi fost bine-venită la acel bal, nu ar mai fi avut-o pe Lucie. Nu ar fi învățat niciodată

cum să facă haine. Nu s-ar fi descoperit niciodată cu adevărat. Ca să nu mai spună că ar fi arătat la fel ca toţi ceilalţi. Viaţa ei nu ar fi fost la fel de grea, dar nici la fel de distractivă. Nu trebuia decât să se gândească la cât de plictisit fusese el, marele şi răsfăţatul bătut în cap!

Lady Brownlow fusese recent aleasă patroană a clubului Almack. Era una dintre gazdele de top din înalta societate. Petrecerile ei erau faimoase. Iar el se purta ca şi cum era forţat să participe la o conferinţă despre analiza matematică sau la una despre alte chestiuni oribile legate de cifre.

– O să participi, spuse ea. Şi nu o să întârzii. O să faci în aşa fel încât să fie evident că nu vrei decât să o vezi pe Lady Clara, să fii cu ea. O să te porţi ca şi cum nici o altă femeie nu mai există acolo. Ca şi cum nu ai cunoaşte-o de atâţia ani şi abia atunci ai descoperit-o. Vei face în aşa fel încât să pară că a apărut brusc în faţa ta, ca o viziune, ca Venus ce se ridică din mare. Îşi dori ca Sophy să fie acolo şi să-i ofere imagini care să aducă mai puţin cu nişte clişee dramatice. O să o dai pe spate, continuă ea. Dacă va fi vreme frumoasă, atrage-o pe terasă, pe un balcon sau în alt loc privat, şi asigură-te ca totul să fie romantic, în aşa fel încât să-i fie imposibil să spună altceva decât da. Este seducţie, Clevedon. Ţine minte asta. Nu este cea mai bună prietenă a ta sau sora ta. Este o femeie, o femeie frumoasă, atrăgătoare şi o s-o seduci ca să-ţi devină ducesă!

*

Balul contesei Brownlow
Vineri noaptea

Ducele de Clevedon se hotărî să acţioneze exact aşa cum îl sfătuise Noirot. Refuză să se gândească la ce făcea de fapt pentru că, îşi spuse el, nu era nimic de cugetat. Voia ca Lady Clara să se mărite cu el. Ea îi fusese întotdeauna predestinată. O iubise dintotdeauna.

„Ca pe o soră."

Alungă acest gând în clipa în care îi apăru în minte.

Se duse la balul doamnei Brownlow. Urmă instrucţiunile lui Noirot literă cu literă. Nu ajunse prea devreme – ar fi fost nepotrivit – ci la ora fixată. Şi se ţinu după Clara aşa cum ar fi făcut cu o femeie uşoară sau cu o doamnă răpitoare.

Făcu eforturi să o amuze şi, ori de câte ori ajungea suficient de aproape de ea, îi şopti vorbe spirituale în urechea în formă de scoică.

Era foarte atrăgătoare, iar pretendenţii idioţi nu se puteau ţine la distanţă.

Noirot o îmbrăcase într-o robă din crep roz. Despărţitura din faţă scotea la iveală o rochie din satin alb, pe care o purta pe dedesubt. Câteva funde se încrucişau în zona corsajului în formă de V, atrăgând atenţia către decolteu, în timp ce corsajul era alcătuit din pliuri în diagonală care-i scoteau în evidenţă formele voluptuoase.

Bărbaţii salivau, iar femeile erau verzi de invidie.

O conduse pe ringul de dans, conştient că era cel mai norocos bărbat de la bal. Şi că o iubea.

„Ca pe o soră." Îşi reprimă gândul în timp ce dansau şi îl alungă, lipsit de viaţă şi uitat, într-un colţ întunecat şi împăienjenit al minţii, pentru orele ce aveau să urmeze. Încă zăcea mort în umbră când, aşa cum fusese instruit, o conduse pe Clara pe terasă. Erau şi alţii acolo, dar fiecare cuplu îşi găsise câte un colţ retras.

Desigur, nimeni nu putea fi complet singur. Nu era genul acela de petrecere. Luminile din sala de bal aruncau raze slabe pe terasă. Luna, în formă de seceră, se ascundea în spatele copacilor, la orizont, iar norii răzleţi, care se întreceau deasupra lor, nu ascundeau stelele.

Era o seară îndeajuns de romantică.

El o făcuse să râdă şi să roşească, iar când consideră că sosise clipa perfectă, spuse:

– Am ceva foarte important să te întreb, draga mea.

Ea îi zâmbi.

– Da?

– Toată fericirea mea depinde de asta, urmă el.

Fusese un zâmbet amuzat? Ironic? Dar nu, probabil că ea era emoționată. Cu siguranță, el era.

Venise momentul să o ia în brațe. O făcu. Ea nu-l îndepărtă.

Bine. Era bine.

Dar ceva nu era cum trebuie.

Nu, totul era perfect. Se aplecă să o sărute.

Ea își ridică mâna și îi blocă traiectoria buzelor.

Își ridică capul și simți în interior ceva ca o ușurare... Dar nu, era imposibil.

Clara se uita la el. Încă zâmbea, dar acum ochii îi licăreau. El încercă să-și dea seama în care momente mai văzuse acest lucru. Apoi își aminti că ochii ei licăreau la fel când răbufnea la ceva ce îi zicea mama ei.

Își dori ca Noirot să fie acolo și să-i dea instrucțiuni, sau să o controleze pe Clara, deoarece simțea că situația luase o turnură neașteptată, deloc potrivită, iar el nu știa cum să o readucă pe făgașul normal.

Apoi își dădu seama ce trebuia să facă.

Idiotul! Mai întâi trebuia să o ceară.

Se dădu un pas în spate și zise:

– Te rog, iartă-mă. A fost un gest prostesc. Impertinent. Ea își ridică sprâncenele perfecte. Discursul, discursul pentru care pierduse câteva ore i se risipise din minte. Totuși, se avântă: Voiam să te întreb, mai întâi, dacă mi-ai face onoarea de a-mi deveni soție, spuse el și începu să caute inelul în buzunarul de la haină. Vreau să spun... nu prea știu ce voiam să spun... Unde naiba era? Ești atât de frumoasă...

– Termină! i-o reteză ea. Termină. Cât de proastă mă crezi?

El se opri din căutat.

– Proastă? În nici un caz... Întotdeauna ne-am înțeles perfect, amândoi. Am făcut împreună glume. Cum aș fi putut să scriu toate acele scrisori unei fete proaste?

– Nu le-ai mai scris, spuse ea. Te-ai oprit din scris imediat ce ai întâlnit-o... dar nu, nu despre asta e vorba. Uită-te la mine.

El își scoase mâna din buzunar.

– M-am uitat toată seara. Ești cea mai frumoasă fată de aici. Cea mai frumoasă fată din Londra.

– Sunt diferită! exclsmă ea. Sunt complet diferită. Dar tu nu ai observat asta. M-am schimbat. Am evoluat. Toți ceilalți bărbați au observat. Dar tu nu. Pentru tine sunt tot Clara. Sunt tot prietena ta. Pentru tine nu sunt o femeie.

– Nu fi absurdă. Toată seara...

– Toată seara ai jucat un rol! Ai exersat, nu-i așa? Îmi pot da seama. Nu e nici un pic de pasiune!

Tonul vocii ei urca, iar el deveni conștient de celelalte cupluri de pe terasă, care se apropiaseră de ei pe nesimțite.

– Clara, poate că...

– Eu merit pasiune, urmă ea. Merit să fiu iubită... în toate felurile. Merit un bărbat care să-mi dea toată inima lui, nu numai o parte, pe care nu o folosește pentru moment, partea pe care o poate rezerva prietenilor.

– Nu este corect, zise el. Te-am iubit toată viața.

– Ca pe o soră!

Gândul pe care îl îngropase într-un colț al minții reînvie și ieși la suprafață cu o viteză fulgerătoare. Îl înlătură din nou.

– E mai mult decât atât, stărui el. Știi că e mai mult.

– Oare? Ei bine, nu-mi pasă, zise ea întorcându-și subit capul. Nu mă mai interesează. Când ești în preajmă e ca și cum aș fi cu Harry. Ba nu, e mai rău, pentru că în ultimul timp ai fost extrem de plictisitor, iar el, oricât de enervant ar fi, cel puțin mă binedispune. Știu că voi, bărbații, nu vă puteți abține de la alte preocupări... O, de ce trebuie să mă mai pierd în eufemisme? Amândoi știm că vorbim de alte femei. Mama m-a tot bătut la cap cu asta. Se presupune că trebuie să trecem cu vederea. Bărbații se nasc astfel și nu se pot schimba. Eram pregătită să trec peste acest lucru.

– Clara, îți jur...

– Nu, zise ea. Am trecut de mult peste asta. Dacă nu-ți poți respecta o promisiune pentru o cină, dacă nu te obosești să trimiți un mesaj... măcar câteva cuvinte:

„Îmi pare rău, Clara. A intervenit ceva." Dacă nu poți face nici măcar atât... Dacă așa va fi totul... vei fi mereu îngândurat și distras ori de câte ori îți cade cu tronc cineva... Ei bine, eu nu pot să suport așa ceva. Nici măcar pentru un ducat. Nici pentru trei ducate! Merit mai mult decât rolul de soție tăcută, care înghite orice. Sunt o femeie interesantă. Citesc. Am propriile mele păreri. Iubesc poezia. Am simțul umorului.

– Știu toate astea. Am știut dintotdeauna.

– Merit să fiu iubită, cu adevărat iubită... Cu mintea, cu trupul și cu sufletul. Și, în caz că nu ai observat, există un șir lung de bărbați care îmi pot dărui mai mult decât prietenie. De ce m-aș mulțumi cu tine?

Își ridică bărbia și se îndepărtă în grabă.

Abia atunci își dădu seama că se făcuse foarte liniște.

Se uită după ea. Ușile vitrate erau ticsite de oaspeți. Mulțimea îi făcu loc să treacă, iar ea își continuă drumul fără nici o ezitare, cu fruntea sus.

Din rândul privitorilor se auziră câteva aplauze rătăcite.

El percepu, în depărtare, un țipăt. Lady Warford. Apoi auzi șușotelile mulțimii agitate de scandal. Muzica reîncepu, iar oamenii intrară înapoi în sala de recepții.

El nu. Traversă terasa și trecu pe lângă perechile ce se reîntorceau în colțurile întunecate. Pași în grădină, trecu de poartă, intră în pasaj și apoi ieși pe stradă. Într-un final, se opri. Atunci își dădu seama că tremura. Ridică mâinile și se uită la ele, mirat.

Gândul acela, pe care încercase să-l stranguleze și să-l răpună, se ridică din nou dănțuind fericit.

Ducele de Clevedon respiră aerul rece al nopții și își dădu seama de ce tremura. Era ca un om care urcase treptele eșafodului, simțise frânghia trecându-i peste cap și atingându-i umerii, auzise cuvintele preotului care se ruga pentru sufletul lui, simțise gluga ce-i fusese pusă pe cap... și, în ultimul minut, în cel din urmă minut, primise grațierea.

*

Zorile erau aproape când Sophy se întoarse acasă.

Marcelline, care stătuse în capul oaselor și se holbase în întuneric, se ridică atunci când o auzi urcând treptele.

Sophy fusese la bal. Clevedon urma să facă cererea în căsătorie, iar lumea trebuia să știe exact ce purta Lady Clara și cine realizase ținuta ei. Desigur, Sophy nu se dusese ca să afle ce purta Lady Clara. Deja cunoșteau fiecare detaliu, nu numai al rochiei, dar și al accesoriilor. Sophy se dusese pentru că, în schimbul unui spațiu generos pe care îl ceruse în ediția de a doua zi – de fapt, din ziua respectivă – a publicației *Morning Spectacle*, Tom Foxe dorise informații din interior. De la un martor ocular.

Fusese prima oară când Sophy intrase într-o casă nobilă în acest scop. Gazdele erau nevoite să angajeze personal suplimentar pentru astfel de evenimente mari. Pentru aceasta existau agenții respectabile. Sophy fusese înregistrată, desigur sub alt nume, la toate agențiile. Știa cum să-și joace șansele de câștig. Făcea asta de când era de vârsta lui Lucie. Și știa cum să se amestece în mulțime. Până la urmă, era o Noirot.

– Este în regulă, zise Sophy în timp ce își dădea jos mantia. Nu a mers așa cum trebuia, dar m-am ocupat de tot.

– Nu a mers așa cum trebuia?

– Ea l-a refuzat.

– O, Doamne!

Marcelline simți o durere în piept. Îi era greu să respire. Era în corzi. Ușurare. Disperare.

– Ce? se auzi vocea lui Léonie din spatele ei.

Marcelline și Sophy se întoarseră. Léonie stătea în pragul ușii deschise de la dormitor. Nu se obosise să-și pună un halat, iar boneta de noapte – o frumoasă combinație de funde și dantelă – îi atârna neglijent într-o parte. Avea privirea ca de bufniță a cuiva care abia poate merge de somn.

Cel puțin cineva dormise în acea noapte.

– Lady Clara l-a refuzat, explică Sophy. Am văzut totul. El i-a făcut curte aşa de frumos... Era ca şi cum ar fi văzut-o prima oară şi nu a avut ochi pentru nimeni altcineva. A fost atât de romantic, la fel ca într-un roman... Zău aşa, ştim toate că, în general, bărbaţii nu sunt cine ştie ce romantici.

– Dar ce s-a întâmplat? se interesă Léonie. Până acum totul sună perfect.

– Chiar era perfect. Eu eram chiar în faţă, la una dintre uşile vitrate, iar vântul le purta vorbele meşteşugite. Când ea a zis nu, vă jur, am rămas cu gura căscată. Nu ştiu de unde a găsit puterea să-l refuze, dar a făcut-o, într-o manieră foarte hotărâtă. Toată lumea a auzit. Întâmplător, muzica s-a oprit chiar atunci, aşa că au aflat şi cei care erau aproape de terasă. Zvonul s-a împrăştiat ca un fulger. Într-o clipă, puteai auzi şi un ac care cădea pe caldarâm. Toată lumea se chinuia să audă cât mai mult... iar unii dintre ei se împingeau să ajungă la ferestre.

Umerii lui Marcelline se înmuiară.

– O, nu.

– Nu trebuie să te îngrijorezi, zise Sophy repede. Am ştiut imediat ce am de făcut şi am m-am ocupat, iar totul va merge aşa cum trebuie. Te rog, du-te înapoi în pat. Nu mai e nimic pe lume pentru care să-ţi faci griji. Mă aştept ca dimineaţă să avem dovada, şi atunci vei putea să vezi cu ochii tăi. Dar, deocamdată, iubitele mele, trebuie să dorm. Mai am puţin şi cad din picioare.

capitolul 16

„Dacă acum câţiva ani vecinii noştri ne-au numit, în mod ironic, naţie de proprietari de prăvălii, credem că acum ar trebui să ne acorde titulatura de proprietari de prăvălii de bun-gust. Suntem de părere că nici un loc din lume nu are o varietate mai mare de atracţii elegante cum sunt numeroasele magazine din Londra."

Cartea afacerilor din Anglia şi biblioteca meseriilor folositoare, 1818

Ora opt, sâmbătă dimineaţa

În ciuda faptului că se dusese la culcare cu puţin timp în urmă, Sophy veni grăbită la micul dejun, la numai câteva minute în urma surorilor ei. Ţinea în mână un exemplar din ultima ediţie a *Foxe's Morning Spectacle* şi râniea.

– V-am spus că am reuşit, se împăună ea. Coloană după coloană, numai despre rochia purtată de Lady Clara Fairfax – sau „Lady C.", cum a scris atât de delicat Foxe – pe care a purtat-o la balul de la Brownlow. Se aşează şi citi cu voce tare: „Purta pe dedesubt o rochie din mătase, iar la exterior un corsaj cu o croială foarte joasă.

Marcelline ducea la gură cana cu cafea, dar se opri. Nu reuşise deloc să doarmă.

– Se pare că i-ai dat lui Tom Foxe ce a vrut.

– Iar el mi-a rezervat coloane întregi, zise Sophy triumfătoare.

Léonie înşfăcă ziarul din mâinile ei.

– Lasă-mă să văd. „O robă roz, deschisă de culoare... corsajul... coboară în pliuri longitudinale în fiecare laterală..." Se uită la Marcelline. Şi continuă aşa, de parcă e o descriere dintr-o revistă de modă. Până la pantofi. Sfinte Sisoe! Ce Dumnezeu ai făcut pentru el, Sophy? Nu, lasă, nu contează. De fapt, nu este treaba noastră.

– V-am promis că o să mă ocup de tot, se lăudă Sophy. Lăsaţi descrierea. Ştiţi ce a purtat, zise ea arătând mai jos. Începe de aici.

Léonie intonă:

– „Cititorul se va întreba de ce am început cu o descriere detaliată a ţinutei unei invitate la eveniment. Dar nici o laudă nu ar fi suficientă, credem noi, pentru o rochie care a înzestrat-o pe purtătoarea ei nu numai cu încrederea necesară ca să respingă cererea în căsătorie a unui duce, ci şi cu focul poeziei, pentru că nici o altă descriere nu ar putea caracteriza altfel discursul lipsit de echivoc pe care l-a rostit Domnia Sa când a făcut acest gest."

Urma discursul de respingere rostit de Lady Clara, care în acest context suna ca o scenă dintr-un roman al doamnei Morgan.

Marcelline puse jos cana de cafea şi îşi frecă tâmplele.

– El este ducele de Clevedon. Ea îl iubeşte. El este cel mai faimos seducător, şi totuşi a dat-o-n bară. Ei bine, la revedere, ducesă de Clevedon!

– La revedere, ducesă, poate, zise Sophy. I-ar putea lua ceva timp până să găsească pe altcineva. Dar priveşte partea plină a paharului. Lady Clara se va întoarce la Casa Noirot. Ea înţelege ce facem pentru ea. Ai citit ce i-a spus: „Sunt diferită".

– Şi prietenele ei vor veni, adăugă Léonie. Fiecare femeie care a fost la acel bal va dori să vadă creaţiile care i-ar putea inspira unei femei suficientă încredere ca să respingă un duce. Sophy, iubita mea, te-ai întrecut pe tine.

– Léonie are dreptate, spuse Marcelline. Excelentă treabă, scumpo! Genială, de fapt. Eu aş fi stat acolo cu gura căscată şi cu mintea complet blocată. Dar tu ai ştiut cum să întorci situaţia în avantajul nostru, aşa cum faci mereu.

– Mintea ta nu se blochează niciodată, o corectă Sophy. Toate avem abilitatea de a gândi rapid, iar acesta a fost cel mai uşor lucru din lume. Dar acum trebuie să le oferim ceva ce poate fi admirat. Ce rochie să scoatem la înaintare?

– Lasă lucrurile în seama mea şi a lui Marcelline, spuse Léonie. Tu trebuie să te odihneşti. Doamnele din înalta societate vor deveni nerăbdătoare după noaptea trecută, iar restul fituicilor de scandal se vor grăbi să preia povestea. Până după-amiază va circula prin toată Londra. O să fie o zi aglomerată, iar tu nu ai dormit decât câteva ore.

De fapt, Marcelline nu dormise deloc, dar ele nu trebuiau să ştie acest lucru. Stătuse în pat, trează, şi îşi spusese că făcuse ceea ce trebuia, singurul lucru posibil. Dacă ar fi avut altă variantă, ar fi ales-o. Dar aceasta nu exista.

Ea şi surorile ei se dedicaseră scopului de a câştiga loialitatea viitoarei ducese. Se dăduseră peste cap să facă din ea mai mult decât credea că e. Clevedon trebuia să se însoare cu Lady Clara, căci altfel se alegea praful de toată strădania lor. Dorinţa de a o câştiga pe Lady Clara de clientă fusese ceea ce o împinsese pe Marcelline după el la Paris. Un plan nebunesc. Ducesa de Clevedon era calea lor directă către succes. Avea să pună capăt dominaţiei rivalei de la Dowdy. Atunci, incompetenta şi îndărătnica ce se autointitula creatoare de modă nu ar mai fi avut nici o putere asupra lor. Acesta fusese planul iniţial. Ducesa de Clevedon fusese obiectivul numărul unu.

Dar Lady Clara nu avea să devină ducesă de Clevedon – nu după acel discurs ţinut în faţa unui public numeros. Sophy le salvase, ceea ce însemna că partea esenţială a planului, de a domina sfera londoneză a modei, rămăsese încă în picioare.

Sentimentele lui Marcelline nu aveau ce căuta la mijloc. Erau problema ei.

Pe de altă parte, Sophy îşi petrecuse noaptea în picioare, lucrând, după ce toată ziua muncise la magazin, în cea mai mare parte a timpului tot în picioare.

– Trebuie să admit că am avut parte de mai multe senzaţii tari decât m-am aşteptat, spuse ea. V-am spus că am reuşit să mă poziţionez chiar în faţă, la uşile vitrate, de unde am putut auzi fiecare cuvânt. Nimeni nu m-a observat. Nimeni nu observă servitorii. Dar, când voiam să mă întorc aici, am dat peste lordul Longmore. Atât Marcelline, cât şi Léonie o priviră cu sprâncenele ridicate. Nu la propriu, preciză Sophy. Dar era acolo. M-am aşteptat să se uite prin mine şi să-şi vadă de treabă, aşa cum făceau toţi invitaţii, ca şi cum nu aş fi fost acolo. Dar el s-a oprit înmărmurit şi a zis: „Ce faci aici?" Aţi fi putut să mă doborâţi cu o pană, dar nici nu am clipit. „Muncesc, domnule", am zis eu cu voce de servitoare... ştiţi voi, cea cu accent de fată de la ţară, din Lancashire. „De ce, te-au dat afară de la magazin?", m-a întrebat el. „Care magazin?", am întrebat. Apoi, la fel

de respectuoasă, i-am zis că probabil că mă confundă cu altcineva. Dar nu m-a crezut. S-a uitat încruntat la mine, iar eu eram sigură că o să continue interogatoriul şi că o să mă dea de gol. Tocmai atunci însă, mama lui a ţipat, el şi-a dat ochii peste cap şi a plecat într-acolo.

– Ar trebui să fii atentă la el, spuse Marcelline cu voce fermă. Nu e aşa prost cum lasă să se vadă, iar ultimul lucru de care avem nevoie este ca încă una dintre noi să se încurce cu un aristocrat.

– Nu cred că vrea să se încurce cu mine, zise Sophy. Cred că vrea să ne ducem toate la dracu'-n praznic. Ba chiar cred că e de părere că suntem întruchipările diavolului.

– Să sperăm că doamnele din lumea bună nu sunt de aceeaşi părere, spuse Léonie.

– Nu sunt, zise Sophy ridicându-se şi îndreptându-se către uşă. Cred că mă întorc în pat. Dar să nu mă lăsaţi să dorm prea mult. Nu vreau să pierd distracţia. O, şi dacă aş fi în locul vostru, aş scoate la înaintare rochia gri.

*

Magazinul lui Downes, mai târziu în aceeaşi zi

Doamna Downes se uita furioasă la rochia de pe tejghea.

– A câta este asta? o întrebă ea plictisită pe Oakes, supraveghetoarea.

– A şasea, spuse aceasta.

– Lady Gorrell a aruncat-o în mine, zise doamna Downes.

– E şocant, doamnă.

Oakes, care fusese martoră la acest eveniment, nu era deloc şocată. Dacă ar fi aflat că plătise o căruţă de bani pentru o rochie exact la fel cu cea pe care prietena ei o văzuse la Covent Garden cu un an în urmă, ar fi reacţionat exact la fel.

Oakes îşi avertizase patroana. Mânecile, o atenţionase ea când văzuse modelul – care se presupunea că fusese trimis de asociata din Paris a doamnei – erau în stilul la modă în anul precedent. Doamna Downes prespusese fie că Oakes e o idioată, fie că doamnele care-i erau cliente nu aveau să observe. Aşa şi făcuseră multe dintre ele, obişnuite să se încreadă în ea în totalitate. La început. Dar curând descoperiseră că făcuseră o greşeală.

Rochiile erau memorabile. O singură creatoare de modă din Londra făcea asemenea ţinute spectaculoase, iar aceea nu era nicidecum doamna Downes. Clientele ei erau poate ignorante, dar acest lucru nu era valabil şi pentru prietenele sau rudele lor. Cineva din anturajul lor îşi aducea aminte până la urmă că mai văzuse o rochie identică la un banchet, la teatru, în Hyde Park şi aşa mai departe.

Dintr-o duzină de comenzi, până acum şase cliente aduseseră înapoi achiziţiile, furioase că plătiseră sume mari pentru nişte simple copii. Ba, mai mult, din colecţiile anului precedent.

Doamna fusese, fără îndoială, păcălită, la modul cel mai frumos.

Oakes se întrebă cât plătise patroana ei în schimbul unor modele vechi şi câte cliente avea să piardă odată ce se răspândea vorba.

Era timpul să-şi găsească o altă slujbă, se gândi supraveghetoarea.

*

Magazinul, aşa cum se aşteptase Clevedon, era plin în acea zi.

Trecu pe lângă el în drumul spre Clubul White şi apoi când se îndreptase către cizmar, pălărier, magazinul de vinuri şi tot aşa. Cumpără lucruri de care nu avea nevoie numai ca să se învârtă pe St. James's Street. Aşteptă ca gloata de la Casa Noirot să se topească.

Citise şi el *Morning Spectacle,* aşa cum făcuseră, se pare, majoritatea celor din lumea bună.

Nu-l mira că Foxe aflase povestea. Omul devenise notoriu tocmai din acest motiv. Detaliile însă erau cu totul altceva. În mod cert, Foxe avusese un om infiltrat în interior. Clevedon ajunsese până la urmă la concluzia că spionul nu putea fi altcineva decât domnişoara Sophia. Scriitura era în stilul ei - povestea despre rochie, descrierile încântătoare, menţionarea evidentă a locului în care fusese realizată ţinuta şi, desigur, firul epic. Stilul Sophiei. Şi, ca să facă toate acestea la timp pentru a prinde ediţia din acea zi, trebuia să se fi aflat la faţa locului.

Acest lucru era, de fapt, o uşurare.

Singura lui grijă era ca dezastrul din seara precedentă să nu însemne sfârşitul Casei Noirot. Lumea bună ar fi putut da vina pe doamna Noirot că îi luase Clarei minţile şi, prin urmare, ar fi ocolit-o. Iar ea îl avertizase de atâtea ori. Clara nu s-ar mai fi întors la magazin, iar doamna Noirot ar fi fost catalogată ca seducătoare şi femeie uşoară. Doamnele nu ar mai fi vrut să aibă de-a face cu ea.

Totuşi, ele sosiseră la magazin în acea zi, formând o paradă interminabilă. Coborau din trăsuri şi aruncau un ochi prin vitrină înainte de a intra. În acest ritm, aveau să strice clopoţelul de la uşă.

„... o rochie care a înzestrat-o pe purtătoarea ei nu numai cu încrederea de a respinge cererea în căsătorie a unui duce, dar şi cu focul poeziei..." Tupeul întrecea orice limite.

Tipic. Tupeul femeilor Noirot era mai presus de orice. Şi, la fel ca orice altceva din ce făceau ele, articolul era cu adevărat bine scris. Şi-ar fi dorit să o îmbrăţişeze pe Sophia pentru acesta, dar tânăra ar fi trebuit să stea la coadă.

Nu Sophia îl ţinuse treaz toată noaptea. Nu ea era cea care îl făcuse să se dea jos din pat, să se plimbe prin încăpere şi să se certe de unul singur. O ceartă zadarnică.

Din momentul în care scăpase de la petrecere, de când stătuse pe trotuar şi îşi dăduse seama că tremura, se lămurise că era o singură cale să pună capăt acestei situaţii.

De aceea aşteptase ca seara să se lase, iar doamnele să plece acasă şi să se pregătească pentru plimbarea rituală în Hyde Park.

Traversă St. James's Street şi intră în Casa Noirot.

*

Marcelline auzi clinchetul clopoţelului şi se gândi: „Oare nu se mai duc odată acasă?"

Era fericită, desigur. Fusese o zi unică. Nici măcar când se întorsese de la Paris, iar doamnele veniseră să se holbeze la rochia *poussière*, nu fusese aşa.

În acea zi, hoarde întregi de femei intraseră în magazin. Vechiul lor stabiliment nu le-ar fi putut face faţă tuturor. Se părea că era nevoită să mai angajeze cât de curând încă cel puţin şase cusătorese, altfel nu putea onora toate comenzile până la datele promise.

Toate acestea îi trecură prin cap într-o secundă, înainte să-şi ridice privirea din grămada de panglici pe care le sorta şi să se uite la uşă.

Inima îi bătu dureros. Gentlemanul păşi în interior, se opri şi se uită în jur. Aceleaşi gesturi pe care le făcea orice gentleman când intra în magazin pentru prima oară: privea, evalua ceea ce vedea, cântărea dacă ceva merita atenţia şi, desigur, nu băga în seamă persoana din spatele tejghelei, aflată prea jos pe scara ierarhică.

Dar aceasta nu era prima oară când el se afla acolo, iar gentlemanul nu era unul oarecare.

Era Clevedon, înalt şi arogant, cu pălăria aşezată cu precizie pe vârful capului, iar de sub borurile acesteia ieşeau buclele negre. Avea un baston cu mânerul de aur pe care îşi sprijini mâinile în timp ce se opri ca să examineze magazinul.

Mănuşile lui erau de culoarea pielii. Se putea observa conturul degetelor.

Mâinile lui, mâinile lui... Își aminti mâna care o mângâiase pe spate. Care îi apucase fața. Alunecase apoi pe sâni și se oprise între picioarele ei.

Dacă ar fi fost un gentleman oarecare, orice proprietăreasă ar fi ieșit din spatele tejghelei și i-ar fi oferit atenția exclusivă. Marcelline rămase la locul ei, cu mâinile pe tejghea.

– Bună seară, Înălțimea Ta, spuse ea.

– Bună seara, doamnă Noirot.

Își scoase pălăria și se înclină.

Ea făcu o mică reverență.

Își așeză pălăria pe un scaun, apoi se îndreptă către manechin și inspectă rochia.

Era o ținută gri, din tul, o culoare pe care o numise „Fum londonez". Corsajul extravagant, din satin roz, o scotea foarte frumos în evidență. Ținuta era împodobită cu trandafiri brodați și frunzulițe împletite.

– Arată foarte... franțuzească, remarcă el.

– Întotdeauna decorez manechinul într-un stil mult mai elegant și mai pretențios decât le îmbrac pe cliente, răspunse ea. După ce văd ce poartă manechinul, există mai puține șanse să devină isterice atunci când le propun ceva ieșit din comun față de lucrurile cu care ele sunt obișnuite.

Ducele zâmbi și se apropie de tejghea.

– Ce convenabil. Tu ești cea ieșită din comun față de lucrurile cu care suntem obișnuiți unii dintre noi.

– Nu unii, îl corijă ea. Fiecare dintre voi. Casa Noirot nu este un lucru obișnuit.

– Sunt perfect de acord. M-am bucurat să văd că domnișoara Sophia a transformat dezastrul de aseară într-un prilej de bun augur. Dar, desigur, nu ar fi trebuit să mă aștept la nimic altceva.

– Eu m-am așteptat la mai mult de la tine. Dar iar ai dat-o-n bară.

– Da, recunoscu el. Ce altceva aș fi putut face? Am cerut-o în căsătorie pe femeia nepotrivită.

Inima ei părea să se fi oprit în loc. O luă amețeala.

El se duse la ușă și întoarse semnul agățat de ea. „Închis".

– Nu am închis, sări ea.

Vocea părea să vină de la kilometri distanță.

– Ai făcut destule afaceri astăzi.

– Nu-mi spui tu câte afaceri am făcut, ripostă Marcelline.

El se întoarse la tejghea.

– Ieși de acolo.

– În nici un caz, spuse ea.

El zâmbi. Atât. Dar cuvântul zâmbet nu spunea nimic în acest caz. Toată lumea zâmbea. Ce făcuse el era... numai Sophy putea avea cuvinte ca să descrie gestul.

Colțurile gurii lui frumoase se încovoiară puțin în sus, iar ochii verzi o priviră cu o afecțiune amuzată, care îi merse drept la inima ce bătea aproape să iasă din piept și o lăsă dezarmată, slăbită și plină de dorință.

– Am nevoie de cât mai multe cliente, spuse ea. Nu sunt sigură că Lady Clara o să se întoarcă...

– Știi că o va face. Pentru mai multe rochii care-i vor da puterea să respingă bărbații proști.

– ... și din moment ce ea nu o să fie ducesă de Clevedon în viitorul apropiat, trebuie să mă mulțumesc cu alte muritoare mai puțin prețioase.

– Mă gândeam, zise el, că tu ar trebui să fii ducesa de Clevedon.

Marcelline rămase mută pentru prima oară în viața ei. Putea prevesti necazurile ce aveau să urmeze. Chiar și așa, oricât de bine acordate îi erau instinctele, nu putu reacționa. Se gândi că, probabil, urechile îi jucaseră feste.

Sau el îi juca feste.

Era obosită. Fusese o zi lungă, foarte solicitantă, după o noapte nedormită și agitată – după ce aflase veștile de la Sophy nu știuse dacă să râdă de ușurare sau să plângă de disperare față de toate planurile și strădaniile ei. Totul pentru nimic. Făcuse tot ce putuse și plătise un preț mai mare decât și-ar fi putut imagina vreodată. Când Sophy venise acasă și le spusese ce se întâmplase,

Marcelline văzuse în jur numai cioburi, de la toate speranţele şi planurile de viitor pe care şi le făcuse.

Trase aer în piept. Respiraţia nu era îndeajuns. Trebuia să stea jos. Avea nevoie de o băutură tare. Murmură:

– Ţi-ai pierdut minţile?

– Nu ştiu dacă mi-am pierdut minţile, dar inima mi-a fost furată pentru totdeauna.

Îşi căută stăpânirea de sine.

– Ştiu ce e asta. Ai suferit un şoc sentimental. O fată frumoasă, cea pe care ai iubit-o toată viaţa...

– Ca pe o soră. Ea a avut dreptate. Şi tu ai avut dreptate.

– Eşti încă bulversat. Mâhnit, îndrăznesc să spun. Te-a umilit. În faţa tuturor. Oamenii au aplaudat-o, din câte am înţeles.

– Asta ţi-a spus domnişoara Sophia? Am dedus, din *Morning Spectacle*, că a fost acolo. Stilul ei este inconfundabil.

Nu-l putea lăsa să-i distragă atenţia.

– Ideea e că acum vrei să te răzbuni.

– Pe Clara? Nu fi absurdă. Ea a avut dreptate. Şi-a dat seama că inima mea nu era acolo. A ştiut că jucam un rol. Ţi-am urmat instrucţiunile cuvânt cu cuvânt. Exact ca un actor ce respectă un scenariu. Nu aşa trebuia să fie. Trebuia să se întâmple de la sine, pentru că nimic altceva nu este tolerabil în acest caz.

– Opreşte-te, zise ea. Opreşte-te imediat!

Îi venea să dea bir cu fugiţii, aşa cum obişnuiau să facă strămoşii ei pentru a evita problemele. Avea nevoie să fugă deoarece fiecare celulă a fiinţei ei ardea de nerăbdare să spună da. Iar aceasta ar fi fost cea mai scurtă cale spre autodistrugere.

– Tremuram când am plecat de la petrecere, mărturisi Clevedon. Se uită la mâini, la frumoasele mănuşi pe care le pusese pe tejghea. Degetele ei, încă încleştate de blat, se aflau la mică distanţă de ale lui. Nu trebuia decât să le întindă puţin ca să-l atingă. Îşi ţinu, totuşi, mâinile acolo unde se aflau. Mi-am dat seama că tremuram pentru că fusesem cât pe-aci să fac cea mai mare greşeală din viaţa mea, continuă el. O greşeală care ar fi distrus două vieţi. Datorită Clarei ne-am salvat amândoi. A avut dreptate, nu aş fi putut niciodată să fiu soţul pe care îl merită. Pentru mine nu poate exista nimeni în afară de tine.

„Nu face asta, nu face asta, nu face asta." Simţi o greutate în piept. Fiecare respiraţie o durea.

– Nu fi idiot!

– Ascultă-mă, spuse el.

– Nu, pentru că nu gândeşti.

– Nu am făcut nimic altceva decât să mă gândesc. Azi-noapte şi astăzi toată ziua, cât m-am plimbat în sus şi în jos pe St. James's Street aşteptând ca gloata de femei să plece de aici. Am avut destul timp să mă şi răzgândesc, ceea ce nu e cazul. Din contră, de fapt. Cu cât am chibzuit mai mult, cu atât m-am simţit mai sigur pe ceea ce simt. Te iubesc, Marcelline, zise el şi se opri. Mi-ai spus că mă iubeşti.

Nu avea să se oprească sau să renunţe. Era încăpăţânat. Nu se convinsese oare de asta de atâtea ori? Când îşi dorea ceva pornea hotărât în urmărirea acelui lucru şi nu era deloc scrupulos când venea vorba de metodele pe care să le folosească. Cu alte cuvinte, îi semăna leit.

Ironia era prea mare.

Marcelline îşi luă mâinile de pe tejghea şi îşi încrucişă braţele, într-o încercare de a se proteja.

– Ţi-am spus că asta nu contează, zise ea încet. Nu te poţi însura cu mine. Sunt doar o negustorească. Tu nu te poţi însura cu o negustorească.

– Au fost nobili care au luat de soţii simple curtezane, îi aminti el. S-au însurat cu slujnicele lor sau cu dădacele.

– Şi niciodată nu s-a sfârşit bine. Când gentlemanii se căsătoresc cu cineva care nu e de rangul lor, soţiile şi copiii au de suferit. Devin proscrişi. Trăiesc într-un purgatoriu, neputând să se întoarcă la vechea lor lume, dar fiind izgoniţi din cea nouă. Nu-mi vine să cred că ţi se pare o idee bună.

– Știi că e singurul lucru bun. Te iubesc. Vreau să-ți dau totul. Vreau să-i dau lui Lucie tot ce are nevoie, nu numai păpuși, haine frumoase și educație, ci un tată. Știu că magazinul este pasiunea ta și că ar fi o sinucidere să renunți la el, dar nu va trebui să faci asta. M-am gândit și la acest lucru. De fapt, mă gândesc la magazin de câteva săptămâni. Am idei, continuă ducele cu pasiune. Putem să ne ocupăm împreună de el. Și alți nobili fac afaceri. Canale. Linii feroviare noi. Eu scriu cu un oarecare talent și am resurse ca să pun pe picioare o revistă. Cum e *La Belle Assemblée,* dar mai bună. Am și alte idei pentru extinderea afacerii. Ai spus că ești cea mai mare creatoare de modă din lume. Te pot ajuta ca toată lumea să afle asta. Mărită-te cu mine, Marcelline!

Ea se întristă. Nu i se părea corect.

Era imposibil. Da, era o visătoare. Toți cei din familia ei fuseseră așa. Visaseră la lucruri imposibile. Totuși, ea și surorile ei făcuseră în așa fel încât unele dintre vise să devină realitate.

Ceea ce îi oferea el era un vis frumos. Dar Clevedon nu vedea decât latura pozitivă a întregii povești.

– Ceilalți nobili fac afaceri în domenii legate de marile proprietăți, încercă ea să-i explice. Întotdeauna au strategii de mare anvergură. Dețin mine, investesc în canale și noi căi ferate. Nu deschid mici magazine ca să vândă haine pentru femei. Lumea bună n-o să te ierte niciodată. Acestea nu sunt vremurile de demult, Clevedon. Nu mai este perioada în care domnea Prințul Regent împreună cu șleahta lui de ușuratici. Societatea nu mai e la fel de tolerantă ca odinioară.

– Da, societatea este o mare plictiseală, spuse el. Nu-mi pasă dacă aprobă sau nu implicarea mea în comerțul cu haine. Cred în ceea ce întreprinzi tu și vreau să fac parte din această activitate.

Pur și simplu nu gândea clar. Nu era conștient că avea să piardă stima înaltei societăți și respectul prietenilor. Și chiar dacă își dădea seama de asta și era gata să accepte ce avea să urmeze, rămânea problema dificilă a trecutului ei.

Nu avea încotro. Măcar ea să fie cu picioarele pe pământ. Era un vis pe care nu și-l permitea sub nici o formă.

Ducele o privea stăruitor, așteptând.

Marcelline își desfăcu brațele, își apropie palmele ca într-o rugăciune și spuse:

– Îți mulțumesc. Este un gest minunat și generos; sincer, îmi faci o mare onoare. Știu că așa s-ar cuveni să sune, dar eu vorbesc foarte serios...

– Marcelline, nu...

– Dar nu, Înălțimea Ta, nu. Nu mă pot mărita cu tine.

Îi observă fața albindu-se și se întoarse repede, înainte să se înmoaie. Se duse la ușa ce dădea în spate, o deschise, păși dincolo și o închise în spatele ei, foarte, foarte încet.

*

Clevedon ieși din magazin și orbecăi pe stradă. La capătul aleii se opri și se uită în gol spre Palatul St. James.

În capul lui răsuna un zgomot teribil. Simțea tristețe, durere, furie și naiba știe mai ce. Nu avea starea necesară să le deosebească și să le definească. Era o învălmășeală diabolică de sentimente care-l măcinau din interior.

Nu auzi strigătul.

Nu putea distinge nimic din cauza vârtejului care-i invadase mintea.

– Ce dracu' e cu tine, Clevedon? Mai am puțin și răgușesc de când te strig și alerg după tine ca un nebun. Un nebun după un altul, după cum se pare. Te-am văzut ieșind din magazin, idiotule.

Clevedon se întoarse și se uită la Longmore.

– Îți recomand să nu mă provoci, rosti el cu răceală. Sunt într-o stare în care mi-ar plăcea să trosnesc pe cineva, și tu ai putea fi acela.

– Nu-mi spune, zise Longmore. Nici creatoarea de modă nu te vrea. Nu e deloc ziua ta norocoasă, nu-i așa? Mai degrabă nu e săptămâna ta norocoasă.

Impulsul de a-l izbi pe Longmore de un felinar, de un gard sau de a-l azvârli într-un şanţ era copleşitor. Dar gărzile de la palat probabil că ar fi ieşit imediat pe poartă, astfel că ducele ar fi ajuns din nou în ziare, iar numele lui avea să se afle din nou pe buzele fiecărui pasionat de scandaluri.

Pe toţi dracii, ce mai era un scandal în plus?!

Azvârli bastonul, îl înşfăcă pe Longmore de umeri şi îl împinse cu putere. Acesta ripostă înjurând.

– Luptă-te cu mine ca un bărbat, porcule! mârâi el. Te provoc!

În secunda următoare îşi rupeau hainele. O clipă mai târziu pumnii se avântau în aer în timp ce încercau să se omoare în bătaie, hotărâţi şi fără pic de milă.

*

Marcelline o trimise pe Sophy în partea din faţă a magazinului ca să închidă.

Deşi era atât de epuizată, moartă de oboseală şi cu inima frântă, se abţinu să se ducă în pat. Lucie ar fi bănuit că îi e rău, s-ar fi speriat şi ar fi fost posibil să facă din nou ceva necugetat.

Oricum, Marcelline era conştientă că nu ar fi putut dormi. Trebuia să lucreze. Trebuia să se concentreze să facă haine frumoase. Asta avea să o calmeze.

Încerca să redeseneze închiderea unei rochii lungi, asemănătoare cu o redingotă bărbătească, în momentul în care Sophy intră. Léonie o urmă.

Ceva mai devreme Sophy nu-i spusese nimic, dar se uitase la Marcelline cu o privire întrebătoare.

Chiar dacă îşi luase expresia pe care o folosea la jocurile de cărţi, îi era dificil să-şi ascundă emoţiile de cei care o cunoşteau bine. Cele două surori veniseră să afle ce o frământa, aşa cum făceau de obicei.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Sophy. Ce te roade?

– Clevedon, spuse Marcelline. Înfipse creionul în hârtie. Vârful se rupse. O, e ridicol, adăugă ea. Ar trebui

să râd. Dar nu pot. N-o să vă vină să credeţi dacă vă povestesc.

– Ba sigur că o să credem, răspunse Sophy.

– Ţi-a oferit un cec în alb? se interesă Léonie.

– Nu, m-a cerut de nevastă.

– Să înţeleg că e pus pe cereri în căsătorie, comentă Sophy după un moment de tăcere.

Marcelline râse, apoi începu să suspine. Înainte de se prăbuşi cu totul însă, Selina Jeffreys apăru în dreptul uşii.

– O, doamnă, îmi cer scuze, dar tocmai am fost afară. M-am dus să iau nişte panglici de la domnul Adkins, din josul străzii, şi când am ieşit din magazinul lui doi gentlemeni se băteau în faţa palatului, iar oamenii ieşeau în fugă din toate prăvăliile şi cluburile ca să vadă încăierarea.

– Doi gentlemeni? întrebă Léonie. Doi pierde-vară, poate.

– Nu, domnişoară Léonie. Sunt Înălţimea Sa, ducele de Clevedon, şi prietenul lui, celălalt gentleman înalt şi brunet.

– Lordul Longmore? sări Sophy. A fost aici acum numai câteva clipe.

– Da, domnişoară, acela. Încearcă să se omoare, vă jur! Nu am putut să stau să mă uit... În plus, erau tot felul de bărbaţi care veneau să vadă scena. Nu era un loc potrivit pentru o fată singură.

Sophy şi Léonie nu prea aveau astfel de scrupule. Se repeziră afară să vadă lupta.

Nu băgară de seamă că sora lor mai mare nu le mai urmase.

*

Cele două se întoarseră după câteva minute.

Marcelline renunţase la încercările de creaţie. Nu avea starea necesară. Fusese în inspecţie la croitorese şi apoi se dusese sus s-o vadă pe Lucie, care îi citea păpuşii o carte dintre cele aduse de Clevedon.

După aceea, Marcelline se duse în sufragerie şi îşi umplu un pahar cu coniac.

Sorbise câteva înghiţituri când reveniră surorile ei, răvăşite şi cam fără suflare, dar în rest nevătămate.

Îşi turnară şi ele coniac şi dădură raportul.

– A fost delicios, zise Sophy. Probabil că practică boxul, pentru că sunt foarte buni la asta.

– Mie nu mi s-a părut că ar fi experimentaţi, spuse Léonie. Am avut impresia că încercau să se omoare.

– Lupta a fost minunat de atroce. Pălăriile le căzuseră, la fel şi redingotele, şi îşi călcau în picioare eşarfele. Părul le era răvăşit şi aveau sânge pe haine, adăugă Sophy făcându-şi vânt cu mâna. Jur că era îndeajuns ca o fată să leşine.

– Mi-a adus aminte de spectatorii romani de la Colosseum, zise Léonie. Cred că asistau jumătate dintre membrii clubului White's. Toţi acei gentlemani desăvârşiţi strigau, puneau pariuri şi îi încurajau.

– Léonie are dreptate, spuse Sophy. Părea că totul scăpa de sub control şi chiar mă gândeam că ar trebui să găsim un loc sigur din care să urmărim scena. Apoi contele de Hargate a ieşit din palatul St. James, împreună cu alţi bărbaţi.

– A trecut direct prin mulţime şi i-a dat pe toţi la o parte, chiar dacă are în jur de şaizeci de ani, completă Léonie.

– Se ţine bine, de parcă ar fi Zeus. Bărbaţii s-au ferit din calea lui, iar el le-a ordonat Înălţimii Sale şi lordului Longmore să înceteze şi să nu se facă de râs.

– Dar nu l-au ascultat, spuse Léonie.

– De vină era setea de sânge. Erau ca nişte lupi.

– Nici unul dintre bărbaţi n-a îndrăznit să-i despartă.

– Dar lordul Hargate s-a avântat direct în toiul luptei, se entuziasmă Sophy.

– Şi s-a pus în calea pumnului lui Longmore. Contele a evitat lovitura... O, Marcelline, aş fi vrut să vezi... Apoi a apucat mâna lui Longmore şi l-a tras din faţa lui Clevedon. Iar unul dintre gentlemanii care era cu el... cred că era unul dintre fiii lui, după trăsături... l-a imobilizat pe Clevedon.

– Şi apoi contele şi fiul lui i-au luat de acolo.

– Iar celălalt gentleman a ameninţat că va pune în aplicare Legea Revoltei, aşa că am plecat de acolo, zise Sophy golindu-şi paharul şi turnându-şi apoi altul.

– Ei, desigur, nu e greu de imaginat de la ce au pornit, spuse Marcelline. Longmore îşi răzbuna sora sau ceva de genul acesta.

– De ce să o fi făcut? întrebă Sophy. Toată lumea e de părere că Lady Clara s-a răzbunat singură şi că a făcut-o foarte bine. Orice ar fi făcut în plus Longmore n-ar mai fi avut sens.

– Atunci ce să fi provocat încăierarea de pe St. James's Street? se miră Léonie.

– Nu fi grea de cap, răspunse Sophy. Bărbaţii nu au nevoie de motive raţionale. Erau amândoi într-o pasă proastă. Unul dintre ei a provocat scandalul. Şi, pun pariu pe orice, acum că s-a încheiat bătaia se vor duce împreună ca să se îmbete.

– De ce era Longmore într-o pasă proastă, Sophy? se interesă Marcelline. Ai spus că a fost aici după ce a plecat Clevedon.

– A venit să dea vina pe mine în legătură cu balul şi m-a făcut trădătoare că i-am spionat sora şi prietenul pentru Tom Foxe. M-am făcut că nu ştiu despre ce vorbeşte. Of, Doamne! Chipul ei frumos se umplu de regret. Vai, Marcelline, ce surori înfiorătoare suntem! adăugă ea. Cum aflăm de o luptă dăm buzna afară ca nişte pisici însetate de sânge, iar tu stai aici, cu inima frântă...

– Nu fi ridicolă, zise Marcelline. Păstrează tonul melodramatic pentru ziare.

– Dar ce s-a întâmplat, draga mea? întrebă Sophy care îşi puse jos paharul, îngenunche lângă Marcelline şi îi apucă mâna. Ce-a zis Clevedon şi ce i-ai spus tu?... Şi de ce te prefaci că inima nu ţi-e frântă?

*

Casa Clevedon
Sâmbătă, 10 mai, ora trei dimineaţa

Casa era învăluită în întuneric, iar toţi ocupanţii ei dormeau, cu excepţia unuia.

În bibliotecă, lumina unei lumânări dansa pe faţa unei siluete solitare, în cămaşă de noapte, a cărei peniţă scrijelea o bucată de hârtie.

Ducele de Clevedon făcuse tot ce putuse ca să-l bată măr pe Longmore. Apoi goliseră împreună sticlă după sticlă. Totuşi, ajunsese acasă treaz. Era ca şi cum nu exista îndeajuns de multă băutură pe lume ca să-i potolească durerea din inimă ori să-i calmeze conştiinţa pentru a putea adormi.

În ceea ce privea inima frântă nu avea încotro decât să îndure.

Conştiinţa era însă cu totul altceva. Aceasta îl mânase în bibliotecă. Ştia cum trebuia să înceapă, chiar înainte să ia peniţa cu care avea să-i scrie Clarei: „Nu vă neliniştiţi, doamnă, la primirea acestei scrisori, nu trebuie să vă temeţi că ar cuprinde o nouă declarare a sentimentelor sau o repetare a propunerii care, ieri seară, v-au dezgustat atât de profund". Era începutul scrisorii domnului Darcy către Elizabeth Bennett din *Mândrie şi prejudecată*, romanul preferat al Clarei. Parcă şi vedea zâmbetul ei reţinut când avea să citească. „Am greşit când am făcut cererea în căsătorie, continuă el cu propriile cuvinte, iar tu ai avut dreptate în tot ceea ce ai zis, dar nu ai spus nici măcar jumătate. Cei care ne-au ascultat ar fi trebuit să audă cum am socotit relaţia noastră drept ceva sigur, pentru care nu mai trebuia să depun nici un efort, cum ţi-am pus la încercare firea minunată şi cum m-am gândit numai la mine şi niciodată la tine. Tu ai fost sinceră cu mine de când ne cunoaştem, iar eu, în tot acest răstimp, am fost sincer numai cu mine. Când tu îţi plângeai bunica pe care ştiu cât de mult ai iubit-o, te-am abandonat şi am plecat pe Continent. M-am gândit că o să mă aştepţi şi asta ai făcut. Cum ţi-am recompensat răbdarea şi loialitatea? Am fost nepăsător, insensibil şi fals."

Continuă să scrie despre felurile în care o rănise. Ea îi umpluse viaţa cu bucurie şi lumină când fusese un băiat singur, cu inima frântă. Scrisorile ei îi aduseseră soare în zilele mohorâte. Îi era dragă şi întotdeauna avea să fie aşa, dar nu erau decât prieteni şi nimic mai mult. Ştiuse, în adâncul sufletului, că asta nu era de ajuns pentru căsătorie, dar fusese cea mai uşoară cale şi o urmase. O minţise pe ea şi se minţise şi pe el deoarece fusese un laş – se temuse să rişte.

Scrise mai departe şi îşi recunoscu toate faptele nesăbuite şi rele.

Încheie: „Îmi pare rău, draga mea, îmi pare atât de rău. Sper că, în timp, o să mă ierţi – deşi în acest moment nu-mi vine în minte nici un motiv pentru care ai face acest lucru. Din adâncul sufletului îţi doresc toată fericirea pe care ar fi trebuit să fiu în stare să ţi-o ofer înzecit."

Scrise cuvintele afectuoase cu care îşi încheia mereu scrisorile şi semnă cu iniţialele, aşa cum făcea de obicei.

Împături scrisoarea, trecu adresa şi o lăsă pe tavă, ca servitorul să o ducă dimineaţă la poştă.

Acum rămăsese numai inima frântă.

capitolul 17

„Experienţa, mama adevăratei înţelepciuni, m-a convins demult că adevărata frumuseţe este cel mai bine percepută de criticii autentici; iar vorbele unui îndrăgostit sincer conţin cele mai bune complimente pentru o femeie inteligentă."

La Belle Assemblée sau *Bell's Court and Fashionable Magazine*, Anunţurile din iunie 1807

După-amiaza devreme
Duminică, 10 mai

Ducele de Clevedon clipi la vederea luminii prea puternice. Sadicul de Saunders îl privea. Trăsese draperiile, iar soarele era la fel de orbitor precum un fulger.

Când Clevedon își mișcă capul, tunetele erupseră fix în creștet.

– Îmi pare rău că vă deranjez, Înălțimea Voastră.

– Nu, nu-ți pare rău, mârâi ducele.

– Domnul Halliday a fost foarte insistent, explică Saunders. A spus că vreți să fiți trezit. Doamna Noirot este aici.

Clevedon se ridică brusc, lovindu-și capul de ceva tare și ascuțit. Simți ghimpi în creier.

– Lucie! zise el. E bolnavă? S-a pierdut? La dracu', i-am spus că acel copil are nevoie de...

Își întrerupse propoziția în momentul în care creierul otrăvit de băutură ajunse din urmă gura.

– Doamna Noirot ne-a rugat să vă asigurăm că prințesa Erroll de Albania este bine, că se află în siguranță acasă și că face exerciții de calcul cu mătușa ei. Domnul Halliday și-a permis să o roage pe doamna Noirot să aștepte în bibliotecă. Știind că aveți nevoie de timp ca să vă îmbrăcați, s-a asigurat că dânsa va primi și o tratație. V-am adus cafea, Înălțimea Voastră.

Inima lui Clevedon începu și ea să bată cu putere, laolaltă cu creierul, totuși nu în același ritm.

Nu sări din pat, dar reuși să se dea destul de repede jos pentru un bărbat aflat în starea sa. Înghiți cu repeziciune cafeaua. Se spălă și se îmbrăcă în timp record, deși i se păru că trecuse un secol. Nu se mai obosi să se radă.

Aruncă o privire în oglindă și își dădu seama că, oricum, dacă s-ar fi ras nu și-ar fi îmbunătățit cu nimic aspectul. Arăta ca un cadavru ambulant.

Își prinse eșarfa într-un nod făcut la întâmplare, înșfăcă haina și ieși în grabă din cameră încă încheindu-și ultimii nasturi.

*

Când intră în bibliotecă, Noirot stătea aplecată peste birou. Clevedon își aranjă eșarfa ca un școlar emoționat chemat în fața clasei ca să recite din *Iliada.*

Ea arăta perfect, ca de obicei. Era îmbrăcată într-una dintre creațiile ei atrăgătoare, din mătase albă brodată cu flori roșii și galbene. Pelerina scurtă, dublată, cu marginile din dantelă neagră, era din același material. Ieșea în evidență, peste umeri și peste mânecile mari ale rochiei. În jurul gâtului își legase o panglică din dantelă neagră. Pălăria era poziționată spre ceafă, astfel încât borul încadra fața, iar marginea interioară era împodobită cu dantelă și funde. Alte funde și ornamente din dantelă se găseau pe partea din spate a pălăriei, care era decorată și cu pene.

El, în schimb, nu oferea deloc o imagine plăcută.

Când intră, Marcelline ridică privirea și își duse mâna la piept.

– O, nu! exclamă ea. Dar își veni repede în fire și spuse cu o voce mai liniștită: Am auzit despre bătaie.

– Nu e chiar așa de rău cum pare, minți el. Știu să mă feresc din calea unui pumn. Ar trebui să-l vezi pe Longmore. Oricum, așa arăt de obicei după o noapte de chef petrecută în compania unui bărbat care a încercat să mă omoare. De ce ești aici?

Avu grijă ca expresia feței sau vocea să nu trădeze nici o undă de speranță. Era mai greu să facă același lucru cu inima.

Nu îndrăznea să spere că ea se răzgândise. Era complet treaz și își dorea să fi fost din nou beat.

Putea înțelege, în sfârșit, nu numai cu mintea, ci și cu sufletul de ce tatăl lui se refugiase în băutură. Beția alunga durerea, atât pe cea mentală, cât și pe cea fizică.

Nu simțise nimic în timp ce se bătuse cu Longmore. Acum își aminti fiecare cuvânt pe care i-l spusese ei, felul în care își deschisese complet sufletul fără a mai lăsa vreun detaliu ascuns. Dar nu fusese suficient. El nu era suficient.

Tânăra femeie făcu un gest către birou.

– M-am uitat pe reviste, zise ea. Nu am scrupule. Am consultat şi notiţele tale. Dar nu îţi înţeleg scrisul. Ai spus că ai idei. Despre afacerile mele.

– De asta ai venit? o întrebă el scorţos. Pentru ideile referitoare la magazinul tău? Ideile care să te facă cea mai mare creatoare de modă din lume?

– Eu sunt deja cea mai mare creatoare de modă din lume, îl corectă ea.

Doamne, cât o iubea! Încrederea ei, lipsa de scrupule, hotărârea, puterea, geniul. Pasiunea.

Îşi permise să zâmbească sperând că nu avea să pară un gest deplasat, de infatuare.

– Scuză-mă. Cum aş putea uita asta? Tu chiar eşti cea mare creatoare de modă din lume.

– Totodată, sunt şi altcineva. Se îndepărtă de birou, se duse la fereastră şi privi în grădină. Clevedon aşteptă. Avea alternativă? Ieri eram obosită, spuse ea încă uitându-se afară. Foarte obosită. A fost o zi uimitor de aglomerată, am stat numai în picioare şi abia mă ţineam ca să nu mă desfac în bucăţi. Se întoarse de la geam şi se uită la el. Atât de mult m-am străduit să mă controlez, încât am fost nedreaptă cu tine.

– Din contră, mi-ai respins cererea chiar elegant, spuse el. Mi-ai spus că sunt cald şi generos.

Abia îşi putea reţine tristeţea din voce. Se simţea ca atunci când i se spunea cuiva: „Putem rămâne prieteni". El nu putea să fie prietenul ei. Nu era destul. Acum înţelegea, nu numai cu mintea, ci şi cu fiecare celulă a fiinţei lui, de ce Clara îi spusese că nu era de ajuns să fie prieteni.

– Ai fost destul de drăguţ şi de generos ca să meriţi să ştii adevărul, zise ea. Despre mine.

Ducele îşi aminti gândul răzleţ care îi încolţise în minte când o văzuse pe Lucie pentru prima oară.

– La dracu', Noirot, eşti deja măritată! M-am gândit la asta, dar am uitat. Că Lucie are, probabil, un tată, care nu e prin preajmă. Şi că tu eşti nevoită să te descurci singură...

– E mort.

Sentimentul de uşurare îl ameţi. Se duse la şemineu şi se sprijini de poliţă. Mâinile îi tremurau. Din nou. Era într-o stare cumplită.

– Înălţimea Ta, arăţi cam bolnav, spuse ea. Te rog, stai jos.

– Nu. Sunt bine.

– Nu. Stai, te rog. Te implor. Şi-aşa sunt cu nervii la pământ. Un leşin de-al tău nu o să îmbunătăţească deloc situaţia.

– Eu nu leşin niciodată! răspunse el indignat, dar se târî până la canapea şi se aşeză.

Marcelline se îndreptă spre birou, luă o cană de pe tavă şi i-o aduse.

– S-a răcit, spuse ea, dar ai nevoie.

Luă cana şi bău. Lichidul era rece, dar îl ajută.

Ea se aşeză pe scaunul cel mai apropiat şi îşi puse mâinile în poală. Îi despărţeau numai câţiva metri de covor, însă o lume întreagă se afla între ei.

– Numele soţului meu e Charles Noirot. A fost un văr foarte îndepărtat. A murit în Franţa, în timpul epidemiei de holeră, acum câţiva ani. Majoritatea rudelor mele au murit atunci. Şi Lucie s-a îmbolnăvit grav.

Soţul ei era mort. Rudele la fel. Copilul fusese şi el la un pas de a se stinge.

Încercă să se gândească la cum fusese acea perioadă pentru ea, însă imaginaţia nu-l ajută. El şi Longmore se aflaseră pe Continent când lovise holera. Supravieţuiseră, iar atunci acest lucru i se păruse un miracol. Majoritatea victimelor mureau în numai câteva ore.

– Îmi pare rău, zise el. Nu am ştiut.

– Cum ai fi putut? Ideea e că aceasta e familia mea şi eu asta sunt.

– Atunci înseamnă că Noirot chiar este numele tău. M-am întrebat dacă nu cumva este un nume cu rezonanţă franceză pe care voi trei l-aţi adoptat pentru magazin.

Ea afişă un zâmbet crispat.

– Acesta a fost numele pe care şi l-a luat bunicul din partea tatei când a fugit din Franţa, în timpul Revoluţiei. Şi-a salvat soţia, copiii şi câteva mătuşi şi veri. Cealaltă parte a familiei lui nu a fost la fel de norocoasă. Fratele lui mai mare, contele de Rivenoir, a fost prins în timp ce încerca să scape din Paris. După ce el şi familia au fost ghilotinaţi, bunicul meu a moştenit titlul. I s-a părut o nebunie să se folosească de el. Familia lui, Robillon, avea o reputaţie execrabilă în Franţa. Ţi-l aminteşti pe vicontele de Valmont din cartea lui Laclos, *Legături periculoase?* Clevedon aprobă din cap. Era una dintre numeroasele cărţi pe care lordul Warford le declarase nepotrivite pentru oamenii decenţi. Normal, când fuseseră mici, Longmore pusese mâna pe un exemplar şi o citiseră împreună. Bărbaţii Robillon erau acel gen de aristocraţi francezi, continuă ea. Uşuratici şi ahtiaţi după jocuri de noroc, foloseau oamenii ca pe nişte pioni sau jucării. Nu erau iubiţi atunci, şi nici acum francezii nu-şi aduc aminte cu plăcere de ei. Din moment ce dorea să se poată mişca în voie, bunicul a adoptat un nume banal. Noirot. Adică Negru. El şi copiii lui foloseau când un nume, când pe celălalt, în funcţie de situaţie – seducţie, escrocare sau vreo şmecherie.

Ducele stătea aplecat şi asculta cu mare atenţie. Piesele se aşezau la locul lor în puzzle – felul în care vorbea, accentul său franţuzesc, fin şi aristocrat... Dar îi spusese că era englezoaică! Ei, în acest caz, minţise şi în privinţa asta.

– Ştiam că nu erai chiar ceea ce păreai a fi, spuse el. Servitorii mei te-au luat drept o doamnă de familie bună, iar ei sunt greu de prostit.

– O, noi putem prosti pe oricine! O avem în sânge. Membri familiei mele nu şi-a uitat niciodată rădăcinile aristocratice. Nu au renunţat niciodată la modul de viaţă extravagant. Au fost seducători de renume şi şi-au folosit iscusinţa ca să-şi găsească parteneri de viaţă cu avere. Fiind mai degrabă romantici şi mai puţin practici decât omologii lor de pe Continent, bărbaţii au avut norocul să dea peste englezoaice de viţă nobilă.

– Iar femeile, peste englezi de viţă nobilă, surâse el.

Ochii ei negri îi întâlniră pe ai lui.

– Aşa este. Dar eu nu am vânat niciodată un soţ. Am înşelat şi am minţit – nu ştii nici jumătate din câte am făcut – dar totul a fost cu scopul pe care ţi l-am explicat când ne-am întâlnit.

– Ştiu că trişezi la cărţi.

– Nu am trişat la ultimul nostru joc de Douăzeci şi unu, zise ea. Am jucat ca şi cum viaţa mea depindea de acel câştig. Cei din familia mea se găsesc deseori în această situaţie – ca toată viaţa lor să depindă de un joc. Dar faptul că am trişat la cărţi a fost o banalitate. Am falsificat numele de pe paşapoarte ca să ieşim rapid din Franţa. Cei din familia mea sunt puşi mereu în situaţia de a părăsi brusc o ţară. Eu şi surorile mele am căpătat această deprindere şi am exersat-o cu zel pentru că nu puteam şti niciodată când avea să ne fie de folos. Am fost educate aşa cum se cuvine. Am luat lecţii de bune maniere, de matematică şi de geografie. Orice am fi noi, cei din familia Noirot – şi nu e deloc frumos – suntem aristocraţi, iar aceasta a fost cea mai de preţ însuşire a noastră. Faptul că vorbim şi ne purtăm ca nişte doamne din înalta societate sau ca nişte gentlemeni... îţi imaginezi că ne netezeşte calea şi ne deschide uşile.

– Înţeleg că este mult mai uşor să seduci o englezoaică aristocrată dacă nu vorbeşti ca un funcţionar sau ca un vânzător de stofe, zise el. Dar tu te-ai măritat cu un văr. Ai un magazin. Nu ai urmat aceeaşi cale.

Marcelline se ridică brusc de pe scaun şi se mişcă. Mătasea foşni.

Se ridică şi el, nesigur pe picioare. Nu putea spune cu certitudine dacă acest lucru era cauzat de urmările încăierării şi beţiei sau de îngrijorarea şi teama că o va pierde.

Tânăra femeie se îndreptă spre birou şi ridică notiţele lui.

– Scrisul tău este deplorabil, remarcă ea. Nu ţi-am spus despre mama mea...

– Altă aristocrată engleză, da? Sau altceva?

Ea râse scurt.

– Amândouă. Se întoarse pe scaun şi se aşeză şi el. Inima îi bătea cu putere. Urma ceva şi nu avea să fie un lucru plăcut. Era sigur de asta. Se aplecă şi aşteptă. Îşi dorea să se termine odată cu speranţa fără margini că avea să vină şi o veste bună. Dar ce urma nu putea fi de bine, altfel ea nu ar fi fost atât de stingheră. Ea, care nu se simţea niciodată stingheră, care era stăpână pe orice situaţie. Ce era cu el? Femeia recunoscuse că falsificase documente! Îi mărturisise că avea în vene sângele albastru al unor răufăcători francezi! Mama mea a fost Catherine DeLucey, spuse Marcelline.

Recunoscu numele, dar îi luă ceva timp până să îl asocieze cu ceva. Apoi îşi dădu seama: albastru, albastru aprins!

– Ochii lui Lucie, zise el. Acei ochi albaştri, remarcabili. Şi ai domnişoarei Sophia. Şi ai domnişoarei Léonie. Ştiam că era ceva familiar la ei. Sunt de neuitat. Familia DeLucey –familia contelui de Mandeville.

Roşeaţa apăru şi dispăru rapid din obrajii ei. Îşi strânse mâinile în poală.

Atunci memoria îi reveni. Fusese un scandal mai de mult, care avusese legătură cu unul dintre fiii lordului Hargate. Nu cel care-l înşfăcase în noaptea precedentă. Dar care dintre ei? Nu îşi putea aminti. Creierul îi lucra cu încetinitorul, răspundea greoi şi dureros.

– Nu acei DeLucey, spuse Marcelline. Nu cei buni, care au proprietatea frumoasă de lângă Bristol. Mama mea s-a numărat printre ceilalţi.

*

El se aplecase în culmea nerăbdării, lăsând să i se vadă în ochi speranţa şi incertitudinea.

În clipa următoare, Marcelline observă efectele adevărului. Capul lui se dădu pe spate, postura deveni ţeapănă, iar ochii i se feriră, neputând să-i întâlnească privirea.

Sophy şi Léonie o avertizaseră că el nu trebuia să ştie adevărul. Că spunându-i-l nu avea să facă altceva decât să-şi toarne cenuşă în cap şi că nu era cazul să-şi asume postura de martiră, ceea ce oricum nu obişnuia să facă niciodată.

Dar ele nu aveau idee cum era să iubeşti un bărbat şi nu ştiau ce însemna să-i provoci acestuia durere. Clevedon îşi deschisese sufletul în faţa ei. Îi oferise luna şi stelele chiar dacă nu ştia nimic despre ea. Iar ea nu avusese curajul să-i dea la schimb singurul lucru pe care i-l putea oferi: adevărul.

În magazin îi reamintise mereu despre afacere deoarece sperase că el îşi va veni în fire şi o va respinge din cauza modului ei de a-şi câştiga existenţa. Să-i spună cine era şi apoi să-i vadă expresia feţei schimbându-se ca şi cum ar fi respins-o... acest lucru era mai dureros decât putea suporta.

Dar ce fusese cel mai rău se terminase. Avea să supravieţuiască. Continuă repede, nedorindu-şi altceva decât să încheie odată povestea sordidă.

– Mama a avut sânge albastru, dar nu a fost precum celelalte soţii Noirot. Nu a avut bani, iar ea şi tata au dus o viaţă de nomazi, aventurându-se de la o escrocherie la alta. Intrau în datorii într-un loc şi apoi fugeau în mijlocul nopţii în altă parte. Noi, copiii, am fost nişte bagaje care îi încurcau. Ne-au lăsat când la o rudă, când la alta. Apoi, când eu aveam nouă ani, am ajuns la o femeie care s-a măritat cu unul dintre verii tatălui meu. Era creatoare de modă la Paris. Ne-a învăţat arta comerţului şi s-a îngrijit de educaţia noastră. Eram fete frumoase şi s-a asigurat că o să avem cele mai bune deprinderi. Acest lucru ne-a fost util după aceea. Şi, desigur, o fată frumoasă cu maniere exemplare putea atrage un soţ bogat şi de calitate. Se uită la el ca să-i evalueze reacţia, dar Clevedon studia cu atenţie covorul. Genele negre şi groase contrastau cu paloarea feţei şi îi acopereau privirea. Nu trebuia să-i vadă ochii ca să ştie ce era în spatele lor. Un zid. O străbătu o senzaţie de irosire aproape maladivă. Se simţea atât de epuizată...

Înghiți în sec și continuă: Dar m-am îndrăgostit de Charlie, nepotul verișoarei Emma, iar el nu avea bani. Eram nevoită să continui să muncesc. Apoi a venit holera. Ca o coasă. A secerat Parisul și i-a luat pe toți. Charlie. Emma. Ne-am pierdut și toate cusătoresele. Au murit furnizorii. Toate magazinele s-au închis. Am fost nevoite să-l închidem și pe al nostru. Imediat ce Lucie a căpătat putere ca să călătorească am părăsit Franța. Întotdeauna am visat să am un magazin la Londra. Am jucat cărți ca să fac rost de bani pentru călătorie. Am ajuns aici aproape falite, dar m-am dus din nou la cazinouri și am câștigat. Ai văzut cum am câștigat și în Paris... Așa mi-am hrănit și adăpostit familia când am ajuns la Londra, în urmă cu trei ani. Așa am pus pe picioare magazinul. Am câștigat banii la cărți. Se ridică. Asta e, acum știi totul, adăugă ea. Prietenul tău Longmore crede că suntem întruchiparea diavolului și nu greșește deloc. Nu te poți alia cu o astfel de familie. Noi seducem și escrocăm, mințim și înșelăm. Nu avem scrupule, moralitate sau etică. Nici măcar nu înțelegem ce sunt acele lucruri. Ți-am făcut cel mai mare favor din lume când te-am refuzat. Nimeni din familia mea nu ar putea înțelege de ce am procedat astfel. Se îndreptă spre ușă, încă vorbind, neputând să se abțină. Probabil că era ultima lor discuție. Te-ar fi văzut ca pe un porumbel gata de jumulit, spuse ea. Dar nu trebuie să crezi că am făcut un gest nobil sau de sacrificiu când ți-am respins propunerea. A fost egoism pur. Sunt prea mândră ca să îndur să fiu batjocorită de prietenii tăi.

– Ba ai putea îndura, auzi vocea lui înceată din spate. Nu-l simțise când se ridicase de pe canapea. Fusese surdă și oarbă de disperare și prea ocupată încercând să iasă din prăpastia în care căzuse. Nu voia să se întoarcă. Nimic din ce i-ar fi putut spune el nu mai conta acum. Probabil că încerca să fie drăguț. Nu putea suporta acest lucru. Continuă să se îndrepte spre ușă. Poți îndura femeile batjocoritoare și cererile lor și felul în care se poartă cu tine ca și cu o sclavă, explică el. Te descurci cu ele fără probleme. Lady Clara îți mănâncă din palmă.

Speranța începea să iasă din acel loc obscur în care se străduise să o îngroape. O îndesă la loc.

– Așa e în afaceri, murmură ea. Șiretenia și manipularea sunt obligatorii. Magazinul meu este castelul meu. Dar lumea bună este complet alt univers.

– Pe Lucie încerci să o protejezi, nu pe tine, zise el. Insiști că nu ai trăsături bune, dar îți iubești fata. Nu ești la fel ca mama ta. Copilul tău nu este un inconvenient. Ea se opri cu mâna pe clanță. Pieptul o durea pentru că adăpostea un suspin reținut, care amenința să iasă la suprafață. Poate că nu ai scrupule, moralitate, etică sau alte lucruri de acest gen, urmă Clevedon, dar nu-ți poți înșela clientele.

– Ba le manipulez, răspunse ea. Le vreau banii.

– Iar în schimbul lor le dai tot ce ai mai bun. Le faci să fie mai mult decât cred ele că sunt. I-ai dat Clarei curajul de a-și înfrunta atât mama, cât și pe mine.

– Ești atât de naiv! Ești orbit de dragoste, zise Marcelline răsucindu-se cu fața spre el. Crezi că dacă ai descoperit o calitate sau două în inima mea nemiloasă, toată lumea o să vadă același lucru? Nici gând! Tot ce vor vedea va fi că te-ai însurat cu o amărâtă din neamul DeLucey...

– Dar fiul contelui de Hargate s-a însurat cu una, iar fiica ei s-a căsătorit apoi cu un conte.

– Am auzit povestea asta veche. E vorba de Bathsheba DeLucey. I-a adus lordului Rathbourne o mare avere. Eu ce-ți aduc? Un magazin. Iar tatăl lui Rathbourne, lordul Hargate, este un om puternic. Tu poți avea un rang înalt, dar nu ești nici pe departe la fel de puternic. Ieri a pășit în mijlocul unei mulțimi de bărbați însetați de sânge ca și cum ați fi fost niște simpli școlari. Lumea îi respectă și se teme de ei. Tu nu ești așa și nu ai pe nimeni asemenea lor care să-ți sprijine alegerea. Ai trăit pe Continent și în societatea engleză, unde aristocrații sunt la conducere. Nu ai putere politică. Nu ți-ai exploatat influența în societate. Nu poți să întreprinzi nimic pentru ca lumea să mă accepte. Nu poți să faci în așa fel încât ei să o accepte și să o iubească pe Lucie.

– Dacă tu nu eşti bine-venită în lumea mea, prefer să nu trăiesc în ea. Suspinul pe care şi-l stăpânea cu greu se ridică din nou la suprafaţă. Te iubesc, spuse el. Cred că te-am iubit din momentul în care te-am văzut la Operă... Sau, dacă nu de atunci, de când mi-ai luat acul cu diamant. Recunosc, împrejurările sunt complicate...

– Complicate!

– Dar a fost un plan nebunesc să vii la Paris ca să-mi atragi atenţia sperând să pui gheara pe ducesa mea. A fost un plan nebunesc şi curajos încă de la început, să te muţi la Londra cu un copil mic şi cu două surori mai tinere şi doar câţiva bănuţi în buzunar. A fost o nebunie să te gândeşti că poţi pune pe picioare o casă de modă cu banii câştigaţi la cărţi. Dar ai făcut asta înainte de a mă cunoaşte, înainte de a te gândi vreodată la ducesa de Clevedon. Prin urmare, sunt foarte, foarte convins că o să pui la cale un plan nebunesc pentru a rezolva problema noastră complicată, în special dacă vei fi susţinută de mintea mea genială.

Marcelline se uită la el, în acei ochi verzi, periculoşi, şi tot ceea ce văzu fu dragoste. Gura lui frumoasă afişa un zâmbet ce putea topi inima oricărei femei.

O iubea cu adevărat. După tot ceea ce-i spusese. Credea sincer că ea era capabilă să facă orice.

– Şi dacă nu reuşesc? întrebă ea. Dacă această problemă complicată se dovedeşte mult prea dificilă, chiar şi pentru şiretenia şi imaginaţia mea?...

– O să trecem peste asta. Viaţa nu e perfectă. Dar prefer să o trăiesc aşa imperfectă cum e, alături de tine.

– E-este un se-sentiment f-foarte fru-frumos, îngăimă ea simţind că nu-şi mai putea reţine suspinul.

– Nu am exersat deloc, zise el.

– O, Clevedon...

Ducele îşi desfăcu braţele. Tânăra femeie păşi spre el. Nu exista altă variantă, absolut nici una.

Braţele o cuprinseră, iar ea izbucni în plâns. Un gest stupid, însă trecuseră prea multe multe zile şi nopţi în care frica, grijile, supărarea, furia şi speranţa se adunaseră în lăuntrul ei.

*

– Asta înseamnă că am câştigat? întrebă el.

Lacrimile ei i-o confirmau, dar simţea nevoia să fie absolut sigur.

– Da, răspunse ea cu faţa ascunsă în haina lui şi cu vocea înăbuşită. Deşi unii ar spune că ai pierdut.

– Te măriţi cu mine? Urmă o pauză lungă. O strânse mai tare. Marcelline...

– Da. Nu sunt îndeajuns de nobilă ca să te refuz.

– Nu fi nobilă, te implor, zise el. Cred că noblețea spiritului... şi moralitatea... şi etica... şi scrupulele... genul acesta de lucruri sunt toate binevenite. Dar până la un punct. Dincolo de acesta cred că mă fac să vărs. Se uită la el. Lacrimile îi licăreau în ochi, de data aceasta de fericire, iar starea ei se reflecta şi pe buzele frumoase. La mine nu ţine asta, adăugă ducele. Am încercat să fiu bun. Am încercat să nu-i semăn tatălui meu. Am făcut cam tot ce s-a aşteptat lordul Waford să fac. Am încercat să trăiesc la standarde înalte. Dar, după doi ani la universitate, nu am mai suportat. Am anunţat că plec, iar Longmore a spus atunci că vine cu mine. Însă când Longmore s-a săturat de viaţa pe Continent şi a decis să se întoarcă acasă, mi-am dat seama că nu suportam ideea de a veni înapoi. Apoi ai apărut tu în viaţa mea şi totul s-a schimbat. Pentru că erai femeia potrivită... Pentru mine... Eşti... potrivită... pentru mine.

Îşi trecu palma pe spatele ei. Îi auzi respiraţia întretăiată. Era tot ce voia. Acel mic sunet. Îl aşteptase atâta timp... Suferise torturile celor condamnaţi. Acum...

Îi ridică bărbia şi îi dezlegă boneta pe care o aruncă deoparte.

Ea tresări.

– Este cea mai bună bonetă a mea. Mi-a luat o veşnicie ca să mă decid pe care să o port.

– Ţie? Tu întotdeauna ai ştiut ce să porţi.

– Nu am mai fost niciodată nevoită să mă confesez cuiva. Este boneta mea de confesiune. Am decorat-o anume şi tu o arunci aşa, ca pe o batistă folosită.

– Te-ai confesat, zise el. Ai făcut-o frumos. Ca orice altceva ce faci tu.

Îi dezlegă rapid dantela neagră de la gât.

Ea îi prinse mâna înainte ca el să arunce şi acea podoabă.

– Clevedon, ce vrei să faci?

– Ştii foarte bine ce vreau să fac.

– Nici măcar nu ai încuiat uşa.

– Nu? Ce excitant!

– Nu mă poţi dezbrăca.

El se uită la pelerină, la mânecile bufante şi la curea şi îşi aminti ce se afla sub ele, sub toate acele straturi. Îşi aduse aminte cum o privise dezbrăcându-se, felul în care îşi sprijinise câte un picior de marginea patului, lângă coapsa lui, şi îşi dăduse jos ciorapii.

O vreme i se opri respiraţia. Apoi inima îi bătu prea repede, respiraţia i se înteţi... Însă toate acestea nu se comparau cu ceea ce simţea mai jos.

– Ai dreptate. O împinse în uşă. Ochii ei se măriră. Am face bine să o ţinem închisă, se justifică el. Îşi aplecă fruntea şi o sărută, apăsat şi fără compromisuri, până când corpul ei se înmuie şi cedă, iar braţele i se încolăciră pe ceafă. Îl sărută înapoi, la fel de aprig. Clevedon îşi ridică gura la un centimetru de a ei şi murmură: Asta primeşti dacă mă torturezi.

Marcelline îi prinse capul, îi apropie buzele şi continuă sărutul, iar limba i se plimbă nebună în gura lui.

Când genunchii lui cedară şi se simţea din nou beat, de data aceasta de mirosul şi de gustul ei, ea îşi ridică gura la un centimetru de a lui şi rosti:

– Asta primeşti dacă îmi frângi inima.

– O s-o repar, promise el.

– Aştept.

Nu-i putea scoate toate hainele – ar fi durat mai mult de o zi – dar nici nu avea nevoie. Găsi locul în care era prins corsajul sub pelerină, îl desfăcu îndeajuns de mult

ca să ajungă la corset şi la cămaşă şi îşi trecu degetele prin ţesătura strânsă către sânii tari, de catifea. Nu era suficient şi, totuşi, era delicios de obscen.

Ea scotea mici sunete de plăcere şi de încântare.

Aplecându-şi capul, muşcă peticul de piele pe care îl dezvelise, o linse şi îşi strecură limba mai adânc, pe sub marginile cămăşii. Nu era deloc un gest satisfăcător, însă era din cale-afară de obraznic. Tremurând, Marcelline îşi încleştă degetele în părul lui.

El se întinse, îi apucă o mână, îi aduse degetul arătător spre gură şi îl supse. Apoi îi călăuzi degetul în dreptul peticului de piele pe care-l dezgolise.

– O, Doamne! exclamă ea în şoaptă.

Plimbă degetul în interiorul cămăşii astfel încât ea să-şi atingă un sfârc. Scoase un ţipăt scurt. Îi luă apoi degetul şi îl supse din nou. Îi linse palma.

– Mai târziu, spuse el, când o să fim complet goi, o să fac asta cu fiecare... centimetru... al fiinţei tale. O să te ling, o să te ating şi o să te pun să te atingi.

– Promisiuni, promisiuni...

Îşi lăsă o mână în părul lui, iar pe cealaltă o coborî peste eşarfă şi vestă, către pantaloni. Îi descheie numai într-o parte, îndeajuns de mult ca să-şi strecoare mâna spre lenjerie. Membrul lui se ridică la atingere. Dogoarea i-ar fi putut arde mâna chiar şi prin ţesătură.

Îl mângâie şi într-o clipă căldura se ridică în el făcându-l să-şi piardă controlul şi să scoată sunete inumane.

Apoi îşi strecură mâna în deschizătura lenjeriei şi îi apucă membrul. Cu fruntea îngropată în curbura gâtului ei, Clevedon gemu înnebunit. Îi înşfăcă rochia, simţind aproape vii în palme decoraţiunile înflorate. Îi trase rochia şi juponul şi o mângâie pe coapse şi între picioare, până la deschiderea lenjeriei. Acolo o prinse cu palma. Femeia începu să tremure.

Gura lui o găsi pe a ei, o sărută, se desfăţă cu gustul şi cu atingerea limbii şi primi totul ca un om flămând. În timp ce o săruta îşi strecură degetele între pliurile moi dintre coapsele ei. Era udă, iar picioarele

îi tremurau sub efectul mângâierilor. Acest lucru distruse ceea ce mai rămăsese din stăpânirea lui de sine. Îi luă pur şi simplu mintile. Totul se rezuma la instinct şi la nevoie.

Marcelline îi descheie complet pantalonii. El scoase un sunet, un mârâit, ca de animal. Îşi trecu mâna sub genunchiul ei şi îi ridică piciorul. Pantalonii îi alunecau peste şolduri. Îi trase jos, iar ea îi ghidă membrul în acel loc dulce şi umed.

Când îşi croi drum înăuntru, ea scoase un ţipăt şi apoi râse. Urmară cuvinte în franceză – vorbe grăbite, nimicuri izvorâte din pasiune, dragoste şi plăcere. Se ţinu strâns de el în timp ce se împingea în ea ca un taur nebun. Râdea şi ţipa de plăcere.

Era pe culmile fericirii. Râse şi el, un sunet istovit, în timp ce se împingea iar şi iar. Ea îi dădu drumul din strânsoare şi lovi cu pumnii în uşă.

Orgasmul veni dintr-odată, un salt nebun către o fericire stupefiantă ce semăna cu un zbor spre soare. Urmă eliberarea, o cascadă de bucurie, o dulceaţă incredibilă...

Apoi lumina orbitoare se stinse, iar el se topi şi alunecară împreună lângă uşă, ţinându-se unul de altul.

*

O vreme îndelungată rămaseră rezemaţi de uşă, într-o grămadă de mătase, muselină şi dantelă. Una dintre jartierele ei se desprinsese, iar ciorapul îi alunecase pe gleznă. Pantalonii lui şi lenjeria încă zăceau în jurul gleznelor.

Marcelline îl ţinea în continuare, lăsându-se mângâiată de părul lui mătăsos şi desfătându-se cu mirosul lui şi cu cel rămas în aer după ce făcuseră dragoste – dacă se putea numi astfel împreunarea lor sălbatică. Respiraţia i se linişti şi încet, încet reveni la realitate.

– Acum trebuie să te măriţi cu mine, zise el cu vocea aspră, dar cu o tentă inconfundabilă de satisfacţie îngâmfată. Toată lumea a auzit.

Ceaţa care îi învăluise mintea se ridică şi îşi aminti – pumnii ei loviseră în uşă. „Da! Da! Da!" La fiecare împingere câte un „Da!". Râse.

– Aşa e. Nu am fost deloc delicată.

– Nici eu, zise el. A fost amuzant.

Ea zâmbi din nou.

– Da, *chéri*, chiar a fost.

– *Chéri*, repetă el. De ce sună atât de delicios când o spui tu?

– Pentru că sunt delicioasă.

– Delicioasa ducesă de Clevedon. Îmi place cum sună. Mâna lui o mângâie pe spate, făcând-o să se înfioare. Nimic nu era mai frumos pe lume decât atingerea lui. Şi îmi place pielea ei, urmă el. Şi mirosul. Şi sunetul vocii. Şi felul în care se mişcă. O iubesc nebuneşte. Mi-ar plăcea să stau aici şi să enumăr toate modurile în care o iubesc şi să-i arăt toate felurile în care o iubesc. Dar lumea ne cheamă. Viaţa ne cheamă. O sărută tandru pe frunte. Trebuie să ne îmbrăcăm.

Nu le luă decât un minut sau două, pentru că nu scoseseră prea multe de pe ei. Ea îşi aranjă lenjeria şi îşi prinse câteva copci, îşi rulă în sus ciorapul şi îşi legă jartiera. El îşi trase lenjeria şi pantalonii, îşi îndesă în ei cămaşa şi îşi încheie câţiva nasturi.

Găsi dantela ei neagră şi i-o legă la gât.

Îi ridică boneta din colţul în care aterizase. O şterse şi încercă să îndrepte penele.

Ea îl privi o vreme, apoi râse.

– O, Clevedon! Eşti cel mai drăguţ bărbat din lume. Dă-mi aia. Habar n-ai ce să faci cu ea, dar îmi place că te străduieşti.

El rămase puţin pe loc. Apoi se uită la pălărie şi înapoi la ea.

– Nu despre asta e vorba? Să ne străduim? Dacă încercăm din toată inima, nu crezi că vom reuşi? Şi apoi, chiar dacă nu iese exact aşa cum ne dorim, cel puţin vom şti că am făcut tot ce ne-a stat în putinţă. Aşa procedezi tu de obicei, nu? Din toată inima. Şi uite cât

de departe ai ajuns şi câte ai realizat. Numai gândeşte-te câte putem face împreună!

- Ei, asta cam aşa e. Arătând cu pălăria spre uşă, Marcelline chicoti: Am făcut aia foarte bine. Împreună.

El râse.

- Da. Şi nu crezi că un bărbat care a reuşit să facă asta... după o bătaie şi o noapte de beţie... nu crezi că el poate ţine piept înaltei societăţi? Poate că nu sunt cine ştie ce duce, dar nu m-am ocupat deloc de asta. Gândeşte-te ce aş putea face odată ce îmi pun mintea... cu doamna ducesă alături de mine. Sau sub mine, sau deasupra mea sau în spatele meu, după caz.

Ea îşi ridică sprâncenele.

- În spatele Înălţimii Voastre?

- Văd că încă mai ai câte ceva de învăţat, spuse el îndreptându-şi vesta.

- M-am căsătorit de tânără şi am fost măritată doar puţin timp. Practic, sunt virgină.

Clevedon râse din nou, iar sunetul gâdilă plăcut urechea tinerei femei. Era fericit, la fel şi ea. Aşa că îndrăzni să spere, să viseze, aşa cum făcea mereu. Şi îndrăzni să creadă că totul avea să se aranjeze aşa cum trebuia până la urmă.

O luă în braţe, strivindu-i pălăria. Dar nu-i păsa.

- Am un plan, spuse el.

- Da.

- Hai să ne căsătorim!

- Da.

- Hai să cucerim lumea!

- Da.

Nimeni în familia ei nu fusese vreodată acuzat că avusese vise mărunte.

- Hai să îngenunchem Lumea Bună!

- Da.

- Hai să-i facem să-ţi cerşească în genunchi creaţiile.

- Da, răspunse ea. Da, da, da.

- Mâine e prea curând?

- Nu. Noi doi avem multe de făcut ca să cucerim lumea. Trebuie să începem imediat. Nu avem nici un minut de pierdut.

- Îmi place să te aud vorbind aşa, zise el.

O sărută. Îndelung.

Şi ei aveau să reziste îndelung. Era sigură de asta. O viaţă. Ar fi putut pune pariu pe orice.

epilog

„Rochiile erau absolut minunate şi am observat cu deplină satisfacţie că ţinutele purtate de Maiestatea Sa şi de Familia Regală, dar şi de multe alte doamne erau, în mare parte, de fabricaţie britanică."

Jurnalul Curţii, sâmbătă, 30 mai 1835

Ducele de Clevedon s-a căsătorit cu doamna Charles Noirot la Casa Clevedon, sâmbătă, 16 mai. Printre cei prezenţi s-au numărat surorile ei, mătuşile lui, lordul Longford şi Lady Clara Fairfax.

Prin participarea lor, ultimii doi şi-au sfidat părinţii – totuşi, Longford nu se remarcase niciodată ca un fiu ascultător, iar Lady Clara îşi dezvoltase în ultima vreme bunul obicei de a trece peste indicaţiile materne. Ea îmbrăcase o creaţie Noirot la recepţia reginei, în joia precedentă, fapt ce crease o vâlvă satisfăcătoare. Când fratele său îi criticase modul în care susţinea nebunia lui Clevedon, ea spusese:

– Este încă prietenul meu şi nici prin gând nu-mi trece să-i port pică. Ştii că nimeni nu a reuşit şi nu va reuşi vreodată să mă facă să arăt mai bine decât reuşeşte doamna Noirot. Nu te mai purta ca mama!

Această ultimă remarcă îl adusese pe Longmore la eveniment.

Mătuşile ducelui constituiseră o provocare şi mai redutabilă. Imediat ce primiseră mesajul lui cu privire la căsătoria ce avea să se oficieze în curând, se grăbiseră spre Londra şi puseseră stăpânire pe Casa Clevedon, hotărâte să-l facă pe duce să se răzgândească. Miercuri după-amiaza, când se aşezaseră să ia ceaiul şi să-şi bârfească nepotul, Halliday le prezentase pe viitoarea soţie a Înălţimii Sale, pe rudele acesteia şi artileria grea: Lucie.

Mătușile lui ar fi putut înfrunta șarmul lui Noirot, dar combinația dintre farmecul ei și ținutele celor trei surori le slăbise decisiv apărarea. Iar Lucie, aflată în cea mai bună formă a sa, le dăduse lovitura de grație, cucerindu-le în întregime.

Luni, după căsătorie, cea mai tânără dintre mătușile lui, Lady Adelaide Ludley, o vizită pe regină, cu care avea în comun numele de botez și cu care se afla în termeni buni, și lăudă munca noii ducese și gustul ei. Aflând că regina admira rochia purtată de Lady Clara Fairfax, Lady Adelaide preciză că magazinul Noirot era client fidel al furnizorilor englezi – o cauză dragă Maiestății Sale. Ea menționă, de asemenea, că surorile Noirot întemeiaseră Societatea Croitoreselor pentru Educația Femeilor Nevoiașe. O altă bilă albă.

Lady Adelaide și Maiestatea Sa se puseră de acord că ducesa de Clevedon, în intenția ei de a-și păstra magazinul, reprezenta o dilemă socială pentru Curte. Pe de altă parte, ducesa se guverna după principii morale lăudabile dacă nu dorea să-și abandoneze nici clientele, nici pe tinerele femei pe care le învăța să devină croitorese. Oricum, ducele le spusese mătușilor lui că nimeni nu se putea aștepta ca o artistă să renunțe la arta ei.

În final, Lady Adelaide primi permisiunea de a i-o prezenta Maiestății Sale pe noua ducesă. Făcu acest lucru la recepția ținută în onoarea zilei de naștere a Regelui, serbată pe 28 mai.

La un moment dat, în timpul festivităților, regele îl chemă la el pe Clevedon și îi vorbi între patru ochi. Se răspândi imediat vorba că Maiestatea Sa râsese în timpul discuției.

Când ducele se întoarse la soția sa, ea îl întrebă:

– Despre ce ați discutat?

– Despre prințesa Erroll de Albania. A întrebat de ea, spuse Clevedon zâmbind conspirativ. Cred că am reușit. Au ajuns la concluzia că eu sunt un excentric, iar tu ești irezistibilă.

– Sau invers, zise ea.

– Mai contează?

– Nu.

Marcelline își lăsă capul ușor într-o parte și scoase un sunet încet, pe care el îl recunoscu imediat.

– Ducesă, chicotești?

Ea se uită spre el cu un zâmbet dansând în ochii negri.

– Mă gândeam... Asta e cea mai mare șmecherie pe care a făcut-o vreodată o Noirot sau o DeLucey!

– Și dacă te gândești că este abia începutul, murmură el.

*

Peste câteva zile, în timpul plimbării prin St. James's Park, domnișoara Lucie Cordelia Noirot îi dădu voie prințesei Victoria să o admire pe Susannah. Păpușa, așa cum promisese, era îmbrăcată special pentru această ocazie, într-o rochie lungă, lila, și avea o pălărie din pai decorată cu funde și cu două pene albe.

mulțumiri

Pălărierelor și croitoreselor de la Magazinul Colonial Williamsburg al lui Margaret Hunter, cu mulțumiri speciale pentru creatoarea de modă și patroana magazinului, Janea Whitacre, și pentru croitorul Mark Hutter, care m-au ajutat cu numeroase amănunte despre arta vestimentară și mi-au împărtășit cu generozitate din profesionalismul și entuziasmul lor.

Lui Chris Woodyard, pentru ajutorul nemăsurat pe care mi l-a oferit în legătură cu păpușile și cu locuințele distruse și pentru răspunsurile sale la alte întrebări enervante la care m-am putut gândi.

Lui Susan Hollowy Scott pentru informațiile despre furtunile pe mare, dar și pentru perspicacitatea și înțelepciunea sa și sprijinul moral pe care mi l-a acordat.

Soțului meu, Walter, pentru ochiul său cinematografic și faptul că mi-a stat mereu alături, îmbărbătându-mă și constituind o permanentă sursă de inspirație. De asemenea, îi sunt recunoscătoare pentru numeroasele sale acte de curaj.

Nu în cele din urmă, le mulțumesc Cynthiei, lui Nancy și lui Sheerie și, desigur, lui Trinny și Susannei.